

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

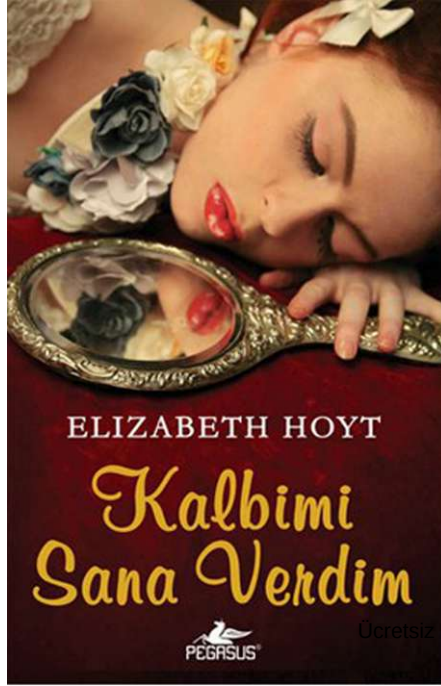
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 274

Bestseller Roman: 97

KALBİMİ SANA VERDİM

ELIZABETH HOYT

Özgün Adı: THE LEOPARD PRINCE

Yayın Yönetmeni: Zeynep Tür

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası

Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.

No: 12/204-232 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ağustos 2010

ISBN: 978-605-4263-81-3

PEGASUS YAYINLARI © ELIZABETH HOYT, 2007

Bu kitabın Türkçe Yayın hakları

Onk Ajans aracılığıyla Grand Central Publishing, New York, USA.'den
alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELIZABETH HOYT

KALBİMİ SANA VERDİM

İngilizceden Çeviren:
FULYA GÜMÜŞPALA TEKE

PEGASUS YAYINLARI

Birinci Bölüm

YORKSHIRE, İNGİLTERE

EYLÜL, 1760

Ancak araba parçalandıktan ve atların dizginleri sağa sola savrulduktan sonradır ki, Leydi Georgina Maitland, baş uşağının bir erkek olduğunun farkına vardı. Aslında tabii ki Harry Pye'in erkek olduğunu biliyordu. Onun bir aslan, fil, balina ya da hayvan krallığının başka bir üyesi olduğu yanılsaması içinde değildi. Tabii bir balinaya çok büyük bir balık demek yerine, sadece hayvan deyip geçilebilirse... Her neyse lafı daha fazla uzatmayalım, onun bunu söylerken kastettiği şey, adamın *erkeksi* özelliklerinin aniden ortaya çıkmasıydı.

George, kaşlarını çatmış bir şekilde, Yorkshire'daki East Riding'e giden ıssız yolda duruyordu. Etraflarını saran karaçalılarla kaplı tepeler, gri bir çizgi halini almış ufka kadar uzanıyordu. Karanlık, yakında kopacak olan yağmur fırtınasının ilk sinyallerini vererek, hızla çöküyordu. Dünyanın tükendiği bir noktada duruyor gibiydiler.

"Balinayı bir hayvan olarak mı, yoksa çok büyük bir balık

olarak mı kabul edersiniz, Bay Pye?" diye bağırdı rüzgâra doğru.

Harry Pye, omuzlarını silkti. Üstünde estetik bir şekilde gövdesine yapışmış, ıslak keten gömleğinden başka bir şey yoktu. Devrilen arabadan atları çözmeye çalışan Arabacı John'a yardım etmek için, ceketini ve yeleğini çok önceden çıkarmıştı.

"Bir hayvan olarak, Leydim," dedi. Bay Pye'nin sesi, her zamanki gibi, esrarlı, pürüzsüz ve boğuk çıkmıştı.

George bu adamın ne sesini yükselttiğine ne de başka bir tutku emaresi gösterdiğine şahit olmuştu. Ne Yorkshire'daki eve onunla gitmek için ısrar ettiğinde, ne yolculuklarını inanılmaz derecede yavaşlatan yağmur başladığında, ne de yaklaşık yirmi dakika önce arabaları devrildiğinde...

Ne sinir bozucu bir adamdı bu! "Sence arabayı doğrultabilecek misiniz?" Aracın enkazı hakkında tahmin yürütürken, ıslanmış pelerinini çenesinin üzerine çekti. Arabanın kapısı, menteşelerinden ayrılıp, rüzgârda savrulmuş, iki tekerleği parçalanmış ve arka dingili tuhaf bir şekilde yamulmuştu. Yani bu şartlar altında böyle bir soru sorması tamamen ahmakçaydı.

Bay Pye, sorusunun aptalca olduğunu vurgulayan hiçbir ifade ya da harekete başvurmaksızın, "Hayır, Leydim," diye cevap verdi.

Buna karşılık, George içini çekti.

Gerçekten de onların da, arabacının da, bu kazayı yaralanmadan hatta ölmeden atlatmış olmaları büyük bir mucizeydi. Yağmur başlayınca, yollar çamur yüzünden kayganlaşmıştı ve son virajı dönerlerken, araba kaymaya başlamıştı. İçeriden arabacının aracı düzeltmeye çalışırkenki bağırışlarını duymuşlardı. Bay Pye, büyük bir kedi gibi oturduğu yerden onun yanına sıç-

ramış ve tek kelime etmesine fırsat kalmadan, onu kendisine çekip göğsüne yaslamıştı. Adamın sıcaklığıyla sarılıp sarmalanmış bir halde ona iyice yaklaşarak, burnunu onun gömleğinin içine gömerek, temiz kumaşın kokusuyla karışan erkeksi kokusunu içine çekmişti. O sırada arabalarının yan yatmasıyla, bir çukura yuvarlandıklarını anlamışlardı.

Araç, ağır ağır ve feci bir şekilde gıcırdayarak devrilmişti. Araba kaderine lanet edencesine esneyerek gacırdarken, atlar ön tarafta kişneyip durmuştu. George korkudan ne yapacağını şaşırarak bir halde Bay Pye'in ceketine sıkı sıkı yapışmıştı ve adam acıyla inlemişti. Sonra etraf aniden sessizleşmişti. Araç yan yatmış bir şekilde duruyor, Bay Pye da sıcak bir battaniye gibi onun üzerini örtüyordu. Tek fark Bay Pye'in vücudunun, hiçbir battaniyenin olamayacağı kadar sert olmasıydı.

Sonra münasip bir şekilde özür dileyerek üstünden kalkmış, koltuğun üzerine tırmanıp üstlerinde duran kapıyı zorlayarak açmaya çalışmıştı. Ve sonunda arabanın üzerine çıkıp George'u da yukarıya çekmeyi başarmıştı. Dışarıdan bakılınca anlaşılıyordu, ama adam şaşılacak kadar güçlüydü. Bir an, onun bütün ağırlığını tek koluyla kaldırmıştı ve kendisi hiç de ufak tefek bir kadın sayılmazdı.

O sırada uzaktan arabacının sesini duydu. Adamın bağırtısı rüzgâra karışıp kaybolmuş, ama yine de George'un kazayı düşünmeyi bırakıp yaşadığı ana dönmesini sağlamıştı. Adamın bir süredir dizginlerini çözmeye çalıştığı kısarak, artık serbestti.

"Onu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde, komşu kasabaya doğru sür, arabacı," diye talimat verdi Harry Pye. "Bak bakalım buraya gönderebilecekleri başka bir araba var mıymış? Ben burada, hanımefendinin yaranda kalacağım."

Arabacı atına atlayıp onlara el salladıktan sonra, sağanağın içinde gözden kaybolana kadar dörtнала gitti.

"Komşu kasaba buradan ne kadar uzaklıkta?" diye sordu George.

Bay Pye, atlardan birinin üzerindeki gevşemiş kayışı çekeerek, "Beş ya da on mil," diye cevap verdi.

Adam atlarla uğraşırken, George onu incelemeye koyuldu. Islanmış olması dışında, bu sabah Lincoln'deki handan yola çıkarılarkenki halinden pek de farklı görünmüyordu. Hâlâ orta boylu bir adamdı. Vücudu oldukça düzgündü ve saçları kahverengiydi. Kestane ya da kumral tonunda falan da değil, sadece kahverengiydi ve saçlarını briyantın ya da pudrayla uğraşmadan, basit bir şekilde atkuyruğu yapmıştı. Kendisini gizlemek istemiş gibi, kahverengi pantolon, ceket ve yelek giymişti. Sadece arada bir duygu benzeri bir ifadeyle yanıp sönen gözleri ona az da olsa bir renk katıyordu.

"Sorun değil, beklerim ama bayağı bir üşüdüm," diye mırıldandı George.

Bay Pye gözlerini hızla ona doğru çevirerek boğazının üzerine koyduğu titreyen ellerine baktı. Daha sonra bakışları kadının arkasında uzanan tepelere çevrildi.

"Üzgünüm, Leydim. Üşüdüğünüzü daha önce fark etmem gerekirdi," diyerek tekrar, dizginlerini çözmeye çalıştığı korkmuş haldeki kısrağa döndü. Elleri soğuktan George'unkiler kadar uyuşmuş olmalıydı, ama işini gayet düzgün bir şekilde yapabiliyordu. "Buraya oldukça yakın bir yerde bir çoban kulübesi var. Bu atı ve şunu oraya giderken kullanabiliriz." İğdiş atın yanında duran atı işaret ederek, "Öteki sakatlanmış," dedi.

"Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?" Kendisi hayvanın ya-

ralandığıra fark etmemişti. Geride kalan atların üçü de titriyor ve gözlerini sert esen rüzgârdan kaçırmaya çalışıyorlardı. Harry

Pye'in işaret ettiğı at, diğlerlerinden daha kötü durumda görünmüyordu.

Bay Pye, "Ön sağ bacağım yere basmaktan sakınıyor," diye homurdandı. Birkaç saniye sonra atlar arabadan kurtulmuşlardı, ama hâlâ birbirlerine bağıydılar. Harry Pye, "Dur kızım," diye seslenerek öndeki atı yakalayıp okşadı. Güneşten bronzlaşmış sağ elini hayvanın boynunda yumuşak bir şekilde dolaştırıyordu. Yüzük parmağının iki boğumu eksikti.

George, tepelere bakmak üzere başını çevirdi. Hizmetkârların, özellikle de üstün nitelikli olan baş uşakların, cinsiyetsiz olarak düşünölmeleri gerekirdi. Tabii ki onların da özel hayatları olduğı bilinen bir şeydi, ama hepsi bu kadardı. Bir işveren olarak onları, tıpkı bir sandalye gibi, cinsiyetsiz görmek, işleri çok daha kolay hale getiriyordu. İnsan yorulunca, sandalyeye oturmak isterdi. Kimse böyle bir durumda, sandalyelerin duygularını düşünmezdi ve olması gereken de buydu zaten. Birisinin burnu aktığı zaman, acaba sandalye gördü mü, diye endişe etmesi, onun aklından geçenleri merak etmesi ya da sandalyenin güzel gözleri olduğunu fark etmesi ne kadar rahatsız edici olurdu. Tabii sandalyelerin güzel ya da çirkin olabilecek gözleri falan yoktu, ama erkeklerin vardı.

Harry Pye'in da vardı.

George tekrar ona bakarak, "Peki, üçüncü atı ne yapacağız?" diye sordu.

"Onu burada bırakmamız gerekecek."

"Yağmurun altında mı?"

"Evet."

"Bu, onun için iyi olmayabilir."

"Evet, Leydim." Yine omuzlarım silkmıştı. George, adamın bu hareketini tuhaf bir şekilde çekici buluyordu. Keşke bunu ona daha sık yaptırabilsem, diye düşündü.

"Belki onu da yanımızda götürmeliyiz?"

"İmkânsız, Leydim."

"Emin misiniz?"

Pye'in omuzları gerildi. Yavaşça başını çevirdi. O anda çakan bir şimşegin yolu aydınlatmasıyla, adamın yeşil gözlerinin parladığını gördü ve bu görüntü karşısında bel kemiğinde bir ürperme hissetti. Sonra bir vahiy geldiğini müjdelere gibi, şimşekler ardı ardına çakmaya başladı.

George ürkmüş, Harry Pye olduğu yerde doğrulmuş ve atlar fırlayıp kaçmışlardı.

"Aman Tanrım," dedi Lady Georgina, burnunun ucundan yağmur damlarken. "Çok zor bir duruma düştük gibi görünüyor."

Gerçekten de zor bir durumdu. Şu anda hiçbir şey yolunda görünmüyordu, tamamen batmışlardı. Harry sanki Şeytan'ın ta kendisi peşlerine düşmüş gibi kaçan atların gözden kaybolduğu tarafa doğru gözlerini kısarak baktı, ama çılgına dönen hayvanlardan hiçbir iz yoktu. Bu hızla dörtlüye koşmaya devam ederlerse, yarım mil, hatta belki de daha uzun mesafe boyunca durmazlardı. Bu sağanağın altında onları takip etmenin bir anlamı yoktu. Bakışlarını altı aydan daha az bir süredir patronu olan kadına çevirdi. Leydi Georgina'nın asil dudakları soğuktan mavileşmiş, pelerininin kapüşonunu süsleyen kürk ıslanarak berbat olmuştu. Bu haliyle bir kont kızından çok, yırtık pırtık giysiler giymiş bir sokak çocuğuna benziyordu.

Bu kadının burada ne işi vardı?

Leydi Georgina ayakbağı olmasa, Londra'dan Yorkshire'daki eve atla tek başına giderdi. Hatta Worldsly Malikânesi'ne bir gün önce varmış olurdu. Şu anda kulübesindeki ateşin önünde sıcak bir yemek yemenin tadını çıkarıyor olacaktı. En azından, akşam karanlığı çökerken, anayolun ortasında durmuş, giysilerinin içinde donuyor olmayacaktı. Ama Leydi Georgina'ya malları hakkında rapor vermek üzere Londra'ya yaptığı son yolculuktan geri dönüşünde, genç kadın da Worldsly Malikânesi'ne onunla birlikte gelmeye karar vermişti. İşte bunun sonucu olarak da, bindikleri yolcu arabası, şimdi çukurun içinde kırık dökük bir tahta yığını olarak yatıyordu.

Harry, yutkunarak içini çekti. "Yürüyebilir misiniz, Leydim?"

Leydi Georgina, ardıc kuşu yumurtası kadar mavi gözlerini kocaman açarak, "Ah, evet. On bir aylık olduğumdan beri yapıyorum o işi," dedi.

"Güzel." Harry, düğmelerini iliklemeyle hiç uğraşmadan, yeleğini ve ceketini üzerine geçirdi. Zaten onlar da, bütün her yeri gibi ıpsıaktı. Arabanın içindeki kilimleri almak için hızla çukurdan aşağı indi. Neyse ki onlar hâlâ kuruydu. Hepsini bir araya getirip, hâlâ yanmakta olan araba fenerini de yanına aldı. Sonra yanılıp da soylu küçük poposunun üstüne düşer diye kadının dirseğinden tutarak, karaçalılarla kaplı tepelere doğru ağır adımlarla tırmanmaya başladı.

İlk başta kadının Yorkshire'a gitme isteğinin çocuksu bir kapris olduğunu düşünmüştü. Hatta onun bu isteğini, sofrasından eti, boynundan mücevheri hiçbir zaman eksik olmayan bir

kadının eğlencesi gibi algılamıştı. Hayatlarını kazanmak için çalışmalarını gerektirmeyen bu kadınların daima uçuk fikirleri olduğu-

na inanırdı. Fakat onun yanında vakit geçirdikçe, içinde onun bu türden bir kadın olmadığına dair şüpheler uyanmaya başlamıştı. Evet, aptalca şeyler söyleyebiliyordu, ama kısa bir süre önce tüm bunları kendisini eğlendirmek için söylediğini fark etmişti. Sosyete kadınlarının çoğundan daha zekiydi. İçinden bir ses Leydi

Georgina'nın onunla Yorkshire'a gelmek istemesinin mantıklı bir sebebi olduğunu söylüyordu.

"Daha çok yolumuz var mı?" Kadın soluk soluğa kalmıştı. Genelde soluk olan yüzünde, şimdi iki tane kocaman kırmızı benek oluşmuştu.

Harry iyice ıslanmış tepeleri gözleriyle tarayarak, loşluğun içinde evi gösteren herhangi bir işaret aradı. Şu kayanın yanından kıvrılarak çıkmış meşe ağacını hatırlıyor muydu? "Hayır, yaklaştık."

En azından yaklaştıklarını ümit ediyordu. Bu tepelerde at sürmeyeli yıllar olmuştu. Bu yüzden de, kulübenin yeri konusunda yanılıyor olabilirdi. Ya da kulübe onu son gördüğünden bu yana yıkılmış olabilirdi.

"Ateş yakmaktaki hünelerinize güveniyorum, Bay P-pye." Sesi titriyor, ismini söylerken çeneleri birbirine vuruyordu.

yi bulamazlarsa, Harry'nin arabada bulunan uzun giysileri kullanarak bir barınak yapması gerekecekti. Harry, "Ah, evet. Dört yaşımdan beri yapabiliyorum o işi," derken yanaklarına bir gülümseme yayılmıştı. Gözleri buluştu ve o anda Harry keşke diye düşünmeye başlamıştı ki, aniden çakan bir şimşek yarı yarıya şekillendirdiği düşüncelerini tamamlamasını engelledi. Bu arada, şimşegin havayı birkaç saniye olsun aydınlatmasıyla, ileride taştan bir duvar gördü.

"İşte orada." *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Küçük kulübe en azından hâlâ ayakta duruyordu. Samanla örtülmüş çatısıyla, dört taş duvardan oluşan kulübe zamamn ve tabii ki yağmurun etkisiyle iyice kararmıştı. Zaten çürümüş olan kapı, Harry'nin omzuyla birkaç kere yüklenmesinden sonra açıldı. Harry hızını alamayarak tökezleyerek içeri girdi ve feneri havaya kaldırarak etrafı aydınlattı. Küçük figürler, gölgelere doğru kaçıştı. O anda vücudunu saran bir titremeyi kontrol etmeye çalıştı.

Lady Georgina, "Pöf! Gerçekten de çok kötü kokuyor," diyerek içeri girip küf kokusunu kovmak ister gibi, elini pembeleşmiş burnunun önünde sallamaya başladı.

Harry, kadının arkasında duran kapıyı çarparak kapattı. "Üzgünüm, Leydim."

"Neden bana sadece çenemi kapayıp en azından yağmurdan kurtulduğum için sevinmem gerektiğini söylemiyorsun?" Gülümseyerek, kapüşonunu çıkardı.

Harry, "Ben öyle düşünmüyorum," diyerek, şömineye doğru yürüyüp, yarısı yanmış birkaç kütük buldu. Hepsi de örümcek ağıyla kaplanmışlardı.

"Ah, haydi Bay Pye. Eminim bunları söylemek ist-t-t-terdiniz." Dişleri hâlâ birbirine vuruyordu.

Yampiri duran bir masanın etrafında dört tane'eğreti iskemle dizilmişti. Harry, feneri masaya koyarak, iskemlelerden birini alıp taş ocağa çarptı. Sandalye parçalara ayrıldı. Oturulan yeri kırılmış, arkılığı da yerinden çıkmıştı.

O sırada arkasında duran Leydi Georgina ise çılgıncı basmıştı.

"Hayır, istemezdim, Leydim," dedi Harry.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Diz çökerek, sandalye parçalarını kavrulmuş kütüklerin yanına yerleştirmeye başladı.

Georgina, "Çok güzel. O halde, sanırım kibar davranmış olmalıyım," dedi. Hemen sonra Harry, onun bir iskemle çekerek, "Şu yaptığınız şey, ateş yakmak için yeterli olacak gibi duruyor," dediğini duydu.

Fenerin alevini talaşlara doğru tutunca, odunlar tutuştu. O da ateşi boğmamaya dikkat ederek, sandalyenin daha büyük parçalarını ateşe ilave etti.

Arkasındaki Georgina, "Mmm. İşte bu gerçekten iyi geldi," dedi. Sesi oldukça boğuk geliyordu.

Bir an için, kadın farklı bir ortamda böyle konuşsa, bu sözlerin ne anlama geleceğini düşünerek donup kaldı. Sonra bu düşünceleri kafasından kovarak tekrar işine döndü.

Leydi Georgina, ellerini ateşe doğru tuttu. Canlılıkla pırıldayan saçları, yavaş yavaş kuruyarak alnında ince bukleler oluşturmaya başlamış, beyaz teni alevlerle parlıyordu, ama hâlâ titriyordu.

Harry boğazını temizleyerek, "sanırım ıslak giysilerinizi çıkarıp kilimlere sarınmanız gerekiyor," dedi. Kapı önüne yığıldığı araba kilimlerini getirmek için harekete geçti.

O sırada, arkasından cılız bir kahkaha yükseldi. "Daha önce bu kadar uygunsuz bir teklifin, bu derece düzgün bir şekilde söylendiğini duymamıştım," dedi Leydi Georgina.

Harry Pye, "Münasebetsizlik etmek istememiştim, Leydim," diyerek araba kilimlerini kadına uzattı. "Bir kusur ettiysem, özür dilerim." Kısa bir an gözleri kadının kollarıyla buluştu. Leydi'nin mavi gözlerinin içi gülüyordu. Sonra tekrar arkasını döndü.

Arkasında hışırdamalar duyarak düşüncelerim kontrol altı-

na almaya çalıştı. kadının o solgun, çıplak omuzlarını hayal etmemesi gerekiyordu.

"Sen de biliyorsun ki münasebetsizlik falan ettiğin yok. Ayrıca yakında neredeyse böyle bir becerisi olmayan biri olduğunu düşünmeye başlayacağım."

Ah bir de içimden geçenleri bilse, diye düşündü Harry. Hafifçe öksürerek, hiçbir yorumda bulunmadı. Kendisini küçük kulübe-yi göz gezdirmeye zorladı. Maalesef mutfak tezgâhı yoktu. İçeride bulunanlar sadece masa ve sandalyelerden ibaretti. Bu çok acı bir durumdu, çünkü karm fena halde acıkmıştı.

Ocağın yarandan gelen hışırdama sesleri kesilmişti. "Artık arkanızı dönebilirsiniz."

Harry, kadından tarafa dönüp bakmadan önce kendisini hazırladı. Neyse ki Leydi Georgina kilimlerle örtünmüştü. Kadının dudaklarının şimdi daha pembe olduğunu görerek sevindi. Ocağın öbür tarafında duran kilimi işaret etmek için, çıplak kollarından birini sarındığı yığının içinden çıkararak, "Senin için de bir tane bıraktım. Kıpırdayamayacak kadar yorgunum, ama eğer sen de giysilerini çıkarmak istersen, gözlerimi sımsıkı kapatacağıma ve gizlice bakmayacağıma söz veriyorum," dedi.

Harry, gözlerini onun çıplak kolundan uzaklaştırarak zeki mavi gözlerine çevirdi ve, "Teşekkür ederim," dedi.

Sonra kolu görünmez oldu. Leydi Georgina gülümsedi ve hemen ardından göz kapakları düşüverdi.

Harry, bir an için genç kadının yüzünü seyre daldı. Kirpiklerinin kıvrımları, solgun teninin üzerinde titreşiyordu ve hafifçe eğilmiş ağzında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Normalden daha uzun ve ince bir burnu vardı. Ayrıca yüz hatları biraz fazlaca keskindi. Ayağa kalktığına da, neredeyse onun boyuna

geliyordu. Güzel bir kadın sayılmazdı, ama etrafında dolaşırken gözlerini ondan alamıyordu. Dudaklarının ona sataşırkenki kıvrılışı ya da gülümsediği zaman kaşlarını kaldırışı, mıkna-tısa takılan demir gibi Harry'nin bakışlarını yüzüne çekiyordu.

Üstüne yapışmış giysilerini çıkararak kalan kilimi de kendi üzerine çekti ve, "Artık, gözlerinizi açabilirsiniz, Leydim," diye seslendi.

Leydi Georgina çabucak gözlerini açıp, "Güzel. Şimdi ikimiz de Sibiry'a soğuşuna karşı sarınıp sarmalanmış Ruslara benzedik. Ah, bir de zilli kızaklarımız olsaydı..." diyerek kucağındaki kilimi düzeltti.

Harry başını salladı. Sessizliği bölen odun çıtırtılarını dinlerken, onun için daha başka ne yapabileceğini düşünüyordu. Kulübede yiyecek hiçbir şey olmadığından, şafağı beklemekten başka çareleri yoktu. Üst tabakadan insanlar, saray gibi salonlarında tek başlarına otururken neler yaparlardı acaba?

Leydi Georgina, kilimini çekiştirip duruyordu, sonra birden kendisini durdurmak ister gibi ellerini birbirine kenetleyerek, "Hiç masal bilir misiniz, Bay Pye?" diye sordu.

"Masal mı, Leydim?"

"Hı hı. Masal. Aslında peri masallarım kastetmiştim. Ben onları toplayarak koleksiyon yapıyorum."

"Gerçekten mi?" Harry şaşırmıştı. Bu soylu kesimin düşünce şekli bazen gerçekten de şaşırtıcı olabiliyordu. "Onları nasıl topladığınızı öğrenebilir miyim?"

"Sorup soruşturarak," diye cevap verdi Georgina. Bu kadın kendisiyle dalga mı geçiyordu? Leydi konuşmaya devam etti. "İnsanların çocukluklarından kalma ne hikâyeler hatırladıklarını duysanız şaşırsınız. Tabii, bu konuda en iyi kaynaklar yaşlı

dadılar ve emsalleridir. sanırım şimdiye kadar bütün tanıdıklarından beni yaşlı dadılarıyla tanıştırmalarını rica ettim. Sizin hayatta mı?"

"Benim hiç dadım olmadı, Leydim."

"Ah." Yanakları kızarmıştı. "Ama yine de birisi, mesela anneniz size büyürken masallar anlatmıştır?"

Harry, bir kırık sandalye parçasını daha ateşe atmak için öne doğru eğilerek, "Hatırladığım tek peri masalı *Jack ve Fasulye Sırtığı*," dedi.

Leydi Georgina ona acıyan gözlerle bakarak, "Bundan daha iyisini çıkaramaz mısın?" diye sordu.

"Korkarım ki hayır, Leydim." Bildiği diğer hikâyeler, bir hanımefendiye anlatılamayacak türdendi.

"Neyse. Geçenlerde oldukça ilginç bir tane dinledim. Aşçının halası, yeğenini ziyaret etmek için Londra'ya geldiğinde anlattı. Sana da anlatmamı ister misin?"

Ah hayır. Şu anda en son isteyeceği şey, patronuna mecburen içinde bulunduğu şartlardan daha yakın bir konumda olmaktı. "Evet, Leydim."

"Vaktiyle, büyük bir kral ve ona hizmet eden büyülü bir leopar varmış," diyerek sandalyesinin üzerinde kıpırdandı Leydi Georgina. "Ne düşündüğünü biliyorum, ama hiç de öyle değil."

Harry, gözlerini kırpıştırarak, "Anlayamadım, Leydim?" dedi.

"Hayır, düşündüğün gibi değil. Kral masalın başında ölüyor. Yani masalın kahramanı kral değil," dedi ve anlamlı bir tepki vermesini bekleyerek Harry'ye baktı.

"Ah," dedi Harry. Bundan başka söyleyecek bir şey bulamamıştı.

Neyse ki bu cevap da işe yaramış görünüyordu.

Leydi Georgina başını sallayarak devam etti. "Leoparın boynunda bir çeşit altın zincir varmış. Anlarsın işte, köleymiş yani. Ama nasıl köle olduğunu bilmiyorum. Aşçının halası o kısmı anlatmadı. Her neyse, kral ölüm döşeğindeyken, leopara kendisinden sonraki krala, yani oğluna da hizmet edeceğine söz verdimiş." O an kaşları çatılmıştı. "Bu hiç adil değil, öyle değil mi? Yani demek istediğim, genellikle krallar, ölmeden önce kendilerine sadık olan kölelerini azat ederler." Tekrar sandalyesinin üzerinde kıpırdandı.

Harry, boğazım temizleyerek, "Yerde otursanız, belki daha rahat edersiniz. Pelerininiz epeyce kurudu. İsterseniz sizin için bir minder yapabilirim," dedi.

Georgina, göz alıcı bir biçimde gülümsedi. "İşte bu harika bir fikir."

Harry pelerinini yere yaydıktan sonra, giysilerini ortasına yerleştirip yuvarlayarak yastık şekline getirdi.

Leydi Georgina, kilimlere sarınmış halde ayaklarını yerde sürüyerek yaklaştı ve kendisini kaba yatağın üzerine pof diye bırakıverdi. "İşte bu çok daha iyi. Sen de gelip yanıma uzanabilirsin. Görünen o ki, daha sabaha kadar buradayız."

Aman Tanrım! "Bunun uygun bir hareket olacağını sanmıyorum."

Kadın, ince hatlı burnunu ona doğru eğerek baktı. "Bay Pye, o sandalyeler çok sert. Lütfen en azından gelin de şu kilimlerin üzerine uzanın. Isırmam, söz."

Harry, çenesinin kasıldığı hissetti, ama gerçekten de başka bir seçeneği yoktu. Üstü kapalı bir emirdi bu. "Teşekkür ederim,

Leydim," diyerek yavaşça yanına ilişti. Emredilmiş de olsa, bu kadının yanına yatması olacak iş değildi. Bu yüzden vücutlarının arasında boşluk bırakarak, kollarım kıvrıdığı dizlerine doladı ve dikkatini kadının kokusundan uzaklaştırmaya çalıştı.

"İnatçı birisin, öyle değil mi?" diye mırıldandı Georgina.

Harry, dönüp ona baktı.

Leydi Georgina esneyerek tekrar anlatmaya başladı. "Nerede kalmıştık? Ah, evet. Genç kralın ilk yaptığı şey, güzel bir prensesin resmini görüp, ona âşık olmak olmuş. Resmi ona gösteren saray halkından biri ya da bir ulak mı ne öyle biriymiş. Neyse burası o kadar Önemli değil."

Georgina bu sefer hafifçe inleyerek tekrar esnedi ve her nedense Harry, onun çıkardığı bu sesle erkekliğinin uyarıldığını hissetti. Belki de bunun sebebi ister istemez burnuna gelen kokuşuydu. Bu koku ona baharatları ve egzotik çiçekleri anımsatıyordu.

"Prensesin karlar kadar beyaz bir teni, yakutlar kadar kırmızı dudakları, katran mıydı, evet sanırım katran karası saçları filan varmış vs. vs." Leydi Georgina bir an susarak ocaktaki alevlere baktı.

Sonra iç geçirdi ve, "Hiç dikkatini çekti mi? Bu peri masallarındaki prensler haklarında en ufak bir şey bilmedikleri güzel prenseslere âşık oluyorlar. Yakut kırmızısı dudaklar iyi güzel de düşünsene, ya kız acayip acayip gülüyorsa ya da yemek yerken ağzım şapırdatıyorsa, ne olacak o zaman?" diyerek omuz silkti. "Gerçi günümüzde erkekler, boyayla parlatılmış siyah buklelere bile âşık olabiliyorlar. Bu yüzden sanırım bu meselenin üzerinde durmama gerek yok." Aniden gözleri büyüdü ve hızla başını çevirip Harry'ye bakarak, "Sakın üzerine alınma. Seni kastetmedim," dedi.

"Alınmadım," dedi Harry ciddi bir tavırla.

"Hımm." Georgina hiç de ikna olmuş görünmüyordu. "Her neyse, prensese âşık olmuş. Bu arada birisinden öğrendiğine göre kral, o sıralar korkunç devin elinde olan Altın At'ı her kim kendisine getirirse, kızım ona verecekmiş. Böylece..." Leydi Georgina, yüzünü ateşe dönerek, yanağını eline dayadı. "Leopar Prens'i çağırmış ve ona hemen yola çıkıp Altın At'ı bir an evvel kendisine getirmesini emretmiş. Eee? Şimdi buna ne diyorsun?"

"Bilmem ki, Leydim."

Leydi Georgina, "Leopar o anda insana dönüşüvermiş," dedi. Sonra gözlerini kapayıp mırıldandı. "Düşünsene aslında o hep insanmış, ama..."

Harry, genç kadının konuşmaya devam etmesini bekledi, ama karşı tarafta ses seda kesilmişti. Zaten kısa bir süre sonra da, hafif bir horlama sesi duydu.

Uzun giysileri kadının boynuna kadar çekip yüzünün etrafına sardı. Bu sırada parmağının yanlışlıkla yanağına değmesiyle, ten renkleri arasındaki aykırılık dikkatini çekince duraksadı. Çok yavaş bir şekilde, başparmağını onun ağzının kenarında gezdirdi. O kadar sıcaktı ki... Bu kadının kokusunu, sanki başka bir hayattan ya da ezel kadar uzun bir zaman öncesinden tanıyormuş gibi hissetti. Kalbi sızlıyordu.

O başka bir kadın ve burası da farklı bir yer olsaydı, hatta kendisi de başka bir adam olsaydı... Harry zihnindeki fısıltılara hemen son verip elini kadının yüzünden çekti. Ona değmemeye özellikle dikkat ederek, Lady Georgina'nın yanına uzandı. Gözlerini tavana dikerek, kafasında vızıldayan tüm düşünceleri ve kalbini sızlatan tüm duyguları uzaklaştırmaya çalıştı. Sonra uykuya geçmesinin ne kadar güç olduğunu bile bile, gözlerini kapadı.

George'un burnu gıdıklanıyordu. Öne eğilince, burnunu gıdıklayan şeyin bir çeşit kürk olduğunu fark etti. Ardından hemen yanında bir şeyler hışırdadı ve durdu. Gözlerim açtığı anda kendisine bakan bir çift yeşil gözle karşılaştı. Sabahın bu kör saatinde bile, sinir bozucu bir şekilde tetikte ve canlı bakıyorlardı.

"Günaydın." George'un sesi tıpkı bir kurbağa vıraklaması gibi çıkmıştı. Boğazım temizledi.

"Günaydın, Leydim." Bay Pye'in sesi ise sıcak çikolata gibi yoğun ve karanlıktı.

"İzninizle," diyerek doğruldu Pye. Sıkıca kavradığı uzun cüppesi, ayağa kalkarken, yanık tenini açığa çıkaracak şekilde, bir omzundan aşağı kaymıştı. Adam kayan kumaşı çabucak düzelterek sessizce kapıya doğru yürüyüp dışarı süzülde.

George, burnunu kırıstırarak düşündü. Bu adamın hiç mi eli ayağı karışmaz, hiç mi heyecanlanmazdı, Tanrı aşkına?

Sonra aniden onun dışarıya ne sebeple çıkmış olduğunu anladı. Zaten kendi boşaltım sistemi de alarm vermeye başlamıştı. Çabucak ayağa kalkıp hâlâ nemli olan, buruşuk elbisesini üzerine geçirdi ve giysisinin tokalarını elinden geldiğince birbirine geçirmeye çalıştı. Tabii arkasındaki bütün kopçalara ulaşamamıştı. Bu yüzden büyük ihtimalle belinde hatırı sayılır bir açıklık oluşmuş olmalıydı, ama en azından elbise üzerinden düşmüyordu. Sonra sırtını gizlemek üzere pelerinini üzerine aldı ve dışarıya çıkan Bay Pye'i aynı yoldan takip etti. Gökyüzünü, çok yakında yağmurun başlayacağını sinyali veren siyah bulutlar kaplamıştı. Harry Pye, görünürlerde yoktu. O da etrafını kolaçan ederek, kendisini rahatlatmak üzere kullanabileceği, yıkık dökük bir baraka buldu ve hızlı adımlarla harap haldeki yapıya yöneldi.

Barakadan geri döndüğünde, Bay Pye kulübenin önünde durmuş, paltosunun düğmelerini ilikliyordu. Atkuyruğunu ye-

niden bağlamıştı, ama giysileri buruşuktu ve saçları her zamanki kadar düzgün görünmüyordu. George o bu haldeyse, kim bilir ben nasıl görünüyordum, diye düşünerek, kabaca kendisiyle alay edercesine gülümsedi. Öyle ya, Harry Pye gibi bir adam bile, geceyi küçük bir kulübede yerde yatarak geçirdikten sonra, ertesi sabah gecenin izlerini sergilemekten kendisini alıkoyamıyordu.

"Hazır olduğunuzda, anayola geri dönmemizi öneririm, Leydim," dedi Bay Pye. "Arabacı, bizi orada bekliyor olabilir."

"Ah, umarım dediğiniz gibidir," diye cevap verdi George.

Böylece geceleyin kulübeye geldikleri yolu gerisin geri takip ederek, gün ışığında, yokuş aşağı yürümeye başladılar. George, bir gün önce kat ettikleri yolun aslında çok da uzun bir mesafe olmadığını fark ederek şaşırdı. Kısa bir süre sonra önlerinde kalan son tepenin üstüne çıktıklarında, artık anayolu görebiliyorlardı. Yol, gün ışığında daha da acınacak halde görünen arabalarının enkazı dışında tamamen boştu.

George, hafifçe içini çekerek, "Evet, sanırım oraya kadar yürümemiz gerekiyor, Bay Pye," dedi.

"Evet, Leydim."

Uzun ve zorlu adımlarla yürümeye başladılar. Toprağın üzerini küf kokulu, pis bir sis tabakası kaplamıştı ve pis hava, elbisesinin altından içeri sızarak, bacaklarından yukarı doğru süzülüyordu. Genç kadın, ürperdiğini hissetti. O anda bir fincan sıcak çay ve yanında kenarlarından tereyağı damlayan, ballı bir çörek için neler vermezdi. Bu lezzetli yiyeceğin hayaliyle neredeyse inleyecekti ki, arkalarından gürültülü bir aracın yaklaştığını fark etti.

Bay Pye, virajı dönmekte olan bir çiftçi arabasına işaret et-

mek için kolunu kaldırdı. "Hey sen, dur! Bizim bir arabaya ihtiyacımız var."

Çiftçi, atlarının eğerini çekerek arabasını durdurdu ve şapkasının siperini geriye doğru iterek Harry'ye baktı. "Sen Bay Pye'sın. Öyle değil mi?"

Harry, sert bir tavır takınarak, "Evet, doğru. Woldsly arazisinden geliyorum," diye cevap verdi.

Bunun üzerine çiftçi, Pye'in çizmelerini sıyırarak yere tükürdü.

"Leydi Georgina Maitland'ın kendisini Woldsly'ye götürecek bir arabaya ihtiyacı var." Pye'in yüz ifadesi hiç değişmemişti, fakat sesi şimdi ölüm kadar soğuk çıkıyordu. "Geride devrilmiş halde gördüğün onun arabasıydı."

Çiftçi, bakışlarını sanki onu daha yeni fark ediyormuş gibi davranarak George'a kaydırdı. "Selamlar, efendim. Umarım yaralanmamışsınızdır?"

"Hayır," diye cevap verdi George sevimli bir tavırla. "Fakat sizin için bir sakıncası yoksa, gerçekten de bir arabaya ihtiyacımız var."

Çiftçi, "Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Arkada yer olacaktı," diyerek kir içindeki başparmağıyla omzunun arkasında duran yığını gösterdi.

George, adama teşekkür edip arabanın arkasına yöneldi, fakat arkaya yüklenmiş kerestelerin yüksekliğini görünce bir an ne yapacağını şaşırarak tereddüt etti. Öyle ki yığının uzunluğu, köprücük kemiğine kadar geliyordu.

Bay Pye, hemen yanına geldi. "İzninizle," diyerek genç kadının başıyla onay vermesini bile beklemeden, onu belinden kavrayıp yüklerin üzerinden içeri girmesi için havaya kaldırıverdi.

"Teşekkür ederim," dedi George nefesi kesilmiş bir halde.

Sonra genç adamın avuçlarını dümdüz kerestelerin üzerine yerleştirerek, bir kedi gibi arabadan içeri sıçrayışını izledi. Harry Pye, ellerini tahtaların üzerinden çekerken, araba hareket etmek üzere öne doğru savruldu ve genç adam da yana doğru sendeledi.

George, "İyi misiniz?" diyerek elini genç adama doğru uzattı.

Pye ise yardım için uzanan eli görmezden gelerek doğruldu ve bakışlarını genç kadına çevirerek, "İyiyim, Leydim," diye cevap verdi.

Harry Pye, başka bir şey söylemedi. George da arkasına yaslanarak, yanından akıp giden yolu seyre daldı. Alçak taş duvarların yanında bir anda beliriveren ağarmış çimenler, ürkütücü bir sisin içine karışarak ortaya çıktıkları gibi bir anda gözden kayboldular. Bir önceki geceden sonra, yol ne kadar engebeli olsa da, bu yolculuktan hoşnut olması gerekirdi. Fakat çiftçinin Bay Pye'a karşı takındığı düşmanca tavır canını sıkıyordu. Adamın bu yaklaşımı kişisel bir meseleden kaynaklanıyor gibi görünüyordu.

George bir bayırı aştıklarında, etrafa boş gözlerle bakınırken yakınlardaki bir yamacın yakınında otlanan bir koyun sürüsü fark etti. Uzaktan küçük heykeller gibi görünüyorlardı. Belki de zavallı hayvanlar, sisin etkisiyle oldukları yerde kıpırdamaya korkuyorlardı. Sadece otları eşeleyen başları kımıldıyordu. Birkaçı ise yere uzanmış yatıyordu. George aniden kaşlarını çatı. Yerde yatan koyunlar, son derece hareketsiz görünüyordu. Onları daha iyi görebilmek için öne doğru eğildiği sırada, Harry

Pye'in hemen yanında alçak bir sesle sövüp saydığını duydu.

Derken araba aniden sarsılarak durdu.

"Bu hayvanların nesi var?" diye sordu George, Harry Pye'a dönerek.

Fakat bu sefer cevap çiftçiden gelmişti ve adamın sesi son derece ümitsizdi.

"Ölmüşler."

İkinci Bölüm

"George!" Leydi Violet Maitland, yanındaki arkadaşı, Miss Euphemia Hope'un onaylamaz şekilde homurdanmalarını duymazdan gelerek, Woldsly Malikânesi'nin meşeden yapılmış masif kapılarından dışarı fırladı.

Violet, onun gözlerini yuvarlayarak söylenmesinden sakınmaya çalışmıştı. Euphie, yaşlı bir aile dostuydu. Elmayı andıran topluca bir vücudu, kırışmış saçları ve yumuşak bakışlı gözleri vardı, fakat neredeyse Violet'ın yaptığı her şeye durmadan söylenip duruyordu.

Violet, "Ah, nerelerde kaldın? Senin günler önce geleceğini umuyorduk ve..." diye söze başlamış, fakat kız kardeşinin tuhaf görünüşlü arabadan çıkmasına yardım eden adamı görünce, çakıl taşlarıyla kaplı avluda hızım alamayarak savruldu.

Violet onlara doğru yaklaşıncı, Bay Pye, başını kaldırarak, genç kadını selamladı. Yüzüne her zamanki ifadesiz maskesini geçirivermişti. Bu adamın seyahat esnasında George'un yanında ne işi olabilirdi?

Violet, genç adama gözlerini kısarak baktı.

O sırada, "Merhaba, Euphie," diye seslendi George.

"Ah Leydim, nihayet eve gelebildiðinize nasıl sevindik anlatamam," dedi soluk soluða Euphie. "Hava hiç kimsenin dışarıda olmak istemeyeceði kadar kötü. Bu yüzden emniyetiniz açısından gerçekten çok *endişelendik*."

George cevap olarak gülümsedi ve kollarını kız kardeşi Violet'ı kucakladı. "Merhaba, hayatım."

Kızkardeşinin marmelat rengini andıran saçları, Violet'ın alev alev yanan, gür saçlarına göre birkaç ton daha açık bir renkteydi. Üstelik dünyanın en rahatlatıcı kokuları olan yasemin ve çay kokuyorlardı. Violet, o anda gözyaşlarının gözlerini zorlamaya başladığını hissetti.

George, "Sizi endişelendirdiğim için çok üzgünüm, ama o kadar da geç kaldığımı sanmıyorum," diyerek kardeşinin yanğını okşadı ve onun yüzüne bakmak üzere bir adım geri çekildi.

Violet, George'unkine zerre kadar benzemeyen, yıkık dökük arabayı incelemek için hızla diğer tarafa döndü. "Hem sen neden bu arabada yolculuk ettin ki?"

George, "Ah, işte orası uzun hikâye," diyerek kapüşonunu çıkardı. Bir anda ortaya çıkan darmadağın saç tuvaleti, görünüşüne pek fazla önem vermeyen George için bile fazla kötü görünüyordu. "Çayımızı içip bir şeyler yiyelim. Sana tüm olanları anlatırım. Açlıktan ölmek üzereyim. Hâlâ arabayı tuttuğumuz handa yediğim birkaç küçük çöreklerle duruyorum." Daha sonra kâhyaya dönerek oldukça sıkılgan bir ifadeyle, "Siz de bize katılmak ister misiniz, Bay Pye?" diye sordu.

Violet, o anda nefesini tuttu. *Lütfen Tanrım, hayır desin. Hayır desin.*

Harry Pye, "Hayır, teşekkür ederim, Leydim," deyip nazik-

çe eğilerek genç kadını selamladı. "Müsaade ederseniz, bazı arazi işleriyle ilgilenmem gerekiyor."

Violet, nefesini büyük bir rahatlamayla bırakıverdi.

Ama maalesef tam kurtulduk derken, korktuğu başına geldi ve George adamın onlarla çay içmesi için ısrar etmeye başladı. "Ama bu işler her neyse, bir yarım saat kadar falan bekleyebilir, öyle değil mi?" Ağzının tümüne yayılan muhteşem gülümsemeyle genç kâhyanın cevabını bekliyordu George.

Violet gözlerini kız kardeşine dikti. Tanrı aşkına, ne yapmaya çalışıyordu bu kız böyle?

"Korkarım ki, hayır," diye cevap verdi Bay Pye.

"Pekâlâ, Bay Pye. Ne de olsa, ben de sizi bu işlerle ilgilenmeniz için tutmuştum. Bunu unutmamalıyız. Öyle değil mi?" George'un sesi, biraz kendini beğenmiş bir havada çıkmıştı, ama Violet bunu umursamamaya karar verdi. En azından Bay Pye'in da çay içmeye gelme ihtimali ortadan kalkmıştı.

"Üzgünüm, Leydim." Kâhya, bu sefer biraz gergin bir şekilde eğilerek onları selamladı ve oradan ayrıldı.

Violet, adamın halini görünce neredeyse ona acıyacak gibi oldu. Sonra kardeşinin koluna girdi ve birlikte malikâneye doğru yürümeye başladılar. Woldsly yüzlerce yıllık bir malikâneydi ve etrafını saran tepelerin doğal özellikleriyle öylesine bütünleşmişti ki, orada öylece kendiliğinden bitmiş gibi görünüyordu. Kırmızı tuğladan örülmüş, dört kattan oluşan ön cephenin tamamını yemyeşil sarmaşıklar kaplamıştı. Uzun pencere pervazlarının etrafındaki asmalar budanmıştı. Beşik formundaki çatıya, tepelere tırmanan dağcıları andıran çok sayıda baca yerleştirilmişti. Özetle Woldsly Malikânesi, kız kardeşinin kişiliğine mükemmelen uyuy, sıcak ve huzurlu bir evdi.

"Aşçı daha bu sabah limonlu ve lorlu pasta pişirdi," dedi Violet, alabildiğine geniş ön basamakları tırmanırken. "Ve pasta fırından çıktığından beri, Euphie onun etrafında dolanıp duruyor."

"Ah, hayır. Hiç de öyle değil, Leydim," diye haykırarak itiraz etti arkasında duran arkadaşı. "En azından limonlu pastanın etrafında dolanmıyordum. Ama kıymalı börek dersiniz, her ne kadar nazik bir davranış olmasa da, korkarım ki o yiyeceğe karşı belirli bir düşkünlüğüm olduğunu itiraf edebilirim."

"Sen bir nezaket timsalisin, Euphie. Hepimiz senin yolundan gitmek, senin kadar nazik olabilmek için çaba harcıyoruz," dedi George.

Yaşlı kadın, bu iltifat karşısında dövüşçü bir horoz gibi kabarmıştı.

Violet, son zamanlarda biraz bunamış olan arkadaşına karşı sürekli sabırsız davrandığı için, içinde suçlulukla karışık bir vicdan azabı hissetti ve bundan sonra ona karşı daha kibar olmaya çalışacağına dair kendi kendine söz verdi.

Malikânenin meşe ağacından yapılmış iki kanatlı büyük kapısından içeri girdiler ve George, evin baş uşağı Greaves'i başıyla selamladı. Kapıların üstünde yer alan ay şeklindeki pencere-lerden içeriye tatlı bir ışık süzülüyor ve sütlü kahverengindeki duvarlarla, giriş bölümündeki eski parke döşemeleri aydınlatıyordu.

"Woldsly'de oyalanabileceğin bir uğraş bulabildin mi, Violet?" diye sordu George, salona doğru yürürlerken. "Aslında şunu itiraf etmeliyim ki, burada Euphie'yle birlikte köy hayatı yaşamak istediğini söylediğinde gerçekten çok şaşırmıştım, çünkü burası on beş yaşında bir genç kız için biraz fazla, sakın, hatta

sıkıcı bir yer. Ama sakın yanlış anlama. Biz seni burada görmekten her zaman mutluluk duyarız."

"Resim yapıyorum," diye cevap verdi Violet, sesine özenle canlı bir ton vermeye çalışarak. "Leicestershire'dan sonra bu çevre ve etraftaki manzaralar benim için çok büyük bir değişiklik oldu. Ayrıca evdeyken annemin hali gittikçe yorucu ve yıldıracı olmaya başlamıştı. Sağ bacağımda yeni bir tümör bulunduğunu iddia ederek, kendisine haşlanmış lahana gibi berbat kokulu, ilaç benzeri bir şeyler veren bir şarlatanı eve getirtti," diye devam etti. Sonra bir an susup George'la göz göze geldi ve, "Annemizin nasıl olduğunu bilirsin işte," dedi.

George da, "Evet, bilirim hayatım," diyerek hafifçe kardeşinin omzuna vurdu.

Violet bakışlarını hemen başka tarafa çevirdi. Durumunu daha fazla açıklamak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı. Anneleri, Violet'ın doğumundan beri kendi ölümü hakkında kehanetlerde bulunur olmuştu. Kontes, çoğunlukla bir hasta bakıcı nezaretinde yatakta tutuluyordu, fakat arada bir vücudunda yeni bir hastalık belirtisi bulup histeri krizine giriyor ve böyle zamanlarda Violet'ı neredeyse çıldıracak raddeye getiriyordu.

Daha sonra, birlikte gül renkli kahvaltı salonuna girdiler ve George eldivenlerini çıkararak konuşmaya başladı. "Pekâlâ, şimdi söyle bakalım. O mektubun anlamı neydi ve..."

"Şşşt!" Violet, başıyla hizmetçiye çay getirmesi için talimat veren Euphie'yi işaret etti.

George kaşlarını havaya kaldırdı, fakat neyse ki durumu çabucak kavrayarak dudaklarını sıkıca birbirine kenetledi ve eldivenlerini masanın üzerine fırlattı.

"Bize arabanı neden değiştirdiğini anlatacaktın," dedi Violet dupduru bir sesle.

"Ah, şu mesele," diyerek, burnunu kırıştırdı George. "Dün gece arabam yolda giderken, kayıp devrildi. Bayağı bir paniğe kapıldım, korktum, tabii. Sonra başıma neler geldi, bilin bakalım." Safran rengi kanepelerden birine oturarak dirseğini arka kısmına dayadı ve başını avucunun içine aldı. "Atlar da Bay Pye'la beni dımdızlak bırakıp kaçıp gittiler. Bu arada sağanak yağmurun etkisiyle sıırıslıkla olmuştuk. Üstelik nerede olduğumuzu ancak Tanrı bilebilirdi."

"Aman Tanrım. Bu nasıl..." diye haykıran Violet, Euphie'nin kendisini tenkit eden bakışlarını fark etti ve bir anda susup ses tonunu ayarladı. "Aman Tanrım! Ne yaptınız peki?"

O sırada, çayla ve yiyeceklerle dolu tepşiler taşıyan çok sayıda hizmetçi salondan içeri girdi ve George bir elini kaldırarak, olanları anlatmaya çay servisi yapıldıktan sonra devam edeceğini anlatan bir işaret yaptı. Hizmetçiler odadan ayrıldıktan bir saniye sonra, Euphie hemen ona bir fincan çay doldurmaya koyulmuştu.

"Ohhh!" George, fincanını burnuna yaklaştırarak, hoşnut bir şekilde iç geçirdi. "Biliyor musunuz? Ben, çayın yeterli miktarda verildiğı takdirde, en kötü akıl hastalıklarım bile tedavi edebileceğine inanıyorum."

Violet, ablası neyi ima ettiğini anlayıncaya kadar, koltuğunda huzursuzca kıpırdandı.

"Her neyse, ne diyordum. Ah evet, neyse ki, Bay Pye'ın yakınlarında daha önceden bildiğı bir kulübe varmış. Oraya kadar yürüdük ve geceyi o kulübede geçirdik," diyerek omuz silkti George.

"Ah, Leydim. Demek orada o adamla yalnız başınıza kaldınız. Üstelik Bay Pye evli bile değıl." George'un bütün bir geceyi bir erkekle yalnız geçirmiş olması, Euphie'yi George'un geçirdi-

gi araba kazasından bile daha çok şoke etmiş görünüyordu. "O şartlar altında rahat etmiş olabileceğinizi sanmıyorum. Yo yo, hiç sanmıyorum," diye söylenerek arkasına yaslanıp, şapkasına iliştilmiş koyu mor renkli kurdeleleri uçuşturacak kadar şiddetli bir şekilde yüzünü yelpazelemeye koyuldu.

Violet ise bıkkın bir tavırla gözlerini yuvarlayarak, "Burada sadece *kâhyadan* bahsediyoruz, Euphie. iyi bir aileden gelen bir centilmenden değil," dedi pratik bir şekilde. "Ayrıca George yirmi sekiz yaşında. Yani bir skandala sebep olamayacak kadar yaşlı."

"Teşekkür ederim, canım," dedi George, fakat sesi ifadesiz çıkmıştı.

"Skandal mı?" diyerek çay fincanını sıkıca kavradı Euphie. "Sizin küçük kelime oyunlarınızı biliyorum, Leydi Violet, fakat yine de *skandal* kelimesini bu kadar uluorta ve rahat kullanmamız gerektiğini düşünüyorum."

George hemen, "Ah, hayır, hayır. Tabii ki çok haklısınız," diye mırıldanarak, yaşlı kadını sakinleştirmek üzere araya girdi. Bu arada Violet gözlerini *bir kez daha* yuvarlamamak için kendini zor tuttu.

"Korkarım ki, yaşanan bütün bu heyecan, beni biraz yorğun düşürdü," diyerek ayağa kalktı Euphie. "Acaba gidip biraz uzansam, size fena halde saygısızlık etmiş olur muyum, Leydi Violet?"

Violet kıkırdamasını güçlkle bastırarak, "Hayır, tabii ki olmazsınız," diye cevap verdi. Euphie, her gün saat gibi hiç şaşmaz bir şekilde çay sonrası küçük bir şekerleme için uygun bir bahane bulup yatıyordu. Violet de arkadaşının bu rutini alışkanlık haline getirmiş olmasına güvenerek, ablasıyla özel olarak konuşabilmek için onun odasına çekilmesini beklemişti.

Salon kapısı Euphie'nin arkasından kapanır kapanmaz, George kardeşine dönerek, "Evet, şimdi anlatmaya başla bakalım. Mektubun inanılmaz derecede dramatikti, hayatım. Sanırım *şeytani* ifadesini tam iki kez kullanmışsın. Bu durumda beni, muhtemelen dünyanın en saf ve zararsız yeri olan Yorkshire'a acilen çağırdığım düşünmeden edemedim. Umarım anlatacakların gerçekten önemlidir, çünkü inan bana buraya gelebilmek için, Oswald'ların, skandallarla dolu olacağı vaat edilen, sonbahar maskeli balosu da içinde olmak üzere, tam beş daveti birden geri çevirmek zorunda kaldım."

Violet, "Evet, anlatacaklarım gerçekten çok önemli," dedi ve öne doğru eğilerek ablasının kulağına fısıldadı. "Birisi, Lord Granville'in arazisindeki koyunları zehirliyor!"

George, "Öyle mi?" diyerek kaşlarını havaya kaldırdı ve tartından bir ısırık aldı.

Violet canı sıkkın bir şekilde oflayıp puflayarak, "Evet! Maa-lesef öyle," dedi. "Üstelik hayvanları zehirleyen kişi, sizin arazinizden. Belki de bizzat Woldsly Malikânesi'nden biri."

"Biz de bu sabah yolun kenarında birkaç ölü koyun gördük," dedi George.

Violet, birden ayağa fırlayıp ablasının karşısında durarak, "Eee? Söylesene, bu olay ilgini çekmedi mi?" dedi. "İnan bana, hizmetkârlar bu meseleden başka bir şey konuşmuyorlar. Yerli çiftçiler, orada burada gizli gizli bir cadıdan bahsediyorlar ve Lord Granville, koyunları zehirleyen kişi bu arazidense, senin sorumlu tutulacağım söylemiş."

George, "Gerçekten mi?" diyerek tartın geri kalanım da ağzına attı. "Koyunların kasten zehirlenerek öldürüldüğü konusunda nasıl emin olabiliyor ki? Hayvanlar kendilerine dokunan herhangi bir şey yemiş olamazlar mı? Ya da daha da muhtemel

bir durum olarak bir çeşit hastalıktan ölmediklerini nereden biliyor?"

"Koyunlar, aniden ölmüş. Yani bir anda..."

"Öyleyse hastalıktan ölmüşlerdir."

"Ve cesetlerin yanında, bir yerlerden kesildiği belli olan zehirli otlar bulunmuş."

George, kendisine bir fincan çay daha doldurmak için öne doğru eğildi. Kız kardeşinin anlattıkları onu az da olsa eğlendirmiş gibi bir hali vardı. "Ama hayvanları zehirleyen kim olduğunu kimse bilmiyorsa, onlar da bilmiyorlardır. Öyle değil mi?"

Violet başını salladı.

"Öyleyse bu zalimin Woldsly arazisinden biri olduğunu nereden çıkarıyorlar?"

"Ayak izlerinden!" Violet, kollarını kavuşturmuş bir halde ablasının önünde dikiliyordu.

George bir kaşını havaya kaldırdı.

Violet, sabırsız bir şekilde öne doğru eğildi. "Sana mektup yazmadan önce, Granville'in arazisindeki kiracı çiftçilerden birinin tarlasında, arazileri ayıran nehir yakınlarında *on* tane ölü koyun bulundu. Ayrıca hayvanların bulunduğu yerden başlayıp, nehir boyunca devam eden ayak izleri vardı ve bunlar nehrin uzak ucuna, yani *senin* arazine kadar devam ediyordu."

"Hımm." George kendisine bir çörek daha seçti. "Bu söylediklerin bile kulağa yeterli bir delilmiş gibi gelmiyor. Yani demek istediğim, birisi Granville'den nehir kenarına kadar gelip işini hallettikten sonra, Woldsly'den geliyormuş süsü vermek için, ayaklarını çamura bulayarak, benim arazime kadar yürümüş olamaz mı?"

"Ah *Geor-rge*." Violet ablasının karşısına oturdu. "Gran-

ville'in arazisinde yaşayan hiç kimsenin o koyunları zehirlemesi için bir sebebi yok, ama Woldsly'deki birinin geçerli bir sebebi var."

'Ah? Kimden bahsediyorsun sen?" diyerek çöreği ağzına doğru kaldırdı George,

"Harry Pye'dan."

George, elindeki çöreği tam ağzına atacakken donup kalmıştı. Violet, zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. Nihayet ablasının dikkatini çekmeyi başarmıştı.

George, çöreği dikkatle tabağa geri bıraktı. "Benim kâhyamın Lord Granville'in koyunlarını öldürmek için ne gibi mantıklı bir sebebi olabilir mi?"

"İntikam." Violet ablasının kuşkucu bakışları karşısında başım salladı. "Bay Pye, Lord Granville'in geçmişte kendisine yaptığı bir şey yüzünden, hâlâ ona kin besliyor."

"Neyin kinyemiş bu?"

Genç kız, kendisini bir çuval gibi kanepeye bırakarak, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Hiç kimse de bana bu konuda bir şey anlatmıyor."

George aniden kahkahalarla gülmeye başladı.

Violet ise kollarını kavuşturarak, "Ama geçmişte her ne olursa, çok korkunç bir şey olmalı, öyle değil mi?" diye sordu George kıkırdamaya devam ederken. "Yani yıllar sonra buraya geri dönüp intikam peşine düştüğüne göre."

"Ah, hayatım," diye hayıflandı George. "Hizmetçiler ya da sana bu hikâyeleri her kim anlattıysa, resmen seninle dalga geçmiş. Gerçekten de Bay Pye'ın koyunlara zehirli ot yedirmek için etrafta sinsice dolandığım mı düşünüyorsun?" diyerek kahkahalarla gülmeye devam etti.

Violet suratını asarak, tabakta kalan iki adet limonlu çöreği de ağzına attı. Doğrusu, ablalarla yaşanan asıl problem de buydu işte: İnsanı hiç ciddiye almıyorlardı.

ERTESİ SABAH TIGGLE GEORGE'UN ARKASINDA DURMUŞ, "Kaza geçirdiğiniz sırada yanınızda olamadığım için çok üzgünüm, Leydim," diye hayıflanıyordu. Leydi'nin genç hizmetçisi, George'un o gün giymek üzere seçtiği safır rengi düz elbisenin arkasında yer alan ve bitmek tükenmek bilmeyen kopçaları birbirine geçirmekle meşguldü.

"Ah, bizimle birlikte çukuru boylasaydın ne yapardın, bilemiyorum," dedi George omzunun arkasında duran Tiggles'a. "Ayrıca, eminim anneni ve babam ziyaret etmekten dolayı çok mutlu olmuştur."

"Evet, kesinlikle öyle, Leydim."

George gülümsedi. Tiggles, fazladan bir boş gün geçirmeyi çoktan hak etmişti. Woldsly'e doğru yol alırlarken, Tiggles'ın babası Lincoln Han'ın sahibi olduğu için, orada bir süre konaklamışlar ve genç kızın onlara bir gün sonra da katılabileceğini düşünerek, onu ailesinin yanında bırakıp yolculuğa devam etmekte bir sakınca görmemişlerdi. Fakat tabii geçirdikleri kaza yüzünden vakit kaybettikleri için, Tiggles Woldsly'ye onlardan çok daha önce ulaşmıştı. Gerçi bu durum bir bakıma iyi olmuştu, çünkü George saçlarını kendi başına şekle sokmak için genellikle akla kararı seçerdi. Oysa onun dağınık lülelerini ıslah etmek söz konusu olduğunda, Tiggles'ın bir sanatçının parmaklarına sahip olduğu söylenebilirdi.

"Sadece sizin şu Bay Pye'la yalnız başınıza kaldığınızı düşünmekten hoşlanmıyorum, Leydim." Sesi oldukça boğuk çıkmıştı.

"Neden öyle diyorsun ki, Tigger? O mükemmel bir beyefendi."

"Ya, umarım öyledir!" Tigger, bu sefer kızgın bir tonda konuşmuştu. "Yine de, biraz soğuk nevale, öyle değil mi?" diyerek George'un saçlarının son bir kez daha kontrol ederek geri çekildi. "İşte oldu."

George, "Teşekkür ederim," diyerek elbisesinin önünü düzeltti. Tigger, George sosyeteye resmen takdim edildiğinden beri, yıllardır onun hizmetinde çalışıyordu. Öyle ki belki binlerce kez elbiselerini kopçalayıp çözmüş ve onun portakal rengine yakın, kızıl, kıvrıkcık saçları şekle girmediği zaman onunla birlikte ağlamıştı. Tigger'ın kendi saçları düzdü ve bütün peri masallarında tercih edilen türden bir altın sarısı rengindeydi. Üstelik gözleri masmaviydi ve yakut kırmızısı muhteşem dudakları vardı. Gerçekten çok güzel bir kadındı. Doğrusunu söylemek gerekirse, yaşadıkları hayat bir peri masalı olsaydı, Tigger'ın masal prensesi, kendisinin ise budala hizmetçi kız olması gerekirdi.

George, tuvalet masasına doğru yürüdü ve, "Söyle bana, Tigger. Neden Bay Pye'ın bir çeşit soğuk nevale olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. sonra da mücevher kutusunu açarak, inci kolyesini aramaya koyuldu.

"Yüzü hiç gülmüyor, öyle değil mi?" George, aynadan bakarak onun geceliğini katladığım görebiliyordu. "Ah, bir de o insana bakışı yok mu! Kendimi onun ölçüp biçerek değerini belirlemeye çalıştığı bir inekmiş gibi hissediyorum. Adam, sanki bana bakarken bir mevsim daha yavrulatsam mı, yoksa direk mezbahaya mı göndersem diye düşünüyor." George'un kaza yaptığı sırada üzerinde olan elbisesini iki eliyle havaya kaldırıp eleştiren gözlerle inceledi. "Ama her şeye rağmen, buralarda onu çekici bulanlar da var."

"Ah, öyle mi?" George'un sesi kapı gıcirtısı gibi çıkmıştı. Aynaya bakıp kendisine dil çıkardı.

Tiggle, o sırada dikkatini elbisenin eteğinde bulduğu bir delik üzerinde yoğunlaştırdığından, onun bu hareketini fark etmemişti. "Sormayın, Leydim. Mutfaktaki hizmetçiler, onun güzel gözlerinden ve hoş kalçalarından bahsediyorlar."

"Tiggle!" George, inci küpesini elinden düşürmüş, küçük takı, tuvalet masasının lake yüzeyinde kayarak, bir kurdele yığınınına kadar yuvarlanmış ve orada takılıp kalmıştı.

"Ah!" Tiggle, elini hızla ağzına kapadı. "Çok özür dilerim. Leydim. Ne akla hizmet böyle çirkin şeyler söyledim, bilemiyorum."

George ise kendini tutamayıp kıkırdamaya başladı. "Gerçekten mutfakta böyle şeylerden mi konuşuyorlar? Yani erkeklerin kalçaları hakkında falan mı sohbet ediyorlar?"

Tiggle'ın yüzü kızarmıştı, fakat gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Korkarım ki konu çoğunlukla böyle şeyler oluyor, Leydim."

"Belki de mutfakçı daha sık ziyaret etmeliyim." Küpesini takarken, aynaya bakmak için öne doğru eğildi. "Leydi Violet da dahil olmak üzere, birçok insan Bay Pye hakkında söylentiler duyduklarım söylüyorlar," diyerek bir adım geri çekildi ve küpelerin nasıl durduğunu kontrol etmek için başını sağa sola çevirdi. "Sen bu konuda bir şeyler duydun mu, Tiggle?"

"Dedikoduları mı soruyorsunuz, Leydim?" Tiggle, elindeki elbiseyi yavaşça katladı. "Buraya geldiğimden beri henüz pek mutfakçı inmedim, ama babamın hanındayken bir şeyler duydum. Orada Lord Granville'in arazisinde yaşayan ve seyahat halinde olan bir çiftçi vardı. Adam, Woldsly arazisine bakan kâhyanın ne kötülükler yaptığından bahsediyordu. Yani hayvanları

zehirlediğini ve Granville'in ahırlarına zarar verdiğini falan anlatıyordu/" diyerek aynada George'la göz göze geldi. "Sizin kastettiğiniz söylentiler de bunlar mıydı, Leydim?"

Bunun üzerine George, derin bir nefes alıp soluğunu yavaş yavaş bırakarak, "Evet, Tiggie, tam olarak bunlardı," dedi.

• • •

O ÖĞLEDEN SONRA HARRY, ETRAFI acımasızca basan sisin içinde, eyerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, hızla yol alıyordu. Aslında neredeyse Woldsly arazisine vardıklarından beri, malikâneye çağırılmayı beklemişti. Ancak Leydi Georgina'nın onu çağırması için dolu dolu bir gün ve gece geçmesi gerekmişti.

Woldsly Malikânesi'ne giden uzun ve dönemeçli yolda kırsağını yokuş yukarı harekete geçirmek için mahmuzlayarak, belki de kadın olduğu için işleri böyle ağırdan alıyordur, diye düşündü.

Harry, kâhyalığını yapacağı çok sayıdaki mülkün sahibinin bir kadın olduğunu ilk öğrendiğinde, gerçekten çok şaşırmıştı. Sonuçta bir kadının, tek başına tüm bir arazinin sahibi olması alışılacelmiş bir şey değildi. Genelde, bir kadın bir araziye sahip olsa bile, arka planda bu toprakların yönetim yetkisini elinde bulunduran bir oğul, bir koca ya da bir erkek kardeş bulunurdu. Oysa Leydi Georgina'nın üç erkek kardeşi olmasına rağmen, arazilerin yönetimi tamamen onun yetki sindeydi. Dahası tüm bu varlığı evlilik yoluyla değil, miras yoluyla edinmişti. Leydi, şimdiye kadar hiç evlenmemişti. Teyzelerinden biri tüm mirasım ona bırakarak, vasiyetnamesinde bütün mal ve mülkünün onun yönetiminde olacağım açıkça belirtmişti.

Harry, *herhalde yaşlı kadının erkeklerle pek arası yokmuş* diye

düşünerek kendi kendine homurdandı. Woldsly Malikânesi'nin önündeki geniş avludan içeri girerken, doru atın tırnakları altındaki çakıl taşları ezilerek çatırdadı. Ahırların önünden geçerek atından aşağı atladı ve dizginleri orada duran at uşağına fırlattı.

Fakat genç çocuk onları yakalamak için hiçbir harekette bulunmadığından, dizginler olduğu gibi yere düşürmüştü.

Kısırak huysuzlandı ve yerdeki dizginlerini sürükleyerek birkaç adım geriledi. Harry sakin olmaya çalışarak bakışlarını delikanlının gözlerine dikti. Genç çocuk da çenesi havada ve omuzları geride bir halde durmuş, ona bakıyordu. Bu haliyle düşmanına ok atmaya hazırlanan Aziz Stephan gibi görünüyordu. Ünü ne zamandan beri bu kadar kötüleşmişti acaba?

"Al onları yerden," dedi yumuşak bir sesle.

Delikanlı duraksadı. Oklar düşündüğünden daha da sivri görünüyordu.

Bunun üzerine Harry, "Hemen şimdi," diye tıslayarak, onun emrine itaat edip etmediğim görmek sıkıntısına katlanmadan, topuklarının üzerinde arkasını döndü ve kararlı adımlarla malikâneye doğru yürüdü. Bir an evvel eve varabilmek için ön kapıya çıkan merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktı.

Kapıyı açan Greaves'e, "Leydi Georgina Maitland'a geldiğimi bildirin," diyerek, üç köşeli şapkasını bir uşağın eline tutuşturdu ve davet edilmeyi beklemeden kütüphaneden içeri girdi.

Yosun yeşili kadife perdelerle örtülü uzun pencereler, odanın giriş kısmına uzak bir duvarına dizilmişti. Hava güneşli olduğunda, bu pencerelerden içeri giren güneş, kütüphaneyi gün ışığıyla yıkardı, fakat o gün kesinlikle hiç güneş yoktu. Yorkshire'ın bu bölgesinde, güneş haftalardır gülen yüzünü göstermemişti.

Harry, odanın içine doğru ilerleyerek pencerelerin birinden

dışarı bakti. Rüzgârda dalgalanarak göz alabildiğince ilerilere kadar uzanan tarlalar ve çayırar, yeşil ve kahverengi parçalarla yamalanmış bir yorgan gibi görünüyordu. Tarlaları ayıran kas-katı taş duvarlar, kendisi doğmadan yüzyıllarca önce oralara dikilmişlerdi ve kemikleri toza toprağa karıştıktan asırlarca sonra bile ayakta duruyor olacaktı. Bu, her bakışında kalbini sıkıştıracak kadar güzel bir manzaraydı, fakat yine de sanki burada eksik bir şeyler varmış gibi hissediyordu. Aslında bu tarlaların, kurumuş otları ve buğdayları hasat eden biçerdöverlerle ve at arabalarıyla dolu olması gerekmiyor muydu? Gerçi tahıllar, toplanamayacak kadar ıslaktı ve eğer yağmurlar bir an evvel kesilmezse... Bu ihtimalin gerçekleşebileceğini düşünerek, sıkıntıyla başını iki yana salladı, çünkü korktuğu gibi olursa, buğdaylar ya tarlada çürüyeceklerdi ya da onları yaş halde toplamak zorunda kalacaklardı, fakat her iki durumda da ürünler, çiftlik ambarında çürüyeceklerdi.

Yumruğunu sıkıp pencerenin pervazına dayadı. Bu kadın, onun yokluğunun bu arazi için ne anlama gelebileceğini hiç düşünmüş müydü acaba?

Arkasındaki kapı açıldı. "Bay Pye, sanırım siz de şu sabahın köründe kalkan tuhaf tiplerden birisiniz."

Harry, parmaklarını gevşeterek döndü.

Leydi Georgina, üzerinde mavi gözlerinden daha koyu ton-da bir elbiseyle, ona doğru yürüdü. "Bu sabah saat dokuzda sizi çağırmasını söylediğimde, Greaves bana budala bir horozmuşum gibi bakarak, sizin saatler önce kulübenizden ayrılmış olduğunuzu söyledi."

Harry, başını eğerek selam verdi. "Size zahmet verdiğim için üzgünüm, Leydim."

"Evet, olmalısın da." Leydi Georgina, siyah ve yeşil renkli

bir kumaşla kaplı kanepeye gelişigüzel bir şekilde oturdu. Koyu mavi eteği etrafında dalgalar halinde dağılmıştı. "Greaves'in insana kendisini aptal aptal konuşan, daha yeni emeklemeye başlamış bir çocuk gibi hissettirmek konusunda büyük bir yeteneği var," diyerek titredi. "Onun altında bir uşak olarak çalışmanın ne kadar korkunç bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Oturmaz mısınız?"

Harry, "Eğer öyle arzu ediyorsanız, Leydim," diyerek kendisine bir koltuk seçip oturdu. Ne yapmaya çalışıyordu bu kadın böyle?

"Kesinlikle öyle arzu ediyorum." Derken arkasındaki kapı tekrar açıldı ve yiyecek içeceklerle dolu tepsiler taşıyan iki hizmetçi içeri girdi. "Üstelik sadece oturmanız değil, korkarım ki aynı zamanda benimle birlikte çay içmeniz konusunda da ısrar edeceğim."

Hizmetçiler, demliği, fincanları, tabakları ve aristokratlara özgü çay seremonisinin gereği olan tüm diğer malzemeleri, ikisinin arasındaki alçak ve geniş bir sehpa yerleştirerek odadan çıktılar.

Hemen sonra, Leydi Georgina, gümüş demliği eline alıp fincanlara çay doldurarak, "Şimdi, benimle birlikte çay içmeye katlanmak ve o kadar dik ve tehditkâr bir biçimde bakmamaya gayret etmek zorunda kalacaksınız," dedi. Harry, hemen özür dilemeye yeltenince de, onu eliyle bir hareket yaparak susturdu. "Çayınıza şeker ve krema alır mısınız?"

Genç adam, başını salladı.

"Güzel. Hem tatlı hem tuzlu çöreklerden bol bol hazırlamışlar. Açıkçası sizin gizlemeye çalıştığınız bir tatlı düşkünlüğünüz olduğuna eminim. İşte buyurun iki adet şekerli kurabiye. Bakın görüyorsunuz işte, bir asker gibi söylenileni yapmanız her şeyi

kolaylaştırıyor," diyerek tabağı genç adama uzattı George.

Harry'nin bakışları o sırada onun gözlerine kilitlenmişti. Bu kadının gözleri, insanı tuhaf bir şekilde büyülüyordu. Tabağı almadan önce bir an tereddüt etti. Sonra saniyenin yarısı kadar bir süre boyunca Harry'nin parmakları son derece yumuşak ve sıcak bir biçimde onunkilere temas etti. Hemen sonra arkasına yaslandı. Şekerli kurabiye, yumuşak ve gevrek. Bu yüzden ilki- ni iki ısırıkta çabucak mideye indiriverdi.

George, "İşte böyle," diye iç geçirip kendisini tabağıyla birlikte arkasındaki yastıklara bıraktı. "Şimdi Hannibal'in Alpleri fethettikten sonra nasıl hissettiğini daha iyi anlıyorum."

Harry, ağzına götürdüğü fincanının üzerinden onu izlerken, dudaklarının kenarının seğirdiğini hissetti. Leydi Georgina öyle bir kadındı ki, fillerden oluşan ordusuyla üzerlerine yürüyüverse, Alpler bile onun karşısında esas duruşa geçip, *ne olur bizi de fethedin* diye yalvarırlardı herhalde. Zencefil rengi saçları, yüzünün etrafında ışık saçan bir hale oluşturuyorlardı. Bu kadar delici ve muzır bakışları olmasaydı, meleksi bir yüzü olduğu bile söylenebilirdi. Derken, kurabiyelerden birini eline alıp ısırınca, gevrek çörek kırıntılara ayrıldı. O da tabağına düşen kırıntılardan bir kısmım parmağıyla yakalayarak, ağzına götürdü ve bir leydiye hiç de yakışmayacak bir şekilde parmağım bir güzel emdi

Harry, o anda erkekliğinin sertleştiğini hissetti. Ah hayır, *hayır*. Hele ki bu kadına karşı asla böyle şeyler hissetmemeliydi.

Fincanını dikkatle sehpaye bırakarak, "Benimle ne sebeple görüşmek istemiştiniz, Leydim?" diye sordu.

"Ah, anlatacaklarım oldukça tuhaf şeyler, Bay Pye," diyerek o da fincanını bıraktı. "Korkarım ki insanlar orada burada sizin hakkınızda hikâyeler anlatıyor." Bir elini kaldırıp parmaklarını

kullanarak bu insanların isimlerini saymaya başladı. "Uşaklardan biri, ayakkabı boyacısı çocuk, hizmetçilerden dört, pardon beş tanesi, kız kardeşim, Tiggie, hatta Greaves bile bu konuda durmadan konuşup duruyor. İnanabiliyor musunuz? Doğrusu ben onun bu olaya iştirak etmesine biraz şaşırdım. Açıkçası onun dedikodu edecek kadar gevşek davranabileceği hiç aklıma gelmezdi," diyerek ona baktı George.

Harry, onun bakışlarına kayıtsız bir ifadeyle karşılık verdi.

"Ve tabii ki özellikle dün öğleden sonra buraya geldiğimizden beri herkes ama herkes konuşup duruyor." Saya saya parmaklarını bitirerek elini aşağı indirdi.

Harry hiçbir yorumda bulunmadı. Kadının imalı sözleri karşısında kalbinin burkulduğunu hissetmişti, ama böyle hissetmesi bile yersizdi. Leydi Georgina, neden diğerlerinden farklı olsundu ki?

"Bu insanların hepsi de, sizin bir çeşit zehirli otla komşu arazideki koyunları zehirlediğinizi düşünüyor, ama yine de..." Alnını kırıştırdı. "Koyunlar öldürülmüş bile olsa, neden herkes birkaç koyun için ortalığı bu derece ayağa kaldırıyor, tam olarak anlayamıyorum."

Harry, şaşkınlıkla bakakalmıştı. Kadın kesinlikle şaka yapıyor olmalıydı. Fakat sonra, tekrar ne de olsa bir şehirli, diye düşündü ve, "Koyunlar, kırsal hayatın belkemiğidir, leydim," dedi.

"Biliyorum, çiftçiler buralarda hep koyun yetiştiriyorlar," diye cevap verdi George. O sırada kek tepsisine gözü kayd ve bir elini tepsinin üzerinde dolaştırmaya başladı. Anlaşılan kendisine damak tadına uygun şekerli bir şeyler seçmeye çalışıyordu. "Buradaki insanların hayvanlarına çok düşkün olduklarına eminim, fakat..."

"Onlar evcil hayvanlar değiller," dedi Harry.

George, genç adamın sesindeki sertliği fark ederek kaşlarını çatmıştı.

Harry, küstahça davrandığının farkındaydı, ama lanet olsun ki bu kadının etrafında neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu. "Onlar buradaki insanlar için yaşamı ifade ediyor. Koyunlar, bir erkeğin ekmeği ve üstüne başına alacağı giysisidir. Aynı zamanda arazi sahibine ödeyeceği kirayı da bu hayvanlardan elde eder. Yani ailesini ancak koyunlar sayesinde ayakta tutabilir."

Leydi durgunlaşmış ve şimdi mavi gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Harry, o anda bu kadınla arasında, bugüne kadar ki sosyal konumunun da üstünde, ince ve naif bir bağ kurduğunu hissetti. "Bir tek hayvanın kaybı, karısına yeni bir elbise alamayacağı ya da kilerde şeker kıtlığı çekebilecekleri anlamına gelir. Oysa birkaç koyun öldüğünde, o kış çocuklarım kıştan koruyacak ayakkabı alamayacak demektir. Hele ki bu felakete uğrayan yoksul bir çiftçi ise, arazi kirasını ödeyemeyip ailesini aç bırakmamak için, sürünün geri kalanını da keserek, çoluk çocuğuna yedirmek zorunda kalabilir."

George'un gözleri büyümüştü.

"Ve bu şekilde hepsi perişan olup giderler," diye devam etti Harry. Leydi'ye olanların önemini açıklamaya ve onun anlamasını sağlamaya çalışırken, koltuğun kolunu sıkıca kavramıştı. "Ve işte hepsi bu şekilde yoksullar evini boylar."

"Ah, anlıyorum. Mesele, benim düşündüğümden çok daha ciddi." İcini çekerek arkasına yaslandı ve, "Anlaşılan bir an evvel olaya müdahale etmem gerekiyor," diyerek, üzüntülü görünen bir ifadeyle Harry'ye baktı.

İşte, nihayet. Harry kendisini duyacaklarına hazırladı.

Tam o sırada ön kapıların hızla çarpılarak kapandı.

Leydi Georgina, başını dikleştirdi. "Ne?.."

Holde bir şeyler yere şarpılıp kırıldı ve Harry hemen ayağa fırladı. Tartışma ve itiişip kakışma sesleri iyice yaklaşmıştı. Genç adam, kapıyla Leydi Georgina'nın arasına geçti. Sol elini yavaşça, çizmelerinin üst kısmına doğru kaydıldı. Muhtemelen bir bıçağa da ihtiyaç duyulabileceğini hesap ederek tetikte bekliyordu.

"Onu hemen şimdi göreceğim, lanet olasıca!" Kapı, içeriye kadar gelen bir bağırış sesiyle uçarcasına açıldı ve öfkeden kıpkırmızı olmuş bir adam fırtına gibi içeri girdi.

Greaves de, nefes nefese kalmış, peruğu yana kaymış bir halde adamın arkasından gelmişti. "Çok üzgünüm, Leydim. Ben..."

"Tamam, Greaves. Gidebilirsin," dedi Leydi Georgina.

Uşak, bir an için Leydi'nin talimatına karşı çıkacak gibi oldu, fakat Harry'yle göz göze gelir gelmez, "Nasıl isterseniz, Leydim," diyerek genç kadının önünde eğilip kapıyı arkasından kapadı.

Adam, Harry'yi es geçip doğruca Leydi Georgina'ya yöneldi. "Bu böyle devam edemez, hanımefendi! Yeterince sabrettim. İşe aldığınız bu mendeburu kontrol edemezseniz, bu meseleyi kendi ellerimle hallededeceğim ve inanın bundan da büyük zevk alacağım."

Konuşurken, vücudunu öne eğmişti. Dolgun suratı, beyaz pudralı peruğuyla tam bir tezat oluşturur şekilde kıpkırmızı olmuştu ve ellerini tehditkâr bir biçimde oraya buraya sallayıp duruyordu. Bu haliyle Harry'nin bundan tam on sekiz yıl önce onu bahçedeyken gördüğü haline benziyordu. Düşük göz kapaklı kahverengi gözleri, yaşına rağmen oldukça hoş görünüyordu. Güçlü bir adamın omuzlarına ve kollarına sahipti ve bir boğa

kadar iri cüsseliydi. Yıllar, boyları arasındaki farkı oldukça kapatmıştı, ama Harry hâlâ ondan bir baş mesafesi kadar kısaydı. Ah bir de şu dudaklarını insanı aşağılar gibi büküşü yok muydu! İşte bu tavrı kesinlikle hiç değişmemişti. Yıllar önce kendisini alabildiğine aşağılayan o bakışın hayali, mezara kadar Harry'nin hafızasından silinmeyecekti.

Acı hatıralarını canlandıran bu adam şimdi hemen, yanında duruyordu, fakat kendisine hiç aldırış ettiği yoktu. Bakışları sadece Leydi Georgina'yı hedef almıştı. Harry, sağ elini öne doğru uzattı. Kolu diğer adamın önünde, aşılamayacak kadar sağlam bir engel oluşturmuştu. Evin davetsiz misafiri, bu engeli ittirerek aşmaya çalıştı, fakat Harry sıkı duruyor, kesinlikle geçit vermiyordu.

Adam, "Sen ne hal etmeye..." diye başladı, fakat sonra kendiliğinden susup gözlerini Harry'nin eline dikti. Sağ eline.

Yani parmaklarından biri eksik olan eline.

gözlerinden de geçmişe ait hatıraların zihninde canlandığı anlaşıyordu.

Harry, hayatının en mutsuz anlarından birini yaşıyor olmasına rağmen, dişlerini sergileyen bir sırıtışla, "Silas Granville," diye mırıldandı. Adamın isminin önündeki unvanı kasten es geçmişti.

Silas, kaskatı kesilmişti. "Cehenneme kadar yolun var, Harry Pye."

Üçüncü Bölüm

Harry Pye'in neredeyse hiç gülümsemediği tartışılmaz bir gerçektir, fakat o an yüzünde beliren ifade, küçük çocukların bile ödünü koparabilecek kadar feciydi. George kalbinin sıkıştığını hissetti. İçinden Bay Pye ve Lord Granville hakkında yapılan dedikoduların, köy halkının can sıkıntısından uydurduğu hikâyeler olmasını diliyordu. Fakat birbirlerine pis pis bakmalarından anlaşıldığı kadarıyla, bu iki adam sadece birbirlerini tanımakla kalmayıp kesinlikle kirli ve ortak bir geçmişi paylaşıyorlardı.

Farkında olmadan içini çekti genç kadın. Bunlar karmaşık meselelerdi.

"Seni kuduz köpek! Arazime verdiğin zarardan sonra, bir de utanmadan karşıma çıkabiliyorsun demek. Öyle mi?" Lord Granville, doğrudan Bay Pye'in yüzüne doğru haykırmış, tükürükleri havaya saçılmıştı.

Harry Pye cevap vermedi, fakat dudakları sinir bozucu bir gülümsemeyle yayılmıştı. George bile onun bu halinden tedirgin olup, ürkmüştü. Neredeyse Lord Granville'e karşı sempati duymaya başlayacaktı.

"İlk önce ahırlarımda işler çevirmeye başladı. Kesik yularlar, harap edilmiş yemler ve kasten zarar verilmiş at arabaları." Lord Granville, George'la konuşuyor, fakat bakışlarını Bay Pye'in üzerinden bir an olsun ayırmıyordu. "Sonra koyunları öldürmeye başladı! Çiftçilerim sadece son on beş gün içinde on beş tane verimli hayvan kaybettiler. Ondan önce de yirmi tanesini katletmişti. Üstelik her şey, o tekrar bu bölgeye döndüğünde ve sizin tarafınızdan işe alındığında başladı, hanımefendi."

"Mükemmel referansları vardı." diye mırıldandı George

Lord Granville, nihayet genç kadından tarafa döndü. Bunun üzerine George hafifçe irkildi, fakat Harry de kendisinden daha iri olan Silas'la birlikte duruşunu değiştirerek, omzunu daima ikisi arasında tutmaya kararlı görünüyordu. Onun bu korumacı tavrı ise, Lord Granville'i daha da çileden çıkarmaktan başka işe yaramıyordu.

"Sanırım yeterince konuştum. Sizden bu... bu alçak herifi işten çıkarmanızı talep ediyorum!" Bir an duraksadıktan hemen sonra Harry Pye'a yakıştırdığı sıfatı tükürür gibi söylemişti. "Sonuçta soyunu inkâr etmiyor işte. Bozuk kan, bir yerde kendini ilaki belli ediyor. Tıpkı babası gibi, o da en adisinden bir suçlu."

George, bir an nefesini tuttu.

Neyse ki Harry Pye, hiç karşılık vermemiş, fakat gerilmekten iyice kaybolmuş dudaklarının arasından yumuşak, inleme gibi bir seş çıkıvermişti.

Yüce Tanrım! Adam sanki hırıliyordu. Böylece George alelacele konuşmaya girişti. "Şimdi, Lord Granville, bence Bay Pye'i suçlama konusunda oldukça aceleci davranıyorsunuz. Sonuçta, bana şunu söyleyin. Bütün bu zararları veren kişinin başka biri değil de, benim kâhyam olduğunu kanıtlayacak delil var mı elinizde?"

"Delil mi?" Lord Granville, kelimeyi tıslar gibi söylemişti. "Delil mi? Evet, Yeterli delilim de var, sebebim de. Yirmi yıl önce bu adamın babası da bana saldırmıştı. Hatta o kadar kendini kaybetmişti ki, neredeyse beni öldürüyordu."

George'un kaşları havaya kalkmıştı. Bakışlarını hemen Bay Pye'a çevirdi, fakat genç adam her zamanki kayıtsız ifadesini takınmış, tepkisiz bir şekilde Lord'u dinliyordu. "Neden böyle düşündüğünüzü..."

"Bu adam da bana saldırdı," diyerek bir parmağıyla çiftlik kâhyasının göğsünü dürttü Silas. "Soylular sınıfından bir kimseyi öldürmeye teşebbüste babasına yardım ve yataklık etti."

"Fakat..." diyerek sustu George. Bakışları iki adam arasında mekik dokuyordu. Biri öfkeden taş kesilmişti, diğeri ise duygularım hiçbir şekilde dışa vurmuyordu. "Fakat Harry Pye, yirmi yıl öncesinde yetişkin biri olamaz ki. Yani o zamanlar kaç yaşlarında bir çocuk olabilir ki? Olsa olsa..."

"On iki." Bay Pye, diğeri adamın adım söylediğinden beri ilk kez konuşmuştu, fakat sesi çok kısık, neredeyse fısıltı halinde çıkmıştı. "Ve tamı tamına on sekiz yıl önceydi."

Lord Granville, "On iki, bir adamı öldürmek için yeterince olgun bir yaştır," diyerek Harry'nin itirazım elinin tersiyle savuşturmaya çalıştı. "Herkesçe gayet iyi bilinen bir şeydir ki ayakta-kımı erken olgunlaşır. Ne kadar çok doğururlarsa, etrafa o kadar çok mikrop saçarlar. Her neyse demek istediğim, bu adam on iki yaşındayken de şimdiki kadar erkekti."

George, düz bir sesle söylenen ve sahibi tarafından doğruluğu tartışmasız olarak kabul edilen bu cümle karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sonra tekrar Bay Pye'a baktı, fakat genç

adam sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat, hatta bu muhabbetten sıkılmış görünüyordu. Belli ki bu ve buna benzer trajik durumları daha önce de defalarca yaşamıştı. George, o an bu adamın çocukken bile bu tarz zırvalıkları ne kadar sık duymuş olduğunu merak etti.

George karşısındakini onaylamaz bir tavırla başını salladı. "Her hâlükârda, Lordum, açıkça görülüyor ki elinizde Bay

Pye'in bu suçlardan sorumlu olduğuna dair somut bir deliliniz yok. Üstelik ben şahsen bu söylediklerinizin doğru olabileceğine kesinlikle..."

Lord Granville, genç kadının ayaklarına doğru bir şey fırlatarak, "Delilim var," diye haykırdı. Yüzü, mide bulandırıcı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

George, kaşlarını çatarak, özenle işlenmiş ayakkabısının ucunda duran nesneye baktı. Ahşaptan oyulmuş, küçük bir figürdü bu. Başparmağının uç kısmından daha geniş olmayan, karamel rengindeki küçük heykelciği, eğilerek eline aldı. Ana hatları üzerindeki kurumuş çamur yüzünden belirsizleşmişti. George, çamuru ovalayarak temizlemeye çalıştı ve heykelciğin diğer tarafını çevirdi. Birden olağanüstü incelikli bir şekilde oyulmuş bir kirpi figürü ortaya çıkmıştı. Bunu işleyen sanatçı her kimse, küçük hayvanın sırtındaki dikenleri belirginleştirmek için ahşabın üstündeki koyu renk benekleri kullanmıştı. Ne kadar sevimliydi! George keyifle gülümsedi.

Hemen sonra odanın içindeki gergin sessizliği fark ederek başını kaldırdı ve Bay Pye'in onun elindeki oyma heykelciğe baktıkça korkunç durgunluğunu fark etti. *Ah Tanrım, o gerçekten bütün bunları yapmış olamaz...*

"Evet, sanırım bu kanıt, yeterince somut," dedi Lord Granville.

"Nasıl? Bu da ne demek oluyor?"

Granville, "Bunu ona sorun," diyerek kirpi heykelciğini işaret etti ve George içgüdüsel olarak onu korumaya alırcasına parmaklarını küçük nesnenin üzerine kapadı. "Haydi, bunu kimin yaptığını sorun ona," diye belirtti Lord.

George'un gözleri, Harry Pye'inkilerle buluştu. Yanılıyor muydu, yoksa bu bakışlarda küçük bir pişmanlık titreşimi mi vardı?

"Ben yaptım," dedi Harry Pye.

George, küçük oyma heykelciği iki eliyle kavrayarak özenle korumaya alırcasına göğsüne bastırdı. Tabii ki kaçınılmaz olarak sorması gereken soru hemen ağzından dökülüverdi. "Peki, ama Bay Pye'in kirpisinin sizin ölü koyunlarınızla ne alakası var?"

"O nesne, benim arazimde öldürülen bir koç cesedinin yanında bulundu." Lord Granville'in gözleri kazandığı zaferin korkunç ışığı yansıtarak pırıl pırıl parlıyordu. "Hem de bu sabah."

"Anlıyorum."

"O halde bir an evvel Pye'ı kovmalısınız. Ben tutanak tutturup onun hemen tutuklanması için gereken belgeyi hazırlayacağım. Bu arada onu nezarethaneye attırmak istiyorum. Biliyorsunuz bu bölgenin yargıcı benim." Lord Granville, kazandığı zaferden ötürü neredeyse havalara uçacak kadar mutlu görünüyordu. "Siz de belki bana bu işte yardımcı olmaları için birkaç uşağınızı ödünç verebilirsiniz?"

"Hiç sanmıyorum," diyerek düşüncelere dalmış bir şekilde başını salladı George. "Hayır, korkarım ki böyle bir şey olmayacak, Lord Granville."

"Siz... siz yoksa aklınızı mı kaçırdınız? Anlamıyor musu-

mız? Size sorunu sizin yerinize şahsen halletmeyi teklif ediyorum. Ben..." Lord Granville, cümlesini sabırsızlıkla yarıda kesti ve elini kolunu sallayarak kapıya doğru yürüdü. "Pekâlâ, öyle olsun. Ben de hemen kendi arazime gidip, bu herifi nezarete tıktırmak için kendi adamlarımı getiririm."

"Hayır, buna izin verebileceğimi de hiç sanmıyorum," dedi George sakın bir sesle. "Bay Pye, hâlâ benim çalışanım. Bu meseleyi kendi yöntemlerimce halletmeme izin vermek zorundasınız."

Lord Granville olduğu yerde durup geri döndü. "Siz gerçekten çıldırmışsınız. Bu adamı güneş batmadan tutuklattıracağım. Böyle bir hakkınız ..."

"Bu konuda her türlü hakka sahibim," diyerek yargıcın sözünü bıçak gibi kesti George. "Bu adam benim kâhyam, burası benim malikânem ve benim toprağım. Ayrıca unutmayın ki siz de buraya davet üzerine gelmediniz. Resmen zorla içeri girdiniz." Böylece son sözünü söylemiş olarak, iki adamı da şoke edecek kadar ani bir şekilde ayağa fırlayıp onların önünden hızla geçerek koridora doğru yöneldi. "Greaves!"

Bu tarz bir çağnya kim olsa bir saniyede cevap verirdi gerçi, ama uşak oralarda dolanıyor olmalıydı ki şaşırtıcı bir hızla kapıda beliriverdi. Üstelik hemen yanında kendisinden daha yapılı iki uşak daha ayarlamayı da ihmal etmemişti.

"Lord Granville, malikânemizden ayrılıyormuş. Kendisine çıkış kapışma kadar eşlik edin." George'un sesindeki soğukluk buzla bile kıyaslanamayacak kadar kesindi.

"Emredersiniz, Leydim." Greaves, kendi mesleğinin en mükemmeli olduğunu bir kez daha kanıtlayarak Lord Granville'e şapkasını ve eldivenlerini uzatırken, bu hareketi yapmaktan ne kadar büyük bir zevk aldığı kesinlikle belli etmedi, fakat adım-

lan her zamanki yürüyüşüne göre bariz bir şekilde daha neşeli görünüyordu. Sanki sevinçten hoplayıp zıplamamak için kendini zor tutuyordu.

Lord Granville, "Bunu yaptığınıza pişman olacaksınız," diyerek başını kızgın bir boğa gibi yavaş ve mağrur bir şekilde salladı. "Emin olun. Pişman olacaksınız."

Bay Pye, aniden George'un yanına geldi. Genç kadın, kendisine hiç dokunmuyor olsa da, onun sıcaklığını yanında hissederrek mutlu oldu.

"Kapı bu tarafta, Lordum," dedi Greaves ve diğer uşaklar da adamı bir an evvel dışarı yönlendirmek için harekete geçtiler.

George, büyük meşe kapılar gürültüyle kapanana kadar nefesini tuttu. Sonra büyük bir rahatlama hissiyle soluğunu bırakarak, "Eh, en azından artık malikânenin dışında," dedi.

Bay Pye, genç kadına hafifçe sürtünerek kapıya yöneldi.

"Sizinle konuşmamı henüz bitirmedim," dedi George, sinirli bir şekilde. Dışarı çıkmadan önce en azından bir teşekkür edebirdi. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Cevap bulmam gereken bazı sorular var, Leydim," diyerek hafifçe eğildi Bay Pye. "Yarın sabah huzurunuzda olacağıma söz veriyorum. Bana ne söylemeniz gerekiyorsa, o zaman söyleyin lütfen."

Ve çekip gitti.

George, yavaşça yumruğunu gevşetip kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş kirpiye baktı. "Peki ya söylemek zorunda olduğum şey, yarma kadar bekleyemezse?"

LORD GRANVILLE, Woldsly MALİKÂNESİ'NDEN çıkar-
ken, Tanrı Harry Pye'in da, o kendini beğenmiş şirret kadının

da belasını versin, diye homurdanıyor, bir yandan da dörtnala gidebilmek için, siyah renkli iğdiş atının böğrüne tekmeler indiriyordu. Hayvan ilk önce mahmuzların iğnelerinden kaçınmaya çalıştı, fakat Silas'ın merhametsizliğine karşı hiçbir şansı yoktu. Acımasız adam, bu sefer de hoyratça dizginlere asılarak, hayvanın gemini ağzının yumuşak kenarlarına geçinceye kadar çekmeye devam etti. Ta ki zavallı hayvan, kendi kanının bakır tadını ağzının içinde duyumsayana ve sahibine itaat etmekten başka çaresi kalmayana dek.

Silas, yol alırken, bundan somaki planını tasarlıyordu. Leydi Georgina, Harry Pye'ı nereye kadar koruyabilirdi ki? Silas'ın bu araziye geri dönmesi çok fazla sürmeyecekti ve döndüğünde tabii ki yanında küçük çaplı bir ordu da olacaktı. İşte o zaman Leydi bile onu sürükleye sürükleye nezarete attırmasına engel olamayacaktı.

İğdiş at, Woldsly ve Granville arazilerini ayıran ırmaktaki sığ geçide gelince ürktü. Akarsu burada genişliyor ve sığlaşıyordu. Silas, mahmuzlarını bir kez daha savurunca, hayvan ister istemez suya girmek zorunda kaldı. Zavallının ağzından akan açık renkli kan damlaları, akıntının etkisiyle döne döne suya karışıp nehir aşağı sürükleniyorlardı. Nehrin etrafında yükselen tepeler, yaklaşmakta oldukları Granville Malikânesi'ni gizliyordu. Sığ geçitte, omuz askısına astığı ağır sepetleri taşımaya çalışan bir adamla karşılaştılar. Muhtemelen civardaki çiftliklerden birinde işçi olan adam, atın çifte seslerini duyunca, kenara çekildi ve Silas, tam yanından geçerken, şapkasını çıkarıp selam verdi, fakat Lord Granville işçinin selamına karşılık vermeye tenezzül etmedi.

Bu topraklar, Tudor hanedanlığı zamanından beri ailesine aitti. Granville'ler buralarda evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış ve

ölmüşlerdi. Silas'ın soyundan gelen bazıları, zayıf iradeli, kadınlara ve içkiye aşırı düşkün kimseler de olmuşlardı, fakat bunun hiç önemi yoktu. Asıl önemli ve esas olan topraktı. Çünkü toprak, onların servetinin ve gücünün, daha doğrusu Silas'ın gücünün temeliydi. Hiç kimsenin, özellikle de anası babası soysuz bir çiftlik kâhyasının, bu temeli tehlikeye atmasına asla izin veremeyecekti. Hayır, hayır, atalarından gelen bu kan hâlâ damarlarında dolaşıyorken, bunun olması mümkün değildi. Ölen koyunlar yüzünden kaybettiği para belki çok düşük bir meblağdı, ama gururunun ve onurunun hiçe sayılmış olması, ona katlanamayacağı kadar ağır gelmişti. Yaklaşık yirmi yıl önce, Harry Pye'in genç yüzünde gördüğü o katıksız cüretkâr ifadeyi bir türlü unutamıyordu. Çocuk, parmağı kesilirken bile, gözlerini bir an yüzünden ayırmamış ve onunla alay edercesine sırtıp durmuştu. Zaten Pye, hiçbir zaman bir köylünün davranması gerektiği gibi itaatkâr davranmamıştı ve artık Silas'ın onun kendisine yaptığı hakaretlerin bedelini ödetmesi gerekiyordu.

Kuzguni siyah renkli at, taştan örülmüş büyük kapıların önüne gelince döndü ve Silas hayvanı bir kez daha dürterek dörtlüye koşturmaya başladı. Bir tepenin zirvesine çıktıklarında, Granville'lerin muhteşem mülkü, artık karşılarında duruyordu. Gri renkli granitten yapılmış, dört katlı gövdesi ve iç bahçeyi kare şeklinde çevreleyen kanatlarıyla, Granville Malikânesi, etrafını saran kırların ortasında belirivermişti. Bina, son derece azametli ve görkemli görünüyordu. Kendisini görenlere *tüm güç ve otorite burada* sinyali verir gibiydi.

Silas, ön kapıya doğru ilerledi. Kırmızı ve gümüş rengi giysiler içinde merdivenlerde durmuş, kendisine bakan silueti görünce, hoşnutsuzlukla dudakları büzüldü.

"Thomas. O kıyafetlerin içinde oğlancılara benzemişsin,"

diye söylendi. Sonra atından aşağı atlayıp dizginleri bir ahır askısına doğru fırlattı. "Bu giysi için terziye benim hesabımdan kim bilir ne kadar para ödedin!"

"Merhaba, baba." Silas'ın büyük oğlu Thomas'ın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Düşündüğün kadar çok tutmadı, baba," dedi. Daha sonra gözleri, başını savuran atın ağzının kenarlarındaki kanlara kaydı ve farkında olmadan dudaklarını yaladı.

"Hey Tanrım, tıpkı bir kız gibi kızarabiliyorsun." Oğlunun yanından geçerken ona sürtünerek/"Haydi gel de akşam yemeğini beraber yiyelim, Bayan Nellie," dedi.

Oğlu arkasında kalıp kısa bir an tereddüt edince, pis pis sırttı. Çocuğun başka bir seçeneği yoktu ki. O ne yapmasını istiyorsa onu yapacaktı. Tabii bütün gece boyunca bir sürü azar işitmek istemiyorsa. Silas, hantal adımlarla yemek odasına girdi, fakat sofranın hâlâ kurulmadığını görünce tepesi attı.

"Akşam yemeğim hangi cehennemde?"

Uşaklar oldukları yerde sıçradı, hizmetçiler telaş içinde sofrayı hazırlamaya girişti ve baş uşak, bin bir tane özür sıralamaya koyuldu. Çok kısa bir süre sonra masa hazırlanmış ve baba oğul birlikte akşam yemeğine oturmuşlardı.

Silas, "Hadi şundan ye biraz," diyerek, oğlunun tabağındaki küçük bir kan gölünün içinde yatan az pişmiş eti çatalıyla dürttü. "Kim bilir belki yarar da, göğsünde ya da başka taraflarında biraz tüy çıkar."

Thomas, babasının takılmasına yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verme cüretinde bulunarak, sinirli bir şekilde omuzlarını silkti.

Yüce İsa! Bu çocuğun annesi olacak kadının adam gibi bir evlat doğuracağı fikrine nereden kapılmıştı acaba? Evet, karşısın-

daki bu toy delikanlı, onun meyvesiydi, kendi dölüydü. Bundan hiç şüphesi yoktu, çünkü son karısı onu aldatabilecek yapıda bir kadın değildi. Genç delikanlının karşısında oturmaya devam edip tabağındaki et parçasını itekledi. Thomas, uzun boyunu ve kahverengi gözlerini babasından almıştı, fakat hepsi buydu işte. Aşın derecede uzun burnu, incecik dudakları ve mızımız doğasını ise tamamen annesinden miras kalmıştı. Silas, bıkkın bir şekilde homurdandı.

Thomas, "Leydi Georgina'yla görüşebildin mi, baba?" diye sorarak, bifeğinden bir ısınk aldı ve sanki ağzının içinde gübre varmış gibi, iğrenerek çiğnemeye başladı.

"Ah evet, o ukala sürtüğü gördüm. Woldsly Malikânesi'nde, kütüphanede görüştüm onunla. Hatta o kör olasıca Harry Pye'ı da gördüm," diyerek masanın üzerindeki beyaz ekmeklere doğru uzandı Silas.

Thomas, bir anda çiğnemeyi bırakmıştı. "Harry Pye mı? Bu dediğin eskiden burada yaşayan Harry Pye'la aynı adam mı? Yani Leydi'nin kâhyası, aynı ismi taşıyan başka bir adam olamaz değil mi?"

"Evet, doğru şimdi de o kadının kâhyası olmuş." Harry Pye'inşimdiki konumundan bahsederken sesini yükselterek, karşısındakini sorduğu bu aptal sorudan dolayı dişlerinin arasına alıp çiğnemek istiyormuş gibi konuşmuştu ve buna karşılık oğlu yine kıpkırmızı kesilmişti. "Sanki o yılaninkine benzeyen yeşil gözleri kolay kolay unutabilirmişim gibi"

"Evet, baba. sanırım kolay kolay unutamazsın."

Silas gözlerini iyice kısarak, oğluna sert sert baktı.

"Onu tutuklatacak mısın, peki?" Genç adam, bir omzunu hafifçe yukarı kaldırarak alelacele soruvermişti.

"Ah o konuda küçük bir sorun yaşıyorum," dedi Silas üst dudağım bükerek. "Görünen o ki, Leydi Georgina, kâhyasının tutuklanmasını istemiyor. Aptal kadın!" Birasından büyük bir yudum daha aidi. "Lanet olasıca kadın, elimdeki delilin yeterli olduğunu düşünmüyormuş. Londra'dan gelen bir sosyete dilberi olarak, belli ki *benim* çiftlik hayvanlarımın öldürülmesini hiçbir şekilde umursamıyor."

"Oyma heykelciği görünce de ikna olmadı mı?"

"Hayır, olmadı." Silas dişlerinin arasına giren bir kıkırdak parçasını parmaklarıyla çıkardı. "Bu kadar araziyi, malı mülkü bir kadına bırakmak ne akıldışı bir harekettir, Tanrım. Onun bütün bunlarla ne işi olabilir ki? Muhtemelen ipek eldivenleri ve Londra'da moda olan son dansları bile sahibi olduğu araziden daha çok umursuyordur. O yaşlı kadının tüm bu serveti bir erkeğe bırakması ya da en azından kocası tüm bu mülkleri yönetsin diye, yeğeni Leydi Georgina'yı evlendirmesi gerekirdi."

"Belki..." Thomas bir an duraksadı. "Belki de ben onunla konuşup ikna edebilirim."

"Sen mi?" Silas başını arkaya atıp boğulacak gibi oluncaya kadar kahkahalarla gülmeye devam etti. Gülme krizi nihayet sona erdiğinde, gözlerinde yaşlar birikmiş ve kendine gelmek için bir şeyler içme ihtiyacı duymuştu.

Thomas ise masanın diğer tarafında suspus oturmaya devam ediyordu.

Silas, gözlerindeki yaşları silerek, "Ah, şimdi de kadınlarla aran iyi olduğunu iddia etmeyeceksin, değil mi Tommy'ciğim? Ama sen erkek kardeşine hiç benzemezsin ki. O daha okul sıralarındayken, ilk deneyimini çoktan yaşamıştı."

Thomas'ın başı yana eğildi ve omuzları hızla inip kalktı.

"Söyle bana Tommy, şimdiye kadar en azından bir fahişeyle yattın mı?" diye sordu Silas yumuşak bir sesle ve sinsice. "Bir kere olsun o yumuşak, tombul memeleri elledin mi ya da istekli bir kadının ıslaklığının balığa benzeyen kokusunu içine çektin mi hiç?" Sandalyesini iki bacağıyla dengeleyip öne doğru eğilerek, oğlunun yüzünü incelemeye başladı. "Peki, kamışını arzulu bir kadının içine saplayıp bağirtana kadar becerdin mi hiç?"

Thomas gerçekten sarsılmıştı. Çatalı elinden kaydı ve şan-gırdayarak yere düştü.

Silas, iyice öne doğru kaykıldı. Sandalyesinin öndeki ayak-ları çatırdamaya başlamıştı. "Bunların bir tanesini bile yaptığım hiç sanmıyorum."

Thomas, oturduğu yerden o kadar hızlı ayağa fırladı ki, is-kemlesi arkaya devrildi. "Ama Bennet burada değil. Öyle değil mi? Ve sanırım yakın bir gelecekte de buralara gelecekmiş gibi gözükmüyor."

Silas bu söz karşısında dudaklarını büzdü.

"Ben senin büyük oğlunum. Bu topraklar, bir gün benim olacak. İzin ver de en azından Leydi Georgina'yla konuşmayı deneyeyim."

"Neden yapacaktım bunu?" diyerek başını horoz gibi dikleştirdi Silas.

"Oraya gidip, Harry Pye'ı zorla alabilirsin," dedi Thomas. "Ama emin ol ki böyle bir hareket onun bize karşı kötü hisler beslemesine yol açacaktır. Öte yandan bu kadın bizim komşumuz olduğuna göre, onunla sağlıklı ilişkiler içinde olmalıyız. Pye, onun sadece kâhyası. Açıkçası bu adam için kan davası gü-deceğine inanmıyorum."

Silas, "Eh, en azından şu anki durumu daha da beter bir hale

getirmezsın herhalde." dedi. Daha sonra birasını son damlasına kadar içip bardağı gürültülü bir şekilde masaya bıraktı. "Pekâlâ, sana o kadınla konuşup aklını başına getirmen için birkaç gün vereceğim."

"Teşekkür ederim, baba."

Silas, oğlunun teşekkürünü duymazdan geldi. "Fakat şunu bil ki, sen çuvalladığın anda, zorla da olsa Woldsly Malikânesi'nin kapılarından içeri girip o Harry Pye denen adamı bir köpek gibi boynundan sürükleye sürükleye doğru nezarete götüreceğim."

HARRY, KISRAĞINI KULÜBESİNE GİDEN YOLDA yokuş yukarı sürerken, titrediğini hissetti. Bu sabah Granville çiftçilerini sorgulamak üzere aceleyle dışarı fırlarken, vakit kaybetmemek için, pelerinini yanına almamıştı. Şu anda ise gün batımının ardından saatler geçmişti ve sonbahar geceleri buralarda gerçekten dondurucu oluyordu. Başının üzerinde yükselen ağaç yaprakları rüzgârın etkisiyle bir o yana bir bu yana savruluyorlardı.

Aslında bu sabah biraz daha sabırlı olup bekleyerek Leydi

Georgina'nın kendisine söyleyeceklerini dinlemesi gerekirdi. Fakat birisinin koyun ölümlerini üzerine yıkmaya çalıştığını anlamınca, bir anda ateşe tutulmuş gibi odadan dışarı fırlamıştı. Tanrı aşkına, neler oluyordu bu yerde böyle? Haftalardır her yerde kendisinin korkunç bir katil olduğuna dair söylentiler dolanıp duruyordu. Bu dedikodu, aslında yaklaşık bir ay önce, ilk ölü koyun bulunduğu başlamıştı, fakat Harry bu süre zarfında konuşulanları sürekli olarak duymazdan gelmişti. Ne de olsa, kimse kimseyi bir dedikodu yüzünden tutuklayamazdı, ama ortada bir delil olunca işler değişirdi tabii.

Harry'nin kulübesi, her nedense, Woldsly Malikânesi'ne giden anayolun oldukça uzağında, küçük bir koruluğun içine

inşa edilmişti. Bekçinin kendisinininkinden çok daha büyük olan kulübesi ise, tam anayolun karşısına kurulmuştu. Aslında istese, Woldsly'ye geldiği ilk gün, bekçiyi oradan dışarı atıp daha büyük ve rahat olan o eve çöreklenebilirdi. Ne de olsa, kendisi bu çiftliğin kâhyasıydı ve statüsü alelade bir bekçiden çok daha yüksekti. Fakat adamın bir karısı ve çocukları vardı. Ayrıca şu anda oturduğu kulübe, anayoldan uzakta ve ağaçlarla çevrili olduğu için, pek ortalıklarda değildi. Bir gizliliği vardı ve Harry de zaten mahremiyete son derece önem veren bir adamdı.

Zarif bir hareketle kısırağından aşağı kayıp hayvanını kulübesinin arka tarafındaki küçük sundurmaya doğru yönlendirdi. Sonra sundurma kapısının arkasına asılı duran feneri yakarak atının eyerini ve dizginlerini çıkardı. Aslında vücudunun ve ruhunun yorgunluğundan, artık bacaklarını sürümeye başlamıştı, ama yine de terli hayvanın vücudunu ovarak güzelce kurulamaydı, ona su içirmeyi ve fazladan büyük bir kepçe yulaf vermeyi ihmal etmedi. Babası, Harry daha çok küçük yaşlardayken, bir insanın hayvanına iyi bakmasının ne kadar önemli olduğunu çok iyi öğretmişti.

Zaten uyuklamakta olan atım son bir kez daha okşadıktan sonra, feneri alıp küçük ahırdan ayrıldı. Daha sonra engebeli patikadan ilerleyerek küçük kulübesine yöneldi. Ön kapıya geldiğinde, adımları duraksadı. Kulübenin penceresinde bir ışık titreyiyordu.

Bunun üzerine, Harry fenerini söndürüp patikanın yanındaki çalılıkların arkasına gizlendi ve yere çömelerek düşünmeye başladı. Işığın yoğunluğuna bakılırsa, içeride tek bir fener vardı. Ayrıca ışık huzmeleri hiç hareket etmiyordu. Demek ki fener büyük ihtimalle içerideki bir masanın üstüne konmuştu. Belki de Bayan Burns, fenerin mumunu ona kolaylık olsun diye yanar

halde bırakmıştı. Öyle ya, bekçinin karısı, arada bir temizlik yapmak ve yemek bırakmak için kulübesine geliyordu, fakat Bayan Burns son derece tutumlu bir kadındı. Bu yüzden Harry, "Benim kullandığım yağlı mumlardan biri bile olsa, bu kadın onu boş bir kulübede yanar halde bırakıp israf eder mi acaba," diye düşünerek tereddüde kapıldı.

Hayır. İçeride kesinlikle onun gelmesini bekleyen birisi vardı.

Aslında bu durum, daha bu sabah Granville'le yaptığı tartışmadan sonra sürpriz sayılmazdı. Gerçi içeride bekleyen her kimse, üzerine atlamak niyetinde olsa, herhalde evde beklemek yerine dışarıda, karanlıkta pusuya yatarı. Sonuçta, ışığı görene kadar hiçbir şeyden şüphelenmemiştir. Yoksa ancak yeni doğmuş bir kuzu kadar güvenli bir şekilde atından atlayıp sundurmaya yürüdüğü sırada, bu kulübe karanlıkta mıydı? Tüm bu şüphe dolu kuruntuların etkisiyle hafifçe homurdandı. Demek ki, içerideki her kimse, kendisini onun evinde oturup gelmesini bekleyecek kadar güvende hissediyordu. Aksi takdirde mumun ışığı bariz bir şekilde dışarı vurarak içeride biri olduğunu anlatırken, onun bir aptal gibi elini kolunu sallaya sallaya içeri girmesini bekliyor olamazdı.

Kim bilir, belki de içerideki, Harry'nin aptal olduğunu düşünmekle haklıydı.

Fenerini yere bırakıp çizmesinin arkasından bıçağını çıkardı ve usulca çömeldiği yerden ayağa kalkarak çalılığın arkasından çıkıp kulübe duvarına doğru yürümeye başladı. Bıçağını sol elinde, kalça hizasında tutuyordu. Böylece taş duvar boyunca, kulübenin kapısına kadar, etrafı kolaçan ederek sessizce ilerledi. Sonra kapı tokmağını kavrayıp yavaşça aşağı bastırdı ve nefesini tutarak hızla kapıyı açtı.

"Bay Pye, neredeyse artık eve gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım." Leydi Georgina, şöminenin kenarına çömelmiş, kendisini bekliyordu. Üstelik içeri ani şekilde, baskın yapar gibi girmiş olmasından da hiç rahatsız olmuş görünmüyordu. "Korkarım ki ateş yakmak konusunda tam bir umutsuz vakayım. Yoksa sizi beklerken çay yapardım," diyerek ayağa kalkıp eteğini silkeledi genç kadın.

Harry hemen, "Leydim," diyerek Georgina'nın önünde eğildi ve sol elini çizmesinin arkasına götürüp ona fark ettirmemeye çalışarak bıçağını yerine bıraktı. "Yanlış anlamayın, lütfen. Tabii ki sizin bu ziyaretinizden onur duydum, Leydim, fakat aynı zamanda çok da şaşırdım. Sizin benim kulübemde ne işiniz var? Öğrenebilir miyim?" Kapıyı arkasından kapatıp masanın üzerinde yanan mumu aldı ve şömineye doğru yürüdü.

Leydi Georgina, Harry şöminenin önünde çömelince birkaç adım yana çekilmişti. "Korkarım ki sesinizin tonunda bir iğneleme sezinliyorum, Bay Pye."

"Öyle mi?"

"Hı hı. Ve doğrusu bunun neden kaynaklandığını anlayabilmiş değilim. Sonuçta bu sabah benim yanımdan uçarcasına kaçıp giden sizdiniz."

Leydi, bu sefer gerçekten sinirlenmişti.

Harry'nin dudakları, önceden hazırladığı odunları tutuştururken hafifçe kıvrıldı ve, "Tüm saygımla özür dilerim, Leydim," dedi.

"Hıh! Daha saygısız adamlarla da karşılaşmıştım. Teşekkür ederim," diye cevap verdi George. Sesinin geliş yönünden anlaşıldığına göre, genç kadın odanın içinde, hemen arkasında volta atmaya başlamıştı.

Burada dolanıp etrafa bakınırken, ne görüyordu acaba? Bu küçük kulübede gördükleri, böyle bir kadın için ne ifade ediyor olabilirdi ki? Harry, kendi akıl penceresinden bakarak kulübedeki eşyaları gözden geçirmeye koyuldu: Ne vardı bu küçük kulübede? Öncelikle tahta bir masa ve iskemleler. Tamam, bunlar oldukça sağlam yapılı eşyalardı, ama malikânenin oturma odasındaki yaylı koltukların sunduğu konforla asla boy ölçüşemezlerdi. Sonra işiyle ilgili kayıt ve muhasebe defterlerini tutarken kullandığı bir çalışma masası ve son olarak iki tabak, iki fincan, bir kâse, bir demlik, çatal, kaşık ve demirden bir tencere gibi kaba saba birkaç çanak çömleği koyduğu bir dizi mutfak rafı vardı. Odanın bir kenarında ise hiç şüphesiz ardına kadar açık olan bir kapı bulunuyordu. Bu durumda, Leydi Georgina, onun dar yatağı, giysilerini duvara asmak için kullandığı kancaları ve lavabo olarak kullandığı toprak kapla, sürahisini de görüyor olmalıydı.

Ayağa kalkıp doğruldu.

Leydi Georgina, gerçekten de yatak odasından içeri bakıyordu.

Harry, sessizce içini çekip yemek masasına doğru yürüdü. Tahta masanın üstünde tabakla örtülmüş bir kap duruyordu. Tabak kaldırıp çömleğin içine baktığında, Bayan Burns tarafından kendisi için bırakılmış koyun güvecini gördü. Yemek artık bayağı soğumuştur, ama yine de hoş görünüyordu.

Harry, suyla doldurduğu demir çaydanlıkla şöminenin yanına gitti ve daha sonra çay demlemek üzere ağır demiri ateşin üzerine yerleştirdi. "Yanınızda yemek yememin bir mahzuru olur mu, Leydim? Henüz akşam yemeğimi yemedim de," dedi George'a bakmadan.

Genç kadın, aniden döndü ve Harry'ye sanki akli hâlâ başka

yerlerdeymiş gibi bakarak, "Yo, hayır. Lütfen rahat olun. Yiyin yemeğinizi. Beni sizi yiyeceklerden mahrum bırakmakla suçlamanızı istemem doğrusu," diye cevap verdi.

Harry masaya oturup güvecin bir kısmını bir tabağa boşalttı. Leydi Georgina ise bir an için yanına gelip meraklı gözlerle tabağına baktıktan sonra şöminenin yanına gitti.

Harry yemeğini yerken genç kadını izliyordu.

George, onun şöminenin üstündeki rafa dizdiği oyma hayvan figürlerine bakarak, "Bunların hepsini siz mi yaptınız?" diye sordu ve pençeleri arasında fındık tutan bir sincap heykelciğini göstererek tekrar Harry'ye baktı.

"Evet."

"Demek Lord Granville, bu yeteneğinizden yola çıkarak, o kirpi heykelciğini sizin yaptığınız sonucuna vardı. Bu çalışmalarınızı önceden görmüş olmalı.

"Evet."

"Ama sizi, en azından çok uzun bir zamandır görmemişti. Öyle değil mi?" diye sordu ve Harry'nin yüzünü iyi görebilmek için, genç adama doğru dönüp oturdu.

Harry, içinden, "Neredeyse bir ömür kadar uzun bir süredir," diye geçirmesine rağmen, kısaca, "Evet," diye cevap verdi ve tabağına biraz daha güveç koydu.

Leydi Georgina, "Bu durumda oyma heykellerinizi de çok uzun zamandır görmemiştir. Öyle değil mi? Hatta neredeyse çocukluğunuzdan beri? Çünkü şunu bilmenizi isterim ki Bay Pye, Lord Granville'in söyledikleri hiç umurumda değil. On iki yaşında biri, benim için hâlâ çocuktur."

"Belki," dedi George. Bu arada çaydanlığın buharı tütme-ye başlamıştı. Harry, kalkıp mutfak rafından kahverengi dem-

liği aldı ve içine dört kaşık çay koydu. Sonra aydanlığı ateşten alırken sap kısmına dolamak üzere eline bir bez aldı. Kaynayan suyu, demliğe boşaltırken, Leydi Georgina kenara çekilmiş, onu izliyordu.

Sonra kaşları havada, "Belki ne?" diye sordu genç kadın. "*Belki* derken, gerçekte hangi soruya cevap veriyordunuz, Bay Pye?"

Harry, demliği masanın üzerine bırakıp omzunun üzerinden genç kadına bakarak, "Siz gerçekte hangi soruyu sormak istemiştiniz, Leydim?" diye sordu ve tekrar yerine oturdu.

Leydi Georgina, onun bu tavrım anlamlandırmaya çalışırcasına gözlerini kırıpıştırdı. Sonra elindeki sincap heykelciğini yerine bırakıp raflara doğru yürüdü. Oradan iki fincanla bir paket şeker alarak hepsini masaya getirdi ve Harry'nin tam karşısına oturup fincanlara çay koymaya koyuldu.

Harry bir anda şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Leydi Georgina, onun evinde, masasında oturmuş, ona çayını uzatıyordu. Hem de tıpkı uzun ve yorucu bir günün ardından erkeğine hizmet ederek onu dinlendirmeye çalışan tipik bir köy kadını gibi. Leydi, bu sabah malikânenin oturma odasındaiken de ona çay servisi yapmıştı, ama o zaman yaptığı şey, Harry'ye kendisini böyle hissettirmemişti. şu anda ona Leydi Georgina karısıymış gibi geliyordu ki bu son derece çılgınca bir düşünceydi, çünkü o bir kontun kıızıydı. Sadece şu anda bir leydi gibi görünmüyordu. Hatta onun fincanına şeker koyup karıştırırken de öyle görünmüyordu, O sırada yalnızca bir kadına, hem de olağanüstü arzular uyandıran bir kadına benziyordu.

Harry içinden, "Kahretsin," diye sverek sertleşen erkekliğini sakinleştirmeye çalıştı, fakat vücudunun o kısmı asla laf

dinlemezdi. ayının tadına bakıp yüzünü buruşturdu. Diğ r erkeklerin başına da. bir çay servisi yüzünden böyle şeyler geliyor muydu acaba?

Leydi Georgina, onun yüz ifadesini görünce, "ok mu şekerli olmuş?" diye sordu endişeli bir şekilde.

ay, gerçekten de onun damak tadına göre fazla şekerli olmuştu, ama bunu söylemeye hiç niyeti yoktu. "Gayet güzel olmuş, Leydim. Bana ay ikram ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

George, "Bir şey değıl," diyerek kendi çayım yudumladı. "şimdi, gelelim gerçekten hangi soruyu sormak istediğime. Geçmişte Lord Granville'le tam olarak nasıl bir hukukunuz vardı?"

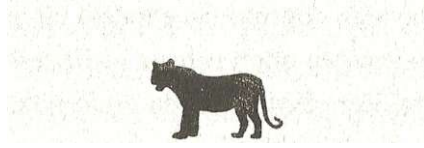
Harry bir an için gözlerini kapadı. Kendisini böyle bir soruyu cevaplayamayacak kadar yorgun ve bezgin hissediyordu. "Ne fark eder ki, Leydim? Nasıl olsa, yakında bana bu çiftlikten yol vermeyecek misiniz?"

"Bunu da nereden çıkardınız?" diyerek kaşlarını çattı Leydi Georgina. Sonra Harry'nin umutsuz bakışlarını yakalayarak, "Gerçekten de sizin o koyunları  ld rd ğ n ze inandığımı düşünmüyorsunuz. Öyle değıl mi?" Gözleri büyümüştü. "Hayır, anlaşılan düşünmüyorsunuz," dedi hayal kırıklığına uğramış bir halde.

Birden fincanının büyük bir tangirtıyla masanın üzerine bırakıverdi. Öyle ki çayın bir kısmı fincanın kenarından masaya dökülmüştü. "Genellikle pek ciddi g r nmediğimi biliyorum," dedi. "Ama lütfen sakın benim su katılmamış bir salak olduğumu zannetmeyin." Kollarım önünde kavuşturmuş, kaşları çatık halde kendisine bakarken, kızıl saçlı bir savaş tanrıçasına benziyordu. Tek eksiğı bir savaş arabasıyla kılıcıydı.

"Ne düşünüyorum, biliyor musunuz? Harry Pye, inanın bana, sizin o koyunları zehirlemiş olma ihtimaliniz benimkinden daha fazla değil."

Dördüncü Bölüm

Leydi Georgina'nın bu büyük jesti, sessiz odada adeta bir bomba etkisi yaratmıştı.

Bay Pye, tek kaşım kaldırdı. "Aslında kafam durdu, ama Leydim," dedi o korkunç derecede düz ve duygusuz sesiyle. "Siz o çiftlik hayvanlarım kesinlikle zehirlemiş olamayacağınıza göre, bu durumda ben de masum olmalıyım."

"Hıh!" Leydi Georgina, gururlu tavrını hiç bozmadan, ağır ve kararlı adımlarla şömineye doğru yürüdü ve dikkatini tekrar tahta heykelciklere veriyormuş gibi yaparak, "Hâlâ soruma cevap vermediniz. Dikkatimden kaçtığımı sanmayın," dedi.

George, genelde bu gibi durumlarda ciddiyetsiz hatta aptalca bir şeyler söylerdi, ama her nedense bu adamın yanındayken öyle davranamıyordu. Aslında koruyucu maskesini çıkarıp kendisi gibi davranması onun için zor bir olaydı, ama bu adamın karşısında aptalı oynamak istemiyordu. Açıkçası Harry Pye'in kendisi hakkında daha iyi hisler ve düşünceler beslemesini istiyor, onda daha iyi bir izlenim bırakmak istiyordu.

Gerçekten çok yorgun görünüyordu. Dudaklarının etrafın-

daki çizgiler derinleşmiş, saçları rüzgârdan darmadağın olmuştu. Bütün öğleden sonra, kendisini bu kadar bitkin düşürecek ne yapmış olabilirdi? Aslında kulübeye ani fakat tedbirli bir şekilde girişi, dikkatinden kaçmamıştı. O anda yeşil gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. George'a köşeye kıştırıldığı halde gözü pek davranan bir aslanı anımsatmıştı. Fakat sonra hiçbir tehlike olmadığını anlayarak doğrulmuş, elindeki bir şeyi çizmesinden içeri itirmiş ve yeniden onun ruhsuz ve ifadesiz kâhyasına dönüşmüştü. Gerçi içeri girdiği sırada onun gözlerinde gördüğü şiddeti hayal etmiş de olabilirdi, ama hiç sanmıyordu doğrusu.

Harry Pye, içini çekerek tabağını ileri doğru ittirdi. "Babamın adı John Pye'di. Ben çocukken, Lord Granville'in av alanı bekçiliğini yapıyordum. O zamanlar Granville'lerin arazisinde yaşıyorduk ve ben orada büyüdüm."

"Gerçekten mi?" diyerek ondan tarafa döndü George. "Bir bekçinin oğluyken, mevkiinizi nasıl bu kadar yükseltip kâhya oldunuz?"

Harry birden gerilmişti. "Referanslarım sizde, Leydim. Sizi temin ederim ki..."

"Hayır, hayır," diyerek başını salladı George. "Sizin gösterdiğiniz belgelere lafım yok. Sadece merak ediyorum. Siz de kabul edersiniz ki bu kadar büyük bir aşama kaydetmek, oldukça zor bir iş. Nasıl yaptınız bunu?"

"Çok çalışarak, Leydim." Omuzları hâlâ kambur duruyordu.

George, kaşlarını havaya kaldırarak onun anlatmaya devam etmesini bekledi.

"On altı yaşımdayken, büyük bir arazide bekçi olarak iş buldum. O çiftlikteki kâhya, benim okuma yazma bildiğimi, hesap

yapabildiğimi keşfetti ve beni bir çeşit çırak gibi yanına aldı. Oraya komşu olan daha küçük bir çiftlikte bir ihtiyaç olunca da, bizzat beni işe almalarını tavsiye etti," diyerek omuz silkti. "Sonra da gerçekten çok çalışarak yavaş yavaş yükseldim."

George, parmaklarını şöminenin üst rafına vurup tıkırdatacak, düşünüyordu. Bu hikâyede, es geçip anlatmadığı daha birçok ayrıntı olmalıydı. Bay Pye'ın yaşındaki çok az adam, onunki kadar büyük bir araziyi bu kadar başarılı bir şekilde yönetebilirdi. Ayrıca nasıl olmuştu da, bu kadar iyi bir eğitim almıştı? Fakat bu meseleler, bir süre daha çözümlenmeyi bekleyebilirlerdi. Şu anda kesinlikle cevaplanması gereken daha acil sorulan vardı. Böylece raftan bir tavşan heykelciği alıp pürüzsüz sırtını okşayarak sorularını yöneltmeye başladı.

"On iki yaşınızdayken ne oldu?"

"Babam, Granville'le tartıştı," dedi Pye.

"Tartıştı mı?" George tavşanı yerine bırakıp onun yerine eline bir su samuru aldı. Şöminenin üstündeki raf, düzinelerce küçük ahşap heykelcikle doluydu ve her biri en ince ayrıntılar dahi düşünülerek yapılmıştı. Gözüne bir tane de çoban köpeği çarpmış olmasına rağmen, çoğu vahşi hayvanlara ait figürlerdi. Tanrım! Ne tür bir adam tahtaları oyarak böyle şeyler yapmakla uğraşırdı ki? "Lord Granville, babanızın kendisini öldürmeye çalıştığını söylemişti. Bu durumda aralarında geçen, basit bir tartışmadan daha fazlası olmalı. Öyle değil mi?"

"Babam, ona vurdu. Hepsi bu." Harry, sanki kelimeleri dikkatle seçmeye gayret ediyormuş gibi, yavaş yavaş konuşuyordu. "Kesinlikle Granville'i öldürmeye kalkıştığımı sanmıyorum."

"Neden?" George, su samurunu tavşanın hemen yanına bırakıp, hangisini alacağına karar veremiyormuş gibi elini hayvanların üzerinde dolaştırdı. Sonunda bir kaplumbağa ve kır fare-

sinde karar kılmıştı. "Peki, o zaman neden işvereni olan lorduna saldırdı?"

Sessizlik.

George yine de sabırla bekledi, fakat Bay Pye cevap veremeye niyetli görünmüyordu. Bu arada üç bacağı üzerinde duran bir erkek geyiğe dokundu. Hayvan dördüncü bacağını, her an kaçmaya hazırmış gibi, havaya kaldırmıştı. "Peki, ya siz? On iki yaşımzdayken, gerçekten de Lord Granville'i öldürmeye teşebbüs ettiniz mi?"

Sessizlik bir süre daha odanın havasını germeye devam etti. Neyse ki Harry Pye nihayet konuştu. "Evet."

George, uzun süredir tutmakta olduğu nefesini yavaşça bıraktı. Çocuk yaşta olsun olmasın, halktan olan bir kimse, bir asilzadeyi öldürme suçundan asılabilirdi. "Lord Granville ne yaptı peki?"

"Babamı ve beni kırbaçlattı."

Bu sözler, odadaki ölüm sessizliğinin içinde, küçük bir göle düşen çakıl taşları gibi bir etki yaratmıştı. Harry Pye, her zaman ki gibi duygusuz ve düz bir sesle konuşmuştu. Bunu da kırbaçlanmanın küçük bir çocuğun bedenine ve tabii ki ruhuna verdiği hasarı gizlemek için yaptığı çok açıktı.

George gözlerini kapadı. "Ah, ulu Tanrım! Gözlerimin önüne gelen bu sahneyi daha fazla düşünmemeliyim. Sonuçta hepsi geçmişte kalmış. Bugünün sorunlarını halletmeye yoğunlaşmalıyım," diye düşünerek gücünü toplamaya çalıştı ve hemen sonra, "Bu durumda Lord Granville'in arazisindeki koyunları öldürmek için somut bir sebebiniz var. Öyle değil mi?" diye sordu. Sorusunun cevabını beklerken, gözlerini yeniden açmıştı ve dikkatle bir porsuk heykeline bakıyordu.

"Evet, Leydim, var."

"Peki, bu anlattığınız hikâye, bölgedeki herkes tarafından yaygın şekilde biliniyor mu? Yani başkaları da komşum olan Lord Granville'le aramızda böyle bir düşmanlık olduğundan haberdar mı?" Porsuk heykelciğini geyiğin yanına bıraktı George. Küçük yaratığın başı havada, dişleri dışarıda duruyordu. Ürkütücü ve düşmanca bir hali vardı.

"Woldsly'ye döndüğümde, geçmişimi de, kim olduğumu da saklamadım." Harry Pye, ayağa kalkıp dışarıya yöneldi ve kapıyı açarak, bardakların dibinde kalan çayları çalılıklara doğru savurdu. "On sekiz yıl önce olanları hatırlayan kimseler de var tabii. Sonuçta o zamanlar bu olay, büyük bir skandal olarak patlak vermişti." İfadesiz ses tonu, geri gelmişti.

"Neden bu bölgeye geri döndünüz?" diye sordu George. Bir çeşit intikam peşinde miydi acaba? "Bu arada, şunu da belirtmeliyim ki, büyüdüğünüz araziye komşu bir çiftlikte işe başlamanız, pek tesadüf eseri gibi görünmüyor."

Harry Pye, elinde demlikle bir anlık bir duraksama yaşadı. "Burada çalışıyor olmam tesadüf değil, Leydim," diyerek kararlı adımlarla mutfak dolabına doğru yürüyüp, genç kadına arkasını döndü. "Bu işin haberini alır almaz, hemen harekete geçip başvuruda bulundum. Sebebine gelince, sizin de dediğiniz gibi, ben burada büyüdüm. Benim yuvam burası."

"Yani buraya geri dönmenizin Lord Granville'le hiçbir alakası yok mu?"

"Sayılır," diyerek omzunun üstünden George'a baktı genç adam. Gözlerinde şeytansı bir pırıltı belirmişti. "Beni tekrar buralarda görünce, Granville'in canının sıkılacağım bilmek de hoşuma gitmedi desem, yalan olur."

Bu arada George, dudaklarını kaldırdığını hissetti. Sonra şöminenin üzerinde yer alan küçük hayvanat bahçesini işaret ederek, "Peki, buralarda herkes oyma heykelcikler yaptığınızı biliyor mu?" diye sordu.

"Muhtemelen bilmiyorlardır. Çünkü burada geçen çocukluk dönemimde, sadece birkaç tane yapmıştım." Harry omuz silerek çay gereçlerini yıkamaya koyuldu. "Fakat babam bıçakla yontma konusunda ünlüydü. Zaten bana da o öğretti."

George, raftan kuru bir bez aldı ve Harry'nin yıkayıp ters çevirdiği bir fincanı kaldırıp kurulamaya başladı. Bu sırada Harry, yan gözle kendisini izliyordu. "Sanırım bu sefer onu şaşırttım işte," diye geçirdi içinden. İşte bu duygu çok güzeldi.

"Bu durumda, kirpi heykelciğini ölü koyunların yanına koyan her kimse, ya sizi daha önceden tanıyan biri ya da bölgeye tekrar yerleştiğinizden bu yana evinize girip çıkan biri olmalı."

Harry Pye başını salladı. "Bu eve girip çıkan sadece iki kişi var. Onlar da Bay Burns'le karısı. Bekçinin karısına ortalığı derleyip toplaması ve arada bir de yemek yapması için biraz para veriyorum," dedi ve çenesiyle biraz önce içinde akşam yemeği bulunan boş tencereyi işaret etti.

George, o anda içinde aniden bir ferahlama ve memnuniyet hissetti. Demek ki buraya hiç kadın getirmemişti. Fakat bir saniye sonra kaşları çatıldı. "Belki de birlikte olduğunuz bir kadına bu sırrınızı vermişsinizdir?"

Sonra birden ürktü. Bu yaptığı şey, pek de zekice bir sorgulama sayılmazdı. Adam şimdi de onun ördek gibi her şeye burnunu soktuğunu düşünecekti. Görmeyen gözlerle, kurulamak üzere bir fincan daha almak için elini uzattı ve o anda eli Harry Pye'in sıcak ve sabun yüzünden iyice kayganlaşmış eliyle çarpış-

tı; başını kaldırıp baktığında, gözleri erkeğin muhteşem zümrüt yeşili gözleriyle kesişti.

Harry Pye, hemen o anda, "Sizin yanınızda işe girdiğimden beri, Leydim, hiçbir bayanla birlikte olmadım," diyerek, yıkamak üzere boş yemek tenceresini kaldırdı.

"Ah, demek öyle. Güzel. Bu durumda çember biraz daha daralmış oluyor." Özellikle uğraşsa bile, bu kadar salakça davranabilir miydi acaba? "Peki, sizin kirpiyi kimin çalmış olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? sanırım her kimse onu şöminenin üzerindeki raftan almış."

Harry Pye, son olarak tencereyi de durulayarak, leğeni kaldırdığı gibi kapıya gidip içindeki sabunlu suyu çalılıklara doğru savurdu ve ardından kapıyı kapadı. Sonra, "Herkes almış olabilir; Leydim," diyerek kapı tokmağım işaret etti.

Kapıda kilit yoktu.

"Ah, aman Tanrım," diye mırıldandı George. "İşte bu durum çemberi hiç de *daraltmıyor*."

Harry, "Evet, Leydim," diyerek ağır adımlarla masaya geri döndü. Şöminenin ışığı, yüzünün bir tarafım aydınlatırken, diğer tarafım karanlıkta bırakıyordu. George, genç adamın dudaklarının kıvrıldığını fark etti. Yoksa bu adam, onu komik falan mı buluyordu?

"Bu sabah nereye gittiniz?" diye sordu.

"Ölü koyunları ve benim oyma heykelimi bulan çiftçileri sorgulamaya gittim," dedi Pye. George'un sadece bir adım uzağında duruyordu.

Her ne kadar geniş göğsü, kendi narin bedenine temas etmiyor olsa da, onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Ah, yoksa şu anda dudaklarına mı bakıyordu?

Evet, doğru tahmin etmişti. "Kirpiyi onlardan birinin bırakıp bırakmadığım merak ettim. Fakat hiçbiri tanıdığım insanlar değildi ve oldukça dürüst görünüyordlardı."

"Anlıyorum." George'un boğazı kurumuştı. Yutkundu. Tanrı aşkına, bu adam onun kâhyasıydı ve şu anda hissettikleri, hiç de bir leydiye yakışır türden şeyler değildi. "Her neyse," diyerek, elindeki kurulama bezini katlayıp rafa kaldırdı ve, "Anlaşılan yarın biraz daha araştırma yapmamız gerekecek," dedi.

"" "Yapmamız mı, Leydim?"

"Evet, ben de size eşlik edeceğim."

"Ama nasıl olur? Daha bu sabah Lord Granville, sizi tehdit etti," dedi Harry. Artık dudaklarına bakmıyordu. Hatta kaşları çatılmış bir şekilde, doğrudan gözlerine bakıyordu.

Genç kadın, o anda kalbinde hayal kırıklığıyla karışık bir sancı hissederek, "Benim yardımınıza ihtiyacınız olacak," dedi.

"Benim sizin yardımınıza ihtiyacım yok, Leydim. Ayrıca kasabanın ortasında öylece dolaşmanızı..." Bir anda aklına gelen bir düşünceyle, sesi gitgide azaldı ve sonunda cümlesini yarıda keserek, "Benim kulübeme nasıl geldiniz?" diye atıldı.

Hay aksi. "Yürüyerek. Ne var bunda?"

"Siz... Aman Tanrım! Leydim, "Woldsly'den buraya yarım milden fazla mesafe var!" Harry durdu ve çoğu erkeğin, bir kadının aptalca bir şeyler söylediği zaman yaptığı gibi, derin derin nefes almaya başladı.

"Yürüyüş, iyi bir egzersizdir," diye kibarca bir açıklamada bulundu George. "Ayrıca tamamen kendi arazimin sınırları içindeyim."

"Yine de, lütfen bana bir daha tek başınıza yürüyüşe çıkma-

yacağıruza dair söz verir misiniz, Leydim?" Dudakları gerilmişti. "En azından bu mesele hallolana kadar?"

"Pekâlâ, bir daha tek başıma dışarı çıkmayacağım," diyerek gülümsedi George. "Ve siz de bunun karşılığında, soruşturmalarnızda beni de yanınıza alacağınıza söz verebilirsiniz."

Harry Pye'in gözleri kısılmıştı.

George hemen duruşunu dikleştirdi.. "Sonuçta, ben sizin işvereninizim Bay Pye."

"Peki, Leydim. Araştırma yaparken sizi de yanımda götüreceğim."

Bu, belki George'un hayal ettiğı kadar görkemli bir rıza gösterisi değildi, ama bu da iş görürdü.

"Güzel. Sanırım hemen yarın sabah araştırmamıza başlayabiliriz," diyerek pelerinini omuzlarına doladı. "Saat dokuz gibi nasıl olur? Benim faytonla çıkarız."

"Siz nasıl arzu ederseniz, Leydim." Bay Pye, onun önüne geçip kulübe kapışım açtı ve, "Ben de size Woldsly'ye kadar eşlik edeceğim," dedi.

"Gerek yok. Arabacıma saat dokuz gibi burada olmasını tembih etmiştim. Çoktan gelmiş olmalı."

Gerçekten de Bay Pye, kapıyı ardına kadar açtığında, üniformalı bir uşak yol kenarında, hazır ol vaziyetinde bekliyordu. Kâhya uşağı bir bakış attı. Bu şekilde onun içeri gelmeden, orada beklemesini onaylamış olmalıydı ki, uşak sadece başını sallayarak, bulunduğu noktada beklemeye devam etti. Ardından, "İyi geceler, Leydim," dedi Harry Pye.

George da, "Yarın sabah görüşmek üzere," diyerek kapüşonunu başına geçirdi. "Size de iyi geceler."

Leydi Georgina, uşağı doğru yürüdü ve bir an hafifçe dö-

nüp omzunun üstünden tekrar ona baktı. Harry Pye, arkasından vuran şömine ışığının etkisiyle bir karartı halinde hâlâ kapının önünde duruyordu.

George, bu sefer de karanlıkta kaldığından mıdır bilinmez, yine onun yüzündeki ifadeyi çözememişti.

"SABAHIN BU SAATİNDE AYAKTA ne işin var senin?" Violet, çoktan giyinmiş ve merdivenlerden aşağı koşturmakta olan ablasına gözlerini dikmiş, şaşkın şaşkın bakıyordu. Gördüğü sahneye bir anlam veremeyerek, saate bakmak üzere tekrar odasına döndü. Saat sabahın sekiziydi.

"Ah, merhaba canım." George, merdivenlerden inerken, vücudunu yarım yamalak döndürerek kız kardeşine baktı. "Şey, ben sadece bir gezintiye çıkmaya hazırlanıyordum."

"Gezintiye çıkıyorsun," diye tekrarladı Violet. "Tek başına? Hem de sabahın sekizinde mi?"

Bunun üzerine George çenesini havaya kaldırarak dik durmaya çalıştı, fakat yanakları pembeleşmeye başlamıştı. "Bay Pye, bana eşlik edecek. Bana arazimin civarındaki bazı şeyleri göstermek istiyor. Kiracılar, sınırlar ve ürünlerle ilgili bir şeyler sanırım. Yani anlayacağın, fena halde sıkıcı meseleler, ama ne yaparsın. Gerekliymiş işte."

"Bay Pye mı? Ama George, sen onunla yalnız başına dışarı çıkamazsın. Bu hiç uygun değil."

"Nedenmiş o? Sonuçta, o benim kâhyam ve araziyle ilgili her konuda beni haberdar etmek, onun görevi."

"Fakat..."

"Gerçekten hemen gitmem gerekiyor, canım.. Adam bensiz gitmeye meyilli zaten. Geç kalacak olursam, asla beklemeyecek»

tir," diyerek, koşa koşa merdivenlerden aşağı inmeye devam etti.

Hemen arkasından Violet de aşağı indi. Ama tabii ki basamakları daha sakın bir şekilde kat ederek. Düşünceli bir şekilde, kaşları çatılmıştı. George, ne yapmaya çalışıyordu böyle? Hâlâ şu kâhyaya güveniyor olamazdı, öyle değil mi? Yo hayır, duyduğu bütün o suçlamalardan ve özellikle de Lord Granville'in malikâneyi kasıp kavuran o dünkü ziyaretinden sonra, hâlâ o adama inanıyor olamazdı. Belki de ablası, Harry Pye'ın işlediği suçlar hakkında şahsen daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordu, iyi de, o zaman yüzü neden öyle kızarmıştı?

Violet, kapıda duran uşağı başıyla selamlayarak kahvaltının hazırlandığı odaya girdi. Altın sarısı ve uçuk mavi renklerdeki bu odanın kahvaltılı salonu olarak hazırlanmasını bizzat tembihlemişti. Euphie, kırsal alandayken bile saat dokuzdan önce kalkmazdı. Servis masasına yaklaşıp kendisine küçük, yuvarlak bir çörek ve bir dilim domuz salamı alıp sabahın bu erken saatinde bile, çok hoş ve süslü püslü görünen masaya yerleşti. Ve ancak o anda tabağının yanında duran mektubu fark edebildi. Üzerindeki el yazısı, belirgin bir şekilde geriye doğru yatık karakterlerden oluşuyordu.

"Bu ne zaman geldi?" diye sorarak, çayından fazlaca hızlı bir yudum aldı. Maalesef dilini yakmıştı.

"Bu sabah, Leydim," diye mırıldandı uşaklardan bir tanesi.

Gerçekten çok aptalca bir soru sormuştu. Aslında aldı başında olan birinin hiç sormaması gereken bir soru. Asıl gayesi ise, zarfı açmadan önce, bu işi birkaç saniye olsun erteleyebilmektir. Bu kadar umutsuz haldeydi işte. Zarfı alıp üzerindeki mührü bıçakla açmak üzere ters çevirdi. Mektup kâğıdını açmadan önce derin bir nefes aldı. Ancak hemen sonrasında nefesini

bırakamayacak hale geldi. Hizmetkârların önünde duygularını belli etmemesi gerekirdi. Bu onun yaşadığı toplumda çok önemli bir kuraldı, fakat o anda kendini kontrol etmesi imkânsızdı. Hayattaki en büyük korkulan olduğu gibi su yüzüne çıkmıştı. Bu durumu sadece iki ay erteleyebilmişti ve huzurlu günler artık bitmişti işte.

Sonunda yerini bulmuştu.

GERÇİ BİR SÜRÜ SAYABİLİRİZ, AMA KADINLARIN yarattığı sorunlardan bir tanesi de, erkeklerin işine burunlarını sokmadan duramamalarıdır. Harry Pye, ertesi sabah saat tam sekiz buçukta Leydi Georgina'nın arabasını gördüğünde, babasının bu sözlerini hatırlamıştı.

Doğrusu bu kadın, işini asla şansa bırakmıyordu. Hayli eski görünen faytonu, onun kulübesine giden kestirme yolla, Woldslly yolunun kesiştiği noktada duruyordu. Bu şartlar altında, ona görünmeden yola çıkması mümkün değildi. Ayrıca bir gece önce kararlaştırdıkları buluşma saatinden yarım saat erken gelmişti. Saat daha sekiz buçuktu. Sanki onu almadan yola çıkacağından korkuyormuş gibi bir hali vardı. Aslında Harry'nin yapmayı planladığı şey de tam olarak bu olduğundan, şu anda tam karşısında Leydi Georgina'yı görmek, onun için daha da sinir bozucu olmuştu.

"Günaydın," diye seslenerek mutlu bir şekilde el salladı Leydi Georgina.

Kırmızı beyaz desenli, aslında kızıl saçlarına uyması pek mümkün olmayan bir elbise giymişti, ama nasıl olmuşsa bu renkler, pekâlâ da saçlarının rengine uymuştu işte. Başında ise geniş siperli bir şapka vardı. Genç kadın, şapkanın önünü geliştiren güzel bir biçimde öne doğru eğdiği için, arka tarafı gür saçlarını

açığa çıkaracak şekilde fazlaca yukarıda duruyordu ve şapkanın tepesinde yer alan kırmızı kurdeleler, hafif rüzgârda bile uçuşup duruyordu. Özetle Leydi Georgina, sanki kırlarda piknik yapmaya gidiyormuş gibi, son derece zarif ve asil görünüyordu.

Harry'ye doğru yaklaşırken, "Öğle yemeği için aşçıya hafif bir şeyler hazırlattım," diye seslenerek, Harry'nin korktuğu şeyin başına geleceğini de kanıtlamış oldu.

Harry, tam zamanında bakışlarına hâkim olarak, yüzüne cennete bakıyormuş gibi bir ifade yerleştirdi. *Tanrım bana yardım et. "Günaydın, Leydim."*

Fazlasıyla kasvetli ve gri bir gün daha başlıyordu ve hiç şüphesiz daha sabah saatleri sona ermeden, yine yağmur altında kalacaklardı.

Leydi Georgina, "Siz kullanmak ister misiniz?" diye sorarak, ona yer açmak için koltukta biraz yana kayd.

Harry, "Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, Leydim," diyerek hemen arabaya atladı. Harry Pye'in zıplamasıyla, faytonun kocaman tekerlekleri esneyerek sallanmıştı.

"Ah hayır, benim için hiçbir sakıncası yok," diye cevap verdi George. Harry, atların dizginlerini toparlarken, Leydi

Georgina'nın bakışlarını üzerinde hissediyordu. "Aslında ben sürebilirim," diye devam etti genç kadın. Zaten bu sabah da buraya araba sürerek geldim. Ama atları, yolu falan düşünmeden manzarayı seyretmeyi çok daha eğlenceli buluyorum doğrusu."

"Kesinlikle, haklısınız," dedi Harry.

Leydi Georgina, öne doğru kaydı. Yanakları, rüzgârdan al al olmuş, dudakları ise zevkli bir şeyin olmasını sabırsızlıkla bekleyen bir çocuk gibi hafifçe aralanmıştı. Harry, o anda kendi dudaklarının da keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark etti.

"Bugün nereye gideceğiz?" diye sordu George.

Harry, gözlerini tekrar yola çevirerek, "Koyunları öldürülen çiftçilerden bir tanesini ziyaret etmek istiyorum. Hayvanları kesin olarak neyin öldürdüğünü bulmam lazım," diye cevap verdi.

"Onları öldüren şey zehirli bir ot değil miydi?"

"Evet, ama görünen o ki, konuştuğum insanların hiçbiri bunun ne tür bir ot olduğunu bilmiyor. Bu durumda birçok seçenek ortaya çıkıyor. Mesela bağan otu, buralarda pek ender rastlanan bir bitki olsa da, zehirli bir ottur. Birkaç köylü bahçelerinde güzelavrat otu ve yüksük otu yetiştiriyorlar. Bunların her ilcisi de koyunları, hatta insanları bile öldürebilir. Ayrıca solucan otu gibi çayırlarda yabancı ot olarak biten ve yeterli miktarda yedikleri takdirde kuzuları öldürebilecek bitkiler var."

"Kırsalda bu kadar çok zehirli bitki olduğunu bilmiyordum. Gerçekten de insanın tüylerini ürpertiyor. Peki, Medici'ler ne kullanmış?"

"Medici'ler mi?"

Leydi Georgina, küçük kalçasını araba koltuğu üzerinde hafifçe kıpırdatarak, "Bilirsiniz. Zehirli yüzükler takan, ve kendilerine yan bakan herkesi öldüren şu korkunç İtalyanlardan bahsediyorum. Sizce onlar zehir olarak ne kullanmışlardır?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Leydim/' dedi Harry Pye. Bu kadının aklı böyle tuhaf çalışıyordu işte.

"Ah." Leydinin sesi, kulağa hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. "Arseniğe ne dersiniz? O çok zehirlidir, öyle değil mi?"

"Evet, çok zehirlidir, ama arsenik bitki değildir."

"Değil midir? Nedir o zaman?"

Harry'nin hiçbir fikri yoktu. "Dövlerek toz haline getirilmiş bir çeşit deniz kabuğudur, leydim," dedi.

George, bu cevap üzerinde düşünürken kısa bir sessizlik oldu.

Ve Harry, nefesini tutarak bekledi.

Gözünün ucuyla genç kadına bakarken, onun da gözlerini kısarak kendisine baktığını fark etti. Ve George sonunda patladı. "Uyduruyorsunuz."

"Pardon, Leydim?"

"Arseniğin *bir çeşit deniz kabuğu* olduğunu söylemenizi kastediyorum." Harry'nin kelimelerini tekrarlarlarken, onu taklit ederek sesini alçaltmıştı.

"Sizi temin ederim ki, Leydim." Harry'nin sesi gayet sakin-di. "Bahsettiğim, sadece Adriyatik denizinde bulunan pembemsi renkli bir deniz kabuğudur. O yörenin köylüleri, onları uzun tırmık ve eleklerle toplarlar. Hatta toplanan kabukları kutlamak üzere her yıl düzenlenen bir festival bile var," diye devam etti. Bir yandan da gülmek için kendini zor tutuyordu. "Adriyatik Denizi Yıllık Arsenik Toplama Festivali."

Harry Pye, fazlasıyla kendinden emin bir tavır takınmışken, genç kadının şaşkınlıktan kaynaklanan sessizliği sürüyordu. Harry, içinin gururla kabardığını hissetti. Ne de olsa, Leydi Georgina'yı susturabilmek her yiğidin harcı değildi.

Fakat bu tatlı rüya çok uzun sürmedi.

"Sizi yakından gözlemem gerekecek, Bay Pye," dedi Leydi Georgina.

"Neden, Leydim?"

"Çünkü çok kötüsünüz/" diye cevap verdi George, ama bu kelimeler ağzından sanki kahkahalarını güçlükle bastırıyormuş gibi çıkmıştı.

Harry gülümsedi. Kendisini çok ama çok uzun zamandır bu kadar hafif hissetmemişti. Kendi arazilerini Granville'in arazisinden ayıran nehre geldiklerinde, atları yavaşlatarak ufku gözledi. Görünen o ki, kendilerinininki yoldaki tek arabaydı.

"Şüphesiz Lord Granville, bize burada saldıracak kadar tedbirsiz davranmayacaktır," dedi Leydi Georgina.

Harry kaşlarını kaldırarak genç kadına baktı.

George da kaşlarını çatarak, "Akarsuya yaklaştığımızdan beri tepeleri gözlemliyorsunuz," dedi sabırsızlıkla.

Ah! Demek farkındaydı, hanımefendi. Aslında bu kadın aristokrat bir aptalı oynarken bile, onu hafife almaması gerektiğini kendi kendine tembihlemişti. "Granville'in burada bir saldırıya teşebbüs etmesi için deli olması lazım," diye cevap verdi. Bunu söylerken, adamın böyle bir ş y yapmayacağım kastetmemişti,

Sağ taraflarında hasat ılar buğday topluyorlardı. Toprak işçileri, çalışırken genellikle şarkı söylerlerdi, fakat bu adamlar işlerini sessizce yapıyorlardı.

"Lord Granville, işçilerini bu puslu havada  alıştııyor," dedi Leydi Georgina.

Harry, Granville'in tarımla ilgili yöntemi hakkında yorum yapmamak için dudaklarını birbirine kenetledi.

Sonra George aniden aklına gelen bir fikirle, "Woldsly'ye geldiğimden beri, kendi arazilerimde çalışan hiç kimseyi görmedim. İşçilerin sıtmaya yakalanmış olmalarından falan korkmuyor musunuz?" diye sordu.

Harry, bakışlarını genç kadına dikti. *Bu konuda hiçbir ş y bil-*

miyordu demek. "Tahıllar hâlâ toplanamayacak kadar ıslak. Sadece bir aptal, böyle puslu bir havada hasatçılara toplama emri verir."

"Fakat," diyerek kaşlarını çatı George. "Onları donmadan önce toplanmanız gerekmiyor mu?"

"Evet, ama tahıllar ıslaksa, onları toplamamak çok daha iyidir. Aksi takdirde, hepsi ambarda çürüyüp berbat olurlar," dedi Harry. Sonra da başını sallayarak, "Bu işçiler her halükârda çürüyecek olan tahılları toplamak için boşuna güç harcıyorlar," diye ekledi.

"Anlıyorum." George, bir dakikadır bu meseleyi düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Peki, Woldsly ürünlerinin hasadı konusunda ne yapacaksınız?"

"Bir an evvel yağmurun durması için dua etmek dışında yapabileceğimiz bir şey yok. Leydim."

"Ama ya tahıllar zarar görürse..."

Harry, araba koltuğunda biraz doğrularak, "Korkarım ki o zaman arazilerinizden elde edeceğiniz gelir büyük ölçüde azalacaktır, Leydim. Eğer hava açarsa, hâlâ ürünlerin çoğunu, hatta tamamım toplayabiliriz, ama geçen her gün bu şansımızı biraz daha azaltıyor. Arazinizdeki kiracıların bu ürünlere size kira ödemenin yanı sıra, ailelerini beslemek için de ihtiyaçları var. Bu durumda kiracılara pek fazla ürün kalmayacaktır..."

"Ben bunu kastetmemiştim!" Leydi Georgina, şimdi hakaret görmüşçesine kızgın ve kaşlarını çatmış bir halde ona bakıyordu. "Bay Pye, siz beni kendi gelirimi bir kiracının nafakasından daha önemli görecektik kadar... *ruhsuz* mu sanıyorsunuz?"

Harry, ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Şimdiye kadar tanıdığı bütün arazi sahipleri, kendi gelirlerini topraklarında çalışan işçilerin refahının üstünde tutarlardı.

Leydi Georgina konuşmaya devam etti. "Hasat başarısız olduğu takdirde, tabii ki bana borçlu oldukları kira bedellerinden feragat edeceğiz. Ayrıca ben ihtiyacı olan her çiftçiye, kışı rahat geçirebilmesi için nakit kredi vereceğim."

Harry, aniden yüreği ferahlamış bir halde, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Leydi'nin teklifi, cömertliğin de ötesinde bir şeydi ve omuzlarından büyük bir yük kaldırmıştı. "Teşekkür ederim, Leydim," dedi.

George, eldivenli ellerine bakarak, "Bana teşekkür etmeyin," dedi aksi bir şekilde. "Bütün bunları görüp anlamam gerekirdi. Ayrıca size çatıttığım için de üzgünüm. Kendi arazim hakkında bu kadar az şey bildiğim için utandım doğrusu. Siz de benim bir aptal olduğumu düşünmüş olmalısınız."

"Hayır," diye cevap verdi Harry yumuşak bir sesle. "Sadece şehirde doğup büyümüş bir leydi olduğunuzu düşündüm."

"Ah, Bay Pye. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi diplomatsınız," diyerek gülümsedi Leydi Georgina ve Harry o anda göğsünün ısındığını hissetti.

Bir tepeyi aştılar ve Harry engebeli, dar bir yola girmek üzere faytonu yavaşlattı. Bu derin çukurlarda bir tekerlek kaybetmemeyi umuyordu. Dar yol, bir küçük çiftçinin, çatısı sazlarla örtülü, alçak ve yayvan kulübesine çıkıyordu. Harry, dizginleri çekip atları durdurarak arabadan atladı.

"Burada kim oturuyor?" diye sordu Leydi Georgina, onun aşağıya inmesine yardım etmek için yanına gittiğinde.

"Sam Oldson."

Bu arada tüyleri birbirine girmiş bir teriyer, evin dışına fırlayarak onlara havlamaya başladı.

"Sam!" diye seslendi Harry. "Hay, Sam! Evde misin?"

Köpek bu kadar ciddi bir şekilde hırlarken, kulübeye yaklaşmaya hiç niyeti yoktu. Gerçi ufacık bir hayvandı, ama bu küçükler ısırmaya daha eğilimli oluyorlardı.

"Evet?" Hasatçılara özgü hasırdan bir şapka takan, iri yarı bir adam, kulübeden dışarı çıktı. Hâlâ havlamakta olan teriyere, "Kes sesini, köpek," diye bağırdı. "Uslu dur!"

Köpek, derhal kuyruğunu arka bacaklarının altına kıvrarak oturdu.

"Günaydın." Leydi Georgina, Harry'nin yanından ayrılmadan, neşeli bir sesle seslenmişti.

Sam Oldson, hasır şapkasını başından kaptığı gibi, kuş yuvasını andıran darhadağın saçlarını ortaya çıkardı. "Efendim. Sizi ilk bakışta fark etmedim," diyerek kendine çeki düzen vermek gayesiyle, bir elini çabucak saçlarının arasından geçirdi. Şimdi saçları daha beter havaya kalkmıştı. Sonra da çaresizlik içinde kulübesine bakarak, "Kadınım evde değil," dedi. "Annesini ziyaret etmeye gitti. Yoksa o da hemen buraya gelip size yiyecek içecek bir şeyler ikram ederdi."

George, adama gülümseyerek, "Tamam, sorun değil, Bay Oldson. Zaten bizimkisi beklenmedik bir ziyaret oldu," dedi.

Harry boğazını temizledi. "Bu hanımefendi, Woldsly'den Leydi Georgina Maitland." Harry, Sam her ne kadar aptal bir adam olmasa da, kendisini tanıtmamanın en mantıklı hareket olacağını düşünmüştü. Zaten adamın yüzü şimdiden asılmıştı. "Size kaybettiğiniz koyunlar hakkında birkaç soru sormaya geldik. Yani şu zehirlenen hayvanlar hakkında. Onları kendiniz mi buldunuz?"

"Evet." Sam, Harry'nin ayaklarının dibine, toprağa tükürdü ve teriyer onun ses tonundan korkup iyice sindi. "Yaklaşık

iki hafta önce oldu her şey. Oğlumu onların hepsini toplayıp getirmesi için çayırlara göndermiştim. Çocuk çok geçmeden koşa koşa geri geldi ve en iyisinin olanları kendi gözlerimle görmem olacağını söyledi. Gittiğimde en iyi üç koyunum oracıkta, dilleri dışarı fırlamış ve yana sarkmış halde, yerde yatıyordu. Yeşil yaprak parçalan hâlâ ağızlarındaydı."

"Ne yediklerini biliyor musunuz?" diye sordu Harry.

"Ağuotu." Sam'in yüzü öfkeden morarmıştı. "Orospu çocuğunun biri bir yerlerden ağutu kesip koyunlarıma yedirmiş. Ben de o zaman oğluma dedim ki, eğer koyunlarımı öldüren o alçağı elime geçirirsem, hiç doğmamış olmayı dileyecek, emin ol, dedim."

Gitme zamanı gelmişti. Harry, Leydi Georgina'yı belinden kavrayıp havaya kaldırarak, araba koltuğuna oturtuverdi ve George ciyakladı.

Harry, gözünü Sam Oldson'dan ayırmadan, arabanın diğer yanından dolanıp hızla arabanın ön tarafına geçti. Köpek yine hırlamaya başlamıştı.

"İyi de siz bu soruları neden soruyorsunuz?" diyerek onlara doğru atıldı Sam.

Köpek de aniden ileri doğru fırladı ve Harry hemen arabaya atlayıp dizginlere sarılarak, "İyi günler, Sam," dedi.

Sonra atların burnunu çevirip hafifçe mahmuzlayarak yoldan aşağıya tırıs gitmeye başladı. Sam, arkalarından bir leydinin bulunduğu bir ortam için hiç de uygun olmayan bir karşılık verdi. Harry, irkilerek Leydi Georgina'ya baktı, fakat genç kadın kızgından ziyade düşünceli görünüyordu. Belki de adamın sözlerini anlamamıştı.

"Ağuotu da nedir?" diye sordu.

"Nemli yerlerde yetişen bir bitkidir, Leydim. Yaklaşık olarak bir insan boyundadır ve üstünde küçük, beyaz çiçekleri vardır. Maydanoz ya da yabani havuç gibi bir bitkiye benzer," diye cevap verdi Harry.

Leydi Georgina, "Daha önce adını hiç duymadım," diyerek kaşlarını çatı.

"Siz muhtemelen onu diğer adıyla biliyorsunuzdur," dedi Harry. "Yani baldıran otu olarak."

Beşinci Bölüm

"İlk gördüğümde, sizden hiç hoşlanmamıştım. Biliyor musunuz?" diye sordu Leydi Georgina gelişigüzel bir biçimde, yaşlı kısrak yol üzerindeki bir çukurun üzerinden atlarken.

Tom Harding'in kulübesine giden yolda, yokuş aşağı yavaş yavaş yol alıyorlardı. Harding geçen hafta iki koyununu kaybetmişti. Harry, Granville'in arazisinde bu kadar uzun süre kalarak şanslarını fazlaca zorlamıyor olduklarını umuyordu. Düşüncelelerini baldıran otu ve ölü koyunlardan soyutlayarak genç kadına baktı. Böyle bir soruya nasıl cevap vermesi gerekiyordu acaba?

"Çok katı ve sert duruyordunuz," diyerek şemsiyesini döndürdü. "Ve aynı zamanda sizin de benden hiç hoşlanmadığınıza, hatta sinir olduğunuza dair belirgin bir hisse kapılmıştım."

Harry, aylar önce Londra'daki şehir evinde yaptıkları görüşmeyi hatırlıyordu. Onu pembe renkli, hoş bir oturma odasında bir saatten fazla bir süre bekletmiş, sonra da fırtına gibi aniden odadan içeri dalarak, sanki çok uzun zamandır tanışıyorlarmış gibi, onunla gevezelik etmeye başlamıştı. Ona öfkesine kapılıp dik dik bakmış olabilir miydi? Bilemiyordu, ama muhtemeldi

doğrusu. Sonuçta o zamanlar Harry'nin soylu bir leydiden bekleyebileceği her türlü norma uyuyordu.

Onun hakkındaki fikirlerinin o zamandan beri bu kadar değişmesi ne tuhaftı.

"Büyük ihtimalle Violet da sizden bu yüzden hoşlanmıyor," dedi George aniden.

"Ne?" Harry, George'un ne demek istediğini anlamamıştı ve bu ilk kez olmuyordu.

Leydi Georgina, elini sallayarak, "Sergilediğiniz şu katı ve değişmez tavrınızdan bahsediyorum. Bence Violet'ın sizden pek fazla hoşlanmamasının sebebi de bu," dedi.

"Üzgünüm, Leydim."

"Hayır, hayır özür dilemenize gerek yok. Bu sizin suçunuz değil."

Harry, bir kaşım havaya kaldırmıştı.

"Bu bizim babamızın suçu," diyerek ona baktı ve o anda Harry'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesini okumuş olacaktı ki, "Babamız da katı ve korkunç derecede sabit fikirli bir adamdı. Muhtemelen Violet'a onu hatırlatıyorsunuz," diye devam etti.

"Ona babanızı, yani bir kontu hatırlattığımı mı söylüyor?"

"Hayır, hayır tabii ki öyle söylemiyor, ama ben, onun bilinçli olarak yüzeysel bir benzerlik fark ettiğini sanıyorum."

Harry'nin ağzı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Yüzeysel olsun olmasın, babanızla kıyaslanmak gururumu okşadı, Leydim."

"Ah Tanrım! İşte yine o korkunç derecede ifadesiz ses tonunu kullanıyorsunuz."

Harry, bakışlarını şaşkınlıkla ona doğru çevirdi.

Genç kadının gözleri büyümüştü. "Bu ses tonunu duyduğumda, kendimi bir uçurumdan aşağı mı atsam, yoksa sessizce bir köşeye sinip görünmez olmaya mı çalışsam, gerçekten bilemiyorum."

Bu kadın asla görünmez olamazdı. En azından 6'nun için. Hiçbir şey olmasa bile, onun o egzotik, güzel kokusunu bir şekilde alırdı. Duruşunu dikleştirdi. "Sizi temin ederim ki..." diye söze başladı.

Fakat Leydi Georgina, "Boş verin," diyerek bir el hareketiyle sözünü kesiverdi. "Burada özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim. Babam korkunç bir adamdı ve benim ikinizi karşılaştırmakla hiç işim olmaz."

Peki, şimdi buna ne cevap verecekti?

"Aslında bu durum, babamızı çok fazla gördüğümüzden de kaynaklanmıyor. Dadımız bizi teftiş için aşağı kata indirdiğinde, o da haftada bir, hatta bazen daha az görürdük onu."

Teftiş mi? Bu zenginleri asla anlayamayacaktı.

"Bu teftiş, hayatımızdaki en korkutucu olaydı. Öncesinde asla bir şey yiyemezdim, çünkü midemdeki yemeği onun çizmelerinin üzerine çıkarmaktan endişe ederdim. *Bu* korkunç bir şey olurdu, öyle değil mi?" George, bu düşünceyle bir an için ürpererek devam etti. "Erkek kardeşlerim ve ben tek sıra halinde dizilirdik. Fırçalanmış, cilalanmış olarak ve sessizce, babamızın halimize onay vermesini beklerdik. Bu sizi temin ederim ki, gerçekten, ama gerçekten çok acı verici bir olaydı."

Harry, genç kadına baktı. Leydi Georgina'nın yüzü, söylediklerinin aksine, gayet duru, hatta neredeyse umursamaz görünüyordu, fakat hislerini sesine aksettirmemek konusunda o kadar başarılı olduğu söylenemezdi. Bir hafta öncesinde olsa belki

fark edemezdi, ama şimdi sesindeki gerginliği algılayabiliyordu. Şu yaşlı babası, tam anlamıyla pis herifin teki olmalıydı.

Leydi Georgina şimdi gözlerini, kucağında kavuşturduğu ellerine dikmişti. "Ve anlarsınız ya, erkek kardeşlerim ve ben tef-tişe gittiğimizde, en azından birbirimize destek olurduk. Fakat Violet en küçüğümüzdü ve hepimiz büyüüp yuvadan ayrıldık-tan sonra o, bütün bunları tek başına yaşamak zorunda kaldı."

"Kont ne zaman öldü?"

"Beş yıl oluyor. O bir tilki avcısıydı. Tilki kulübesiyle çok gurur duyardı. Atı bir çitin önüne gelince aniden ürkmüş. Hayvan arkada kalmış, fakat babam engelin karşı tarafına fırlamış ve boynu kırılmış. Onu eve getirdiklerinde çoktan ölmüştü. Bunun üzerine annem ciddi bir histeri krizi geçirdi ve bu olayı takip eden yıl boyunca yataktan çıkamadı. Cenaze için bile ayağa kal-kamamıştı."

"Çok üzüldüm."

"Ben de öyle. Ama daha çok Violet için. Annem daha sonraları hep kırılgan ve hassas bir kadın oldu. Şimdilerde zamanının çoğunu kendinde yeni hastalıklar keşfedip mümkün olabilecek en saçma tedavileri talep etmekle geçiriyor." George, aniden susup derin derin nefes aldı.

Harry, at bir dönemeçten hızla kıvrılırken, eline dizginleri olarak bekledi.

Daha sonra George, "Üzgünüm. Benim felaket biri olduğumu düşünüyor olmalısınız," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır, Leydim. Kız kardeşinizin size sahip olduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi Harry.

İşte o anda Leydi Georgina, onun nefesim kesip erkekliğini uyaran, o pırıl pırıl, sıcacık tebessümüyle gülümsedi ve, "Her ne

kadar kız kardeşimin de şu sıralar sizinle aynı fikirde olup olmadığı bilmesem de, teşekkür ederim," dedi.

"Neden aynı fikirde olmasın ki, Leydim?"

"Sebebini tam olarak bilemiyorum," dedi genç kadın usulca. "Ama sanki bir şeyler yolunda gitmiyormuş gibi. Bana karşı öfkeli... Hayır, aslında durum o kadar basit değil. Bana karşı mesafeli davranıyor. Sanki bir şeyleri belli etmemek için kendisini benden sakınıyor gibi."

Aslında meselenin derinliği, onun sınırlarını aşıyordu, ama Harry yine de yorum yapmayı denedi. "Belki de bu tavrı sadece artık okul çağından çıkıp büyüdüğü içindir."

"Belki, ama Violet her zaman çok neşeli, sevecen bir kızdı ve biz çok yakındık. Annemin malum durumu yüzünden, ben hep araya girip müdahale etmek zorunda kaldım. Yani biz çoğu kardeşten daha yakınızdır," diyerek muzır bir ifadeyle genç adama gülümsedi. "İşte bu yüzden size güvenmemesinin sebebinin ne olduğu hakkında böylesine eminim."

"Şüphesiz bu konuda haklısınız," dedi Harry. Bir bahçe kapısının önüne gelmişlerdi. Atları dizginlerini çekerek durdurdu ve, "Ama başka bir konuda yanılıyorsunuz," dedi.

"Neymiş o?"

Harry, dizginleri bağlayıp faytondan aşağı atlamak üzere hazırlanarak ayağa kalktı. "Sizden asla nefret etmedim, Leydim."

BAŞARILI BİR AÇIK HAVA PİKNIKİNİN sırrı, yiyecekleri iyi paketlemekte gizliydi. George, hasır sepetin içini gözden geçirerek onaylarcasına mırıldandı. Kremalı pasta gibi yumuşak yiyecekler, kapaklı sepet ne kadar dikkatlice taşınsa da, bozulmaya mahkûmdu. Sepetten biraz fûme jambon çıkarıp kesme tahtası-

run üzerine, peynirle ktır ekmeklerin yanına koydu. İnsan piknik için çok önemli olan çatal bıçağı getirmeyi unuttuğu takdirde, çıplak ellerle bir şeyleri bölüp ayırmak zorunda kalabilirdi. Tirbuşonu Bay Pye'a uzattı. Yiyeceklerin gün boyunca bozulmaması da çok önemliydi. Tirbuşonu bir armut takip etti. Ayrıca gerçekten mükemmel bir piknik için küçük detayların da unutulmaması gerekiyordu. Son olarak, sepetten küçük bir kavanoz salamura kornişon çıkarıp, mutlulukla içini çekerek, "Pikniklere bayılıyorum," dedi.

O sırada bir şişe beyaz şarabın içindeki mantarla boğuşmakta olan Bay Pye, başını kaldırıp, genç kadına gülümsedi. "Evet, bunu görebiliyorum, Leydim."

George, bir an için bu gülümsemenin içinde kaybolduğunu hissetti. Bu onun yüzünde gördüğü ilk içten gülümseme idi.

Mantar, sonunda hafif bir *pıt* sesiyle şişeden çıktı ve Bay Pye bir bardağa saydam sıvıdan doldurup genç kadına uzattı. George tartından bir ısırık alıp tadına vararak içkisinden bir yudum aldı ve bardağı üstünde oturdukları örtünün üzerine bıraktı. O sırada örtünün üstünde dinlenmekte olan beyaz bir kelebek havalanmıştı.

George, "Bakın," diyerek küçük böceği işaret etti. "Onun ne tür bir kelebek olduğunu merak ettim."

"Lahana kelebeği, leydim," dedi Pye.

"Ah," diyerek burnunu kırıştırdı George. "Bu kadar hoş bir yaratık için ne korkunç bir isim."

"Evet, Leydim." Ses tonu gayet ağırbaşlıydı. Yoksa bu adam ona için için gülüp alay mı ediyordu?

Ziyaret ettikleri son çiftçi evinde değildi ve ıssız kulübeden uzaklaşırlarken, Leydi Georgina öğlen yemeği için mola verme-

lerinde ısrar etmiş, Bay Pye da piknik için yol kenarında yeşillik bir tepe bulmuştu. Tepenin zirvesindeki manzara muhteşemdi. Böylesine bulutlu bir günde bile, millerce ötesini, hatta diğer eyalete doğru uzanan bütün yolu görebiliyorlardı.

"Bu yeri nereden biliyordunuz?" diye sordu George, bir çatal yardımıyla kornişonları balık gibi avlarken.

"Çocukken buraya sık sık gelirdim."

"Yalnız mı?"

"Bazen. O zamanlar bir midillim vardı ve onunla sık sık dolaşmaya çıkardım. Hatta yanıma bir piknik sepeti de alırdım. Tabii bunun kadar büyük bir sepet olmazdı bu, ama en azından bir çocuğu mutlu etmeye yeterdi."

George, ucuna kornişon takılı çatalı havada tutarak dinliyordu. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Öyleydi," diyerek bakışlarını kaçırdı Harry.

George ise kaşlarını çatık vaziyette bir an turşusuna baktıktan sonra, onu aceleyle ağzına atarak, "Hep yalnız mı gezerdiniz, yoksa etrafta size arkadaşlık edecek başka çocuklar da var mıydı?" diye sordu. Sonra gözlerini kısarak genç adamın omzunun üstünden baktı. Yanılıyor muydu, yoksa yoldan yukarı bir atlı mı tırmanıyordu?

O sırada, "Yanımda genellikle bir arkadaşım olurdu," diye cevap verdi Harry.

Evet, bu kesinlikle bir atlıydı. "Bu kimmiş merak ettim," diye mırıldandı George.

Harry, arkasına bakmak için döndü. Aniden sırtı kasılmıştı. "Kahretsin!"

"Onun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Binici onlara doğru yaklaşıyordu ve omuzlarının darlığına bakılırsa, bu adam Lord Granville değildi.

"Belki," dedi Bay Pye gözlerini adamdan ayırmadan.

Binici artık tepenin üstüne çıkmıştı ve onlara bakıyordu.

"Kahretsin," diye sövdü Harry Pye.

George, aslında şaşırması gerektiğinin farkındaydı, fakat genç adam onun önünde küfür ettiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Hem de iki kez! Turşu kavanozunu yavaşça yere bıraktı.

"Merhaba," diye seslendi adam. "Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

George, adamın dostça selamına karşılık, Bay Pye'in olumsuz bir cevap vermek üzere olduğunu hissederek çabucak cevap verdi. "Hayır, yok. Buyurun."

Adam atından aşağı atlayıp hayvanın yularlarını bağlayarak yokuşu tırmanmaya başladı. George elinde olmadan adamın onların yanına ulaştığı sırada, Bay Pye'in aksine nefes nefese kalmış olduğunu fark etti.

"Vay be! Ne zorlu bir tırmanıştı ama," diyerek bir mendil çıkarıp terli yüzünü silmeye koyuldu.

George meraklı gözlerle adamı inceliyordu. Üstü başı ve konuşması tıpkı bir centilmen gibiydi. Uzun boylu, uzun kemikli bir adamdı ve dudaklarında sıcak bir gülümseme vardı. Ayrıca kahverengi gözleri de oldukça tanıdık geliyordu.

"Size rahatsızlık verdiğim için üzgünüm, ama arabanız dikkatimi çekti ve kendimi tanıtmaya karar verdim," diyerek selam verdi. "Bendeniz Thomas Granville. Ve siz?.."

"Georgina Maitland. Bu beyefendi de..."

Fakat Bay Granville hemen sözünü kesmişti. "Ah, ben de öyle düşünmüştüm... Ya da en azından öyle olduğunuzu *ummuştum*. Müsaade eder misiniz?" diyerek piknik örtüsünü işaret etti.

"Lütfen," dedi George.

Bay Granville de, "Teşekkür ederim," diyerek dikkatlice eğilip oturdu. "Aslında babamın dünkü davranışı için sizden özür dilemek istedim. Bana sizi ziyaret ettiğini ve sizin farklı düşüncelerde olduğunuzu söyledi. Ben de babamın huyunu bildiğinden..."

"Çok kibarsınız."

Granville, "Eh, komşuluk her şeydir," diyerek bir elini gelişigüzel bir biçimde salladı. "Ben de, bu meseleyi kavgasız gürültüsüz halletmenin bir yolu olmalı, diye düşündüm."

"Nasıl?" Harry'nin bu tek kelimesi ikisi arasındaki konuşmayı ezercesine bölmüştü.

George, anında ona ters bir bakış gönderdi.

Bay Granville, konuşmaya başlamak üzere Bay Pye'in yüzüne bakıp öksürdü.

Harry, ona hemen bir bardak şarap uzattı.

"Harry," diye soludu Bay Granville, nefesini kontrol altına alınca. "Bütün o şeyleri görene kadar bu işi yapanın sen olduğunı anlamamıştım..."

"Nasıl?" diye sordu tekrar Harry Pye. "Sorunu kan dökülmeden nasıl halletmeyi planlıyorsun?"

"Tabii ki öncelikle tüm bu olayların durması lazım. Koyun zehirlenmelerini ve verilen tüm diğer zararları kastediyorum."

"Orası apaçık ortada. Peki, nasıl olacak bu?"

"Korkarım ki buralardan gitmen gerekecek, Harry," diyerek sarsak bir şekilde bir omzunu silkti Bay Granville. "Ölen çiftlik hayvanlarının ve babamın ahırına verilen zararın bedelini ödeşen bile, bu işin ucunu bırakmayacaktır. Onun nasıl biri olduğunu bilirsın."

Bay Granville'in bakışları, Harry'nin dizinin üzerinde duran, sakatlanmış sağ eline kaydı. George da onun bakışlarını takip etti ve Harry'nin geride kalan parmaklarının kasıldığını görünce, vücudunu baştan aşağı bir soğuk dalgasının kapladığını hissetti.

"Ya gitmezsem?" diye karşılık verdi Harry, sanki saati soruyormuş gibi son derece sakin ve soğukkanlı bir sesle.

"Başka seçeneğin yok," dedi Granville, açıkça onu desteklemesini talep edencesine, George'a bakarak.

Fakat Leydi Georgina, kaşlarını havaya kaldırdı.

Böylece tekrar Harry Pye'a dönerek, "En iyisi bu, Harry. Buralardan gitmediğin takdirde, neler olacağının cevabını veremem," dedi.

Harry Pye cevap vermedi. Yeşil gözleri adeta taş kesilmişti.

Fazlasıyla huzursuz geçen bir süre boyunca hiçbiri konuşmadı.

Sonra Bay Granville, "İğrenç şeyler," diyerek bir elini aniden örtünün üzerinde vurdu. Elini kaldırdığında, George onun bir lahana kelebeğini ezmiş olduğunu gördü.

O anda bir ses çıkarmış olmalıydı ki, iki adam da dönüp ona baktılar, fakat konuşan Bay Granville oldu. "Kelebekler. Yapraklanmış ekinleri yiyip bitiren kurtlardan bu hale dönüşüyorlar. Pis yaratıklar. Bütün çiftçiler, onlardan nefret eder."

George da, Bay Pye da bu sözlere karşılık sessiz kalmayı tercih etti.

Bay Granville'irt yüzü kızarmıştı. "Her neyse. Benim gitmem gerekiyor. Yemek için teşekkürler," diyerek ayağa kalktı ve atına doğru yürümeye başladı.

Harry Pye gözlerini kısarak onun gidişini izliyordu.

George, bakışlarını elinin yanında duran turşu kavanozuna indirdi. Artık onlara karşı hiç iştah duymuyordu. Üzüntülü bir şekilde içini çekti. Mükemmel bir piknik berbat olmuştu.

"ONDAN HOŞLANMIYORSUNUZ." Leydi Georgina, kaşları çatmış, piknik örtüsüne bakıyordu. Katlamaya çalıştığı örtü iyice kırıışmıştı.

Harry, "Kimden?" diye sorarak, örtüyü onun elinden alıp silkeledi. Sonra da kumaşın bir tarafındaki uçlarını tekrar George'a uzattı.

"Thomas Granville'den tabii ki," diyerek ne yapacağım bilemez bir halde örtünün uçlarını tuttu. Bu kadın daha önce hiç çarşaf katlamamış mıydı? "Onu gördüğünüzde küfür ettiniz. Ben araya girmesem, onu bizimle oturmaya davet etmeyecektiniz. Ayrıca bize katıldığında, ona güç bela kibar davrandınız."

Harry Pye, "Evet, Thomas Granville'den hoşlanmıyorum," diyerek kumaşı germek üzere geri çekildi. Sonra da elindeki uçları, kadınla aralarında bir dikdörtgen oluşturacak şekilde birleştirdi. George da aynısını yaptı. Örtüyü bir kez daha katladılar. Ardından Harry, genç kadının elindeki uçları almak üzere, ona doğru yürüdü ve gözleri buluştu.

George'un gözleri kısılmıştı. "Peki neden? Thomas Granville'den hoşlanmamanızın sebebi ne?"

Çünkü o babasının oğlu. "Oria güvenmiyorum."

"O, sizi tanıyordu." Genç kadın, meraklı bir ardıç kuşu gibi, başını yana yatırmışta. "Daha doğrusu birbirinizi tanıyordunuz."

"Evet."

George, ağzım açtı ve Harry, onun daha bir sürü soru soracağı sandı, fakat genç kadın dudaklarını tekrar birbirine kenetledi. Daha sonra sessizce geri kalan piknik gereçlerini topladılar. Harry, sepeti onun elinden aldı ve beraberce aşağıda beklemekte olan faytona doğru yürüdüler. Bay Pye, sepeti koltuğunun altına yerleştirdi ve yüz hatlarını ifadesizleştirerek ona döndü. Bu günlerde onun etrafındayken duygularını kontrol altında tutması gittikçe zorlaşıyordu.

George, düşünceli mavi gözlerle ona bakarak, "Sizce koyunları kim zehirliyor?" diye sordu.

Harry, ellerini onun beline koyarak, "Bilmiyorum," dedi. O sırada elbise gergilerinin sertliğini ve onun altındaki sıcaklığı hissetti. Genç kadını faytona doğru kaldırıp gözlerindeki özlemi fark etmesine izin vermeden yerine oturttu. Sonra onun yanındaki koltuğa atladı ve dizginlen çözdü.

"Belki de bunu yapan Thomas Granville'dir," dedi George.

"Neden?"

"Suçu siz işlemişsiniz gibi göstermek ya da babasını kızdırmak için olabilir. Belki de ıslak yün kokusundan nefret ettiği içindir. Bilemiyorum."

Harry, onun bakışlarını üzerinde hissediyordu, fakat atını tekrar yola doğru yönlendirirken, gözlerini önünden hiç ayırmadı. Sürücü dikkatli davranmazsa, iğdiş atlar oyunbaz olurdu.

Öte yandan Leydi Georgina'nın sözlerini düşündü. *Thomas mı? Thomas neden böyle bir şey...*

Genç kadının dudaklarından aniden sefer tasından kaçan buhara benzer bir ses yükseldi. "Granville'in bu tenezzülünden dolayı beni suçlamanıza gerek yok. Biliyorsunuz, sizin o koyunları öldürdüğünüze inanmadığımı daha önce de söylemiştim."

Kadın kaşlarını çatmış, ona bakıyordu. Ne yapmıştı ki şimdi? "Üzgünüm, Leydim. Düşünüyordum," dedi.

"İyi, öyleyse yüksek sesli düşünmeye çalışın. Böyle suçlayıcı sessiz kalmalara tahammülüm yok. Beni sinirlendiriyorlar."

Harry'nin dudakları kıvrılmıştı. "Peki, bunu aklımda tutacağım."

"Ah, lütfen tutun."

George tekrar konuşmaya başlamadan önce, bir çeyrek mil daha sessizlik içinde yol aldılar. "Çocukken başka neler yapardınız?"

Harry, fark ettirmemeye çalışarak genç kadına baktı.

Fakat George bu bakışı yakalamıştı. "Eh, herhalde bunları bana anlatabilirsiniz. Çocukluğunuz tamamı sır olamaz, değil mi?"

"Hayır, ama çok ilginç bir dönem değildir. Çoğunlukla babama yardım ederdim."

George ona doğru eğildi. "Ve..."

"Arazide dolaşıp kapanları kontrol ederek kaçak avcılarını gözlerdik. Zaten avlak bekçisi bu işi yapar," dedi Harry. O anda babasının büyük bir titizlikle kapan kuran, güçlü, sert ellerinin hatırası gözlerinin önüne gelmişti. Babasının yüzünü değil de, ellerini hatırlaması ne tuhaftı.

"Hiç kaçak avcıya rastlar mıydınız?"

"Evet, tabii ki," dedi Harry. Sesinin düzgün çıkıyor olmasından memnundu. "Her zaman kaçak avlananlar olur ve Granville'in topraklarında haklı olarak bunlara daha fazla rastlanır, çünkü o kiracılarına karşı gerçekten çok cimri davranır ve birçoğu yiyecek bulabilmek için kaçak avlanır."

"Peki, baban ne yapardı?" diye sordu George. Kucağında duran eli, aşağı kaymıştı ve şimdi genç adamın kalçasının yanında duruyordu.

Harry, bakışlarını ileri dikerek omuz silkti. "Çoğunlukla görmezden gelirdi. Eğer çok fazla ileri giderlerse de, onlara başka yerde avlanmalarını söylerdi."

"Ama bu onun işvereniyle çatışmasına sebep olabilirdi, öyle değil mi? Yani Lord Granville, onun bu kaçak avcıları tek tek yalamadığını fark etmiş olsaydı, demek istiyorum."

"Evet, durumu fark etmiş olsa, dediğiniz olabilirdi. Neyse ki hiçbir zaman anlayamadı." *Öyle ya, o zamanlar başka şeylerle daha ilgiliydi.*

"Babanızı tanımak isterdim," diyerek derin düşüncelere daldı. Harry, o anda kadının parmaklarının bacağına baskı yaptığına yemin edebilirdi.

Meraklı bir ifadeyle onun yüzüne baktı. "Öyle mi? Bir avlak bekçisini mi tanımak isterdiniz?"

"Evet. Çocukken daha başka neler yapardınız?"

Bu kadın ondan ne istiyordu? Bütün bu sorulan neden soruyordu? Ya bacağındaki şu elin anlamı neydi? Parmakları sanki pantolonunun içinden geçip kumaşın altındaki tenini yakıyor-muş gibi hissediyordu. "Hepsi bu kadar, Leydim. Arazide dolaşmak, kapanları kontrol etmek, kuş yumurtası aramak..."

"Kuş yumurtası mı?"

"Evet." Harry, önce onun yüzüne, sonra da aşağıya, eline baktı ve "Çocukken onları toplardık," dedi.

Leydi Georgina kaşlarını çatmıştı ve onun bakışlarının farkında değilmiş gibi görünüyordu."Onları nereden buluyordunuz?"

"Kuş yuvasından," diye cevap verdi Harry, fakat genç kadın hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu. Böylece etraflıca açıklamaya girişti. "İlkbaharda kuşları izleyip nereye gittiklerine bakarsınız. Er ya da geç, yuvalarına geri dönerler. Bacalardaki küçük kargalar, çalılıkların üzerindeki yağmur kuşları, ağaç kovuklarına yuva yapan güvercinler ve fundalıkların dallarında fincana benzer yuvalar yapan ardıç kuşları. Bütün bunları izler ve beklersiniz, eğer sabrederseniz, yumurtalarımın nerede olduğunu görürsünüz. Sonra da gidip bir tane yumurta alabilirsiniz."

"Sadece bir tane mi?"

Harry, başını salladı. "Asla bir taneden fazla almazdım çünkü babam, bir kuş yuvasından bütün yumurtaları çalmanın günah olduğunu söylerdi. Kuşu izlerdim. Sonra da bir yumurta alana kadar yavaş yavaş yaklaşırdım. Çoğu zaman kuşun yuvadan ayrılmasını beklemem gerekirdi. Fakat bazen yeterince dikkatli davranabilirsem, kuşun altına kadar uzanabilirdim..."

"Ah, hayır olamaz!" diyerek kahkahayı bastı genç kadın. Öyle ki mavi gözlerinin kenarları kırışmıştı. Harry'nin kalbi aniden kasılır gibi oldu. Belki de aslında onun bu sorulan neden sorduğunu önemsemiyordu ve yeter ki sormaya devam etsin diye düşünüyordu. "İşte şimdi benimle dalga geçiyorsunuz," dedi Leydi Georgina.

"Doğruyu söylüyorum," dedi Harry Pye, o sırada dudak-

larının bir gülümsemeyle kıvrıldığı hissederek. "Tam kuşun altına uzanır, parmaklarımın ucunda onun küçük, tüylü vücudunun kalp atışlarını ve sıcaklığını hissedirdim. Sonra da hemen üstünde oturduğu yuvadan bir tane yumurta çaldım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçek bu."

"Muhtemelen yine beni kandırıyorsunuz, Bay Pye, ama her nedense bu sefer size inanıyorum," diyerek başını salladı George. "İyi de sonra o yumurtalarla ne yapıyordunuz? Onları yiyor muydunuz?"

"Yemek mi? Asla!" Harry Pye gözlerini abartılı derecede korkmuş bir ifadeyle, kocaman açmıştı. George gördüklerinden haz alıyormuş gibi görünüyordu, ki bu da Harry'nin hoşuna gitmiş, fakat biraz da kafasını karıştırmışta. Bu aptalca sohbet, hatırlayabildiği hiçbir konuşmaya benzemiyordu. Erkekler onu fazlasıyla ciddiye alarak dinlerlerdi. Kadınlar ise ona biraz korku ve hayranlıkla karışık bir saygıyla yaklaşırlardı. Hiç kimse onun söylediklerine kıkırdarak ya da şakayla karşılık vermezdi...

"Peki, öyleyse ne yapıyordunuz o yumurtalarla?" Genç kadının gözleri kendisine yine gülerek bakıyordu.

Harry, neredeyse küfür edecekti. O derece afallamıştı. Tanrı aşkına, bir *kontun* kızı olan Leydi Georgina onunla flört mü ediyordu?

Dengesini kaybetmiş durumdaydı. "Bir iğne alıp onunla her bir yumurtanın altına küçük bir delik açar ve onları kurumaya bırakırdım. Yatağımın yanında bütün bu yumurtaların sıra halinde dizili durduğu bir rafım vardı. Kahverengi, beyaz ve açık mavi renklerdeydiler. Tıpkı..." Aniden sesi kısılmıştı. *Tıpkı sizin gözleriniz kadar maviydiler*, demek istemiş, fakat aniden bu kadı-

nm onun işvereni ve kendisinin de onun hizmetkârı olduğunu hatırlamıştı. Bu gerçeği nasıl unutabilirdi ki? Kendisine kızarak, başını tekrar yola doğru çevirdi.

Leydi Georgina, onun aniden suskunlaştığım fark etmemiş görünüyordu. "O yumurtaları hâlâ saklıyor musunuz? Onları görmek isterdim," dedi.

Yoldaki bir virajı henüz dönmüşlerdi ki Harry, birbirine girmiş bir yığın ağaç dalının yolu kapattığım fark etti. Daracık yola bir ağaç devrilmişti.

"Dur!" diye haykırdı Harry. Kaşları çatılmıştı. Faytonu daracık yola güçlükle sığdırabilmişti. Herhalde şeytanın hiç işi yoktu ve arabalarını ters çevirmeye uğraşıyordu. Tanrı aşkına, ne oluyordu?

Yol üzerindeki ağaç dallarının arasından, aniden üç adam çıkıverdi. İri yarı, haşin görünüşlü adamlardı ve her birinin elinde bir bıçak vardı.

İşte şimdi hapı yutmuşlardı.

Altıncı Bölüm

Harry, atları geri döndürmek için kahramanca bir uğraş verirken, George dehşet içinde çılgılık attı. Fakat yol çok dardı ve adamlar birkaç saniye sonra üstlerindeydiler. Bay Pye, ilk gelenin göğsüne çizmeli ayağıyla bir tekme savurdu. İkinci ve üçüncü adam ise onun dengesini bozarak, arabadan aşağı çektiler. Dördüncü adam da çenesine korkunç bir darbe indirdi.

Ah, ulu Tanrım! Onu öldüreceklerdi. George, o sırada ikinci çılgılığının boğazına tıklandığını hissetti. At yarı yarıya şaha kalktığı için, fayton sürekli sarsılıyordu. Aptal hayvan korkmuştu ve gidecek hiçbir yeri olmamasına rağmen kaçmaya çalışıyordu. George, kendinden geçmiş bir halde, nefes nefese lanetler yağdırarak ve bir yandan da başını koltuğa çarparak, faytonun zeminine düşen dizginleri el yordamıyla aramaya başladı.

"Dikkat et! Bıçağı var!"

Bu Harry Pye'in sesi değildi. George başını kaldırıp o tarafa bakmayı denedi ve Harry Pye'in gerçekten de bir bıçağı olduğunu görerek rahatladı. Genç adam sol elinde ince, parıltıyan bir bıçak tutuyordu ve bıçak bu mesafeden bile oldukça tehlikeli

görünüyordu. Harry Pye, yol üzerinde iki elini de öne çıkarmış, tuhaf fakat zarif bir savaşı duruşuyla hafifçe çömelmişti. Aynı zamanda, ne yaptığının da farkındaymış gibi görünüyordu. Haninlerden birinin yanağı kanıyordu. Fakat diğer üçü Bay Pye'i çembere almış, saldırmak için fırsat kolluyorlardı ve Pye pek şansı varmış gibi görünmüyordu.

Fayton tekrar sarsıldı. George zemine doğru düşüp omzunu koltuğa çarparken, dengesini tamamen kaybetmişti.

"Seni aptal hayvan! Rahat duracak mısın sen?" diye homurdandı.

Dizginler ön tarafa doğru kayıyordu ve George onları kaybettiği takdirde, faytonun kontrolünü bir daha asla ele alamazdı. Dövüşenlerden bedenlerine indirilen feci yumruk sesleriyle karışık, bağırış çağırış ve homurdanma sesleri geliyordu, fakat George bir kere daha başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi. Duruşunu düzeltebilmek için bir eliyle koltuğa tutundu. Diğer elini de öne doğru kayan dizginlere doğru uzattı. *Neredeyse olacaktı.* Parmak uçlarında deriden yapılmış dizginleri hissedebiliyordu, fakat o sırada at bir kez daha şahlanarak onu tekrar koltuğun arkasına doğru savurdu. Neyse ki bu sefer dengesini koruyabilmişti. Şu at bir rahat durabilseydi!

Haydi, biraz daha, biraz daha...

Aşağı doğru bir dalış yapıp zafer kazanmış gibi sevinçli bir halde, elinde dizginlerle birlikte doğruldu. Atın ağzının ne olacağını pek önemsemeden, onları çabucak koltuğa bağladı. O sırada dövüşenlere şöyle bir bakma şansı olmuştu. Harry Pye'ın alını kanıyordu. George izlemeye devam ederken, saldırganlardan biri sağ tarafından bir hamle yaptı. Bay Pye güçlü bir hareketle dönerek, adamın bacaklarına bir tekme indirdi. İkinci bir serse-ri, sol koluna yapışmıştı. Bay Pye ise hafifçe eğilerek, George'un

gözleriyle takip edemeyeceği kadar hızlı bir manevrayla ondan kurtuldu. Adam çılgılık atarak geriye doğru sendeledi, eli kanıyordu. Fakat ilk saldırgan Bay Pye'in bu bir anlık dikkat dağınıklığını fırsat bilerek, tekrar tekrar midesine vurdu. Harry Pye, her darbeden sonra inliyor, iki büklüm oluyor, fakat yine de bıçağını yiğitçe sallamaya çalışıyordu.

George arabanın frenini çekti.

O sırada üçüncü ve dördüncü adam da ileriye doğru atıldılar. Birinci adam Bay Pye'ı bir kez daha yumrukladı ve genç adam öğürerek, dizlerinin üzerine düştü.

Bay Pye ölecekti.

Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! George, elini aceleyle koltuğun altına atarak, çuval bezine sarılı bir paket çıkardı. Sonra kumaşı silkeleyerek açıp düello tabancalarından birini sağ eliyle kavradı. Sağ kolunu kaldırıp silahı Bay Pye'in yanında duran adama doğrulttu ve ateşledi.

Bam!

Patlama neredeyse kulaklarını sağır edecekti. Dumanların arasından gözlerini kısarak baktı ve nişan aldığı adamın sendeleyerek yan tarafını tuttuğunu gördü. Piç herifi haklamıştı! O anda içinden kana susamış bir şekilde zafer şarkıları söylemek geldi. Harry Pye da dâhil olmak üzere, diğer adamlar yüzlerinde şok ve korkuyla karışık ifadelerle, dönmüş ondan tarafa bakıyorlardı. George ikinci tabancayı kaldırıp başka bir adama doğrulttu.

Bunun üzerine adam ürküp ördek gibi yere çömelerek, "Vay canına! Tabancası var!" diye haykırdı.

Anlaşılan onun tehlikeli olabileceği hiç akıllarına gelmemişti.

Harry Pye ayağa kalkıp, sessizce döndü ve bıçağını en yakınındaki adama doğru savurdu.

"Tanrım!" diye ılık attı adam, bir eliyle kanlı yüzünü tu-tarak. "Haydi, arkadaşlar, gidelim!" Serseriler dönüp, geldikleri yoldan koşarak uzaklaştılar.

Yol aniden sessizleşmişti.

George damarlarındaki kanın hızla harekete geçtiğini hisset-ti ve tabancaları dikkatle koltuğın üzerine bıraktı.

Bay Pye, hâlâ adamların gözden kayboldukları yöne bakı-yordu. Hemen sonra onların gitmiş olduklarına karar vermiş olacak ki, elindeki bıçağı indirip, eğildi ve tekrar çizmesinin içine yerleştirdi. Ardından George'a doğru döndü. Alnındaki yaradan akan kan, terle karışmış ve yüzünün yanından aşığı akmıştı. Sa örgüsünden çıkan başıboş sa telleri pıhtılaşmış kana yapışmıştı. Dzensizleşen nefesini kontrol etmeye çalışırken derin derin ne-fes aldıkça burun delikleri genişliyordu.

George kendisini oldukça tuhaf, neredeyse kızgın hissediyordu.

Harry Pye, çizmelerini yoldaki çakıllara sürterek ona doğru yürüdü. "Bana neden yanınızda tabanca taşıdığınızı söylemedi-niz?" Sesi derinden ve hırıltılı geliyordu ve tonundan özür, taviz hatta teslimiyet beklediğı belliydi.

George ise bu dnlerden hiçbirini vermek niyetinde değıl-di.

"Ben..." diye söze başladı sert, güçlü, hatta kibirli bir şekil-de.

Fakat cümlesini bitirmeye fırsatı olmadı, çünkü genç adam bir anda hemen önünde bitivermişti. Onu belinden kavrayarak arabadan aşığı çekti. George yarı yarıya düşmüş gibi oldu. Elle-rini omuzlarına dayayarak adamın üzerine devrilmemeye alış-tı. Fakat Harry Pye genç kadının göğüsleri kendi gğs altında

ezilene dek, onu kendisine çekti. Bu hareket George'a kendisini tuhaf bir şekilde iyi hissettirmişti. Adama ne yaptığım zannettiğini sormak için başını kaldırdı, fakat tam o anda...

Harry Pye onu öptü!

Öğle yemeğinde içtikleri şarabın tadını taşıyan çekici, gergin dudaklar kendi dudaklarının üzerinde ısrarlı bir ritimle hareket ediyorlardı. George, onun uzamış sakallarının kendi tenine hafifçe batışını ve dilinin o aralayınca dek dudak çizgileri üzerinde gezinişini hissedebiliyordu. Sonra... *Mmm!* Birisi zevkten inliyordu ve bu kişi pekâlâ kendisi olabilirdi, çünkü daha önce hayatında hiç ama hiç böyle öpülmemişti. Adamın dili resmen ağzının içindeydi ve onun dilini okşayarak ayartmaya çalışıyordu. George erimek üzereydi. Belki de çoktan erimeye başlamıştı. Tam anlamıyla ıslandığını hissetti. Daha sonra Harry Pye onun dilini ayartıp kendi ağzının içine alarak emmeye başladı ve George bütün kontrolünü kaybederek, kollarını erkeğin boynuna dolayıp aynı şekilde karşılık verdi.

At, *aptal* hayvan, kişnemek için tam da o anı seçmişti.

Bay Pye, başını aniden geri çekip etrafa bakmarak, "Bunu yaptığımı inanamıyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedi George. Sonra onu tekrar öpmesi için, erkeğin başını aşağı çekmeye çalıştı.

Fakat Harry Pye onu birden bire havaya kaldırıp araba koltuğuna koydu. George hâlâ şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırırken, genç adam diğer tarafa geçip faytona atladı.

Hâlâ dolu olan tabancayı George'un kucağına bıraktı. "Burası tehlikeli. Geri gelmeye karar verebilirler."

"Ah!"

George tüm hayatı boyunca, erkeklerin arzularının kölesi ol-

dukları ve cinsel isteklerini güçlükle kontrol edebildikleri konusunda uyarılmıştı. Bir kadın, daha doğrusu bir leydi, erkeklerin cinsel arzuları anlamında kullanılan barutu ateşlememek için, davranışlarına çok hem de çok dikkat etmeliydi. Bu sohbetlerde bir leydinin dikkatsiz davranışlarının akıbeti asla tam olarak açıklanmaz, fakat dehşetli ipuçları verilirdi. George içini çekti. O anda Harry Pye'in erkekliğin dayanıksızlığı kuralına bir istisna oluşturduğunu öğrenmek ne kadar gurur kırıcı bir şeydi.

Harry Pye faytona manevra yaptırmaya çalışırken, bir yandan da atlara sövüp sayarak onları yola getirmeye uğraşıyordu. Sonunda arabanın burnunu geldikleri yola çevirmeyi başardı ve hemen atı hızla koşmaya zorladı. George onu izliyordu. Adamın suratı gayet aksi görünüyordu. Öyle ki yüzünde birkaç dakika önce onu öpmüş olduğuna dair en ufak bir iz yoktu.

Pekâlâ, o bu kadar rahat ve ukala olabiliyorsa, kendisi de öyle olabilirdi. "Sizce o adamları üstümüze Lord Granville mi saldırttı, Bay Pye?"

"Sadece bana saldırdılar. Bu yüzden, evet bu işi Lord Granville yaptırmış olabilir. Şu durumda en muhtemeli .. I kişi o." Düşünceli görünüyordu. "Fakat Thomas Granville bizden birkaç dakika önce yola çıkmıştı. Eğer o belalı herifler Thomas Granville'e çalışıyorlarsa, o da tembihlemiş olabilir."

"Özür dilemiş olmasına rağmen, babasıyla işbirliği içinde olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bay Pye iç cebinden bir mendil çıkararak bir eliyle yavaşça George'un yanağına sildi. Mendil kanlanmıştı. Öpüşükleri sırada, kanım ona da bulaştırmış olmalıydı. "Bilmiyorum," dedi Harry. "Ama emin olduğum bir şey var."

George boğazını tem izleyerek, "Nedir o, Bay Pye?" diye sordu.

George mendilini katlayıp ortadan kaldırarak cevap verdi.
"Artık bana Harry diyebilirsiniz."

HARRY, COCK&WORM'UN KAPISINI iterek açtı ve anında du-
man altında kaldı. Woldsly Malikânesi'ne en yakın köy olan West
Dikey, iki tavernayı içinde barındırmayı kaldırabilecek kadar bü-
yüktü. Bu tavernalardan birincisi olan White Mare, birkaç odalı,
yarı ahşap bir binaydı ve bir çeşit *han* olduğu da söylenebilirdi.
Bu yüzden, yemek ikramı da yapıyordu ve yol üzerinden geçen
yolcular, yerli tüccarlar, hatta soylular gibi daha saygıdeğer bir
kesimi cezbediyordu.

Cock&Worm ise bunlar dışında kalan herkesin gittiği bir
yerdi.

Kirişleri açıkta ve bir tek müşteri içeri girdiğinde bile ada-
mın kafasını fena halde oraya buraya vuracağı darlıkta birkaç
izbe odası olan Cock&Worm'un pipo dumanı yüzünden daima
kapkara olan pencereleri vardı. İnsan burada kardeşi tarafından
bile fark edilmeden, huzur içinde oturabilirdi.

Harry, işçi ve çiftçilerle dolu bir masanın önünden geçip
kalabalığın içinde kendine yol açarak bara yöneldi. Masadaki
adamlardan, Mallow adında bir çiftçi, Harry geçerken başını
kaldırıp selam verdi. Harry de başını sallayarak onun selamına
karşılık verdi. Şaşırmış, fakat aynı zamanda memnun da olmuş-
tu. Mallow geçen haziran ayında komşusunun ineği yüzünden
yaşadığı bir tartışma esnasında Harry'den yardım istemişti.
İnek, sürekli olarak kendi çitini aşıp kaçıyordu ve tam iki kez
Mallow'un sebze bahçesindeki marulları ezmişti. Harry de yaşlı
komşunun ineği için yeni bir duvar örmesine yardım ederek so-
runu halletmişti, fakat Mallow, az konuşan, tutuk bir adamdı ve
Harry'ye bu yardımından dolayı hiç teşekkür etmemiştir. Buna

karşılık Harry, bu adamın iyilik bilmez biri olduğunu düşünmüştü. Anlaşılan yanılmıştı.

Bara doğru yaklaşıırken, bu düşünceyle içi ısınmıştı. Bu gece barda Janie çalışıyordu. Bu kız, Cock&Worm'un sahibi Dick Crumb'ın kız kardeşiydi ve bazen kasada yardım ediyordu.

"Evet?" diye mırıldandı. Janie, genç adamın sağ omzunun üzerinden havaya doğru konuşmuştu. Tırnaklarını düzensiz bir ritimle tezgâhın üzerinde tıkırdatıyordu.

"Bir büyük bardak sert bira."

Janie birinci kalite birayı onun önüne koydu ve Harry birkaç bakır partiyi pütürlü tezgâhın üzerinden ileri sürdü.

Daha sonra, "Dick bu gece içerde mi?" diye sordu.

Janie, onun sorusunu duyabilecek kadar yakınında duruyordu, fakat yüzünde boş bir ifade vardı. Parmaklarıyla tempo tutmaya devam ediyordu.

"Janie?"

"Evet." Kız, şimdi de gözlerini onun sol dirseğine dikmişti.

"Dick içerde mi?"

Kız, sonunda döndü ve arka tarafa doğru yürüdü.

Harry içini çekerek kendisine duvara yakın boş bir masa buldu. Janie söz konusu olduğunda, içeriye Dick'e onun geldiğini bildirmeye mi yoksa biraz daha bira getirmeye mi gittiğini söylemek zordu. Sadece onun sorularından bıkip gitmiş de olabilirdi. Öyle ya da böyle, bekleyebilirdi.

Kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı. Birasından bir yudum alıp ağzına bulaşan köpükleri elinin tersiyle sildi. Bu öğleden sonra Leydi Georgina'yı öpmesinin tek açıklaması bu olabilirdi. Midesi yediği darbelerden dolayı ağrırken ve başı kanarken

ona doğru yürümüştü. Aslında onu öpmeyi hiç düşünmemişti. Fakat sonra ne olduysa onu bir anda kolları arasında bulmuştu ve o dakikadan sonra dünyada Harry'yi onun tadına bakmaktan alıkoyacak hiçbir şey olamazdı. Tanrı aşkına, ne tekrar saldırıya uğrama ihtimali, ne bacaklarındaki ağrı, ne de onun bir aristokrat olduğu gerçeği ya da onun için hayatta anlamı olan herhangi bir şey Harry'yi bu noktadan sonra durdurabilirdi.

Deliriyordu. Evet, durumunun en basit ve sade açıklaması buydu. Bir sonraki safhada ise, ana caddede çırılçıplak, penisini sallaya sallaya koşuyor olacaktı. Hüzünlü bir halde, birasından bir yudum daha aldı. Bu da ne hoş bir görüntü olurdu. Özellikle de penisinin son zamanlardaki haliyle.

O normal bir adamdı. Daha önce de bir kadına karşı şehvet duyduğu olmuştu. Ama o zamanlar eğer kadın rahat biriysse onunla yatmış ya da işini eliyle hallederek durumu geçiştirmişti. Fakat daha önce asla sahip olamayacağını bildiği bir kadına karşı, hiç böyle sancılı ve huzursuz edici bir arzu duymamıştı. Kaşlarını çatarak kulplu bira bardağına baktı. Belki de bir bira daha almanın zamanı gelmişti.

"Umarım o bakış benim için değildir, genç adam." Harry'nin önünde üstlerinden köpükler taştan iki bira bardağı birbiriyle tokuşturulmuştu. "Al, bir tane de müesseseden iç."

Dick Crumb, lekeli bir önlükle kaplı göbeğini tezgâhın altına doğru kaydırarak birasından büyük bir yudum aldı. Sıvı boğazından aşağı doğru kayarken, bir domuzunkini andıran küçük gözlerini kendinden geçmiş bir halde kapamıştı. Adam, hemen sonra bir yerlerden bir elbezi çıkarıp ağzını, yüzünü ve kel başını sildi. Dick, iri bir adamdı ve sürekli terlerdi, başının açıkta olan üst kısmı yağlı bir kırmızılıkla parlardı. O sırada hâlâ başının iki

yanında ve arka kısmında mevcut bulunan yağlı saç tellerinden yaptığı küçük saç örgüsüyle oynuyordu.

"Burada olduğunu bana Janie söyledi/" dedi Dick. "Uğrama yalı çok oluyor."

"Bugün dört adam tarafından saldırıya uğradım. Granville'in arazisinde. Bu konuda herhangi bir şey biliyor musun?" Bardağım kaldırıp kupanın kenarından Dick'i izlemeye başladı. Adamın domuzu andıran gözlerinde bir ışık yanıp sönmüştü. Yoksa bu bir rahatlama hissi miydi?

Dick, "Dört mü dedin?" diyerek masadaki ıslak bir noktaya elini götürdü. "Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın, dostum."

"Leydi Georgina'nın bir tabancası vardı," dedi Harry.

Bunun üzerine Dick'in kaşları, saç çizgisinin olması gerektiği yere kadar havaya dikildi. "Öyle mi? Demek Leydi'yle birlikteydin."

"Evet."

"Güzel." Dick arkasına yaslanarak gözünü tavana dikti. Sonra elbezini tekrar çıkarıp başını silmeye başladı.

Harry sessiz kaldı. Dick düşünüyordu ve onu acele ettirmenin anlamı yoktu. O da birasını yudumlamaya devam etti.

"Buraya bak," diyerek doğruldu Dick. "Timmons kardeşler, yani Ben ve Hubert, genellikle her gece uğrarlar. Ama bu gece sadece Ben buradaydı ve biraz topallıyordu. At tepti, dedi ama Timmons'm atı olmadığını hesaba katarsak, bu pek olası görünmüyor." Zafer kazanmış bir tavırla başını salladı ve bira bardağını başına dikti.

"Bu Timmons kardeşler kimin için çalışıyorlar, biliyor musun?"

"Ev-vet," diye kelimeyi uzatarak cevap verdi Dick, bir yan-

dan da başını kaşıyarak. "Onlar her türlü işi yaparlar. Anlarsın ya. Ama genellikle Granville'in kiracısı olan Hitchcock'a yardım ederler."

Harry, duyduklarına hiç şaşırmadığını gösteren bir tavırla başını salladı ve "Demek ki bu işin arkasında Granville vardı," dedi.

"Ben şimdi öyle bir şey söylemedim."

"Hayır, ama zaten söylemene gerek yoktu."

Dick, omuz silkerek bardağını kaldırdı.

"Eee," dedi Harry yumuşak bir sesle. "Sence Granville'in koyunlarını kim öldürdü?"

Dick, yutkunurken tıkanarak boğulacak gibi oldu ve tekrar el bezini çıkardı. "O meseleye gelince," diye soludu yeniden konuşabilecek hale gelince. "Herkes gibi ben de olan biteni duyduğumda, bu işi senin yapmış olduğunu düşündüm."

"Öyle mi?" dedi Harry gözlerini kısarak.

"Granville'in sana ve babana yaptıklarını düşününce, çok mantıklı geliyordu."

Harry hiçbir şey söylemedi.

Onun bu suskunluğu Dick'i tedirgin etmiş olacak ki, elini havaya doğru savurdu. "Fakat sonra olayın üzerinde biraz kafa yordum ve bu düşünce hiç adil gelmedi. Babam tarardım ve John Pye asla başka bir adamın ekmeğini elinden almazdı."

"Granville'in yaptıklarından sonra bile mi?"

"Senin baban toprağın tuzu kadar saf ve merhametli bir adamdı, oğlum. Bir sineği bile incitemezdi," diyerek şerefe kadeh kaldırır gibi bardağını kaldırdı. "Toprağın tuzuna."

Harry, diğer adamın övgüler yağdırışını izlerken sessiz kal-

miştı. Sonra tekrar canlanarak, "Peki beni bu işin dışında tuttuğuna göre, koyunları kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?" diye sordu.

Dick, kaşlarını çatarak, gözlerini boş bardağının dibine dikti. "Senin de bildiğin gibi, Granville zor bir adamdır. Hatta bazıları onun arkasında şeytanla gezdiğini söyler. Adam, sanki diğer insanları sefalete sürükleyerek, hayattan tat alıyor. Yıllar geçtikçe, onun mahvettiği insanlar arasına, babanın yanı sıra pek çokları eklendi."

Kim?" diye tekrarladı Harry.

"Birçok insan, ailelerinin on yıllardır ekip biçtiği topraklardan atıldı. Ayrıca Granville parasını aldığı sürece, kötü geçen hasat yıllarını umursamaz," dedi Dick ağır ağır konuşarak. "Sonra bir de Sally Forthright olayı var tabii."

"Ne olmuş ona?"

"Sally Forthright, Woldsly'nin kapı bekçisinin karısı olan Martha Burns'ün kız kardeşiydi. Söylendiğine göre, Granville ona bulaşmış. Kız da kendisini kuyuya atarak hayatına son vermiş," diyerek başını salladı Dick. "Henüz on beşindeydi."

"Muhtemelen onun gibi daha niceleri vardır," diyerek kendi bardağının derinliklerine daldı Harry. "Granville'i bilirsin."

"Evet, doğru." Dick, yüzünü diğer tarafa çevirip el beziyle sildi. Sonra ağır ağır içini çekerek, "Çok kötü. Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum," dedi.

"Ben de öyle, ama birisi o koyunları öldürüyor."

Dick aniden masada öne doğru eğildi. Fısıldarken, biradan buğulanmış nefesi, adeta Harry'nin yüzünü yıkıyordu. "O halde belki de Granville'in arazisine biraz daha yakından bakmalısın, insanlar, Granville'in ilk doğan oğluna çayına düşen bok mua-

melesi yaptığını söylüyorlar. O adam, senin yaşlarında olmalı, Harry. Otuz yaşına geldikten sonra, böyle muamele görmek ruhunu ne hale getirir, düşünebiliyor musun?"

"Evet," diyerek başını salladı Harry. "Thomas'ı aklımda tutacağım. Birasını son damlasına kadar içip bardağı masaya bıraktı. "Aklına gelen tek isim bu mu?"

Dick, üç bira bardağını tek eliyle kavrayarak ayağa kalktı. Sonra bir an tereddüt ederek, "Annie Pollard'ın ailesini de gözden geçirebilirsin," dedi. "Orada tam olarak neler olup bittiğini bilmiyorum, ama kötü olaylardı ve Granville, o meselenin tam merkezindeydi. Ve Harry?"

Harry, o sırada ayağa kalmış ve şapkasını başına geçirmişti. "Evet?"

"Soylu kadınlardan uzak dur." Domuzunkine benzeyen, küçük gözleri üzgün ve yaşlı görünüyordu. "Onlar, sana hayır getirmez, oğlum."

HARRY. O GECE GEÇ SAATLERDE Woldsly arazisine açılan kapılardan içeri girerken, ay iyice yükselmiş ve soluk renkli, dolgun bir balkabağına benzeyen dolunay şeklini almıştı. İlk gördüğü şey, Leydi Georgina'nın yolun ortasında duran arabası oldu. Atlar uyur vaziyette başlarını sarkıtmışlardı. Harry kulübesine giden yola doğru döndüğünde, arabacı ona pis pis baktı. Anlaşılan adam bir süredir orada bekliyordu.

Düşünceli bir şekilde başını salladı. Bu kadının üst üste iki gece, onun kulübesinde ne işi vardı? Başına tebelleş olup onu erkenden mezara sokmaya mı karar vermişti? Yoksa onu, hazır kırlara gelmişken, kendisini eğlendirecek bir meta olarak mı görüyordu? Atını ahıra koyarken, aklına gelen bu son düşünceyle

suratı asılmıştı. Kulübesinden içeri girene kadar da suraüm asmaya devam etti. Fakat karşısında gördüğü manzara, onu olduğu yerde mıhlayarak, içini çekmesine sebep oldu.

Leydi Georgina, onun yüksek arkalıklı koltuğunda uyuyakalmıştı,

Hemen yanında yanmakta olan ateş iyice sönmüş, kor halinde kömürlere dönüşmüştü. Ateşi onun için arabacı mı yakmıştı, yoksa bu sefer bu işi kendi kendine becerebilmiş miydi? Baş arakaya dayanmış, uzun, ince boynu gözler önüne serilmişti. Üstüne bir pelerin örtmüştü, fakat o da aşağı kayarak ayaklarının dibinde toplanmıştı.

Harry tekrar içeri çekerek pelerini kaldırdı ve nazikçe onun üzerine örttü. Genç kadın, hiç kımıldamamıştı. Sonra kendi pelerini çıkarıp kapının yanında duran askılığa astı ve kömürleri karıştırmak üzere şömineye doğru ilerledi. Şöminenin üzerindeki rafın üzerinde duran yontma hayvanlar, çiftler halinde yerleştirilmişlerdi. Yüzleri birbirlerine dönük halde, döne döne dans ediyor gibiydiler. Leydinin ne kadar süredir beklemekte olduğunu merak ederek bir an için bu küçük heykelciklere baktı. Sonra ateşe biraz daha odun atarak doğruldu. Saatin ilerlemiş olmasına ve içtiği iki biraya rağmen uykusu yoktu.

Mutfak raflarına gidip bir kutu alarak masaya getirdi. Kutunun içinde kısa, inci saplı bir bıçak ve yaklaşık avucunun yarısı kadar büyüklükte bir kiraz ağacı parçası vardı. Masaya oturdu ve ağaç parçasım elinin içinde döndürerek başparmağım onun damarları üzerinde gezdirdi. İlk başta ondan bir tilki yapmayı düşünmüştü, çünkü ağaç parçası tilki kürküne benzer kırmızımırsı turuncu bir renkteydi, fakat şimdi bundan emin değildi. Bıçağı eline alıp ilk kesiği attı.

O sırada ateş çıtırdadı ve bir kütük düştü.

Bir süre sonra başını kaldırıp baktı. Leydi Georgina, yanğını avucuna dayamış, onu izliyordu. Bir an gözleri karşılaştı ve Harry, tekrar başını indirip elindeki işe geri döndü.

"Hepsini bu şekilde mi yapıyorsun?" Genç kadının sesi, uykulu olduğundan boğuk ve kısık çıkmıştı.

Sabahları vücudu sıcak ve nemli bir halde, ipek çarşafların arasında yatarken, sesi yine böyle mi çıkıyordu acaba? Harry bu düşünceyi kafasından atmaya çalışarak başını salladı.

George, "Bu çok güzel bir bıçak," dedi ve onun yüzünü görebilmek için, ayaklarını altına alarak oturuşunu değiştirdi. "Diğerinden çok daha güzel."

"Hangi diğeri?"

"Çizmenin içindeki pis görünürlü bıçağı kastediyorum. Bunu daha çok beğendim."

Harry, ağaç parçasına sığ bir kesik attı ve kıvrılan ahşap sıyrığı masanın üzerine düştü.

"Onu sana baban mı verdi?" Bu sefer de yavaş ve uykulu bir sesle konuşmuş ve onun uyarılmasına sebep olmuştu.

Harry yumruğunu açtı ve hafızasını yoklayarak bıçağın inci sapına baktı. "Hayır, Leydim."

Genç kadın, bu cevap üzerine başını biraz kaldırarak, "Benim sana Harry, senin de bana George diye hitap edeceğini sanmıştım?" dedi.

"Ben asla böyle bir şey söylemedim."

"Bu hiç adil değil," diyerek kaşlarını çatı George.

Harry, "Zaten hayat nadiren adildir, Leydim," diyerek omuzlarını silkip gerginliğini atmaya çalıştı. Gerçi gerginliği çoğunlukla hayalarındaydı, omuzlarında değil. Ve omuz silkmenin bu soruna kesinlikle bir faydası olmayacaktı.

George, ona bir dakika daha baktı. Sonra ateşe bakmak üzere başını çevirdi.

Harry, genç kadının gözlerini üzerinden çektiği anı hissetmişti.

George, derin bir nefes aldı. "Sana anlattığım peri masalını hatırlıyor musun? Hani aslında bir erkek olan büyülü leopar hakkında olanı?"

"Evet."

"Onun boynuna altın bir zincir taktığım söylemiş miydim?"

"Evet, Leydim."

"Ya zincirin üzerinde küçük zümrütten bir taç olduğunu? Bunu söylemiş miydim?" Tekrar ona dönmüştü.

Harry kaşlarını çatarak ağaç parçasına baktı. "Hatırlamıyorum."

George, "Bazen detayları unutuyorum," diyerek esnedi. "Neyse, o aslında bir prensti ve boynundaki zincirde, tıpatıp Leopar Prens'in yeşil gözlerinin renginde zümrütlerle işlenmiş küçük bir taç vardı. Sonra..."

"Daha önce hikâyenizde böyle bir bölüm yoktu, Leydim," diyerek onun sözünü kesti Harry. "Yani leoparın gözlerinin rengiyle ilgili bir kısım yoktu."

George, "Sana detayları unuttuğumu söylemiştim," diyerek masum bir ifadeyle gözlerini kırptırdı.

Harry de, "Hmm," diyerek tekrar oyma heykelciğine döndü.

George, "Her neyse, genç kral Leopar Prens'i, Altın At'ı korkunç devden alması için onun yanına göndermişti. Bu bölümü

tamamıyla hatırlıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu, fakat onun cevabını beklemeden anlatmaya devam etti. "Böylece Leopar Prens, bir erkeğe dönüşmüş ve altın zincirindeki zümrüt tacı tutmuş..."

Harry, genç kadının sesi gittikçe kısılırken başını kaldırıp ona baktı.

Leydi Georgina, bir parmağıyla dudaklarına hafif hafif vurarak ateşi seyrediyordu. Sonra ansızın, "Sence üzerindeki *tek* şey o zincir miydi?" diye sordu.

Ah Tanrım, bu kadın onu öldürecekti. Sakinleşmeye başlayan penisi, birdenbire yeniden hareketlenmişti.

"Demek istediğim, daha önce leopar olduğuna göre, üzerinde pek fazla giysi olamaz, değil mi? Bu durumda insana dönüştüğünde, tamamen çıplak olması gerekir, diye düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Harry, "Şüphesiz," diye cevap vererek sandalyedeki duruşunu değiştirdi. Neyse ki masa kucacağını gizliyordu.

"Hmm." Leydi Georgina, bir saniye daha düşündükten sonra başını salladı. "Böylece, anlaşılan çıplak bir halde, tacım kavrayarak, orada durmuş ve demiş ki, 'Delinmez, zırhtan bir giysi ve dünyadaki en güçlü kılıcı istiyorum.' Ve bil bakalım, sonra ne olmuş?"

"Zırhı ve kılıcı almış," dedi Harry.

"Ah, evet." Leydi Georgina, ona üç yaşında herhangi bir çocuğun yürütebileceği bir tahminde bulunmuş gibi baktı. "Fakat bunlar sıradan silahlar değilmiş. Zırh, saf altındanmış. Kılıç da camdan yapılmış. Buna ne diyorsun?"

"Sanırım bunlar kulağa pek kullanışlı gelmiyor."

"Ne?"

"Bahse girerim, bu masalı bir kadın uydurmuştur."

George, kaşları yay şeklini almış bir halde, ona baktı. "Neden?"

Harry omuz silkti. "Kılıç, onu daha ilk salladığı anda kırılacaktır. Zırh ise hafif bir esinti de bile esneyecektir. Altın, yumuşak bir metaldir, Leydim."

George, "Bunu hiç düşünmemiştim," diyerek yine hafif hafif dudaklarına vurdu.

Harry yontma işine geri döndü. *Kadınlar işte.*

Leydi Georgina, "Onlar da büyülü olmalı," diyerek hatalı donanım meselesini geçiştirdi. "Böylece gitmiş ve Altın At'ı almış. Sonra..."

"Ne? Bu şekilde mi almış?" diyerek ona baktı Harry. Göğsünü tuhaf bir hüsrana duyusunu kaplamıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"O sırada büyük bir dövüş olmamış mı?" diyerek ağaç parçasını bırakmadan, elini salladı. "Yani Leopar Prens'le korkunç dev arasında ölümüne bir mücadele olmamış mı? Daha önce başkaları da prene vaat edilen ödülü almayı denediklerine göre, şu dev sert bir herif olmalı. Bizim adamımızı onu yenecek kadar özel yapan şey neymiş?"

"Zırh ve..."

"Ve şu aptal camdan kılıç. Evet, tamam, ama mutlaka öbürlerinin de büyülü silahları vardı..."

"Ama o büyülü bir leopar prens!" Leydi Georgina, artık sinirlenmeye başlamıştı. "O bütün diğerlerinden daha iyi ve daha güçlüydü. Eminim, tek bir darbeye bile korkunç dev yenebilirdi."

Harry, yüzünün ısındığını hissetti ve kelimeler ağzından çok hızlı bir şekilde dökülmeye başladı. "Eğer o kadar güçlüyse, Leydim, neden kendisini kurtarmamış o zaman?"

"Ben..."

"Neden o şımarık kiralı ve verdiği o saçma sapan görevi öylece bırakıp gitmemiş? Şartlar ne olursa olsun, neden köle olmaya devam etmiş?" diyerek elindekileri masaya fırlattı ve bıçak masadan sekerek yere düştü.

Leydi Georgina, onu yerden almak için eğildi ve, "Bilmiyorum, Harry," diyerek avucundaki bıçakla elini uzattı. "Bilmiyorum."

Harry ise onun elini görmezden gelerek, "Saat geç oldu. Bence artık malikânenize dönseniz iyi olur, Leydim," dedi.

George, bıçağı masaya koyarak, "Eğer bu bıçağı sana baban vermediyse, kim verdi o zaman?" diye sordu.

Sürekli olarak yanlış sorular soruyordu. İkisinin de iyiliği için asla cevap vermemesi gereken, daha doğrusu veremeyeceği bütün soruları ardı ardına sıralıyor ve hiç durmuyordu. Neden onunla böyle bir oyun oynuyordu ki?

Sessizce pelerinini alıp ona uzattı. Leydi Georgina ona baktı, sonra da giysiyi omuzlarına koyması için arkasını döndü. Kadının saçlarındaki parfüm kokusu, Harry'nin burun deliklerine kadar ulaşmıştı. Genç adam, işkenceye benzer bir hisle gözlerini kapadı.

"Beni tekrar öpecek misin?" diye fısıldadı George. Hâlâ arkası dönük duruyordu.

Harry, hemen ellerini kaçırdı. "Hayır."

Sonra kadının yanından uzun adımlarla yürüyüp geçerek, kapıyı açtı. Onun vücudunu kavrayıp kendisinininkine çekmemek

ve onu yarınları unutana kadar öpmemek için, ellerini zapt etmek zorundaydı.

Genç kadının gözleri onunkileri buldu. Bu gözler öyle derin bir mavilikteydi ki, adam boğulacağım bile umursamadan bu gözlerin içine dalıp gidebilirdi. Hemen sonra, "Beni öpmeni istesem bile mi?" diye sordu George.

"Evet, o zaman bile."

"Pekâlâ." Leydi Georgina, onu arkasında bırakarak gecenin karanlığına doğru yöneldi. "İyi geceler, Harry Pye."

Harry, "İyi geceler, Leydim," diyerek kapıyı kapattı ve sırtını kapı arkasına dayayarak, onun parfümünün havada kalan izlerini içine çekti.

beyni ya da ahlaki değerleri olmayan insanlara karşı küçük düşüren olaylara karşı direnmiş, yine de sonuç değişmemişti.

Artık kadere karşı koymayacaktı.

Yedinci Bölüm

George, "Tiggle, sence beyefendiler hanımefendileri neden öper?" diye sorarak ince kumaştan, üçgen şeklindeki boyun atkısını, elbisesinin yakasına yerleştirdi.

Bugün üzerinde turkuaz ve kırmızı renkli kuş desenleri olan, limon rengi bir elbise giymişti. Elbisenin kare biçimindeki yakasına, minicik kırmızı kabartmalar dizilmişti ve dirseklerinden şelale gibi danteller dökülüyordu. Ona kalırsa, baştan aşağı çok hoş bir elbiseydi.

"Bir erkeğin, bir kadını öpmesinin tek bir sebebi vardır, Leydim," dedi Tiggle. George'un saçına şekil vermeye çalışırken, dudaklarının arasına bir sürü firkete almıştı. Bu yüzden kelimeleri biraz zor anlaşılıyordu. "Onunla yatmak istiyordur."

"Bu her zaman böyle midir?" George, aynada kendi görüntüsüne bakarak burnunu kırıştırdı. "Yani demek istediğim, bir kadını, ne bileyim ben, arkadaşlığım ya da başka bir şeyi ifade etmek için öpüyor olamaz mı?"

Leydi'nin hizmetkârı homurdanarak bir firketeyi daha onun

saçma yerleştirdi ve, "Böyle bir şey pek olası değildir. Yatak hayatını arkadaşlığın bir parçası olarak düşünmüyorsa tabii," dedi. "Siz benim sözlerimi hiç aklınızdan çıkarmayın, Leydim. Bir erkek aklının daha işlek kabul edilen yarısı, bir kadını nasıl yatağa atacağını düşünmeye çalışır. Ve diğer yarısı da..." Bir an susup kendi kreasyonunu kritik etmek için bir adım geri çekildi. "Evet, diğer yansı da kumar, atlar ve benzeri şeylere çalışır."

"Gerçekten mi?" George, tanıdıkı bütün adamları tek tek düşünmeye başladı. Uşakları, arabacıları, erkek kardeşlerini, rahipleri, bu adamların tüm tutum ve davranışlarını, sonra da öncelikli olarak yatak hayatı için evleniyor olmalarım düşündü. "Peki ya filozoflar ve edebiyatçılar? Belli ki onlar, başka şeyler düşünmek için de oldukça fazla zaman harcıyorlar."

Tiggle, bilgece başını salladı. "Filozof olsun olmasın, yatağı düşünmeyen bir adamın kendisiyle ilgili bir sorunu vardır, Leydim."

"Ah." George, firketeleri banyo tezgâhı üzerinde zikzak biçiminde dizmeye başladı. "Peki, ya bir adam bir kadını öperse ve sonra bunu tekrar yapmayı reddederse? Hatta bu konuda cesaretlendirilmiş olmasına rağmen reddederse?"

Arkasında çıt çıkmıyordu. Aynada Tiggle'ın gözlerini yakalayabilmek için başını kaldırdı. Tiggle'ın kaşları arasında, daha önce orada olmayan iki çizgi belirmişti. "O zaman o kadını öpmemek için çok iyi bir sebebi olması lazım, Leydim," diye cevap verdi Tiggle.

George'un omuzları düşmüştü.

"Tabii ki kendi deneyimlerime göre," diye dikkatle konuşmaya devam etti Tiggle. "Erkekler öpme ve benzeri şeylere kolaylıkla ikna edilebilir."

George gözleri büyümüş bir halde sordu. "Gerçekten mi? Yani o... şey... isteksiz olsa bile mi?"

Hizmetçi bir kez başını sallayarak, "Kendi iradesi dışında olsa bile," dedi. "Buna karşı koyamazlar, değil mi? Zavalcılıklar. Onlar da böyle yaratılmışlar işte."

George, "Anlıyorum," diyerek ayağa kalktı ve hiç düşünmeden diğer kadına sarılarak, "En ilginç bilgiler sende, Tiggle. Bu konuşmanın benim için ne kadar yararlı olduğunu tahmin edemezsin," dedi.

Tiggle irkilmiş görünüyordu. "Yeter ki siz dikkatli olun, Leydim," dedi.

George, "Ah, merak etme, dikkat ederim," diyerek süzülürcesine odadan ayrıldı.

Maun merdivenlerden koştura koştura aşağı inerek kahvaltının hazırlandığı güneşli kahvaltı salonundan içeri girdi. Violet, süslü püslü masaya çoktan oturmuş, çayım içiyordu.

George, "Günaydın, tatlım," diyerek büfeye yöneldi ve aşçının tereyağlı ringa balığı pişirmiş olduğunu görünce sevindi.

"George?"

"Evet, canım?" Ringa balığıyla güne başlamak gerçekten çok hoş olurdu. Hatta öğünlerinden birinde ringa balığı olan bir gün, asla tamamıyla kötü geçemezdi.

"Dün gece neredeydin?"

"Dün gece mi? Buradaydım, değil mi?" diyerek kardeşinin karşısına oturup çatalına uzandı George.

"Eve gelmeden önce demek istiyorum. Ayrıca sabahın birinde diye de ekleyebilirim." Violet'ın sesi biraz tiz çıkıyordu. "O saatte neredeydin?"

George içini çekerek çatalını indirdi. Ringa balıklarına yazık olmuştı. "Bir iş için dışarıdaydım."

Violet George'a, uzun zaman önce sahip olduğu bir müreb-biyeyi hatırlatan bir bakışla baktı. O kadın rahatlıkla elli yaşıml geçkindi. Okulunu daha yeni bitirmiş bir kız nasıl oluyor da, bu kadar sert bakabiliyordu?"

"Gece yarısı iş mi yapıyordun?" diye sordu Violet. "O saatte ne işin olabilir ki?"

"Eğer öğrenmek istediğin buysa, söyleyeyim. Koyunların öldürölmesi konusunda Bay Pye'a danışıyordum."

"Bay Pye'a mı?" diye ciyakladı Violet. "Koyunları öldüren, Bay Pye zaten. Ona ne diye danışman gereksin ki?"

George, kız kardeşinin bu hararetili sorgulaması karşısın-da, şaşkınlıkla bakakalmıştı. "Şöyle ki, dün çiftçilerden biriyle görüştük ve bize kullanılan zehrin baldıran otu olduğunu söy-ledi. Sonra bir çiftçiyle daha görüşecektik, fakat yolda bir kaza oldu."

"Bir kaza."

George, ürkmeye başlamıştı. "Bay Pye'a saldıran adamlar yüzünden biraz sorun yaşadık," dedi.

"Bay Pye'a saldıran mı?" diye atıldı Violet, kelimelerin üze-rine basa basa. "Hem de sen onun yanındayken mi? Yaralanabi-lirdin, George."

"Bay Pye, kendisini çok iyi müdafaa etti. Ayrıca ben de Clara Teyze'nin bana bıraktığı tabancaları yanıma almıştım."

"Ah, George," diye içini çekti Violet. "Bu adamın başına aç-tığı belaları görmüyor musun? Onu Lord Granville'e teslim et-melisin. Böylece hak ettiği şekilde cezalandırılabilir. Geçen gün Harry Pye'ı almaya geldiğinde, onu nasıl kovduğunu duydum.

Resmen adama zıt gidiyorsun ve bunu bile bile yapıyorsun."

"Ama ben Harry Pye'in koyunları zehirleyen kişi olduğuna inanmıyorum. Bunu anladığım sanmıştım."

Dik dik bakma sırası şimdi de Violet'a gelmişti. "Ne demek istiyorsun?"

George kendisine biraz daha çay almak üzere ayağa kalktı. "Bay Pye'in karakterinde bir adamın, bu cinsten bir suç işleyebileceğine inanmıyorum."

Tekrar masaya döndüğünde, kız kardeşini nutku tutulmuş ve korkmuş bir halde buldu. "Bay Pye'dan etkilenmedin, öyle değil mi? Senin yaşında bir hanımefendinin bir adam hakkında olmayacak hayaller kurması gerçekten çok korkunç bir şeydir," dedi Violet.

Hayal kurmak mı? George bir anda gerilerek, "Senin düşüncenin aksine, yirmi sekiz yaş, aslında bir insanın bunama yaşı değildir," dedi.

"Evet, ama bir kadının, hayat hakkında daha fazla şey bilmesi gereken bir yaştır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu yaşa kadar, hangi ortamda nasıl davranılacağına dair bir sağduyu edinmen gerekirdi. Daha ağırbaşlı davranman lazım!"

"Ağırbaşlı mı?"

Violet, o anda masaya vurdu. Gümüş çatal kaşıklar durdukları yerde zangırdamışlardı. "Diğer insanların senin hakkında ne düşündüklerini umursamıyorsun. Ayrıca ..."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu George. Gerçekten kafası karışmışta.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye feryat etti Violet. "Hiç

adil değil. Clara Teyze sana yığınla para ve arazi bıraktı diye, istediğin her şeyi yapabileceğini zannediyorsun. *Bir an bile* durup etrafındakileri ya da bu hareketlerinin onları nasıl etkileyeceğini düşünmüyorsun."

"Senin neyin var?" diyerek bardağım masaya bıraktı George. "Benim birisine *yakınlık* duyup duymamamın, senin üzerine vazife olduğunu sanmıyorum."

"Senin yaptıkların aileyi, özellikle de *beni* etkiliyorsa, tabii ki benim üzerime vazifedir." Violet o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki, çay fincanı masaya devrildi. Çirkin, kahverengi bir leke, masa örtüsü üzerinde yayılmaya başlamıştı. "Gayet iyi biliyorsun ki Bay Pye gibi bir adamla yalnız kalman, hiç de münasip bir hareket değil, ama yine de gece gece onunla pis işler çeviriyorsun."

"Violet! Yeter artık." George, o anda kendi hiddetinden dolayı şaşkınlığa uğradı. Normalde küçük kardeşine neredeyse hiç sesini yükseltmezdi. Onu yatıştırmak istercesine, çabucak elini uzatı, fakat çok geç kalmıştı.

Violet pancar gibi kıpkırmızı kesilmiş, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Çok güzel!" diye bağırdı. "Soysuz bir hödük için kendim gülünç bir budala durumuna düşür! O zaten muhtemelen sadece paranla ilgileniyordur!" Violet'ın son kelimeleri korkunç bir şekilde havada asılı kalmıştı.

Genç kız, bir saniye daha dehşet içinde ablasına baktıktan sonra öfkeyle döndü ve koşarak odadan dışarı çıktı.

George, tabağım ileri doğru iterek başını kollarının arasına aldı. O gün artık ringa balığına uygun bir gün olmaktan çıkmıştı.

VİOLET AYAKLARINI VURA VURA merdivenlerden çıktı. Göz-yaşları yüzünden, görüşü bulanıklaşmıştı. Ah, neden ama neden bir şeyler değişmek zorundaydı? Neden her şey olduğu gibi kalamıyordu ki? Üst kata çıkınca, çok katlı etekleriyle mümkün olduğunca hızlı yürümeye çalışarak sağa döndü. O sırada biraz ilerisinde bir kapı açıldı. Çömelerek saklanmaya çalıştı, fakat yeterince hızlı davranamamıştı.

"Ah, yüzün ne kadar kızarmış, canım. Ters giden bir şeyler mi var?" Euphie, endişeli gözlerle ona bakıyordu. Violet'ın önüne çıkarak biraz ileride bulunan odasına doğru gitmesini engellemişti.

"Ben... Şey biraz başını ağrıyor da. Sadece gidip biraz uzanacaktım," dedi genç kız gülümsemeye çalışarak.

"Ah, şu baş ağrıları da ne kadar kötüdür," diye söylendi Euphie. "Bir hizmetçi çağırayım da, sana alnına koyman için bir tas soğuk su getirsin. Bu suyla ıslattığın bir bezi almna koyup on dakikada bir değiştirmen lazım. Şimdi, dur bakayım, pudramı nereye koydum? O da baş ağrılarına çok iyi gelir."

Violet, yaşlı kadın birden heyecana kapılınca, çığlık çığlığa bağırılmamak için kendini zor tutmuştu.

"Teşekkür ederim, ama sanırım sadece gidip biraz yatsam, iyileşeceğim," diyerek öne doğru eğildi ve fısıldayarak, "Aybaşı oldum, anlarsınız ya," dedi.

Euphie'yi durdurabilecek bir şey varsa, o da kadınlara özgü *özel* meselelerdi. Yaşlı kadının yüzü kıpkırmızı olmuş, Violet'ın üzerinde durumunu açığa vuran bir işaret varmış gibi, başını başka tarafa çevirmişti.

"Ah, *anlıyorum* canım. O halde hemen gidip yat. Ben de pudramı bulabilecek miyim, bir bakayım," dedi. Sonra da eliyle ağzının yarısını kapatarak, "*Ona* da iyi gelir," diye ekledi.

Violet, Euphie'nin yardımını kabul etmeden bu işten kurtulmasının hiçbir yolu olmadığını anlayarak içini çekti. "Ne kadar tatlısın. Belki onu bulunca, benim hizmetçime verebilirsin, öyle değil mi?"

Euphie başını salladı ve Violet, bu çeşit bir ağrıyla nasıl baş edeceğine dair bir sürü detaylı talimatı dinledikten sonra, kadının insafına sığınarak nihayet oradan kaçabildi. Odasına girince, kapısını kapatıp kilitledi ve pencere içi oturma yerine yerleşti. Onun odası, Woldsly'deki en geniş oda değildi belki, ama en hoş olanlarından biriydi. Duvarları uçuk sarı ve mavi çizgili ipeklerle kaplıydı ve halısı, mavi ve kırmızı tonlarda işlenmiş bir İran halisiydi. Violet, genelde odasına tapardı, fakat şimdi dışarıda yağmur başlamıştı ve rüzgâr camlara küçük yağmur damlalarını savurarak pencereleri zangırdatıyordu. Yorkshire'a geldiğinden beri, güneş hiç parlamamış mıydı acaba? Alnını cama dayayarak nefesinin canım üzerinde buğular oluşturmasını izledi. Şöminedeki ateş sönmüştü ve odası ruh haline mükemmel derecede uyacak şekilde, loş ve soğuktu.

Hayatı ise tam anlamıyla enkaz halindeydi ve bu tamamen kendi suçuydu. Yine gözleri yanmaya başlamıştı. Öfkelenerek elinin tersiyle yaşlarını sildi. Son iki ay içinde bir gemi filosunu yüzdürebilecek kadar çok ağlamış ve bunun hiçbir yararı olmamıştı. Ah, keşke geçmişe dönebilse ve her şeyi yeniden yapmak için ikinci bir şans olabileseydi. İşte o zaman, başka bir şans olmayacağı bilse bile, o işi asla yapmazdı. Çünkü duygular yaşadıkları anda ne kadar umutsuz ve kaçınılmaz olsalar da, bir süre sonra o şiddetlerini kaybedeceklerini bilirdi.

Gözleri önündeki pencere buğulanırken, mavi ipekten bir yastığı kucaklayıp göğsüne bastırdı. Kaçmasının hiç faydası olmamıştı. Hâlbuki Leicestershire'dan ayrılırsa, her şeyi kısa stire-

de unutacağını zannetmiş, ama hiçbir şey düşündüğü gibi olmamış, sorunları Yorkshire'da da peşini bırakmamıştı. Ve George, peri masallarına olan tutkusu ve uçuşan saçlarıyla kesinkes evde kalmış olan komik ablası, her daim temkinli George, gerçekten de tuhaf davramıyor, ona neredeyse hiç ilgi göstermiyor ve bütün zamanını o korkunç adamla geçiriyordu. George çok saftı ve o adi Bay Pye'in onun servetinin peşinde olduğu ya da bundan da beter şeyler, muhtemelen hiç aklına gelmiyordu.

En azından bu sorun hakkında bir şeyler yapabilirdi. Pence-
renin yanından kalkıp hızla yazı masasına yöneldi- Çekmecele-
ri açıp bir dosya kâğıdı bulana kadar hepsini tek tek karıştırdı.
Sonra mürekkep şişesinin kapağını açarak oturdu. George, onun
sözünü asla dinlemezdi, ama hâlâ itaat etmek zorunda olduğu
birisi vardı.

Tüy kalemini mürekkebe batırarak yazmaya başladı.

"NEDEN HİÇ EVLENMEDİNİZ, BAY *PYE*?" Leydi Georgina
soyadını, özellikle onu sinirlendirmek için vurgulu söylemişti.
Harry bundan emindi.

Leydi Georgina, bugün üzerinde, Harry'nin daha önce hiç
görmediği türden kuş desenleri olan, sarı bir elbise giymişti.
Öyle ki elbisenin üzerindeki kuşlardan bazıları üç kanatlıydı.
Ve itiraf etmeliydi ki, kadın bu giysinin içinde gerçekten büyü-
leyici görünüyordu. Ayrıca üzerinde kadınların üst bedenlerine
sardıkları türden bir eşarp vardı. Eşarbin kumaşı neredeyse ta-
mamen şeffaftı ve Harry'ye kadının göğüsleri hakkında muzip
ipuçları veriyordu. aslında bu da sinirlerini bozuyordu. Şiddetli
itirazlarına rağmen, kadının faytonda yine yanında yer alması
da, her şeyin üzerine tuz biber ekmişti. Neyse ki, insafsızca ya-
ğan yağmur, gökyüzü uğursuz gri bulutlarla kaplı olmasına rağmen

men, bugün biraz olsun hafiflemişti ve Harry, uğrayacakları ilk kulübeye sırlısıklam olmadan varacaklarını ümit ediyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Harry, bir hafta önce olsa ona karşı asla kullanmayacağı ters bir tonla. At da onun ruh halini hissetmiş olacaktı ki, faytonu sarsarak yampiri gitmeye başladı. Harry, dizginleri gererek hayvanı tekrar yolun ortasına çekti ve, "Herhalde henüz doğru kadınla karşılaşmadığım için," diye cevap verdi.

"Peki, sizce doğru kadın nasıl biridir?"

"Bilmiyorum."

"Ama yine de aklınızda birkaç fikir olmalı," diye belirtti George, aristokratlara özgü bir katiyetle. "Mesela altın sarısı saçlı kızlardan hoşlanır mısınız?"

"Ben..."

"Yoksa siyah saçlı kızları mı tercih edersiniz? Bir zamanlar sadece kısa, siyah saçlı kızlarla dans etmeyi tercih eden bir adam tanımıştım. Gerçi bu kızların hiçbiri *onunla* dans etmek istemezlerdi, ama o bu olasılığı hiç düşünmezdi."

"Saç konusunda özel bir tercihim yok," diye mırıldandı Harry, genç kadın soluklanmak üzere sustuğunda. Leydi Georgina tekrar ağzını açacak gibi oldu, fakat artık Harry'nin canına tak etmişti. "Siz neden evlenmediniz, Leydim?" diye sordu.

İşte böyle. Biraz da o düşünsündü.

Ama Leydi Georgina faka basmıyordu. "Gelecek vaat eden bir beyefendi bulmak oldukça zor. Hatta bazen altın yumurtlayan bir kaz bulmanın bile daha kolay olacağını düşünüyorum. Sosyetedeki centilmenlerin çoğunun aklında gerçek tek bir düşünce bile yok. Kültürlü olmayı, avcılık ve av köpekleri hakkında yeterli bilgiye sahip olmak olarak kabul ediyorlar ve bunlar

dışında herhangi bir şey hakkında endişe etmiyorlar. Ayrıca insanın en azından kahvaltı masasında bir şeyler hakkında sohbet edebilmesi lazım. Düşünsene, tuhaf suskunluklarla dolu bir evliliğin içinde olmak, berbat bir şey olmaz mıydı?"

Harry böyle bir şeyi daha önce hiç düşünmemişti. "Siz öyle diyorsanız."

"Evet, öyle diyorum. Gümüş çatal bıçak takımlarının, Çin porselenlerine çarpma sesleri ve çay höpürdetme sesleri dışında hiçbir ses olmaması, korkunç bir durum olurdu. Sonra bir de korse takan, ruj süren ve siyah tüllerle dolaşan adamlar var," diyerek burnunu kırıştırdı genç kadın. "Dudaklarında ruj olan bir adamı öpmenin ne kadar iştah kaçıracı bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, hiçbir fikrim yok," diyerek kaşlarını çatı Harry. "Sizin var mı?"

"Açıkçası benim de yok," diye itiraf etti George. "Fakat çok güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre, insanın bir kez daha tekrarlamak istemeyeceği bir deneyimmiş."

"Ah." O anda Harry'nin aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti, ama bu da yeterli olmuş gibi görünüyordu.

"Ben bir kez nişanlandım," dedi George, yanından geçmekte oldukları bir inek sürüsüne boş gözlerle bakarak.

Harry, bir anda oturduğu yerde doğrularak, "Gerçekten mi? Ne oldu peki?" diye sordu. Yoksa bir küçük lord tarafından terk mi edilmişti?

"Sadece on dokuz yaşındaydım, ki bence bu oldukça tehlikeli bir yaştır. İnsan her şeyden birazcık bilecek kadar yaşlıdır, ama daha *bilmediği* çok şey olduğunu fark edecek kadar *akdlı* değildir," diyerek susup etrafına bakındı Leydi Georgina. "Bugün tam olarak nereye gidiyoruz?"

Granville'in arazisine geçmişlerdi.

"Pollard'ın kulübesine," dedi Harry. Nişanlılığı esnasında ne olmuştu acaba? "On dokuz yaşınızdayken olanlardan bahsediyordunuz?"

"Kendimi aniden Paul Fitzsimmons'la nişanlanmış buldum. Yani anla işte. Adı buydu."

"O kısmı anladım," diye neredeyse homurdandı Harry. "Ama nasıl nişanlandınız ve bu iş nasıl sonlandı?"

"Nasıl nişanlandığım konusunda hafızam biraz bulanık," dedi George.

Harry kaşlarını havaya kaldırarak ona baktı.

"Evet, gerçek bu." Genç kadının sesi şimdi savunmaya geçmiş gibi çıkıyordu. "Bir an Paul'le terasta döne döne dans ederek Bay Huelly'nin peruğu hakkında konuşuyordum. Adamın peruğu *pembeydi*. Düşünebiliyor musun? Sonra bir baktım, *şok!* Nişanlanmışım." Söyledikleri son derece anlamlıymış gibi Harry'ye baktı.

Genç adam içini çekti. Bu muhtemelen nişanlılığı konusunda ondan alabileceği en iyi açıklamaydı. "Peki, sonra nasıl bitti?"

"Çok geçmeden, sevgili can dostum, Nora Smyth-Fielding'in Paul'e âşık olduğunu keşfettim. Bunu anladığım anda, Paul'ün de ona âşık olduğunu fark etmem çok uzun sürmedi. Yine de..." Kaşları çatılmıştı. "Nora'ya delicesine âşıkken neden bana evlenme teklif ettiğini hâlâ anlayamıyorum. Belki de kafası karışmıştı. Zavallı adam."

Zavallı adammış. Kûlahıma anlat. Bu Fitzsimmons, kulağa salak bir adammış gibi geliyordu. "Ne yaptınız peki?"

George, omuzlarını silkti. "Nişanı bozdum, tabii ki."

Tabii ki. O zamanlar o piç herife haddini bildirmek üzere

George'un yakınlarında olmaması ne kötüydü. Bu herif, Harry'ye çoktan kırık bir burnu hak etmiş gibi gelmişti. Homurdanarak, "Ondan sonra bir erkeğe güvenmekte güçlük çekmeniz, şimdi daha anlaşılır görünüyor," dedi.

"Bu meseleyi hiç böyle düşünmemiştim. Fakat biliyorsunuz ya, bence Clara teyzenin bana bıraktığı miras, koca bulmam konusunda daha büyük bir engel oluşturuyor."

"Bir miras bu konuda nasıl bir engel oluşturabilir ki?" diye sordu Harry. "Oysa ben bu miras sayesinde, erkeklerin leşe üşüşen kargalar gibi, etrafınıza toplanacağım düşünüyordum."

"Ne hoş bir benzetme, *Bay Pye*." Leydi Georgina gözlerini kısarak ona baktı.

Harry ürkmüştü. "Demek istediğim..."

"*Benim* demek istediğim, Clara teyzenin mirası sayesinde, hiçbir zaman ekonomik sebepler yüzünden evlenmek zorunda olmadığımdır. Aynı zamanda, bu durumda erkeklere evlilik anlamında yaklaşmam da daha az aciliyet teşkil ediyor."

"Ah!"

"Fakat bu beni, erkekleri farklı şartlarda düşünmekten alıkoymuyor."

Farklı şartlarda mı? Harry'nin gözleri genç kadının üzerindeydi.

George'un yüzü kızarmıştı. "Yani evlilik dışında," diye açıkladı.

Harry, bu karmaşık cümleyi anlamaya çalıştı, fakat faytonu çoktan engebeli bir yola doğru sokmuştu ve şimdi de harap bir kulübenin yanında durdurmak için atların dizginlerini çekiyordu. Aksi söylenmemiş olsa, burada birilerinin yaşadığı asla tahmin edemezdi. Kulübe, Oldson'inkiyle aynı tarzda yapılmış-

tı, fakat çok farklı bir haldeydi. Samanla kaplı çatı, kararmış ve çürümüşü. Ayrıca bir kısmı da çökmüşü. Patika boyunca otlar büyümüş ve kulübenin kapısı bir balık oltasıyla tutturulmuşü.

Harry, "Belki de burada kalsanız daha iyi olur, Leydim," diyerek şansım denedi. Fakat George, onun yardımım bile almaksızın, çoktan faytından aşağı inmeye başlamışü.

Harry, dişlerini sıkarak kolunu ona doğru uzattı. George da hiç itiraz etmeden yardım teklifini kabul edip parmaklarını onun koluna doladı.

Harry, paltosunun üzerinden bile onun sıcaklığını hissedebiliyor ve bu da onu bir şekilde sakinleştiriyordu. Birlikte kapıya doğru yürüdüler. Harry, bütün evin bir anda yıkılmamasını ümit ederek, yumruk yaptığı eliyle kapıyı çaldı.

İçeride bir şeylerin hareket ettiği duyuldu, sonra sesler birden kesildi ve kimse kapıya bakmadı. Harry, kapıyı tekrar yumruklayarak bekledi. Eski ahşap kapı bir gıcırtyla açıldığında, kolunu kaldırmış, üçüncü kere şansını denemeye hazırlanıyordu. Yaklaşık sekiz yaşlarında bir çocuk sessiz bir şekilde kapıda duruyordu. Kahverengi gözleri, yağ içinde, aşırı uzamış saçlarıyla kapımın pervazına dayanmışü. Ayakları çıplaktı ve üzerindeki giysiler, eskilikten griye dönmüşü.

"Annen evde mi?" diye sordu Harry.

"Kim o, oğlum?" Arkadan gelen ses sertti, ama kötü niyetli değil gibiydi.

"Soylular, büyükanne."

"Ne?" Çocuğun arkasında bir kadın belirmişü. Neredeyse bir erkek kadar uzun boylu, ince kemikliydi ve yaşına rağmen güçlü bir görünüşü vardı, fakat gözleri sanki kapısına melekler gelmiş gibi, şaşkınlık ve korkuyla bakıyordu.

"Size sormak istediğimiz birkaç soru var. Annie Polard hakkında," dedi Harry. Kadın, hiçbir şey demeden dik dik bakmaya devam etti. Fransızca konuşuyor olabilirdi. "Bu Polard'ların kulübesi, öyle değil mi?" diye sordu Harry.

"Annie hakkında konuşmaktan hoşlanmam," dedi kadın başım aşağı eğip, bakışlarım hâlâ Harry'nin üzerinden çekmemiş olan çocuğa bakarak. Sonra aniden çocuğun başımın arkasına hafifçe vurarak, "Haydi git! Kendine yapacak bir şeyler bul," dedi.

Çocuk gözlerini bile kırpmadan, onların önünden yürüyüp geçerek kulübenin köşesine doğru gitti. Belki de büyükannesi, onunla her zaman böyle konuşuyordu.

"Ne olmuş Annie'ye?" diye sordu kadın.

Harry, "Lord Granville'le bir ilişki yaşadığını duydum," diyerek temkinli bir şekilde konuşmaya başladı.

Kadın, "İlişki mi? Bu olanları anlatmak için fazla sevimli bir kelime," diyerek ön dişleri arasındaki karanlık boşlukları saklamak için dudaklarını kıvrırdı ve, "Bu konuyu neden araştırıyorsunuz?" diye sordu.

"Birisi koyunları öldürüyor," dedi Harry. "Duyduğuma göre Annie ya da ona yakın birinin bunu yapmak için bir nedeni varmış."

Kadın, "O koyunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyerek kapıyı kapamaya yeltendi.

Bunun üzerine Harry ayağım kapı aralığına koyarak, "Peki Annie biliyor mu?" diye sordu.

Kadın titremeye başlamıştı.

Harry, ilk başta onun yüzünden kadının gözyaşlarına boğulacağım zannetti, fakat sonra kadın başını kaldırdı ve Harry onun yüzünün tuhaf bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü.

"Belki de biliyordur, Annie," diye hırlarcasma konuştu kadın. "Tabii eğer cehennem ateşlerinde yananlar yaşayanların neler yaptığını biliyorlarsa."

"Yani öldü mü?" diyerek ilk kez konuştu George.

George'un duru aksam, kadını kendine getirmiş gibi görünüyordu. "Ya ölmüştür ya da ölmeyi diliyordur," diyerek bitkin bir halde kapıya yaslandı. "Biliyorsunuz, adı Annie Baker'dı. Evliydi, fen azından o peşine düşene kadar."

"Lord Granville mi?" diye mırıldandı George.

"Evet. O adam, şeytanın ta kendisi," diyerek üst dudağını emdi. "Annie Baker'ı terk etti ve Granville'in istediği sürece onun fahişesi oldu, ki bu da pek uzun sürmedi. Buraya şiş bir karınla döndü ve doğurana kadar kaldı. Sonra tekrar çekip gitti. En son bir kadeh cin karşılığında bacaklarım ayırdığım duydum," dedi. Birden düşünceli bir hal almıştı. "Bir kadın, cin karşılığı fahişelik yaparak çok fazla dayanamaz, öyle değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi George usulca.

Leydi Georgina, şoke olmuş görünüyordu ve Harry, ona Woldsly Malikânesi'nde kalmasını söylemediğine pişman olmuştu. Onu resmen bir lağım çukuruna sürüklemişti.

"Bize Annie hakkında bilgi verdiğiniz için teşekkür ederiz, Bayan Polard," dedi Harry, yaşlı kadına hitaben kibarca konuşarak. Katı duruşuna rağmen, geçmiş acılardan bahsetmek onu incitmiş olmalıydı. "Tek bir sorum daha var. Ondan sonra sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğiz. Bay Baker'a ne olduğunu biliyor musunuz?"

Bayan Polard, "Ah, o mu?" diyerek sinek kovar gibi elini salladı. "Baker başka bir kız aldı. Hatta daha sonra, zaten Annie'yle evli olduğu için, kilisenin onaylamamasına rağmen onunla ev-

lendiğini duydum. Annie'nin umursadığından değil. Zaten o artık hiçbir şeyi umursamıyor," diyerek kapıyı kapadı.

Harry kaşlarını çatı, fakat sonra kadını yeterince sorguladığına karar verdi. "Gelin, Leydim," diyerek George'u dirseğinden kavradı ve arabaya dönüşte patikadan yukarı çıkarlarken ona eşlik etti. Genç kadının faytona binmesine yardım ederken geri dönüp baktı.

Çocuk, bakışları yerde, çıplak ayaklarından birini diğerinin üstüne koymuş bir halde kulübenin köşesine yaslanmış duruyordu. Muhtemelen büyük annesinin annesi hakkında söylediği her kelimeyi duymuştu. Dünyadaki bütün sorunları halletmeye günün saatleri yetmezdi. Harry büyürken, babası bu sözü oldukça sık söylerdi.

"Bir dakika bekleyin, Leydim," dedi ve çocukla arasındaki mesafeyi uzun adımlarla yürüyerek kapattı.

Çocuk, Harry kendisine doğru yaklaşırken tedirgin bakıyordu, fakat yerinden hiç kıpırdamadı.

Harry ona bakarak, "Eğer o ölürse ya da kendini kimsesiz bulursan, bana gel. Adım Harry Pye. Tekrarla bakayım," dedi.

"Harry Pye," dedi çocuk fısıldayarak.

Harry, "Güzel. İşte, al bakalım. Belki büyükannen sana birkaç giysi alır," diyerek çocuğun avucuna bir şilin koydu ve karşılığında teşekkür beklemeden faytona geri döndü. Bu yaptığı, tamamen duygusal ve büyük ihtimalle çocuğa yararı olmayacak bir hareketti. Yaşlı kadın, o şilini çocuğa giysi almakta kullanabileceği gibi, kendisine cin almak için de kullanabilirdi. Leydi Georgina'nın gülümsemesini görmezden gelerek, faytona tırmandı ve dizginleri eline aldı. Tekrar çocuğa baktığında, onun bakışlarının elindeki paraya dikmiş olduğunu gördü ve oradan ayrıldılar.

"Ne feci bir hikâye." George'un yüzündeki gülümseme solmuştu.

"Evet," dedi Harry genç kadına bakarak. "Tüm bunları duyduğunuz için üzgünüm." Sonra atları hızlı gitmeleri için zorladı. En iyisi mümkün olduğunca kısa sürede Granville'in arazisinden çıkmaktı.

"O ailedeki herhangi bir kimsenin koyunları zehirliyor olacağını sanmıyorum. Kadın çok yaşlı ve korkmuş. Çocuk da çok küçük. Ayrıca Annie'nin kocası kendi hayatına devam ediyormuş gibi görünüyor. Tabii eğer Annie geri dönmüşse, onu bilemem," dedi George.

Harry başını salladı. "Eğer bunca zaman cin tezgâhından inmediyse, o artık kimse için tehdit oluşturmaz."

Yolun iki tarafında koyunlar otliyordu ve bu, alçalan bulutlara ve artan rüzgâra rağmen çok huzur verici bir sahneydi. Harry, gözlerini kısarak etrafındaki alanı gözlemledi. Dünkü saldırıdan sonra, olası bir saldırıya karşı temkinli davranıyordu.

"Bugün ziyaret edeceğiniz başka çiftçi var mı?" diye sordu George, bir eliyle şapkasını başında tutmaya çalışarak.

"Hayır, Leydim. Ben..." Bir tepenin zirvesine çıkmışlardı ve yolun diğer tarafında yatan bir şey bir anda Harry'nin gözüne çarpmıştı. "Aniden dizginleri çekti. "Kahretsin."

Fayton sarsılarak durdu. Harry, yola sınır oluşturan sert taş duvarın hemen iç kısmında yatan üç adet yün yığınının bakıyordu.

"Ölmüşler mi?" diye fısıldadı Leydi Georgina.

"Evet." Harry dizginleri çözüp freni çekerek faytondan indi.

Ölü koyunları ilk fark eden onlar değildi. Duvara bağlanmış,

pırıl pırıl, kestane rengi bir at sinirli bir şekilde başını sallıyordu. Muhtemelen atın sahibi olan adam, onlara arkası dönük vaziyette, yüzüstü yatmış koyunların üzerine eğilmişti. Adam doğruldu. Saçları kahverengiydi. Rüzgârla dalgalanan paltosunun kesimi, bir centilmeninkine özgüydü. Şans eseri ölü koyunları ilk önce Thomas bulmuştu.

Adam döndü ve Harry'nin düşünceleri bir anda dağılıverdi. Hatta bir an için hiçbir şey düşünemedi.

Adamın omuzları, Thomas'ınkilerden geniştir. Saçları da bir ton daha açıktı ve kulaklarının etrafında kıvrılmışlardı. Yüzü geniş ve yakışıklıydı. Duyarlı dudakları, gülümsemeden oluştuğu belli olan çizgilerle çevrelenmişti ve düşük göz kapakları vardı. Hayır, bu olamazdı.

Adam onlara doğru yürüyerek taş duvarın üzerinden kolayca atladı. Yaklaştıkça, yeşil gözleri fosfor gibi parlamaya başlamıştı. Harry, Leydi Georgina'nın yanına geldiğini hissetti. Dalgınlıkla, onun faytondan inmesine yardım etmeyi unutmuş olduğunu fark etti.

Sonra Leydi Georgina'nın, "Harry," dediğini duydu. "Bir erkek kardeşin olduğunu bana hiç söylememiştin."

Sekizinci Bölüm

Hep böyle çamlar devirirdi: Konuşmaya başlamadan önce yeterince düşünmeyi beceremezdi. İki adam da şaşkınlıkla ona dönüp baktıklarında, bu durum kesin olarak ispatlanmıştı. Bunun bir çeşit karanlık sır olduğunu nereden bilebilirdi ki? Şimdiye kadar hiç Harry'ninkiler kadar yeşil gözler görmemişti, ama işte şimdi aynı yeşil gözler karşısında durmuş, başka bir yüzden ona bakıyorlardı. Gerçi, bu adam daha uzun boyluydu ve yüz hatları farklı bir yapıdaydı. Ama ikisinin gözlerine de bakan birisi, nasıl onların kardeş oldukları dışında bir sonuca varabilirdi ki? Aslında bu konuda suçlanmaması gerekirdi.

"Harry?" diyerek ilerledi yabancı. *"Harry?"*

"Bu, Bennet Granville, Leydim." Harry, kendisini diğer adamdan daha çabuk toparlamıştı ve şimdi yüzü tamamen ifade-sizdi. "Granville, Leydi Georgina Maitland."

"Leydim," diyerek doğruca onun önünde eğildi Bay Granville. "Sizinle tanışmak benim için bir onurdur."

George da hafifçe dizlerini kırarak uygun tanışma kelimele-
rini mekanik olarak mırıldandı.

"Ee, Harry?" Bir an için, Bay Granville'in zümrüt yeşili göz-
lerinin arkasında bir duygu ışığı yanıp sönmüştü, fakat hemen
sonra kendisini kontrol ederek devam etti. "Görüşmeyeli uzun...
çok uzun zaman oldu."

George, öfkeden neredeyse burnundan soluyordu. Bu adam
da bir yıl gibi bir süre daha çalışırsa, duygularını saklamak ko-
nusunda Harry kadar usta olacaktı. "Tam olarak ne kadar oldu?"
diye sordu.

"Ne?" Bay Granville şaşırmış görünüyordu.

Harry, "On sekiz yıl," diye cevap vererek döndü ve bariz bir
şekilde bu konuşmadan kaçınmaya çalışarak koyunlara baktı.
"Ölmüşler mi?"

Bay Granville, birden şaşırarak gözlerini kırpıştırdı, fakat
yine de yeterince çabuk kavrayarak cevap verdi. "Korkarım ki
öyle. Bir bakmak ister misin?" Arkasını döndü ve gerisin geri
duvarın üzerinden atladı.

Of, Tanrı aşkına, insaf! George, bıkkınlıkla gözlerini yuvarla-
dı. Anlaşılan iki adam da onun kırıdığı potu ve on sekiz yıldır
görüşmedikleri gerçeğini göz ardı edeceklerdi.

"Leydim?" Harry, muhtemelen onun duvardan atlamasına
yardım etmek için elini uzatıyordu.

"Evet, pekâlâ. Geliyorum," dedi George.

Harry, ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. Sadece adamın elini
tutmak yerine, elini onun eline bıraktığında, onu daha yakınma
çektik ve kaldırıp duvarın üstüne oturttu. George, çılgınlığını güç-
lülle bastırmıştı. Adamın başparmakları, tam göğüslerinin altın-
daydı ve göğüs uçları aniden hassaslaşmıştı. Harry, ona uyarır-
casına baktı.

Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? George, yüzünün kızardığım hissetti.

Harry, duvarın üzerinden atlayarak, Bay Granville'e doğru yürüdü. George ise yola devam etmesi kendi becerisine bırakılmış bir halde, bacaklarını duvarın üzerinden aşarak duvarın çimenlik olan diğer tarafına atladı. Adamlar, solmuş bir ot yığınınına bakıyorlardı.

"Bunlar çok eski değil," dedi Harry, sırsıklam bir kökü ayacağının ucuyla dürterek. "Büyük ihtimalle buraya geceleyin bırakılmışlar. Ve yine baldıran otu."

"Yine mi?" Otların yanına çömelmiş olan Bay Granville, başını kaldırıp ona baktı.

"Evet. Bu olay haftalardır devam ediyor. Sîze söylemediler mi?"

"Londra'dan henüz geldim. Daha Granville Malikânesi'ne bile gitmedim. Peki, kim yapıyor bunu?"

"Babanız benim yaptığımı düşünüyor."

"Senin yaptığını mı? Neden böyle..." Bay Granville, sözünü yarıda keserek, tatlı tatlı gülmeye başladı ve, "Nihayet günahlarının bedelini ödüyor," dedi.

"Öyle mi?"

Neler oluyordu? George, bir birine bir ötekine bakarak, diyalogun altında yatan sırları deşifre etmeye çalışıyordu.

Bay Granville, başını salladı. "Ben onunla konuşurum. Bakalım, onun dikkatini senden alıp gerçekten bu işi yapan kişiye çekebilecek miyim?"

"Sizi dinler mi?" Harry'nin dudakları alaycı bir tavırla kıvrılmıştı.

"Belki." İki adam, gözlerini birbirlerine dikmişlerdi. Boylan ve yüz hatları farklı olmasına rağmen, ifadeleri çarpıcı şekilde birbirine benziyordu ve ikisinin yüzünden de suratsızlık akıyordu.

"Evet, lütfen babanızla konuşmaya çalışın, Bay Granville," dedi George. "Şimdiden Harry'yi tutuklamakla tehdit etti."

Harry, kaşlarını çatarak George'a baktı, fakat Bay Granville cazibeli bir şekilde gülümseyerek, "*Harry* için elimden geleni yapacağım, Leydim," dedi.

George, Bay Pye'a ilk ismiyle hitap ederek, oldukça uygun-suz davranmış olduğunu fark etti. *Of of!* Burnunu havaya dikti ve o anda hemen ucuna bir yağmur damlası çarptığını hissetti.

Bay Granville önünde tekrar eğilerek, "Sizinle tanışmış olmak benim için bir onurdur, Leydi Georgina. Umarım daha makul şartlarda tekrar karşılaşırız," dedi.

Harry, George'un yanına yaklaşarak bir elini onun narin sırtına koydu. George, nedense o anda, Harry'nin Bay Granville'e tehditkâr bir bakış savurduğu hissine kapıldı.

Ve tüm neşesiyle komşusuna gülümseyerek, "Kesinlikle," dedi.

"Seni görmek de güzeldi, Harry," dedi Bay Granville.

Harry, cevap olarak sadece başını sallamakla yetindi.

Genç adam bir an için tereddüt etti. Sonra çabucak dönüp duvarın üzerinden atladı. Atma bindi ve gitmeden önce onlara el sallamak üzere, hayvana yarım dairelik bir dönüş yaptırdı.

"Sırf hava," diye mırıldandı Harry

George, oflayıp pufleyerek döndü ve ona bakarak, "On sekiz yıldan sonra, kardeşini ilk gördüğün anda söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye sordu.

Harry kaşlarını kaldırarak hiç konuşmadan ona baktı.

George bıkkınlıkla kollarım havaya kaldırarak ağırlığım duvarın üzerine verdi. Sonra ayakkabısını koyacak bir yer bulamayıp, sinir içinde olduğu yerde kaldı. O anda güçlü eller onu arkasından, yine tam göğüslerinin altından kavradı. Fakat George bu sefer tam anlamıyla çılgılığı bastı.

Harry onu kaldırarak tam göğüs hizasında tuttu ve kulağına eğilip bütün ilginç titreşimleri boynuna ve diğer yerlerine göndererek, "O benim kardeşim değil," diye homurdandı. İnsanın boynundaki sinirlerin bu kadar alakasız yerlere bağlı olduğunu kim bilebilirdi...

Harry, hemen sonra onu duvarın üstüne bıraktı.

George da aşağı atlayarak faytona doğru yürümeye başladı. "O halde seninle nasıl bir ilişkisi var?"

Harry, onun faytona binmesine yardım etmek üzere sadece elini tutmak yerine, yine bedeninin ortasından kavradı. Buna alışmış olabiliirdi.

Harry, "Çocukken oyun arkadaşımdı, Leydim," diyerek onu koltuğa yerleştirdi.

George, onun ellerinden yoksun kalınca hüzünlenmişti.

"Küçükken Thomas ve Bennet Granville'le mi oyun oynuyordun?" Harry faytonu çevirirken, onun yüzünü görebilmek için boynunu öne doğru uzatması gerekmişti.

Bu arada daha fazla yağmur damlası düşmeye başladı.

"Evet." Genç adam, faytona tırmanarak dizginleri eline aldı. "Hatırlarsanız, ben de o malikânede büyüdüm. Thomas aşağı yukarı benimle yaşıttır. Bennet ise benden birkaç yaş küçüktür," diyerek atı yola doğru yönlendirdi ve hızla sürmeye başladı.

"Ama yine de onları Granville'in arazisinden ayrıldığından beri görmemiştin."

"Ben bir bekçinin oğluydum, hâlâ da öyleyim," dedi Harry. O sırada çenesindeki kaslardan biri seğirmişti. "Sonrasında birbirimizi görmeye devam etmemiz için bir sebep yoktu," diye devam etti. George onun söylediklerini gözden geçirerek, "Sıkı dost muydunuz? Yani demek istediğim, Thomas ve Bennet'ı seversen miydi?" diye sordu.

Yağmur hızlanmıştı. George pelerinine sarındı ve elbisesinin ıslanarak berbat olmamasını diledi.

Harry, ona son derece aptalca bir şey sormuş gibi baktı. "Biz sadece birlikte büyüyen çocuklardık. Birbirimizi sevip sevmemizin pek önemi yoktu." Kısa bir süre atı izledi ve neredeyse kindar bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Ama sanırım, Thomas benim yaşıma daha yakın olmasına rağmen, Bennet'la daha iyi geçiniyordum. Thomas bana hep muhallebi çocuğu gibi gelirdi. Giysileri pislenecek korkusuyla, diğer çocukların hoşlandığı, balık tutmak, etrafı keşfetmek gibi şeylerden hoşlanmazdı."

"Şimdilerde Thomas'a güvenmemenin sebebi bu mu?"

"Küçükken muhallebi çocuğu olması mı? Hayır, Leydim. Lütfen bana bundan daha fazla itibar gösterin. O bir oğul olarak, daima babasının onayım almaya çalışırdı. Şimdi yetişkin bir erkek oldu diye, pek fazla değiştiğini sanmıyorum. Ve Granville benden nefret ettiğine göre..." Cümlesini yarım bırakarak omuz silkti.

Babasının onayını almak. İlk doğan çocuklar, genellikle sorgusuz sualsiz böyle hareket ederlerdi. Thomas Granville'in öyle davranmaması da çok tuhaf olurdu. Fakat George, başka bir konuyu bundan daha çok merak ediyordu. "Demek çocukken,

Bennet'ın yanında bolca zaman geçiriyordun?"

Harry'nin üç köşeli şapkasının kenarından yağmur damlıyordu. "Beraber oyun oynardık ve eğer öğretmeni o gün iyi günündeyse, benim de onun yanında dersi dinlememe izin verirdi. Ve tabii Granville de oralarda değilse"

"Granville oralarda değilse mi?" diye sordu George kaşlarını çatarak.

Harry hüzünlü bir şekilde başını salladı. "Adam o zamanlar bile benden nefret ederdi. Bir avlak bekçisinin oğlu için fazla gururlu olduğumu söylerdi. Fakat öğretmen de işvereninden hiç hoşlanmıyordu ve sanırım bana da eğitim vererek ondan az da olsa öğ alıyordu."

"Demek okuma yazmayı orada öğrendin."

Harry başını salladı. "Bennet benden küçük olmasına rağmen harfler konusunda benden daha iyiydi, ama sayılarda ben onu geride bırakıyordum. Sonuç olarak, evet onunla bir süre vakit geçirdim."

"Sonra ne oldu peki?"

Harry başını kaldırıp ona baktı. "Ben on iki, o da on yaşındayken, onun babası benim babamı kırbaçladı."

George, on iki yaşındayken kendisine yakın birini kaybetmesinin nasıl bir şey olacağını düşündü. Birlikte kavga edip oyun oynadığı, daima yanında olacağına inandığı birisini. Bu herhalde bir bacağının kesilmesi gibi bir şey olurdu.

İnsan böyle bir yanlışlığı düzeltebilmek için neler yapmazdı ki?

Ürpererek başını kaldırdı. Granville'in arazisini, kendi arazisinden ayıran nehre gelmişlerdi. At sığ nehirden etrafa sular sıçratarak geçerken, Harry hayvanı yavaşlatarak yavaş yavaş yürütmeye başladı. Yağmur artık iyice hızlanmıştı ve çamurlu

suyu şapırdatıp duruyordu. George, akıntının aşağısına baktı. Su ileride derinleşerek girdap oluşturuyordu. Ve yüzeyinde bir figür sürükleniyordu.

"Harry," diyerek koluna dokundu ve ona gördüğü cismi işaret etti.

Ve Harry bir küfür savurdu.

At akıntının içinden geçti. Harry, faytonu da düzlüğe doğru çekerek çabucak dizginleri bağladı ve nehir kenarına yürümeye başlamadan önce, George'un arabadan inmesine yardım etti. George'un ayakkabıları, onu takip ederken çamura batıyordu. Ona ulaştığında ise, Harry taş kesilmişti. Hemen sonra bunun sebebini anladı. Bir koyun bedeni suda yavaşça dönüyor, hayvanın postunu döven yağmur damlaları, onu tuhaf bir şekilde, canlıymış gibi hareket ettiriyorlardı.

George tüyleri ürpererek, "Neden sürüklenmiyor?" diye sordu.

Harry, "Bağlanmış," diyerek üzgün bir şekilde suyun üzerinden sarkan bir ağaç dalma doğru başını salladı.

George, dala bir ip bağlanmış olduğunu ve ipin devamının suyun içine doğru kaybolduğunu fark etti. Tahminen diğer ucu, koyunun bir yerine bağlıydı. "Fakat bir insan neden böyle bir şey yapar ki?" Belkemiğinin baştan aşağı ürperdiğini hissetmişti. "Delilik bu."

Harry, "Belki nehri kirletmek için yapmıştır," diyerek oturup çizmelerini çıkarmaya girişti.

"Ne yapıyorsun?"

"O ipi kesip, hayvanı serbest bırakacağım," diye cevap verdi ve paltosunun düğmelerini çözdü. "Akıntı onu nehir kenarına

sürükleyecek ve bir çiftçi de onu tutup sudan çıkaracaktır. Böylece en azından bütün nehri berbat etmemiş olacak."

Artık gömleğinin kollarını da sıvamış ve yağmurdan sırlıklam olmuştu. Bıçağını çizmesinden çıkararak nehir kenarından akıntıya doğru kaydı. Su baldırlarının ortasına kadar geliyordu, fakat yavaşça ilerleyince, aniden göğüs seviyesine kadar yükseldi. Yağmur, genelde sakin olan akıntının kabarmasına sebep olmuştu.

"Çok dikkatli ol," diye seslendi George. Ayakları yerden kesilirse, akıntıya kapılıp sürüklenebilirdi. Yüzme biliyor muydu acaba?

Harry, onun çağrısına kulak asmadan, ilerlemeye devam etti. İpe ulaştınca, onu suyun üzerinde gerildiği yerden tutarak, kesmeye başladı. İpin lifleri çabucak ayrıldı ve koyun aniden akıntıya kapılıp döne döne sürüklenmeye başladı. Harry döndü ve kendisine doğru azgınca coşan suya karşı yürümeye başladı. Sonra bir anda ayağı kaydı ve başı sessiz sedasız suyun altında gözden kayboldu.

Ah, aman Tanrım! George'un kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi acıyla kasılmıştı. Ne yapacağını bilemeyerek nehir kenarına doğru ilerledi. Fakat hemen sonra Harry, sırlıklam saçları yanaklarına yapışmış bir halde, tekrar ayağa kalktı ve doğrularak, su yüzünden tamamıyla şeffaf hale gelmiş olan gömleğinin suyunu sıktı. George, erkeğin vücuduna yapışan gömleğin altında, onun göğüs uçlarını ve kıvrılmış siyah tüylelerini görebiliyordu.

"İleride bir gün bir adamı tamamen çıplak görmek istiyorum," dedi George.

Harry olduğu yerde donup kalmıştı.

Çizmelerini tekrar ayaklarına geçirerek yavaşça doğruldu ve gözleri onunkilerle kesişti. George, o anda Harry'nin gözlerinin içinde bir ateş yandığına yemin edebilirdi. "Bu bir emir mi, Leydim?" diye sordu Harry. Sesi o kadar boğuktu ki, neredeyse yoğun bir kedi mırılamasını andırıyordu.

"Ben..." *Ah, aman Tanrım, evet/* George'un bir tarafı umutsuzca Harry Pye'in o gömleği çıkarmasını istiyordu. Omuzlarının ve karnının çıplakken nasıl olduğunu görmek ve göğsünde gerçekten kıvrır kıvrır tüyler olup olmadığını keşfetmek istiyordu. Sonra da eğer binici pantolonunu çıkarırsa... Bunları düşünmek elinde değildi. Bakışları, bir kadının şartlar ne olursa olsun, asla ve asla göz gezdiremeyeceği, erkek anatomisine ait o bölüme kaydı. Su, Harry'nin pantolonunu kalıp gibi üzerine yapıştırarak, muhteşem bir iş yapmıştı.

George derin bir nefes alarak ağzım açtı.

Harry lanetler savurarak diğer tarafa döndü. Yoldan yukarı doğru bir midilli ve bir at arabası geliyordu.

Ne yazık ki.

"GERÇEKTEN DE O KOYUNLARI HARRY PYE'IN zehirlediğini düşünüyor olamazsın." Bennet'in sözleri bir soru cümlesi gibi ifade edilmiş, fakat ağzından düz cümle gibi çıkmıştı.

Geleli daha iki dakika bile olmamasına rağmen, oğlu şimdiden ona kafa tutmaya başlamıştı. Zaten bu çocuk başından beri hep Pye'in tarafım tutmuştu. Silas öfkeyle burnundan soluyarak, "Düşünmüyorum. Bu işi onun yaptığını biliyorum," dedi.

Bennet kaşlarını çatarak kendisine bir büyük bardak viski doldurdu. Sonra babasının da isteyip istemediğini sorarcasına içki sürahisini havaya kaldırdı.

Silas başını sallayarak çalışırna masasının arkasındaki deri kaplı koltuğa yaslandı. Bu oda onun favorisiydi. Tamamen erkeksi özellikler taşıyordu. Çalışma odası tavanının hemen altına çepeçevre boynuzlar monte edilmişti. odanın öbür ucundaki duvara boydan boya, derin ve siyah bir şömine döşenmişti. Bu şöminenin üzerinde ise klasik bir tablo vardı: Sabin Kadınlarına Tecavüz. Tabloda esmer adamlar, açık tenli, çığlık çığlığa bağırarak kadınların giysilerini yırtıyorlardı. Bazen bu şeye sadece bakarken bile, penisi havaya dikilirdi.

"Ama zehir?" Bennet kendisini bir koltuğa atarak parmaklarını hafifçe koltuğun koluna vurmaya başladı.

Küçük oğlu onu kızdırıyordu, ama şu anda bile kendisini onunla gurur duymaktan alamıyordu. Bu çocuk kesinlikle onun tohumundan olmalıydı. Thomas'ın asla babasına karşı çıkacak bir yüreği olamazdı. Silas, bunu daha Bennet'ı ilk gördüğü anda, çocuk annesinin kollarında, kıpkırmızı bir yüzle avaz avaz bağırırken anlamıştı. Çocuğun yüzüne bakmış ve o anda içinden bir ses, "*İşte bu,*" diye fısıldamıştı. Bütün çocukları arasında sadece o, gurur duyduğu tek oğlu olacaktı. Bu yüzden bebeği o fahişenin kollarından alıp hemen evine getirmişti. Karısı surat asmış, ağlayıp sızlanmıştı, fakat Silas kısa süre sonra ona fikrini asla değiştirmeyeceğini bildirdiğinden, yumuşamak zorunda kalmıştı. Bazıları, Bennet'ın yasal olarak doğmuş bir çocuk olmadığı ve avlak bekçisinin karısının rahminden geldiğini hâlâ hatırlıyor olabilirlerdi, ama tabii ki bu konuyu yüksek sesle söylemeye cesaret edemezlerdi.

Özellikle de bu araziye hâlâ Silas Granville hükmediyor-ken.

Bennet başını sallayarak, "Senden intikam almak istediği takdirde, Harry'nin kullanacağı yöntem zehir olamaz. O bu ara-

ziyî ve onun üzerinde çiftçilik yapan insanları sever."

"Araziyi sever mi?" dedi Silas alay edercesine. "Bu nasıl olabilir ki? Hiç toprağı yok. O maaşlı bir bekçiden başka bir şey değil. Baktığı ve çalıştığı arazi, başkasına ait."

"Ama çiftçiler hâlâ onun yanına gidiyorlar, öyle değil mi?" diye sordu Bennet yumuşak bir sesle. Gözleri kısılmıştı. "Harry'ye danışıp, onun tavsiyelerini yerine getiriyorlar. Hatta senin kendi kiracılarının birçoğı bile, bir sorunları olduğunda Harry'ye koşuyor. Ya da en azından bütün bu olaylar başlamadan önce, öyle yapıyorlardı. Sonuçta sana gelmeye cesaret edemezlerdi."

Silas'ın sol şakağına çizgi halinde bir sancı saplanmıştı. "Neden bana geleceklermiş? Ben çiftçilerin ağlaya sızlaya dertlerini anlatacakları bir meyhane sahibi değilim ki."

"Hayır, sen diğer insanların sorunlarıyla ilgilenmezsin, öyle değil mi?" diye kelimeleri yaya yaya söylendi Bennet. "Ama onların saygısını ve bağlılığını beklemeye gelince, işler değişir."

Kasabanın yerlileri tabii ki de ona sadıktılar. Ondan korkuyorlar mıydı? O pis, aptal köylüler, sadece içlerinden biri olan Harry, kendi sınıflarının biraz üstüne çıktı diye, onun danışmanlığına başvuruyorlardı işte. Silas, boynundan aşağıya terler damladığını hissederek, "Pye, kendisinden daha iyi durumda olanları kıskanıyor. O aristokrat olmaya özeniyor."

"Senin deyimimle, kendisinden *daha iyi durumda olanlardan* öğ almak istese bile, Harry bu yöntemi kullanmaz."

Silas, "Yöntem mi?" diye haykırarak, elini çalışma masasına indirdi. "Ondan, sıradan bir kâhya değil de, bir Makyavel prensiymiş gibi söz ediyorsun. O, bir fahişe ve bir hırsızın oğı. Etrafta sinsice dolanıp hayvanları zehirlemekten başka ne gibi bir yöntem kullanacağım umuyorsun?"

"Bir fahişeye mi?" Bennet'ın dudakları, kendisine bir parmak viski daha doldururken iyice incelmışti. Muhtemelen Londra'dayken de tüm parasını böyle harcıyordu: İçkiye ve kadınlara. "Eğer Harry'nin annesi, yani benim annem, bir fahişeyse, sence onu bu hale kim getirdi?"

meye çalışıyorsun sen? Ben senin babanım, oğlum. Bunu sakın unutma."

Bennet, "Senin babam olduğunu unutmam mümkünmüş gibi konuşuyorsun," diyerek havlamaya benzer kahkahalar atmaya başladı.

"Bundan dolayı gurur duymalısın," diye söze başladı Silas.

Oğlu sırtarak bardağı boşalttı.

Silas tepeden tırnağa gerilmiş bir vaziyette, "Seni ben kurtardım, oğlum. Eğer ben olmasaydım..." dedi.

Bennet, elindeki viski bardağını şömineye doğru fırlattı. Bardak patladı ve pırıl pırıl parlayan cam kırıkları halının üzerine dağıldı. "Eğer sen olmasaydın, senin o bana en ufak bir şefkat gösteremeyecek kadar gururlu, soğuk orospun yerine, bir annem olurdu!"

Silas masasının üzerindeki kâğıtları koluyla sıyrarak, "İstedğin bu mu oğlum? Emecek bir anne memesi mi?" dedi.

dın."

"Anlamak mı? Pislik içinde geçireceğin bir hayat ve bir malikânede sürdüreceğin hayat arasındaki farkları mı anlamadım? Ya da açlıktan ölen bir piç ve hayatta paranın alabileceği her güzel şeyi alabilecek bir aristokrat olmak arasındaki farkı? Ben sana bunları verdim, oğlum. Ben sana her şeyi verdim."

Bennet, başını salladı ve kararlı adımlarla kapıya doğru yürüyerek, "Harry'yi rahat bırak," dedi.

Hemen sonra kapıyı arkasından kapayarak, çekip gitti.

Silas, hâlâ masanın üzerinde duran son nesne olan mürekkep hokkalığma bir darbe indirmek üzere kolunu kaldırdı, fakat elini görünce duraksadı. Titriyordu. Bennet yüzünden. Sonra koltuğuna çöküp kaldı.

Bennet.

Onu güçlü biri olarak yetiştirmiş, şeytan gibi at binmeyi ve erkek gibi dövüşmeyi öğrenmesini sağlamıştı. Onu her zaman desteklemiş, bu konuda hiçbir zahmetten kaçınmamıştı. Bütün bunları neden yapmıştı? Sonuçta herkes onun gurur duyulacak bir oğul olduğunu görmüyor muydu? Peki, karşılığında ne bekliyordu? Sevgi ya da tutku değil belki, ama saygı. Evet, kesinlikle saygı bekliyordu. Ama ikinci oğlu ona bir gübre yığınıymış gibi davranıyor ve Granville Malikânesi'ne de sadece para için geliyordu. Ve şimdi de öz babasını tutacağına, soysuz bir hizmetkârdan yana olmuştu. Silas, kalkıp masadan uzaklaştı. Daha fazla tehdit oluşturmadan, şu Harry Pye meselesini halletmesi gerekiyordu. Pye'in Bennet'la arasını bozmasına izin veremezdi.

O sırada kapı, bir çatırtıyla açıldı ve Thomas utangaç bir kız çocuğu edasıyla içeri girdi.

"Ne istiyorsun?" dedi Silas. O anda kendisini bağıramayacak kadar yorgun hissediyordu.

Thomas, "Bennet'i hızla giderken gördüm. Geri dönmüş, öyle mi?" diyerek odada yavaşça ilerledi.

"Ah, evet. Geri döndü. Senin kendi kendini benim odama davet etme sebebin de bu mu? Yani kardeşinin dönüş haberleri konusunda benimle fikir alışverişinde bulunmaya mı geldin?"

Thomas, "Onunla konuştuğunuz birkaç kelimeyi duydum," diyerek vahşi bir domuza yaklaşır gibi odanın içine doğru birkaç adım ilerledi. "Ve yardım teklif etmeye geldim. Yani, Harry Pye'in cezalandırıldığını görmem konusunda. Bu işi onun yaptığı oldukça açık. Hatta bunu herkes anlayabilir."

"Güzel." Silas dudaklarını alayla kıvrarak büyük oğluna baktı. "Pekâlâ, bana tam olarak hangi konuda yardım edebilirsin?"

"Geçen gün Leydi Georgina'yla konuştum. Sana anlatmaya çalışmıştım." Thomas'ın sağ gözünün altındaki kas seğirmeye başlamıştı.

"Ve sana Harry Pye'a hoş bir papyon bağlayarak bize teslim edeceğini söyledi? Öyle mi?"

"Ha-ha-hayır, ondan etkilenmiş görünüyordu," diyerek omuz silkti Thomas. "Ne de olsa, bir kadın o. Ama belki daha fazla kanıt olsa, o koyunlara gözcülük edecek adamlarımız olsa..."

Silas kısık sesle kıkır kıkır gülmeye başladı. "Sanki bu bölgede, arazimdeki bütün koyunlara bütün gece gözcülük edecek kadar adam varmış gibi konuşuyorsun. Olabileceğinden daha da fazla aptal olmaya çalışma," diyerek viski sürahisine uzandı.

"Ama elimizde onu bu olayla ilişkilendiren daha fazla delil olsa..."

"O kadın, Pye tarafından imzalanmış bir itiraf yazısından başka hiçbir şeyi kabul etmeyecektir. Delilimiz var. Pye'in oyma heykeli ölü koyunların hemen yanında bulundu, ama kadın hâlâ onun masum olduğunu düşünüyor. Aslında her şey farklı olurdu, eğer orada bir koyun yerine bir insan ya da..." Silas cümlenin ortasında susarak bakışlarım görmeyen gözlerle yeni doldurduğu viski bardağına dikti.

Thomas, aklım mı kaçırdı acaba, diye düşünerek babasına baktı.

Ve Silas hemen sonra oğlunun sırtına vurdu. Öyle ki neredeyse onu yere yuvarlayacaktı. "Evet, Leydi'ye istediği delili vereceğiz, oğlum. Bu öyle bir delil olacak ki, o bile görmezden gelemeyecek."

Thomas, ürkek ve sevimli bir çocuk tavrıyla gülümseyerek, "Ama hiç delilimiz yok ki, baba," dedi.

"Ah, Tommy, oğlum," dedi Silas. Sonra da viskisinden büyük bir yudum alarak göz kıptı. "Kim demiş deliller üretilemez diye?"

"HEPSİ BU. GECENİN GERİ KALAN kısmında izinlisin," diyerek gülümsedi George, bunun her zamanki gülümsemesinden farklı görünmediğini umarak. Sanki Tiggles'a akşam yemeğinden önce hep izin verirmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Fakat görünen o ki bu plan işe yaramıyordu.

"Bütün gece mi, Leydim?" diye doğruldu hizmetçi, elindeki çarşafı bir kenara bırakarak. "Ne demek istiyorsunuz? Tabii, daha sonra üstünüzü çıkaracaksınız. Öyle değil mi?"

"Evet, tabii ki." George, yüzünün ısınmaya başladığını hissetti. "Ama bu gece o işi kendim becerebilirim, diye düşündüm."

Tiggles dik dik bakıyordu.

George kendinden emin bir şekilde başını sallayarak, "Daha doğrusu kendi kendime halledebileceğimden eminim. Bu yüzden gidebilirsin," dedi.

"Ne yapmaya çalışıyorsunuz, Leydim?" diye sordu Tiggles, ellerini kalçalarına dayayarak.

İşte yıllardır aynı hizmetçiye sahip olmanın kötü tarafı da buydu. İnsan bir yerden sonra hizmetçisinde korku ve saygınlık duygusu uyandıramıyordu.

"Akşam yemeğinde bir misafirim var/' dedi elini havada sallayarak. "Sadece senin beni geç saatlere kadar beklemek istemeyeceğini düşündüm."

"Sizi beklemek benim işim," dedi Tiggles şüpheli bir tavırla. "Leydi Violet'ın hizmetçisi de gece boyunca izinli mi?"

"Aslında," diyerek bir parmağını tuvalet masası boyunca gezdirdi George. "Bu çok özel bir akşam yemeği ve Leydi Violet bize katılmayacak."

"Katılmayacak mı, ama..."

Hizmetçinin haykırışı, kapı vurulma sesiyle yarım kalmıştı. *Hey Tanrım!* Aslında Tiggles'ı bu saate kadar ayakaltından göndermiş olacağı ummuştu.

George kapıyı açtı ve dışarıdaki uşaklara, "Oturma odasına lütfen," dedi.

George onun önünden geçip iki odayı bağlayan kapıya doğru ilerlerken, Tiggles, "Leydim," diye tısladı.

George ise onu duymazdan gelerek kapıyı açtı. Oturma odasında, uşaklar mobilyaları tekrar düzenlemekle ve içeriye getirmek zorunda oldukları masayı yerleştirmekle uğraşıyorlardı. Bu arada şöminede bir ateş yanıp sönüyordu."

Tiggles, George'u oturma odasına doğru takip etti ve tam, "Ne..." diye söze başlamıştı ki, anında odada başka hizmetçiler de olduğunu fark ederek sustu.

"İstedığınız gibi olmuş mu, Leydim?" diye sordu uşaklardan biri.

"Evet, böyle çok hoş olmuş. Şimdi, Bay Pye eve geldiğinde

aşçıyı uyarmayı da ihmal etmeyelim, çünkü akşam yemeğinin hemen servis edilmesini isteyeceğiz."

Uşak, George'u eğilerek selamladıktan sonra dışarı çıktı ve maalesef ki böylece kendisini konuşmamak için zor tutan hizmetçiyi özgür bırakmış oldu.

"Bay Pye'ı yemeğe mi alıyorsunuz?" Tiggles'in sesi bir skandaldan bahsediyormuş gibi çıkmıştı. "Yalnız başınıza mı?"

George çenesini havaya kaldırarak, "Evet, öyle," dedi.

Tiggles, "Ah, aman Tanrım, niye bana daha önce söylemediniz, Leydim?" diyerek aniden döndü ve tekrar yatak odasına doğru koştu.

George, onun arkasından bakakalmıştı.

Hizmetçi, başıyla kapı çerçevesini işaret ederek el kol işaretiyle acilen onu çağırıyordu. "Acele edin, Leydim! Fazla zaman kalmadı."

George, birisi poposuna bir şaplak atmış gibi, onu yatak odasına doğru takip etti.

Tiggles, çoktan tuvalet masasının başında dikilmiş, parfüm şişelerini karıştırıyordu. George yaklaşıncı, küçük cam bir şişeyi ona doğru kaldırarak, "İşte bu iş görür. Egzotik, fakat bunaltıcı değil," dedi. Sonra da hanımının boynunda duran üçgen şeklindeki eşarpı çıkardı.

Sonra George'un ellerine hafifçe vurup üstünden uzaklaştırdı ve şişenin cam kapağını açıp, onun boynundan aşağısına ve göğüslerinin arasına bu parfümden dökerek, sıvazladı. Sandal ağacı ve yasemin kokulan havaya yayılmıştı.

Tiggles, şişenin kapağını kapatarak, onun son halini gözden geçirmek üzere birkaç adım geri çekildi. "Bence eşarp yerine lal taşları daha uygun düşer," dedi.

George, onun sözünü dinleyerek mücevher kutusunu karıştırmaya başladı.

Arkasında duran Tiggie içini çekerek, "Ne yazık ki saçınızı bir daha yapmak için vaktimiz yok, Leydim," dedi.

"Bir dakika önce saçım iyiydi. Ne oldu şimdi?" diyerek küpelerini takarken, gözlerini kısarak aynaya baktı George.

"Bir dakika önce bir beyefendiyle görüşeceğinizi bilmiyordum," dedi Tiggie.

George doğrularak döndü.

Tiggie onu incelerken kaşlarını çatmıştı.

George, ellerini bilinçsizce yeşil kadife elbisesinin üzerinde gezdirdi. Bir dizi siyah fiyonk, elbisesinin üst kısmından başlayarak, aşağıya, dirseklere kadar iniyordu. "Güzel oldum mu?" diye sordu George.

"Evet," diyerek emin bir şekilde başını salladı Tiggie. Sonra da, "Evet, Leydim. Bence çok güzel oldunuz," diyerek kapıya doğru yürüdü.

"Tiggie?" diye seslendi George.

"Evet, Leydim?"

"Teşekkür ederim."

Tiggie kızarmıştı. "İyi şanslar, Leydim," diyerek gülümsedi ve anında gözden kayboldu.

George, ağır ağır oturma odasına doğru yürüdü ve yatak odasına açılan kapıyı kapadı. Şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturdu, fakat aniden tekrar ayağa fırlayarak şömine rafının önüne gidip, üstünde duran saati kontrol etti. Yediyi beş geçiyordu. Belki saati yoktu? Belki de genel olarak geç kalmayı adet edinmiş biriydi? Ya da belki de gelmemeye karar vermişti...

Birisi kapıyı çalıyordu.

George olduğu yerde donup kaldı ve gözlerini kapıya dikti. "Girin."

Harry Pye kapıyı açtı. Bir an arkasında kapı aralık dururken tereddüt ederek onu seyretti.

"İçeri gelmeyecek misin?"

İçeri girdi, fakat kapıyı açık bıraktı. "İyi akşamlar, Leydim," derken yüzü olabilecek en ifadesiz halindeydi.

George gevezelik etmeye başladı. "Zehirleme olayım, bize yapılan saldırıyı ve bu konuda neler yapabileceğimizi konuşmak için sakın bir akşam yemeği yiyebileceğimizi düşündüm..."

Kapıda uşaklar belirmişti. Çok şükür! Ve hemen masayı kurmaya başladılar. Arkalarından üstü örtülü tabaklar ve şarap taşıyan başka hizmetçiler de geldi. Odanın içinde yoğun bir telaş vardı. George ve Harry, hizmetçiler yemeği hazırlarken, sessizce izlediler. Sonunda, hizmetçilerin çoğu, servis yapması için geride bir uşak bırakarak, dışarı çıktılar. Ve o beyefendi de ilk önce George'un, sonra Harry'nin sandalyelerini çekti. Böylece oturdular ve uşak kepçeyle çorba servisi yapmaya başladı.

Odada ölümcül bir sessizlik vardı.

George bakışlarını uşaktan Harry'ye çevirerek, "Sanırım kendimiz halledebiliriz. Teşekkürler," dedi.

Üniformalı uşak leydisini selamlayarak, odadan ayrıldı.

İşte yalnız kalmışlardı. George, bakışlarını gizlice, kaşları çatık bir halde çorbasına bakmakta olan Harry'ye kaydırdı. Et suyunu mu beğenmemişti acaba?

George, sessizliğin içinde gök gürültüsü etkisi yaratan bir sesle ekmegini bölerek, "Umarım bu öğleden sonra nehirdeki olay yüzünden soğuk algınlığına yakalanmamışsınızdır" dedi.

Harry kaşığını kaldırarak, "Hayır, Leydim," diye cevap verdi.

"Çünkü nehir son derece soğuk görünüyordu."

"İyiyim, Leydim. Teşekkür ederim."

"İyi. Güzel... Bu çok iyi." George ağzındaki lokmayı çiğnerken, dehşet içinde söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Fakat kafasının içi bomboştu.

Harry aniden kaşığını elinden bırakarak, "Beni neden çağır-dınız?" diye sordu.

"Daha şimdi söyledim ya..."

"Zehirleme olayı ve saldırı hakkında konuşmak istediniz. Evet, biliyorum." Harry masadan kalkarak konuşmaya devam etti. "Ama göğüsleriniz tamamen meydanda ve hizmetçileri gönderdiniz. Yani *diğer* hizmetçileri. Beni gerçekte neden burada istiyorsunuz?" Elleri yumruk olmuş, çenesi kasılmış bir halde ve neredeyse tehditkâr bir tavırla karşısında duruyordu.

"Ben..." George'un kalbi hızlanmıştı. *Göğüsler* kelimesini duyduğu anda göğüs uçları sertleşmişti.

Harry'nin gözleri alev gibi yanıp sönüyordu ve George onun bu halinin farkında olup olmadığını merak etti.

"Çünkü ben olduğumu düşündüğünüz kişi değilim," dedi Harry düz bir sesle, masanın etrafında dolanıp ona doğru ilerlerken. "Ben teklifinizin üzerine atlayacak, benimle işiniz bittiğinde de sesini çıkarmayacak bir uşak değilim." Sesi boğuklaşmaya başlamıştı. "Ayrıca şu hizmetçiler ve bu malikânedeki herkes gibi yaranızdan kovabileceğiniz biri de değilim. Ben damarlarımda kan akan bir adamım ve eğer benimle bir şeylere başlarsanız, her çağrınızda yanınıza koşacak bir fino köpeğine dönüşeceğimi sanmayın," diyerek George'un kollarını kaldırıp genç kadının

vücudunu kendi vücuduna doğru çekti. "Yani benden hizmet-kârınız olmamı beklemeyin."

George gözlerini kırptırdı. Şimdiden tehlike sinyalleri veren bu adamı bir fino köpeğiyle karıştırma fikri gerçekten çok saçmaydı.

Harry, onun vereceği tepkiyi izleyerek bir parmağım yavaşça elbisesinin üst kısmından içeri soktu ve, "Benimle ne yapmak istiyorsunuz, Leydim?" diye sordu.

George'un göğüsleri dolgunlaşmış görünüyordu. "Ben..." Harry ona dokunurken düşünemiyor, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ne duymak istiyordu ki? George, belki yardımı olur diye etrafına bakındı, fakat yiyecek yığınlarından ve tabaklardan başka bir şey göremedi. "Gerçekten emin değilim. Bu konuda hiç deneyimim yok," dedi sonunda.

Harry, iki parmağım korsesinden aşağı daldırarak, göğüs ucuna dokundu. George titredi. *Ah, Tanrım.* Harry, göğüs ucunu iki parmağı arasında hafifçe sıkıştırarak, en özel yerlerine kadar bütün vücuduna kıvılcımlar gönderiyordu. Genç kadın gözlerini kapadı.

Erkeğin nefesinin yanağını okşadığıru hissediyordu. "Emin olduğunuzda, Leydim» bana haber verin," dedi.

Ve kapıyı arkasından sessizce kapayarak gitti.

Dokuzuncu Bölüm

Bennet o akşam gece yarısından hemen sonra Cock&Worm'dan içeri girdi. Meyhane o saatte fazlasıyla kalabalık ve gürültülüydü. Sayılamayacak kadar çok miktarda pipodan yükselen duman tavanın hemen altında bir bulut halinde asılı duruyordu. Harry karanlık bir köşeye oturarak, çoktan sarhoş olmuş bir adamın aşırı tedbirli adımlarıyla hareket eden, genç Bay Granville'i izlemeye başladı. Duyuları bu kadar bozguna uğramışken, Cock&Worm gibi kötü şöhretli bir yere gelmek hiç de akıllıca bir davranış sayılmazdı, ama bu Harry'nin endişeleneceği bir şey değildi. Kendi güvenliğiyle kumar oynayan bir aristokrat hiçbir zaman onun meselesi olamazdı.

Harry, kulplu bira bardağından bir yudum alıp bakışlarını müşterileriyle anlaşmaya çalışan iki yerli fahişeye çevirdi. Fahişelerden sarışın ve genç olanı, kırmızı yüzlü bir adamın kucağına oturmuştu. Göğüslerini, sanki adam uzağı göremiyormuş gibi, adamın tam çenesinin altında tutuyordu. Adamın gözleri parlıyordu ve fahişe onun pantolonunun önüne gizlice bazı hareketler yapıyordu. Ve ikisinin anlaşmaya varmaları çok uzun sürmedi.

Kızıl saçlı olan ikinci fahişe, Harry'nin bakışlarını yakalaya-
rak başını arkaya doğru attı. Zaten daha önce de onu etkilemeye
çalışmış ve Harry onu başından savmıştı. Tabii şu anda bile cüz-
danının ucunu gösterse, gülümseyerek hemen yanında biterdi.
Biraları yuvarladıkça, kızıl saçlıyı reddetme işini yeniden dü-
şünür olmuştu. Günlerdir cinsel arzularla doluydu, fakat buna
sebepe olan kadın ona bir teklifte bulunmuş olsa da, bu şimdi bir
işe yaramıyordu.

Kaşlarını çatarak birasına baktı. Leydi Georgina, onu özel
odasına davet ederken neyin peşindeydi acaba? Aslında bu ke-
sinlikle düşünmek istemediği bir şeydi. Leydi bir bakireydi ve
soylu bakirelerin birinci kuralı, *Bekâretini çok iyi koru. Ne yaparsan
yap, onu sakın geçici birine verme* idi. Bu durumda Leydi sadece
birkaç kaçamak öpücük peşindeydi. Harry, onun için yasak mey-
veydi. İyi ki yakınlaşmalarına karşı koymuştu. Tamdığı pek az
adam bunu başarabilirdi. Başını sallayarak kendi aklına kadeh
kaldırdı.

Fakat hemen sonra kadının gecenin erken saatlerinde nasıl
göründüğünü hatırladı. Gözleri o kadar mavi, o kadar saftı ki,
boynundan aşağısındaki görüntüyle tezat oluşturunuyordu. Gö-
ğüsleri şömine âteşinde ışıldar gibi görünüyordu. Onu düşün-
mek şu anda bile, fazlaca uyarılan penisini harekete geçiriyordu.
Kendi zayıflığından nefret ederek kaşlarını çatı. Aslında tanıdı-
ğı adamların hiçbirini...

Şangırnr!

Harry olduğu yerde sıçrayarak etrafına bakındı.

Genç Bay Granville, bir masanın yanından geçerken, bira
dolu bardakları savurarak yüzüstü yere kapaklanmıştı. Bardak-
ların her biri, yere çarptıkları anda küçük, ıslak bir patlamayla
parçalandılar.

Harry kulplu bira bardağından bir yudum daha aldı. Bu onun meselesi değildi.

Masadaki adamlar durumdan hiç memnun olmamışlardı. Elleri domuz budu büyüklüğünde olan bir adam Bennet'ı gömleğinin önünden kavrayarak ayağa kaldırdı. Bennet yumruğunu şiddetle savurarak diğer adamın başının yan tarafına bir darbe indirdi.

Bu onun meselesi değildi.

Diğer iki adam, Bennet'ı bileklerinden yakalayarak kollarını geriye çektiler ve öndeki adam Bennet'ın midesine yumruğunu gömüverdi. Bennet iki büküm oldu. Tekme atmaya çalıştı, fakat midesine aldığı darbeden dolayı safra kusuyordu ve ayakları saldırıgana isabet edemeyecek kadar uzaktaydı. Arkalarında duran uzun boylu, sarhoş bir kadın, başını arkaya savurarak kahkahalar atmaya başladı. Bu kadın oldukça tanıdık görünüyordu. Bu kadın şey değil miydi?.. Derken iri varı adam yumruğunu geri çekerek ikinci darbeye hazırlanmaya başladı.

Bu onun meselesi değildi. Bu asla onun meselesi... Of, camı cehennem.

Harry ayağa kalkarak tek bir hareketle çizmesindeki bıçağı çıkardı. Hiç kimse ona bakmıyordu ve bir saniye sonra, yine hiç kimse fark etmeden Bennet'a vurmak üzere olan adamın üstündeydi. Bu açıdan, bileğini bükmesinin ardından, yan tarafına indireceği hızlı bir bıçak darbesiyle, onu daha yere bile düşmeden öldürebilirdi. Fakat Harry, birisini öldürmenin peşinde değildi. Bunun yerine adamın yüzünü keserek onu yaraladı. Saldırıganın yüzünden fışkıran kan, onu kör etmişti. Bağırarak Bennet'ı bıraktı. Harry, Bennet'ın bileklerini tutan adamlardan birini de yaraladıktan sonra, bıçağını ikinci adamın gözlerinin önünde salladı.

Adam ellerini havaya kaldırarak, "Dur! Sakin ol! Biz ona sal
dece bir ders veriyorduk," dedi. \

"Ders bitti," diye fısıldadı Harry.

Adamın gözlerinde bir ışıık yamp söndü.

Harry başını korumak üzere tam zamanında çömelmişti, fakat yan tarafına bir sandalye inerken, omuzu bu korumadan nasibini alamadı. Derhal dönerek, bıçağını sapladı ve arkasındaki adam kanayan baldırını tutarak acıyla inledi. Bunu başka bir çarpışma sesi ve etin ete vurduğu anda çıkan ses takip etti. Harry, o anda Bennet'in onunla sırt sırta durduğunu fark etti. Demek ki soylu çocuk, düşündüğü kadar sarhoş değildi. En azından dövüşebiliyordu.

Üç adam aynı anda saldırıya geçti.

Harry yana kayarak bir tanesinin yumruğunu savuşturdu. Sarı saçlı bir adam, elinde bir bıçakla hamle yaptı. Anlaşılan bu adamın bıçak dövüşünde biraz deneyimi vardı. Boştaki eline bir pelerin sarmış, bununla Harry'nin bıçağını engellemeye çalışıyordu. Fakat bu sarı saçlı adam, Harry'nin dövüştüğü yerlerde dövüşmemiştir.

Ayrıca hayatı için de çarpışmamıştır.

Harry, pelerinini yakalayarak sarı saçlıyı hızla çekti. Adam tökezleyerek dengesini bulmaya çalıştı, fakat bu sefer de Harry'nin kendisini saçından yakaladığını fark etti. Harry onu geriye doğru çekerek boynunu kıvrırdı ve bıçağın ucunu gözüne doğrulttu. Testisler ve gözler. Bunlar erkeklerin kaybetmekten en çok korktuğu uzuvlarıydı. Bu ikisinden birini tehdit ederek bir adamın tüm dikkatini çekebilirdiniz.

"Bırak onu," diye tısladı Harry.

Burnuna olağanüstü bir ter ve sidik kokusu geliyordu. Anla-

sılan sarı saçlı adam, sidik torbasımn kontrolünü yitirmişti. Fakat aynı zamanda bıçağım da bırakmıştı. Harry, ona doğru bir tekme savurdu ve bıçak yerde hızla sekerek, bir masanın altına doğru kaydı. Meyhane sessizleşmişti. Tek duyulan ses, Bennet'in yordun soluklarının ve fahişelerden birinin hıçkırıklarının sesiydi.

"Bırak gitsin," diyerek arkalardan öne doğru çıktı Dick Crumb.

Harry, "Onlara geri çekilmelerini söyle," diyerek çenesiyle hâlâ ayakta dikilen üç adamı işaret etti.

"Haydi, çekilin artık. Kafası bozukken, Harry Pye'a bulaşmak istemezsiniz."

Hiç kimse yerinden kıpırdamadı.

Dick bu sefer sesini yükselterek, "Haydi ama isteyenlere daha çok biramız var," dedi.

Biranın adının geçmesi adeta sihir etkisi yapmıştı. Adamlar homurdansalar da, sonunda başka tarafa döndüler ve Harry de elini aşağı indirdi. Sarı saçlı adam, inleyerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Granville'i buradan götürsen iyi olur," diye mırıldandı Dick, elinde bira bardaklarıyla yanlarından geçerken.

Harry, Bennet'in kolundan tutarak kapıya doğru sürükledi. Genç adam sürekli yalpalıyor, ama en azından ayakta durabiliyordu. Dışarıdaki hava serindi. Bennet derin derin soluklandı. Sallanmadan ayakta durabilmek için bir elini meyhanenin duvarına dayadı ve Harry bir an için onun kusacağım zannetti. Fakat Bennet hemen sonra doğruldu.

Harry'nin doru kırsağı, kendisinden daha iri, iğdiş edilmiş, kestane rengi bir atın yanında duruyordu. "Haydi, gel" dedi Harry. "Adamlar içkilerini bitirmeden buradan gitmek en iyisi."

Böylece atlarına atlayıp yola çıktılar. Yine yağmur çiselemeye başlamıştı.

"Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor," dedi Bennet aniden. "Bir Granville'in yardımına koşacağın hiç aklıma gelmezdi."

"Sen hep böyle arkada seni kollayacak kimse yokken mi kavga çıkarırsın?" diye sordu Harry.

"Yo," diyerek hıçkırdı Bennet. "Bu seferki anlık bir şeydi. Hazırlıksız yakalandım."

Bir süre sessizlik içinde at sürdüler ve Harry, Bennet'ın at sırtında uyuyakalıp kalmadığını merak etti. Atlar yoldaki küçük su birikintilerinden geçerken etrafa sular sıçratıyorlardı.

"Böyle dövüşebildiğimi bilmiyordum." Bennet'ın peltek konuşması, yağmur şırıltılarını bölmüştü.

Harry homurdanarak, "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var," diye cevap verdi.

"Peki, böyle dövüşmeyi nerede öğrendin?"

"Yoksullar evinde."

Harry, salt gerçeği anlatan bu sözcükle onun çenesini kapadığını düşünüyordu, fakat Bennet hemen sonra kıkırdayarak, "Babam gerçek bir hödük. Öyle değil mi?" dedi.

Bu soruya cevap vermek için aceleye gerek yoktu. Bir tepeyi aşarak nehre ulaştılar

"Artık benimle gelmesen daha iyi olur. Granville topraklarında emniyette olmazsın," dedi Bennet karanlığın içinde Harry'ye bakarak. "O seni öldürmek istiyor. Bunu biliyor muydun?"

"Evet," diyerek kırsağının başını çevirdi Harry.

"Bir daha beni hiç ilk adımla çağırmayacak mısın?" Bennet'ın

sesi özlem doluydu. Belki de sarhoşluğunun etkisiyle aşırı duygusallaşmıştı.

Harry atını dürterek yokuş aşağı sürmeye başladı.

"Seni özledim, Harry." Bennet'ın sesi gecenin karanlığında dalgalanarak, bir hayalet gibi eriyip kaybolmuştu.

Harry cevap vermedi.

SİLAS, COCK&WORM'UN DIŞINDA, GÖLGELERİN arasından sıyrılarak, sevgili oğlu, bu dünyada en nefret ettiği adamla birlikte at sürerken acıyla arkalarından baktı.

"Woldsly'nin kâ-kâ-kâhyası olmasaydı oğlun ölüyordu," dedi yanında duran sarhoş peltek peltek.

Silas hemen döndü ve Cock&Worm'la yanındaki bina arasındaki karanlık yola gözlerini dikerek, "Sen de kimsin? Ne cesaretle benimle böyle konuşursun?" dedi.

"Ben sadece küçük bir kuşum," diyerek acı acı kıkırdadı bir kadın sesi.

Silas, şakaklarında bir baskı hissetmeye başlamıştı. "Çık oradan yoksa seni..."

"Ne yapacaksın?" diye sorarak onu alaya aldı ses. Sonra gölgelerin arasından hayalet gibi bir yüz belirdi. Silas'ın daha önce görmüş olduğunu hiç hatırlamadığı, yaşlı bir kadına ait, kırışık ve yıpranmış bir yüzdü bu. "Ne yapacaksın?" diye tekrarladı kadın, şeytansı bir kahkahayla gülerek. "O haftalardır senin koyunlarım öldürüyor ve sen hiçbir şey yapamadın. Sen sadece yaşlı bir adamsın. İhtiyar Granville, boş lafların lordu! Genç horozun mahmuzu altında olmak nasıl bir şeymiş?"

Kadın hemen sonra döndü ve dengesini koruyabilmek için bir eliyle duvardan destek alarak yoldan aşağı sendeleye sende-

leye yürümeye başladı.

Ve Silas iki adımda kadının üzerindeydi.

"VAY VAY, RAFADAN YUMURTALAR BU SABAH çok güzel olmuş." George kendi söylediği bu aptalca söze inanamayarak gözlerini yuvarladı.

O, Violet ve Euphie, kahvaltı masasında hep birlikte oturuyorlardı. Kız kardeşi, son birkaç gündür yaptığı gibi, en gelişigüzel laflar dışında konuşmayı reddediyor ve George'u yumurtalar hakkında yorum yapma aşamasına kadar getiriyordu.

"Hmm," diyerek omuz silkti Violet.

Demek ki en azından hâlâ hayattaydı. Onun o hayat dolu, neşeli kız kardeşine, küçücük bir olay karşısında bile kendisini sürekli bağırıp çağırmaktan alamayan o kıza ne olmuştu?

"Ben rafadan yumurtayı hakikaten çok severim," diye mırıldandı Euphie, masanın öbür ucundan. "Ama tabii ki *nemli* olmaları ve tamamen kurumuş olmamaları çok önemlidir."

George kaşlarını çatarak çayını yudumladı. Euphie Violet'ın davranışlarındaki ölümcül durgunluğu fark etmemiş miydi?

"Böbrekler de güzel," diye devam etti Euphie. "Tereyağında pişirilmiş gibiler. Ama sabahları domuz etine dayanamıyorum. Başkalarının nasıl dayandığını da gerçekten bilemiyorum."

Belki de Violet'a daha genç bir refakatçi bulmanın zamanı gelmişti. Euphie sevimli biriydi, ama bazen biraz dikkatsiz ve dalgın olabiliyordu.

"Bugün atla gezmek ister misin?" diye sordu George. Belki de Violet'ın sadece temiz havaya ihtiyacı vardı. "Geçen gün çok hoş bir manzara gördüm ve düşündüm ki eğer kalemlerini de yanına alırsan, orayı resmedebilirsin. Tony diyor ki..."

Violet, "Üzgünüm," diyerek hızla sandalyesinden ayağa fırladı. "Ben... Ben bugün oraya gidemem."

Ve koşarak odadan çıktı.

"Gençler ne kadar kaba, öyle değil mi?" diyen Euphie şaşır-mış görünüyordu. "Ben genç kızken, annem bana eminim en az yüz kere, 'Hızlı hareket etme. Bir leydi olmanın gerçek göstergesi, sakın olabilme yeteneğidir,' demişti."

"Çok aydınlatıcı olmuştur, eminim," dedi George. "Violet'ın canını sıkın şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Canım sıkın şey mi, Leydim?" Euphie başını bir kuş gibi havaya dikmişti. "Aslında canının sıkıldığını sanmıyorum. Bence onun davranışlarındaki bu ufak tefek değişiklikler, gençliği yüzünden ve şu aylık muayyen dönemlerinden dolayı olabilir."

"Anlıyorum," diyerek düşünceli bir şekilde yaşlı kadını inceledi George. Belki de onu annelerinin refakatçisi olarak görevlendirmek çok daha iyi olurdu. Dalgınlığının orada kesinlikle hiçbir zararı olmazdı. George, "Evet, değerlendirmeleriniz için teşekkürler. Şimdi izin verirseniz?" diyerek ayağa kalktı ve Euphie hâlâ masadan ayrılışına onay verdiğini mırıldanırken, kahvaltı odasından çıktı.

Sonra hızla merdivenlerden çıkarak Violet'ın odasına yöneldi.

"Violet, canım?" diyerek kapısına vurdu.

"Ne var?" Kız kardeşinin sesi, şüphe uyandıracak derecede soğuk geliyordu.

"İzin verirsen, seninle konuşmak istiyorum."

"Git buradan. Hiç kimseyi görmek istemiyorum. Beni hiç anlamıyorsun." Ardından anahtar kilidin içinde döndü.

Violet kapısını kilitleyerek onu dışarıda bırakmıştı.

George gözlerini kapıya dikti. Pekâlâ, öyle olsundu. Aralarında kaskatı bir kapı varken, onunla kavga edecek değildi. Ayaklarını yere vura vura yürüyerek, koridorda hırsyla ilerledi. Euphie, kendi küçük dünyasında yaşıyordu, Violet sürekli surat asıyordu ve Harry... George oda kapısını öyle bir hiddetle açtı ki, kapı duvara çarptı. Harry resmen sırta kadem basmıştı. Bu sabah saat yedide faytonuyla onun kulübesine gitmiş, fakat onun çoktan çıkmış olduğunu anlamıştı. Korkak! Bir de erkekler kadınlar için pısrık derlerdi. Muhtemelen yapılması gereken bir sürü iş biriktiği kuruntusuyla kendisini dışarı atmış, erkeklere özgü işler yapmakla meşguldü, ama gerçekte ondan kaçınmaya çalışıyordu. Demek öyle! Bu oyunu pekâlâ iki kişi olarak da oynayabilirlerdi. Günlük giysisinden güç bela kurtularak, alelacele binici kostümünü üzerine geçirdi. Tam bir daire çizip dönerek arkasındaki kopçaları birbirine geçirmeye çalıştı, fakat hemen sonra yenilgiyi kabullenerek, bir an evvel yanına gelmesi için Tiggle'ın zilini çaldı.

Hizmetçi bir gün önceki felaket geceden beri yüzünde taşıdığı, yarı hüznü, yarı teselli edici yüz ifadesini takınmış olarak geldi.

George neredeyse hiçbir şey göremez olmuştu. "Şunu yapmama yardım et lütfen," diyerek arkasını gösterdi.

"At binmeye gidiyorsunuz. Öyle mi, Leydim?"

"Evet."

"Bu havada mı?" Tiggle endişeli bir şekilde pencereye baktı. Islak bir ağaç dalı pencereye çarpıyordu.

"Evet." Kaşlarını çatarak ağaç dalına baktı George. En azından şimşek çakmıyordu.

Tiggle, "Anlıyorum," diyerek belindeki kopçalara ulaşabil-

mek için arkasında eğildi ve, "Dün gece Bay Pye'in davetinizi geri çevirmiş olması çok yazık," dedi.

George, bir anda kaskatı kesildi. Yoksa bütün hizmetçiler onun için üzülmüyorlar mıydı? "Beni geri çevirmedi. Yani, durum tam olarak öyle değil."

"Ah?"

George sıcaklığın yüzüne doğru yayıldığını hissediyordu. Tanrı'nın belası soluk tenim, diye sövdü içinden. "Bana ondan ne istediğimi sordu," dedi.

Üzerinden çıkardığı günlük elbisesini yerden kaldırmakta olan Tiggie, o an durdu ve ona baktı. "Sormamda bir sakınca yoksa, Leydim, siz ne cevap verdiniz? Öğrenebilir miyim?"

George ellerini havaya kaldırarak, "Ne diyeceğimi bilemedim," dedi. "Daha önce böyle bir şeyi hiç yapmadığıma dair bir şeyler geveledim. O da çekip gitti."

"Ah!" Tiggie'in kaşları çatılmıştı.

"Ne dememi istiyor?" diyerek cama doğru yürüdü George. "Soyunmanızı istiyorum Harry Pye, dememi mi? Muhtemelen bu bile, benim söylemiş olduğum şeyden daha ustaca olurdu. Hem neden benim niyetimi soruyor ki? Çoğu *aşk ilişkisinin* böyle avukatlara özgü bir dilekçeyle başladığını düşünmüyorum. Ben-den isteklerimi yazılı olarak istemediğine de şaşırdım doğrusu. Düşünsene: 'Ben, Leydi Georgina Maitland, Bay Harry Pye'in benimle güzelce sevişmesini talep ediyorum.' Tanrı aşkına!"

Arkasından çıt çıkmıyordu. George ürperdi. Demek şimdi de Tiggie'ı şoke etmişti. Bugünlerde hiç normal bir...

Fakat hizmetçi bir anda gülmeye başlamıştı.

George dönüp baktı.

Hizmetçisi iki büklüm olmuş, nefesini tutmaya çalışıyordu. "Ah, Leydim!"

George'un ağzı se iriyordu. "O kadar da komik değil."

"Hayır, tabii ki değil." Tiggles kendine hâkim olmaya çalışarak duda ını ısırdı. Sonra, "Sadece  u, 'Soyunmanızı istiyorum, Ha-Ha-Harry Pye,' cümlesi..." Tiggles yine k hk halara bo ulmu tu.

George, kendisini yatağın diğer tarafına bırakıverdi. "Ne yapacağım?"

" zg n m, Leydim," diyerek onun yanına oturdu Tiggles. George'un elbisesi hâlâ elindeydi. "Bay Pye'dan istediğiniz gerçekten bu mu? Yani bir ilişki mi?"

"Evet," dedi George burnunu kırı tırarak. "Bilemiyorum. Onunla bir baloda kar ıla mı  olsaydım, ondan bir ilişki istemezdim."

O zaman, onunla dans edip flört ederdi. Sonra da birbirlerine zekice espriler yaparlardı. Harry ertesini sabah ona çiçekler gönderir ve belki de onu parkta bir gezintiye davet ederdi. Ve tabii ki George'a bol bol kur yapardı.

"Ama bir çiftlik kâhyası, sizin katıldı ınız partilere davet edilemez ki, Leydim," dedi Tiggles ciddi bir şekilde.

"Kesinlikle." Her nedense bu basit gerçek, George'un gözlerinin ya larla dolmasına sebep olmuştu.

" yleyse," diyerek içini çekip doğruldu Tiggles. "Başka seçenek olmadığına göre, belki ona da bana söylediklerinizi söylemeniz lazım." Böylece George'la göz göze gelmeden gülümsedi ve odadan ayrıldı.

George kendisini tekrar yatağına attı. *Dilerim ki...* İçini  ekti. K pe in duası kabul olsaydı, gökten kemik ya ardı.

HARRY KULÜBESİNİN KAPISINI KAPAYARAK BAŞINI arkasına yasladı. Yağmurun ahşabı döven sesini hâlâ duyabiliyordu. Tahıllar tarlalarda çürüyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Leydi Georgina'nın çiftçilere kredi vermek konusundaki nazik teklifine karşın, hasat başarısız olduğu takdirde, epey para ve yiyecek kaybedeceklerdi. Başındaki tek dert bu da değildi. Bugün Granville'in arazisinde daha fazla ölü koyun bulunmuştu. Anlaşılan hayvanları zehirleyen her kimse, iyice cesaretlenmeye başlamıştı. Geçen hafta üç kez harekete geçerek bir düzine koyun öldürmüştü . Woldsly'deki en sadık rençperler bile artık ona şüpheyle bakıyorlardı. Hem, neden böyle olmasındı ki? Sonuçta buradaki birçok kişiye göre bir yabancıydı.

Kapıdan uzaklaşarak masada bu sabah açmış olduğu bir mektubun yanında duran feneri yaktı. Bayan Burns akşam yemeği bırakmıştı, ama yemeğe elini bile sürmedi. Onun yerine ocağı yaktı ye ısınması için üzerine bir demlik su koydu.

Şafaktan önce yola çıkmış ve o saatten beri ürünleri kontrol ederek çalışmıştı. Artık kendi bedeninin kokusuna kendisi bile dayanamıyordu. Çabucak beline kadar soyundu ve ısınan suyu leğene döktü. Su anca ılımmıştı, ama onu hemen koltuk altlarım, göğsünü ve sırtım yıkamak için kullandı. Sonunda leğene tekrar temiz su döküp yüzünü ve başımın tamamım onun içine daldırdı. Serin su çenesinin ucundan damlıyordu. Böylece su sadece günün kirini pasını değil, aynı zamanda aklındaki hastalıklı düşünceleri, yani hayal kırıklığım, kızgınlığım ve çaresizliğini de temizliyormuş gibi hissediyordu. Daha sonra bir bez alıp yüzünü kuruladı.

Kapı çalmıyordu.

Elinde bez, donup kalmıştı. Granville'in adamları sonunda onu almaya mı gelmişlerdi? Feneri söndürüp bıçağım çekti ve

sessizce kapıya doğru yürüdü. Sonra bir yanında durarak kapıyı hızla ardına kadar açtı.

Leydi Georgina kapüşonundan yağmur damlar bir vaziyette, dışarıda duruyordu. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu. Hemen sonra bakışları aşağı kayd ve onun çıplak göğsüne kilitleyip kaldı. Mavi gözleri büyümüşü.

Harry genç kadının bu tepkisine karşılık erkekliğinin sertleştiğini hissetti. "İçeri girmek için benim iznime ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum, Leydim" diyerek, gömleğini giymek için masanın yanına döndü.

George, "Alay etmek size hiç yakışmıyor," diyerek içeri girip kapıyı kapattı.

Harry akşam yemeği olan fasulye çorbasının üstünü açtı ve yemek üzere oturdu.

Leydi Georgina, pelerinini özensiz bir şekilde bir sandalyenin üzerine bıraktı. Harry, genç kadın şömineye doğru ilerlemenden önce, onun bakışlarını sürekli üzerinde hissetti. George, her bir hayvan heykelciğine parmağının ucuyla tek tek dokunarak, tekrar ona doğru yürümeye başladı.

Harry, çorbanın bir kısmını kaşıkladı. Artık soğumuşt u, ama lezzeti hâlâ yerindeydi.

George parmaklarını masanın üzerinde kaydırarak mektubun yanında durdurdu. Sonra mektubu eline alarak, "Swartingham Kontu'nu tanıyor musun?" diye sordu.

Harry, "Londra'da sık sık aynı kahvehaneye gideriz," diyerek kendisine bir bardak bira doldurdu. "Bana bazen tarımla ilgili meselelerde mektup yazar."

George, "Gerçekten mi," diyerek mektubu okumaya başladı. "Ama seni daha çok bir arkadaşı olarak görüyormuş gibi geldi bana. Kesinlikle gündelik, teklifsiz bir dil kullanmış."

Harry boğulacak gibi oldu ve kadını şaşkınlık içerisinde bırakarak mektubu elinden kaptı. Lord Swartingham'ın yazıları bazen fazla renkli, bir leydinin okumasına uygun olmayan türden olabiliyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Leydim?" diye sordu.

Leydi Georgina masadan uzaklaştı. Tepesi atmış görünüyordu, fakat Harry'nin bunu anlaması bir dakika kadar sürmüştü.

Leydi Georgina sinirliydi.

Harry gözlerini kısarak ona baktı. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

"Geçen sefer hikâyemi bitirmeme izin vermemiştin," dedi George. "Leopar Prens'le ilgili olanı." Sonra ateşin yanında durup tuhaf bir biçimde kırılğan görünen yüzünü ona çevirdi.

Tek bir soğuk kelimesiyle, statüsü onun çok yukarısında olan bu kadını, allak bullak edebiliyordu. Daha önce bir aristokrat üzerinde böyle bir etkisi olmuş muydu acaba? Bundan şüpheliydi. Problem şuydu ki, bu kadın geçen hafta bir ara sadece soylu sınıfın bir üyesi olmaktan çıkıp bir... bir kadın olmuştu. Leydi Georgina.

Onun leydisi.

"Lütfen bana hikâyenizi anlatın, Leydim," dedi ve bir parça koyun eti çiğneyerek Bayan Burns'ün çorbasından biraz daha içti.

George rahatlamış görünüyordu. Şöminenin üstündeki rafa dönerek konuşurken, yontma hayvanlarla oynamaya başladı. "Leopar Prens, korkunç devi yenmiş ve Altın At'ı krala geri getirmiş. Bu bölümü anlatmış mıydım?" diyerek genç adama baktı.

Harry başını salladı.

"Evet, şimdi..." Düşünceli bir şekilde burnunu ovuşturdu.
"Genç kral... Bu arada onu hatırlıyor musun?"

"Hı-hı."

"Güzel, genç kral Altın At'ı ondan alıp muhtemelen ona, "Çok teşekkür ederim," bile demeden, prensese göndermiş," diyerek bir elini havada salladı. "Ya da daha doğrusu prensesin *babasına*, yani *diğer* krala göndermiş. Ne de olsa, prensesin karar verme hakkı yokmuş. Öyle değil mi?"

Harry omuz silkti. Bu onun peri masalıydı ve onun prensesin konumu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Onlar çok nadiren bir rol üstlenirler. Prenseleri kastediyorum. Hep ejderhaların, devlerin ve bunlar gibi yaratıkların eline geçerler." Leydi Georgina, o sırada kaşlarını çatmış, bir porsuğa bakıyordu. "Erkek geyik nerede?" diye sordu aniden.

"Efendim?"

"Erkek geyik," diye tekrarlayarak şömine rafını işaret etti George. "Burada yok. Onu ateşe düşürmedir, öyle değil mi?"

"Sanmıyorum, ama düşürmüş de olabilirim."

Buna karşılık George, "Onlara başka bir yer bulman lazım. Burası çok tehlikeli," dedi ve yontma hayvan heykellerini şömine rafının gerisine doğru dizmeye başladı.

"Nasıl isterseniz, Leydim."

"Her neyse," diyerek hikâyesini anlatmaya devam etti Leydi Georgina. "Genç kral Altın At'ı baba krala getirmiş ve demiş ki, İşte. Bu senindir. Peki, söyle bakalım, güzel kızın ne olacak?" Fakat bu arada genç kralın bilmediği bir şey varmış ki o da Altın At'ın konuşabildiğiymiş."

"O konuşan bir metal atmış, öyle mi?"

George, onu duymamış gibi görünüyordu. "Genç kral oda-

dan ayrıldığı anda, Altın At diğer krala dönmüş ve... Beni dinliyor musun?"

"Hı-hı." Harry'nin ağzı doluydu.

"Güzel. Bütün bu kral meseleleri fazlasıyla kafa karıştırıcı," diyerek içini çekti George. "Ve Altın At krala demiş ki, 'Bu beni kurtaran adam değil. Siz aldatıldınız, Majesteleri.' Eh bu da kralı deliye döndürmesin mi..."

"Niye?" diyerek birasından biraz daha içti Harry. "Sonuçta baba kral Altın At'a sahip olmuş işte. Altın At'ı çalan kişinin onu şu ya da bu yolla ele geçirmiş olması onu ne ilgilendirir?"

Leydi Georgina ellerini kalçalarına koyarak, "Çünkü Altın At'ı ele geçirmek bir testti. Kral sadece bunu yapabilen kişinin kızıyla evlenmesini istiyordu," dedi.

"Anlıyorum," dedi Harry, fakat tüm bu şeyler ona çok aptalca geliyordu. Soylu bir baba daha güçlü olan damat adayından ziyade, daha zengin olanıyla ilgilenmez miydi? "Yani, aslında Altın At'ı istemiyordu."

"Büyük ihtimalle onu da istiyordu, ama bunun konumuzla alakası yok."

"Ama..."

"Burada önemli olan şu ki," diyerek genç adamın sözünü keserek parlayan gözlerini ona dikti George. "Baba kral, doğruca genç kralın yanına gitmiş ve demiş ki, 'Altın At'ı bana sağ salım getirdin, ama benim gerçekte istediğim şey çok korkunç bir cadıya ait olan Altın Kuğu'dur. Bu durumda eğer prensesi istiyorsan, git ve onu bana getir.' Şimdi buna ne diyorsun bakalım?"

Harry'nin son cümleinin kendisine söylendiğini anlaması bir saniye kadar sürmüştü. Yutkundu ve, "Bu peri masalında çok fazla altından hayvan var gibi görünüyor, Leydim," dedi.

"E-e-evet," diye kekeledi Leydi Georgina. "Bunu ben de fark etmiştim. Ama başka bir şeyden yapılmış olsalar o kadar iyi olmazdı, öyle değil mi? Yani demek istediğim, bu karakterlerin bakırdan bir ata ya da kurşundan bir kuğuya sahip olması pek yakışık almazdı." Sonra kaşlarını çatarak bir köstebekle, serçenin yerini değiştirdi.

Harry düşünceli bir şekilde onu izliyordu. "Hepsi bu mu, Leydim?"

"Efendim?" başını hâlâ küçük hayvanlardan kaldırmamıştı. "Hayır, daha anlatacak çok şey var," diye cevap verdi, fakat masalın sonrasına henüz özenli bir şekilde hazırlanmamıştı.

Harry, akşam yemeğinden kalanları önünden iterek, "Peki, bana geri kalanını anlatacak mısınız?" diye sordu.

"Hayır, en azından şu anda değil," dedi George.

Harry masadan kalkarak genç kadına bir adım yaklaştı. Onu korkutmak istemiyordu, fakat kendi altın kuğusu ona ulaşabileceği kadar yakınmış gibi hissediyordu. "Öyleyse, bana buraya aslında neden geldiğinizi söyler misiniz?" diye sordu. Onun saçımdaki parfüm kokusunu alabiliyordu. Uzak diyarlardan gelen baharatların egzotik kokusunu andırıyordu.

George bir ardıç kuşunu bir kedinin yanına yerleştirmeye çalıştı, fakat kuş sürekli devriliyordu. Harry, George heykelciği dikkatlice doğrulturken bekledi. Daha sonra Leydi Georgina, "Sana bir şey anlatmam lazım. Peri masalından başka bir şey," dedi. Genç kadının yüzü ona yarı yarıya dönük duruyordu ve Harry onun yanağından aşağıya pırıldayarak süzülen bir damla gözyaşını görebiliyordu.

Kibar ya da *onurlu* bir adam onu yalnız bırakır, gözyaşlarını görmemiş gibi yaparak başka tarafa dönerdi. Onun korkuları-

nı ve arzularını kötüye kullanmazdı. Fakat Harry uzun zaman önce, sahip olduğu son onur kırıntılarını da kaybetmişti.

Ve hiçbir zaman kibar bir adam olmamıştı.

Bir parmağının ucuyla saçına dokunarak, yumuşacık saç telerini hissetti ve, "Bana ne anlatmanız gerekiyor?" diye sordu.

George onun yüzüne bakmak üzere döndü. Gözleri şöminenin ışığında, ürkek, umutlu ve bizzat Havva kadar çekici bir şekilde parıldıyordu. Sonra usulca konuştu. "Artık senden ne istediğimi biliyorum."

Onuncu Bölüm

Harry, o kadar yakın duruyordu ki, nefesi onun yüzünü okşuyordu. "Peki, benden istediğiniz nedir, Leydim?"

George kalp atışlarını boğazında hissetmeye başlamıştı. Bu iş Woldsly'deki odasında hayal ettiğinden çok daha zordu. Ruhunu onun önüne seriyormuş gibi hissediyordu. "Seni istiyorum," dedi.

Harry ona doğru yaklaşarak eğildi ve George, onun dilini kulağında hissettiğini zannetti. "Beni mi?"

Nefesi kesilmişti. Tüm utancına ve korkularına rağmen onu harekete geçiren şey buydu işte: Bu adama karşı duyduğu arzu.

"Evet. Ben... Beni daha önce öptüğün gibi öpmeni istiyorum. Seni çıplak görmek istiyorum ve senin için soyunmak istiyorum. Ayrıca..."

Cümlesine devam edecekken, düşünceleri bir anda dağılıverdi, çünkü bu sefer kesinlikle emindi ki, Harry dilini kulağının kenarında gezdiriyordu. Ve böyle bir okşama şeklini düşünmek

bile fazlasıyla olağanüstüyken, gerçekten yaşamak adeta *ilahi* bir şeydi. Tüm vücudu ürperdi.

Harry'nin nefesini nemlenmiş kulağında hissetti. "Çok fazla şey istiyorsunuz, Leydim," dedi genç adam.

"Mmm." George aklına başka bir düşünce gelince yutkunarak, "Ve bana *Leydim* demeyi kesmeni istiyorum," dedi.

"Ama bana son derece buyurgan emirler veriyorsunuz," dedi Harry Dişleri onun kulak memesinin üzerine kapanmıştı.

George heyecanım dizginlemek için dizlerim birbirine bastırmak zorunda kaldı. "A-ama yi-yine de..."

"Belki de sizi kız kardeşiniz gibi George diye çağırmalıyım," diyerek öpücüklerini bir hat halinde şakaklarına kaydırdı.

George onun söylediklerine konsantre olmaya çalışarak kaşlarını çatı, ama bu hiç kolay değildi. "Eh, olabilir..."

"Ama korkarım ki ben sizi kız kardeşinizin gözüyle görmüyorum. George çok erkeksi bir isim," dedi. O sırada bir elini göğüslerine kaydırmıştı. "Ve ben sizi hiç de erkeksi bulmuyorum." Sonra başparmağıyla göğüs ucunu okşamaya başladı.

George'un nefesi neredeyse tamamen kesilmişti.

Elbise kumaşının üstünden göğüs ucunun üzerinde daireler çiziyordu. *Ah, ulu Tanrım!* Bu kadar küçük bir dokunuştan böylesi bir haz alacağım hiçbir şekilde düşünemezdi.

"Size Georgina diyebilirdim belki, ama o da çok uzun," diyerek gözleri kararmış bir halde, kendi elini izledi.

Ne?

"Bir de Gina lakabı var, ama o da sizin için çok bayağı olur," diyerek göğüs ucunu hafifçe ezdi ve George varoluşunun merkezine kadar zevkle sarsıldığını hissetti.

Ve çaresizce inledi.

Harry, bakışlarını aniden onun gözlerine doğru kaldırdı. Artık gülümsemiyordu. "Bu durumda, görüyorsunuz ki, sanırım size *Leydim* demeye devam etmek zorunda kalacağım."

Sonra başını eğdi. Ve dudakları George'un düşünmesine bile fırsat vermeden, onun dudaklarının üzerine kapandı. Isırıyor, yalıyor ve emiyordu. Harry'nin öpücükleri, tabii böylesine gözü dönmüş bir yiyip bitiriciliğe öpücük denirse, genç kadının tüm duygularını altüst etmişti. George, parmaklarını erkeğin saçları arasından geçirerek ona hayata sarılırcasına turundu. *Ah, Tanrım. Şükürler olsun.* Artık neredeyse onun tadını bir daha alamayacağını düşünmeye başlamıştı. Böylece zevkle mırıldanarak erkeğin dilini emdi.

Harry, homurdanmaya benzer bir ses çıkardı ve bir elini samimi bir şekilde onun kalçalarına koyarak sertçe kendisine çekti. George o sırada karnının alt kısmım dürtten sert çubuğun onun erkekliği olduğuna, hayatı üzerine bahse girebilirdi. Sırf emin olabilmek için ona doğru sürtündü ve onun sertleşmiş erkekliği neredeyse tüm aklım başından aldı. Harry, onu bir dizini bacaklarının arasına sokarak ödüllendirdi. Bu hareketin etkisi o kadar heyecan vericiydi ki George neredeyse onun sertliğini bile unutmuştu. Genç adam, her nasılsa o noktayı, George'a inanılmaz zevkler veren o küçük yeri bulmuştu ve dilini art arda onun ağzının içine sokarken, bacağıyla o noktaya sürtünüyordu.

George bu duygu yoğunluğu yüzünden neredeyse ağlamaklı olmuştu. O her şeyin farkında mıydı acaba? Yoksa bütün erkeklerin kadın anatomisinin o kısmım anlamak konusunda gizli bir yetenekleri mi vardı? George, Harry'nin dudakları kendisinininkilerden ayrılana dek, onun saçım çekti. Fakat adam diziyle o çıldırtıcı hareketi yapmaya devam ediyordu. George onun dolgun

göz kapaklarıyla, alev alev yanan yeşil gözlerine baktı ve orada müthiş bir farkındalık gördü. Harry kesinlikle ona ne yaptığıının farkındaydı ve bu hiç adil değildi! George'un, onun vücudunu keşfetmesine bile fırsat vermeden, büyük bir arzu havuzuna yatacaktı.

"Dur."

Bu kelime ağzından bir emirden çok soluklanma gibi çıkmıştı, ama Harry yine de hemen durdu. "Leydim?"

George, "*Seni görmek istediğimi söylemiştim,*" diyerek Harry'nin dizinden indi. Evet, gerçekten de yaptığı şeyi anlatacak tek kelime buydu. *İnmek.*

Harry, kollarım ardına kadar açarak, "İşte buradayım," dedi.

"Çıplak olarak."

Ve ilk kez o anda, Harry'nin yüzünde huzursuzluk izleri belirdi. "Leydim nasıl arzu ederse," dedi fakat hiçbir harekette bulunmadı.

George onun ne demek istediğini gözlerinden okudu. Onu kendi kendine soyması gerekecekti. Dudağını ısırıldı. Heyecanlanmıştı ve aynı zamanda ne yapacağını bilemez bir haldeydi. "Oraya otur," diyerek şöminenin yanındaki koltuğu işaret etti.

Harry ona itaat ederek oturdu ve koltukta rahatça arkasına yaslanıp bacaklarını sere serpe uzattı.

George duraksadı.

"Benimle istediğinizi yapmanız için emrinize amadeyim, Leydim," dedi Harry. Bu sözler ağzından kedi mırılamasına benzer bir tonda çıkmıştı. Sanki kocaman bir kedi, George'u kendisini sevip okşamaya teşvik ediyordu.

Şu anda bunu yapmaktan çekinirse, bir daha asla onun be-

denini keşfetme şansı olamayacaktı. Diz çökerek, onun gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Harry ellerini rahatça koltuğun kollarından aşağı sarkıttı ve ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı. George nihayet son düğmeye ulaşarak gömleğin önünü iyice açtı ve onu incelemeye başladı. Boyun tendonlarının oluşturduğu hatlar, omuz tepeciklerine kadar pürüzsüz ve gergin bir şekilde devam ediyordu. Biraz aşağıda küçük kahverengi göğüs uçları vardı ve tıpkı onunkiler gibi kabarmışlardı. Bir parmağının ucuyla bir tanesine dokunduktan sonra parmağını etrafını çevreleyen koyu renk dairenin pürüzlü çıkıntıları üzerinde gezdirdi.

Harry bir ses çıkardı.

George bakışlarını hemen onun yüzüne çevirdi. Gözleri, yarı kapalı göz kapaklarının altında parlıyordu ve burun delikleri genişlemişti. Bunun dışında hâlâ hiç kıpırdamadan duruyordu. George bakışlarını tekrar onun çıplak göğsüne kaydırdı. Göğsünün ortasında koyu renk tüyler vardı. George bu tüylerin dokusunu hissedebilmek için bunları parmaklarıyla taradı. Yumuşaktılar ve hemen altlarındaki ter yüzünden nemlenmişlerdi. Karnına doğru inen ve göbek deliğini çevreleyen tüylerin izini takip etti. Ne tuhaftı. Tüyler daha da aşağılara doğru iniyor ve muhtemelen biraz ileride erkekliğiyle buluşuyorlardı... Pantolonunun üstünü kaplayan düğmelerin altından fermuarım araştırıldı. Harry'nin erkekliği kumaşın altında dimdik olmuştu. George göz ucuyla onun elleriyle koltuk kollarını kavradığını fark etti, fakat Harry onun dilediği gibi davranması için hiçbir şeye karışmıyordu. George düğmeleri buldu. Elleri titriyordu ve o sırada düğmelerden bir tanesi kendi kendine açılıverdi. Sonunda fermuarı açtı ve güçlükle nefes almaya çalışarak erkekliğini yavaşça dışarı çıkardı.

Etrafındaki küçük bez parçalarının arasından sıyrılmış, George'un hayal ettiğinden de daha büyük bir halde, tek başına dikiliyordu. Demek ki heykeller yalan söylüyor, herkesi aldatıyorlardı. Böyle bir şeyin o cılız incir yapraklarının arkasına gizlenmesine imkân yoktu. Rengi karnındaki teninden çok daha pembeydi ve boylu boyunca zonklayarak atan damarlarını görebiliyordu. Başı geri kalan kısmından daha büyüktü ve kıpkırmızı parlıyordu. Dibindeki tüyler nemliydi ve öne doğru eğildiğinde, *ah, aman Tanrım*, onun kokusunu alabiliyordu. Yoğun, sarhoş edici bir erkek kokuşuydu bu.

George bu işin kurallarını bilmiyordu ama yaptığı doğru olsun olmasın, ona doğru uzandı. Yarın ölecek olsa ve cennet kapılarının, hatta bizzat Aziz Petrus'un önünde ölümsüz ruhunun işlediği günahların hesabım verecek olsa da, bundan asla pişmanlık duymayacaktı: Harry Pye'in penisine dokundu.

Harry inleyerek kalçalarını kaldırdı.

Fakat George'un tüm dikkati yeni keşfinin üzerinde yoğunlaşmıştı. Penisinin teni en ince çocuk eldivenlerinininki kadar yumuşaktı altındaki kastan bağımsız olarak hareket edebiliyordu. Avucunu sapından başına doğru kaydırды ve yarığın ucundan bir miktar sıvının aktığını gördü. Yaşam tohumu bu muydu acaba?

Harry tekrar inledi, fakat bu sefer onu tutup kaldırdı ve vücudunun o en ilginç kısmını kapatacak şekilde kucağına aldı.

"Beni öldüreceksiniz, Leydim," diyerek elbisesinin arkasındaki kopçalarla uğraşmaya başladı. "Size babamın mezarı üzerine söz veriyorum ki, Leydim, çıplak vücuduma *daha sonra* saatlerce ya da ben buna dayanabildiğim kadar bakabilirsiniz. Fakat şimdi..." Bu arada elbisenin önü açıldı ve Harry onu da, kadını

da aşağı doğru çekti. "Benim *sizin* ıplak vucudunuzu görmeye ihtiyaım var."

George'un kaşları çatılmıştı. İtiraz etmek üzereydi, fakat Harry o sırada elbiseden tamamen kurtularak başını eğdi ve göğüs ucunu emmeye başladı. George bakışlarını aşağıya, onun başına kaydırdı; şoke olmuştu. sonra bu hareketin etkisiyle tüm vücudunu bir heyecan dalgası kapladı ve derin derin solumaya başladı. Erkeklerin göğüslerden etkilendiklerini biliyordu, fakat şahsen hiçbir fikri yoktu.

Ah, Tanrım! Bu olağan bir şey mi? Belki de bunun hiç önemi yoktu, çünkü son derece erotik ve uyarıcı bir şeydi. Bu arada Harry dilini diğer göğüsüne kaydırarak onu da emmeye başlamıştı. şimdi George kalçalarını belli bir ahenkle döndürüp sallamaya başlamıştı. Harry kıkırdadı ve George bu titreşimi göğüs ucunda hissetti.

"Ah, lütfen." Kendi sesinin boğuk tonu karşısında irkildi. Ne için yalvardığını bile bilmiyordu.

Fakat Harry gayet iyi biliyordu. Kıpırdanarak genç kadının elbisesini üstünden tamamen çekip çıkardı. Sonra birer birer terliklerini de çıkararak yere düşmelerine izin verdi. şimdi tıpkı bir odalık gibi kucağında yatıyordu. Çorapları ve jartiyerleri dışında çırılçıplaktı ve erkekliği onun kalçalarına baskı yapıyordu. George aslında utanması gerektiğini biliyordu. Eğer biraz olsun saygınlığı kalmış olsaydı, şu anda ğlık çığlığa kaçması gerekirdi ki bu durum bir süredir şüphelendiği gerçeği kanıtlıyordu: Tüm edep ve utanma duygularım kaybetmişti. Bu yüzden de, Harry

başını kaldırıp yavaş, hem de çok yavaş bir şekilde onun çıplak vücudunu incelemeye başladığında, kendisini sergilercesine sırtım yay gibi gererek bedenini açıkça ona doğru kaldırdı.

"Çok güzelsin/" dedi Harry. Gırtlaktan gelen, derin ve hırıltılı bir sesle konuşuyordu. "Bunlar," dedi şişmiş göğüs uçlarına dokunarak, "Karın içinden çıkmış frambuazlara benziyorlar." Sonra elini karnının kıvrımlarında gezdirerek, "Burası," dedi. "Tüy gibi yumuşacık. Ve burası." Şimdi de parmaklarıyla kadınlığını çevreleyen kestane rengi tüyleri tarıyordu. Eli bir an için kadınlığının tepeciğinde kasılıp sertleşti. Şömine ateşiyle aydınlanan yüzü şehvet doluydu. Yüz hatları bariz bir şekilde rahatlamış ve dudakları içeri çekilmişti. Uzun orta parmağım onun kıvrımlarının arasına kaydırdı.

Genç kadın Harry orasına dokunurken, gözlerini kapadı.

"Yumuşak mı seviyorsun?" diyerek parmağını onun üzerinde hafifçe gezdirdi. "Yoksa sert mi?" Şimdi sıvazlıyordu.

"Bö-bö-böyle," diye içini çekti George. sonra da kalçalarını biraz daha ayırdı.

Harry, "Öp beni," diye fısıldayarak başını çevirip genç kadının dudaklarına tüy gibi hafif öpücükler kondurmaya başladı.

George onun ağzının içinde inledi. Sonra ellerini erkeğin saçlarına geçirdi ve omuzlarını saran ılık teninde dolaştırdı. Bütün bu süre zarfında erkeğin parmakları, kadınlığındaki gerginlik dayanılmayacak seviyelere gelene kadar onu okşamaya devam etti. Bir yandan da dilini onun ağzının içine bastırıyordu. George, kalbi dışarı fırlayacakmış gibi hissederek vücudunu yay gibi gerdi. Vücudunun merkezinden sızan sıcaklık tüm vücuduna yayılıyordu. Dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkmış gibi hissederek ürperdi.

Harry, onu nazikçe ve teselli edercesine okşadı.

Harry, genç kadın aşağı kaymaya başlayınca, onu kucağına alıp ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü. Onu daracık

yatağına bırakarak özellikle birkaç adım geriledi ve geri kalan giysilerini de çıkarırken, onu bir süre izledi. Böyle bir görüntüye karşı koyabilir miydi? George, erkeğinin bundan sonra ne yapacağını tahmin etmeye çalışarak teslim olmuş bir halde yatıyordu. Daha sonra Harry onun üzerine çıkarak bir süre dört ayak üzerinde bekledi. Bu haliyle avım yiyip bitirmeye hazırlanan aç bir canavara benziyordu.

Son derece istekli olan avını...

"Bu canını acıtabilir," diyerek George'un gözlerinin içine baktı.

George ise, "Umurumda değil," diyerek onun başını kendisine çekti.

Harry hemen onun dudaklarını bularak bacaklarını kendi bacaklarıyla ayırdı. Genç adam başını kaldırdı ve kendisini bir eliyle destekleyerek vücudunu onunkine doğru bastırdı. Ya da en azından George böyle hissetti. Daha sonra biraz geri çekilerek tekrar bastırdı ve onun içine daha fazla girdi. *Aman Tanrım*, onun tamamını içine... Harry o anda bir kez daha yüklendi ve George'un nefesi kesildi. Acıtıyor, sıkıştırıyor ve yakıyordu. Harry onun yüzüne baktı, dişlerini gıcırdattı ve güçlü bir şekilde bir kez daha yüklendi. Kasıkları birleşmişti.

George inledi. Kendini dolu hissediyordu. Çok dolu.

Harry üzerinde kıpırdamadan durdu. Yüzünün kenarından kayan bir ter damlası, George'un köprücük kemiğinin üzerine düştü. "Tamam mı?" diye sordu homurdanarak.

Hayır. George başını salladı. Hatta gülümsemeye bile cüret etti.

"Cesur kız," diye fısıldadı Harry.

Sonra onu öpmek için öne doğru eğildi ve kalçalarını ya-

vaşça hareket ettirdi. Onu erkekliğini kıpırdatmadan eziyormuş gibiydi ve bu oldukça hoş bir duyguydu. George onun sırtını, gergin omuz kaslarını ve terden ıslanmış belkemiği vadisini keşfetti. Nihayet içinde hareket etmeye başlayınca da, biraz aşağı kayarak kalçalarının esnediğini hissetti. Bu acı verici bir şey değildi, ama erkeğin daha önce parmaklarıyla yaptığı hareket kadar da zevk vermiyordu. Böylece diliyle onun dilini uyarmaya ve parmaklarını erkeğin kalça kaslarına bastırmaya yoğunlaştı, çünkü ona tuhaf bir şekilde etkileyici geliyorlardı. Keşke şu anda onun sırtını görebilseydim diye düşündü. Bu arada içinin yumuşadığını hissetti ve Harry içine girip çıkmaya başladı. Erkekliğinin bunu yaparken verdiği hisler oldukça ilgi çekiciydi.

George kendinden geçmiş bir halde dışarıdan nasıl göründüklerini merak etti.

Sonra bütün düşünceler bir anda aklından uçup gidiverdi, çünkü Harry elini yine *oraya* bastırmaya başlamıştı ve her nasılsa zorlayarak içini dolduran penisinin ve parmaklarının birleşimi mükemmeldi. Böylece erkeğin kalçalarını kavrayarak kendi kalçalarını da ona doğru kaldırmaya başladı. Tamamen uyumsuz hareket ediyorlardı, ama bunun hiçbir önemi yoktu. Neredeyse... *Ah Tanrım!* Gerçekten yıldızları görmüştü. Öpüşmelerini bölerek, daha önce hiç hissetmediği türden bir hazla başını yas-tığa bırakıp gerindi.

Harry aniden onun vücudundan ayrıldı ve George ondan gelen sıcaklığın karnının üzerine fişkırdığını hissetti. George gözlerini tam zamanında açıp Harry'nin başını geriye atarak, haykırdığını gördü. Boynundaki tendonlar dışarı fırlamıştı ve gövdesi terden pırıl pırıl parlıyordu.

Bu adam hayatında gördüğü en şahane şeydi.

BİR İNSANI ÖLDÜRMEİNİN BU KADAR kolay olması gerçekten şaşırtıcıydı.

Silas başını aşağı eğip çalılıkların arasında yatan kadına baktı. Onu bir günü aşkın süredir kilit altında tuttuktan sonra, buraya sürüklemek zorunda kalmıştı. Ne de olsa uygun şekilde ölmüş görünmesi önemliydi. Ayrıca zehirli otları bulup hazırlaması gerekmişti. Bu da can sıkıcı bir işti. Kadın en sonunda kasılmış ve ceset iki büklüm olmuştu. Ölmeden önce kusmuş ve bağırsaklarının kontrolünü kaybederek fazlasıyla iğrenç bir şekilde her tarafa dışkılamıştı. Dudaklarını büzdü. Bütün bu süreç çok fazla zamanını almış ve artık bırakamayacağı kadar işin içine batmıştı.

Fakat yine de her şey çok kolay olmuştu.

Kendi arazisinde bir koyun otlağı seçmişti. Burası geceleri تنها olurdu, fakat yola yeterince yakındı. Böylelikle ceset tamamen çürümeden bulunacaktı. Önemli olan bu olayı koyun ölümleriyle ilişkilendirmektir. Buradaki çiftçiler bakar kör cinsinden adamlardı ve onlarla ilgili deliller olmazsa, ortalıkta olanı bile göremeyebilirlerdi.

Aslında kadını, kendi hazırladığı birayı içmeye ikna edebilirdi, fakat zorla boğazından aşağı akıtmak çok daha kolay olmuş, sonra da oturup beklemişti. Kadın, onun bu davranışına karşılık küfretmiş, ağlamıştı. Zaten onu bulduğunda sarhoştur. Bir süre sonra midesini tutarak kusmuş, ortalığa pislemiş ve en sonunda da ölmüştü.

Silas iç geçirerek gerindi. Bu kadar uzun süredir nemli taşlar üzerinde oturmaktan kaslarına kramplar girmeye başlamıştı. Ayağa kalkıp cebinden bir mendil çıkardı ve kokuşmuş cesede doğru yürüyerek, yontma erkek geyik heykelciğini mendilin içinden çıkardı. Sonra da onu cesedin birkaç adım uzağına yer-

leştirdi. Düşürölmüş gibi görünecek kadar uzağa, ama buluncak kadar yakına bırakmıştı. Yarattığı sahneye eleştiren gözlerle bakarak beğendi.

Sonra da kendi kendine gülererek oradan uzaklaştı.

GÖĞSÜNÜN ÜZERİNDE BİR AĞIRLIK HİSSEDİYORDU. Harry gözlerini açtı, fakat kıınıldamadı. Göğsünün ve sağ kolunun üzerinde zencefil rengi bir saç bulutunun yayılmış olduğunu gördü.

Demek bütün gece onun yanında kalmıştı.

Pencereye baktı ve sessizce lanet okudu. Gün çoktan ağarmıştı. Bir saat önce kalkmış olması, Leydi Georgina'nın ise o saatten de önce buradan ayrılmış olması gerekiyordu. Fakat burada daracık bir yatakta leydisiyle birlikte yatmak çok hoştu. Yan tarafında onun göğüslerinin dolgunluğunu hissedebiliyordu. George, nefesini onun omzuna üflüyordu ve bir elini sahiplenircesine onun göğsünün üzerine atmıştı. Belki sahiplenmişti de. Hatta belki de kendisi, onun peri masallarından birinde yer alan büyülenmiş bir prensti ve o kalbinin anahtarını eline geçirmişti.

Tabii ruhunun anahtarım da.

Harry tekrar gözlerini kapadı. Genç kadının kendisinininkiyle karışmış olan kokusunu alabiliyordu. Daha sonra Leydi Georgina hafifçe kıpırdayarak elini karnına, hatta neredeyse sabah sabah yine dikilmiş olan erkekliğine kadar kaydırdı. Harry nefesini tuttu, fakat neyse ki George'un kıpırdanması durmuştu.

Harry'nin işemesi gerekiyordu. Ayrıca genç kadın bu sabah muhtemelen çok sinirli olacaktı. Onun kolunu üzerinden alarak kalkıp oturdu. Leydi Georgina'nın saçları yüzüne dağılmıştı. Onları nazikçe geriye doğru çekti ve George uykusunda burnu-

nu kırıştırdı. Harry gülümsedi. Genç kadın bu haliyle vahşi bir Çingene kızına benziyordu. Eğilerek, çıplak göğsünü öptü. Sonra ateşi besledi ve dışarıda işemek üzere pantolonunu üzerine çekti. Geri döndüğünde ateşe kaynaması için su koyarak tekrar küçük odaya baktı. Leydisi hâlâ uyuyordu.

Demliğı ocaktan almak üzereydi ki, birisi kulübenin kapısını yumruklamaya başladı. Küçük odanın kapışım hızla kapattı ve bıçağını avucuna alarak kulübenin kapısını açtı.

Dışarıda bir adam duruyordu. Kırmızımsı kahverengi saçlı, uzun boylu bir adamdı bu. Yabancı, kemikli ellerinden birinde bir binici kamçısı sallıyordu. Arkasında ise bağlanmış bir at vardı.

"Evet?" diyerek sağ elini başının arkasına götürdü Harry. Öbür eliyle, kapı pervazının arkasına gizlenmiş halde bıçağı tutuyordu.

"Leydi Georgina Maitland'ı arıyorum." Yabancı, üst tabakaya özgü vurucu bir tonda konuşuyordu ve çoğu erkeğı olduğu yerde dondurabilirdi.

Harry bir kaşını kaldırarak, "Peki, benim kim olduğunuzu öğrenebilme şansım var mı?" diye sordu.

"Maitland Kontu."

Harry, "Ah," diyerek kapıyı kapamaya hazırlandı.

Fakat Maitland kamçısını kapı aralığına koyarak onu engelledi ve, "Onun nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. Şimdi sesinde bariz bir uyarı hissediliyordu.

"Evet," diyerek ifadesiz bir şekilde Maitland'a baktı Harry. "Çok yakında malikânede olacaktır."

Diğer adamın gözleri öfkeyle parladı. "Bir saat içinde, yoksa bu lanet olası ahırdan bozma kulübeyi başına geçiririm," dedi.

Harry kapıyı kapadı.

Döndüğünde, Leydi Georgina'yı yatak odasından gizlice bakarken gördü. Saçları açık bir halde omuzlarından aşağıya dalgalanıyordu ve örtünmek için yatak çarşafını kullanmıştı.

"Kimdi o?" diye sordu. Sesi, hâlâ uykulu olduğundan boğuk çıkıyordu.

Harry o anda onu kucağına alıp yatağına geri götürmeyi ve içinde bulundukları günü unutturabilmeyi diledi, fakat dünya ve onun içindeki her şey onları bekliyordu.

Bu yüzden demliği tekrar rafa koyarak, "Erkek kardeşiniz," diye cevap verdi.

BİR KADININ COŞKU DOLU BİR gecenin ardından, görmek istemeyeceği tek kişi erkek kardeşi olmalıydı. George sinirli sinirli boynundaki kurdeleyle oynadı.

Tiggle eline hafifçe vurdu ve saçına son olarak bir toka daha yerleştirerek, "İşte, Leydim. Hiç olmadığınız kadar hazırsınız," dedi. En azından hizmetçi artık ona kederli gözlerle bakmıyor, bunun yerine dert ortağı olmaya çalışıyordu. Herkes dün gece olanları biliyor muydu acaba? Aslında gerçekten de geceyi Harry'nin yanında geçirmek konusunda daha dikkatli davranması gerekirdi. George içini çekerek, Tony'ye baş ağrısını bahane etmeyi düşündü. Fakat Tony'nin en belirgin özelliği inatçılığıydı. Onu kendisiyle görüşmesi için odasından dışarı sürükleyemezdi belki, fakat George ortaya çıkmaya çalıştığı anda, onu kapının önünde bulurdu. Bu yüzden en iyisi bir an evvel olayın üzerine gitmekti.

Böylece omuzlarını geriye atarak özellikle kızgın bir aslanla karşılaşmaya giden bir Hristiyan gibi, kararlı adımlarla aşağıya

George'a sempatik bir ifadeyle baktı.

İçeride Tony, kemikli burnunu ateşe dikmiş bir halde, şömine rafının yanında duruyordu. Anlaşılan büfedeki yiyeceklere elini bile sürmemişti. Tony, çıkık elmacık kemiklerinin ve gür kaşlarının hâkim olduğu uzun ve köşeli yüzüyle, tam anlamıyla hık demiş merhum babalarının burnundan düşmüştü. Tek farkı annelerinden miras kalan kestane rengi saçlarıydı. Bir de tabii ki onun babalarından çok daha kibar bir adam olduğu gerçeğini atlamamak gerekirdi.

Ne olursa olsun, genellikle ondan çok daha inceydi.

George, Violet'ın manidar bir şekilde ortalıklarda olmadığını fark etti. Bunun sebebi konusunda çok iyi bir fikri de vardı, ama o haspayı sonra köşeye sıkıştıracaktı.

"Günaydın, Tony," diyerek ağır adımlarla büfeye doğru yürüdü. Tereyağlı ringa balığı. Demek aşçı bile olanlardan haberdardı. Kendisine büyük bir tabak hazırladı. Güce ihtiyacı olacaktı.

Tony de onu, "George," diyerek soğuk bir şekilde selamladı. Sonra hızla gidip kapıyı açtı. İki uşak şaşkın bir şekilde ona bakıyorlardı. "Şu sıralarda size ihtiyacımız olmayacak. Ayrıca lütfen rahatsız edilmememizi sağlayın," dedi.

Uşaklar eğilerek, "Emredersiniz, Lordum," dediler.

Tony kapıyı kapadı ve yeleğini düzeltmek üzere aşağı doğru çekti. George şaşkınlıkla gözlerini yuvarladı. Erkek kardeşi ne zaman bu kadar kibirli bir adam haline gelmişti? Geceleri odasında özel olarak pratik yapıyor olmalıydı.

"Kahvaltı yapacak mısın?" diye sordu George otururken. "Aşçı çok güzel ringa balıkları pişirmiş."

Tony, onun nazik sözlerini duymazdan gelerek, "Bunu yaparken ne düşünüyordun acaba?" dedi. Ses tonu inanılmaz derecede aksiydi.

"Ee, aslında doğrusunu bilmek istersen, hiçbir şey düşünmüyordum," diyerek çayını yudumladı George. "Yani demek istediğim, ilk öpücükten sonra. O gerçekten çok güzel öpüşüyor da."

"George!"

"Tony, bunları bilmek istemiyorsan, niye soruyorsun?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Benimle hoppa hoppa konuşma."

George içini çekerek çatalını masaya bıraktı. Nedense, ringa balıkları bugün ağzında kül gibi bir tat bırakıyordu. "Bu seni ilgilendirmez," dedi.

"Tabii ki ilgilendirir. Sen benim kız kardeşimsin ve bekârsın."

"Ben senin ilişkilerine burnumu sokuyor muyum? Londra'da hangi hanımlarla görüştüğünü soruyor muyum?"

Tony kollarını çaprazlayarak iri burnunu ona dikti. "Bu aynı şey değil. Sen de biliyorsun."

"Evet," dedi George tabağındaki bir ringa balığıml dürterek. "Ama aynı şey olması gerekir."

Tony içini çekti. Sonra bir sandalye alıp karşısına oturdu ve, "Belki öyle, ama bu dünyada işler böyle yürümüyor. Toplumun olması gerektiği şekle göre değil, şu anda olduğu şekle göre hareket ediyoruz. Ve bu toplum seni oldukça sert bir biçimde yargılayacaktır, canım," dedi.

George dudaklarının titremeye başladığını hissediyordu.

"Benimle Londra'ya dön," dedi Tony. "Bütün bunları unutabiliriz. Orada seni tanıştırabileceğim centilmenler var ve..."

"Bu olay at seçmeye benzemez. Benim derdim doru atımı, kestane rengi bir atla değiştirmek değil."

"Neden olmasın? Neden kendi sınıfından bir erkek bulmuyorsun? Yani seninle evlenebilecek ve sana çocuklar verebilecek birini."

"Çünkü," dedi George yavaşça. "Ben herhangi bir adam istemiyorum. Ben *bu adamı* istiyorum."

Tony elini masaya indirerek George'u oturduğu yerde sıçratmıştı. Sonra öne doğru eğilerek, "Ve ailenin geri kalan kısmının canı cehenneme diyorsun, öyle mi? Sen böyle biri değilsin. Violet'ın önünde sergilediğin örneğe bak. Onun da senin yaptığını yapmasını ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ama hayatımı Violet'a örnek olmak üzere yaşayamam."

Tony dudaklarını büzmüştü.

"Zaten sen de öyle yaşamıyorsun," diyerek kardeşini suçladı George. "Yapacağın her harekette, 'Bu erkek kardeşlerim için iyi bir örnek mi acaba?' diye durup düşündüğünü bana dürüstçe söyleyebilir misin?"

"Tanrı aşkına..."

Tam o anda kapı hızla açıldı.

Her ikisi de şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Tony'nin kaşları çatılmıştı. "Size rahatsız edilmek isteme..."

"Lordum. Leydim." Harry, kapıyı tartaklanmış iki uşağın yüzüne kapayarak salonda ilerledi.

Tony hemen masadan doğrulup ayağa kalktı. Harry'den

rahatlıkla yarım baş kadar daha uzundu, fakat daha kısa olan adam kararlı yürüyüşünü hiç bozmadı.

"İyi misiniz, Leydim?" George'la konuşmuş, ama gözlerini Tony'den bir an olsun ayırmamıştı.

"Evet, teşekkür ederim, Harry," diye cevap verdi George. Kulübeden ayrılmadan önce onu, Tony'nin kendisini asla incitmeyeceğine dair ikna etmeye çalışmıştı, fakat genç adam yine de kendi gözleriyle görmeye karar vermiş olmalıydı. "Bir ringa balığı ister misin?"

Harry'nin ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı, fakat Tony onun cevap vermesini engelleyerek, "Size ihtiyacımız yok. Gidebilirsiniz," dedi.

"Tony." George'un nefesi kesilmişti.

Harry, "Lordum," diyerek başını yana eğdi. Yüzüne yine boş bir ifade yerleştirmişti.

George o anda kalbi binlerce küçük parçaya ayrılmış gibi hissetti. *Bu hiç doğru bir hareket değil.* Ayağa kalkmaya yeltendi, fakat Harry çoktan arkasını dönmüş ve kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

Sevgilisi, erkek kardeşi tarafından sıradan bir hizmetçi gibi kovulmuş ve odayı terk etmişti.

BİR ERKEĞİ, KADININI KORUYAMAMAK KADAR yıkan hiçbir şey olamazdı. Harry, büyük bir hırsla pelerinini ve üç kenarı kalkık şapkasını alıp topuklarıyla çakıl taşlarını döve döve ahırlara doğru yürüdü. Fakat Leydi Georgina, tam olarak ona ait değildi, öyle değil mi? Genç kadının onunla kanunsal ya da toplumsal bir bağlılığı yoktu. Leydi Georgina, sadece onun kendisiyle sevişmesine izin vermiş bir kadındı. O da bir kez.

Ve belki de bu son kez olacaktı.

Bu genç kadının ilk deneyimiydi. Bu yüzden de kaçınılmaz olarak canı acımıştı. Birleşme öncesinde ona zevk vermişti, ama bu sonrasında yaşadığı acıyı telafi etmeye yeter miydi? Sadece ilk seferinin acılı olduğunu arılamış mıydı acaba? Belki de eti onun içindeyken de, ona zevk verebileceğini kanıtlamasına izin vermezdi.

Küfürler savurdu. Atının başını tutan seyis yamağı, ona temkinli gözlerle baktı. Harry, çocuğa asık bir suratla bakarak dizginleri onun elinden aldı. Leydi Georgina'yı istiyor olması ona hiç iyi gelmiyordu. Hemen o anda, üstünde ya da altında, hiç fark etmezdi, ama kendi etin i onun içine saplamak ve bir kez daha dünyanın yok olduğunu hissetmek istiyordu.

"Bay Pye!"

Harry omzunun üstünden arkasına baktı. Maitland Kontu, Woldsly Malikânesi merdivenlerinden ona sesleniyordu. *Hey Tanrım*, gene ne vardı?

"Bay Pye, atımın getirilmesini beklerseniz, size eşlik edeceğim," diyordu Kont.

Pek fazla seçeneği yoktu. Öyle değil mi? "Pekâlâ, Lordum," dedi.

Harry, at uşakları Lörd'un emrini yerine getirmek üzere koştururken, adamın ağır ağır dolaşmasını izledi. Adam bu sabah kendisini tanıtmış olmasa bile, onun kim olduğunu bilirdi çünkü gözleri tıpkı kız kardeşinin gözleriydi: Dupduru, insanın içine işleyen bir mavilikteydiler.

Eyerli bir at getirildi ve iki adam da atlarına atlayarak, tek kelime bile etmeden ahır avlusunun dışına doğru yola çıktılar. Kont en azından ağzı sıkı davranıyordu.

Kara bulutlar öfkeli bakışlarını üzerlerine dikmişler, onları yağışın hiç istenmediği bu topraklara daha fazla yağmur göndermekle tehdit ediyorlardı.

Kont konuştuğunda neredeyse çiftliğin kapılarına gelmişlerdi. "Peşinde olduğun şey paraysa, sana işini hızlandıracak hoş bir miktar önerebilirim."

Harry konta, başka bir deyişle Leydi Georgina'nın seslendiği adıyla Tony'ye baktı. Yüzü taş gibi ifadesizdi fakat dudakları, ondan hiç hoşlanmadığını açığa vuran bir biçimde, köşelerinden hafifçe yukarı kıvrılmıştı. "Para peşinde değilim, Lordum," diye cevap verdi Harry.

"Beni aptal yerine koyma," dedi Tony. Burun delikleri genişlemişti. "Yaşadığın kulübeyi gördüm. Ayrıca kılık kıyafetine bakılırsa cebinde beş kuruşunun bile olmadığı anlaşılıyor. Sen, kız kardeşimin parasının peşindesin."

"Yani Leydi Georgina'nın yanında olmak istemem için başka bir sebep göremiyorsunuz. Öyle mi?"

"Ben..."

"Leydime hakaret etmeye ne kadar yaklaştığının farkında mısınız, merak ediyorum," dedi Harry.

Öteki adamın elmacık kemiklerine bir kırmızılık yayılmıştı. Harry, o sırada Kont'un Leydi Georgina'nın küçük kardeşi olduğunu hatırladı. Nereden bakılsa, yirmi beş, yirmi altı yaşının üzerinde olamazdı. Sadece otoriter havası sayesinde daha büyük gösteriyordu.

"Paramı almıyorsan da, kız kardeşimi rahat bırak, yoksa emin ol, seni referans bile vermeden kovarım," dedi Tony.

"Ben kız kardeşiniz tarafından işe alındım, sizin tarafınızdan değil, Lordum."

"Senin hiç gururun yok mu, be adam?" diyerek atını aniden durdurdu Tony. "Ne çeşit bir sokak köpeği yalnız bir kadının peşine düşer?"

Harry de atını durdurarak, "Gerçekten de kız kardeşinizin kendisinden yararlanmaya çalışan bir adamı fark edemeyeceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Bunun üzerine Tony kaşlarını çatarak, "Sen onun hayatını tehlikeye attın. Violet kız kardeşimizin senin yanındayken saldırıya uğradığını söylüyor," dedi.

Harry içini çekti. "Peki, Leydi Violet, Leydi Georgina'nın o saldırganlara ateş ettiğini de söyledi mi?" Öteki adamın gözleri büyümüştü. "Ya da ona dış geçirip sözümü dinletebilmiş olsam, zaten faytonda yanımda olmayacağını?"

Tony ürkmüştü. "Hiç düşünmeden üstünüze geldi, değil mi? Evet, onun böyle inatçı bir damarı vardır," dedi.

Harry, bir kaşını havaya kaldırdı.

Böylece Tony öksürerek tekrar atını sürmeye başladı ve, "Yine de, ne olursa olsun, bir beyefendi ilgisine karşılık alamayacağı bir hanımefendi konusunda ısrarcı olmaz," dedi.

"Bu durumda, anladığım kadarıyla, sizin iki adet sorunuz var, Lordum," dedi Harry.

Tony'nin gözleri kısılmıştı.

"Birincisi söz konusu hanımefendi kesinlikle ilgime karşılık veriyor ve ikincisi..." O anda Kont'un gözlerinin içine bakmak için başını çevirdi. "Ben bir beyefendi değilim."

On Birinci Bölüm

"Violet, aç şu kapıyı!" George nefesini tutup kulağını kapıya dayadı. Hiçbir şey duyulmuyordu. "Orada olduğunu biliyorum. Nefesini duyabiliyorum."

"Duyamazsın." Kız kardeşinin sesi içeriden fazlasıyla sinirli geliyordu.

Hah! "Violet Elizabeth Sarah Maitland. Şu kapıyı hemen aç yoksa Greaves'e menteşelerini söktüreceğim."

"Hayır, böyle bir şey yapamazsın. Menteşeler içerde."

Violet'in sesi şimdi de zafer kazanmış gibi çıkıyordu.

Demek öyle, küçük haspa. George içini çekerek dişlerini gıcırdattı. "Öyleyse ben de kapıyı kırmasını sağlarım," dedi.

"Hayır, yapamazsın." Sesi daha yakından gelmeye başlamıştı.

George, "Buna gerçekten inandığını sanmıyorum," diyerek kollarını kavuşturup bir ayağını yere vurdu.

Karşı taraftan bir gıcırta duyuldu ve kapı açıldı. Sonra yaşlarla dolu bir göz usulca dışarı baktı.

George, "Ah, hayatım," diyerek kapıyı ittirip içeri girdi ve kapıyı hemen arkasından kapadı. "Evet, ipleri koparma zamam. Şimdi, söyle bana. Seni Tony'ye mektup yazmaya iten şey nedir?"

seni avucunun içine aldı. Okşamalarıyla ve seks oyunlarıyla seni büyüledi," dedi.

"Okşamalar ve seks oyunları mı?" George'un kaşları çatılmıştı. "Sen seks oyunları hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordu.

şarak. "Yani sadece herkesin bildiği şeyleri işte."

George, kız kardeşinin yüzü kızarıırken gözlerini dikmiş, onu izliyordu. Açık bir tene sahip olunca, yalan söylemek hep sorun olurdu zaten. "Violet," dedi yavaşça. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ve Violet o anda feryadı basarak kendisini George'un kollarına attı.

George, "Tamam, tamam, tatlım," diyerek geriye doğru sendeledi. Ne de olsa Violet ondan beş altı santimetre daha uzundu. Sonra pencerenin yamndaki kırlentli koltuğa oturdu ve, "Her neyse, düşündüğün kadar kötü olamaz," dedi.

Violet konuşmaya çalışarak tıkanı ve biraz daha ağladı. George, kız kardeşinin kulağına ancak üzüntülü bir çocuğa söylenebilecek aptalca sözler mırıldanarak onu salladı ve nemli alnındaki saçları geriye doğru taradı.

Violet ise nefes almaya çalışarak titredi. "An-anlamıyorsun. Ben gerçekten korkunç bir şey yaptım," diyerek bir eliyle gözlerini ovuşturdu. "Be- be-ben *günah* işledim, George!"

George dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılmasına engel olamadı. Zaten Violet her zaman böyle dramatik davranırdı. Fakat hemen kendini toparlayarak, "Anlat bana," dedi.

"Be-be-ben bir adamla yattım." Kelimeler zor anlaşılıyordu çünkü Violet başını George'un kucağına gömmüştü, fakat George böyle bir cümleyi yanlış anlamış olamazdı.

George olayı hemen anlamış ve korkudan boğazı daralmıştı. "Ne?" diyerek Violet'ı göğsünden kaldırdı. "Bana bak. Ne demek istiyorsun?" Kız kardeşi bu konuda bir şekilde yanılmış olabilirdi. Belki de basit bir sarılmayı çok daha fazlasıyla karıştırıyordu.

Violet perişan haldeki yüzünü kaldırdı ve, "Bekâretimi bir adama verdim. Yatakta kan vardı," dedi.

"Ah, aman Tanrım." Hayır Violet, onun küçük kız kardeşi, böyle bir şey yapmış olamazdı. George kendi gözlerinin de yaşlarla yanmaya başladığını hissetti, fakat onlardan hemen kurtularak kız kardeşinin yüzünü elleri arasına aldı. "Seni buna zorladı mı? İncitti mi?" diye sordu.

"Ha-hayır." Hıçkırıklarla nefesi kesiliyordu. "Çok daha kötü. Ben bu işi kendi özgür irademle yaptım. Ben seks düşkünü bir kadını. Ben bir... *bir fahişeyim*," diyerek tekrar gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü George'un eteklerinin arasına sakladı.

George kız kardeşinin sırtını okşayarak bekledi ve düşündü. Öncelikle durumu çok iyi değerlendirmeliydi. Violet tekrar sakinleşince, "Bence senin bir fahişe olduğunu söyleyecek kadar ileri gidemeyiz," dedi. "Yani demek istediğim bunun karşılığında para almadın, değil mi?"

Violet başını iki yana salladı. "Tabii ki..."

George onun elini tuttu. "Seks düşkünü olma meselesine

gelince... Yalnızca bir tek adamla birlikte oldun. Doğru tahmin ediyorum, değil mi?"

"E-evet." Violet'ın alt dudağı titriyordu.

"O halde sanırım benim şu önyargımı mazur görmek zorunda kalacaksın: Bu olayda en az senin kadar o beyefendinin de suçu var. O kaç yaşında?"

Violet, şehvet düşkünü sıfatından kurtulduktan sonra biraz isyankâr görünmeye başlamıştı. "Yirmi beş," dedi.

Yirmi beş! Baştan çıkaran, pis zampara... George içini çekti. "Peki, ben onu tanıyor muyum?" diye sordu soğukkanlı bir tavırla.

Violet ablasını itip ondan uzaklaşarak, "Sana onun kim olduğunu söylemeyeceğim! Beni onunla evlenmeye zorlayamazsın," dedi.

George bakakalmıştı. Neredeyse kalbi duracaktı. "Hamile misin?"

"Hayır!" Violet'ın korku dolu ifadesi yapmacıksızdı. *Çok şükür.*

George rahat bir nefes aldı ve, "Öyleyse neden seni onunla evlenmeye zorlayacağımı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Evet, belki sen zorlamazsın, ama Tony..." Violet ayağa kalkıp, odanın içinde gezinmeye başladı. "Bana sürekli mektup yazıyor," dedi.

"Tony mi?"

"Hayır!" Violet hızla döndü ve parlayan gözlerle ablasına baktı. "O."

"Ah, *o mu?*" diyerek kaşlarını çattı George. "Ne yazıyor sana?"

"Onunla evlenmemi istiyor. Beni sevdiğini söylüyor. Fakat George..." Violet komodinin üzerinden aldığı şamdanı sallayarak konuşmaya devam etti. "Onu artık sevmiyorum. Eskiden seviyordum. Yani sevdiğimi sanıyordum. Zaten bu yüzden, şey, anlarsın va."

"Fazlasıyla," dedi George. Yüzünün kızardığını hissediyordu.

Violet, "Fakat bir süre sonra gözlerinin birbirinden ne kadar ayrıık durduğuna ve *değil* kelimesini ne kadar yapmacıklı bir şekilde söylediğine falan dikkat etmeye başladım," diyerek omuz silkti ve şamdanı tuvalet masasının üzerine bıraktı. "Sonra da aşk ya da her ne ise uçup gitti. Ondan nefret etmiyorum. Sadece âşık değilim. O kadar."

"Sen de Bay Pye için öyle mi hissediyorsun?" diye sordu Violet. "Ona olan hislerin sona erdi mi?"

O anda George'un gözlerinin önünde Harry'ye ait bir görüntü belirdi. Onun bedeni üzerinde sarsılarak kasılırken, başını geriye doğru atmış ve boynundaki tendonlar gerilmişti. Rahmini yavaş yavaş bir sıcaklığın kapladığını hissetti ve kendisini gözlerini zevkle kaparken yakaladı.

Sonra gözlerini telaşla tekrar açarak dik oturmak üzere toparlandı ve, "Ah, tam olarak değil," diye cevap verdi.

"Ah," dedi Violet. Ümitsiz görünüyordu. "Öyleyse belki de benim yüzümdendir."

"Ben öyle düşünmüyorum, hayatım. Muhtemelen daha sadece on beş yaşında olduğundan ya da..." Violet dudaklarını öne doğru çıkarınca çabucak ekledi George: "Ya da sadece onun senin için doğru adam olmamasındandır."

"Ah, George!" diyerek kendisini sırtüstü yatağa bıraktı Violet. "Benim asla başka bir âşığım olmayacak. Düşünsene, o kişiye bekâretimi kaybettiğimi nasıl açıklarım? Belki de *onunla* evlenmeliyim. Başka bir adam beni almaz zaten/" Sonra gözlerini yatağının üzerindeki saçaklara dikerek, "Sadece bundan sonraki hayatım boyunca onun o burun çekmelerine katlanabilir miyim, emin olamıyorum," dedi.

"Evet, bu işkence gibi bir şey olurdu," diye mırıldandı George. "Fakat korkarım ki bu işe ağırlığımı koyup senin onunla evlenmeni yasaklamak zorunda kalacağım. Böylece ondan kurtulmuş olursun."

"Sen bir harikası," dedi Violet yattığı yerden ürkekçe gülümseyerek. "Ama o hana onun karısı olmadığım takdirde, her şeyi herkese anlatmak zorunda kalacağını söyledi."

"Ah." Şu şantajcı piçi bir eline geçirseydi... "Bu durumda gerçekten de onun ismini bana söylemek zorundasın, hayatım," dedi George. Violet itiraz etmeye başlayınca da, elini kaldırarak, "Biliyorum, biliyorum ama tek çıkar yol bu," dedi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu kız kardeşi usulca.

George onun gözlerine bakarak, "Onun kim olduğunu Töny'ye söylemek zorunda kalacağız. Böylece o da bu adamı senin evlilikle ilgilenmediğin konusunda ikna edebilir;"dedi.

"Ama Tony'den bahsediyoruz, George!" Violet kollarını yatağın iki tarafına açarak yatmış ve farkında olmadan, şehit düşmüş bir asker pozisyonunu almıştı. "Onun insana ne kadar soğuk bir şekilde ve küçümseyerek baktığını biliyorsun. O bakışlar altında kendimi bir solucan gibi hissediyorum. *Ezilmiş* bir solucan gibi."

Evet, hayatım, o bakışını biliyorum," dedi George. "Ayrıca bu sabah senin sayende ben de o bakışlara maruz kaldım."

"O konuda çok üzgünüm," dedi Violet. Gerçekten de yaptığına pişman görünüyordu. Sonra kendi ikilemine geri dönerek, "Tony beni onunla evlenmeye zorlayacaktır," dedi.

"Hayır, işte şimdi Tony'ye iftira ediyorsun," dedi George. "Tamam, lord unvanını aldıktan sonra bütün espri yeteneğini yitirmiş olabilir fakat bu, kız kardeşini istemediği bir evliliğe zorlayacağı anlamına gelmez. Özellikle de on beş yaşındaki kız kardeşini."

"O adamla yatmış olmama rağmen mi?"

"Evet, ona rağmen," diye gülümsedi George. "Tony'nin onu ikna etmek konusunda ne kadar etkili olacağını düşünsene. Aslında, bence kont unvanlı bir erkek kardeşe sahip olmanın tek avantajı bu."

O GECE GEORGE SOĞUKTAN ÜRPEREREK pelerininin kapüşonunu başına daha sıkı çekti. Saat geç olmuştu. Neredeyse gece yarısıydı ve Harry'nin kulübesi karanlıktı. Belki de çoktan yatmıştı. Başka zaman olsa ve başka bir sebeple yola çıkmış olsa, hemen geri dönerdi. Fakat içindeki bu dürtü onu yoluna devam etmeye zorluyordu. Onu tekrar görmeliydi. Tabii gecenin bu geç saatinde buralara gelme sebebi, sadece *onu görmek* olamazdı, öyle değil mi? Elmacık kemiklerinden yukarıya doğru kızarmaya başladığını hissetti. Harry Pye'ı görmekten fazlasını, çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Ve şu anda bu isteğinin ardında yatan sebepleri detaylı olarak incelemek istemiyordu.

Böylece onun kapısını çaldı.

Sanki Harry de onun gelmesini bekliyormuş gibi, kapı hemen açıldı. "Leydim," diyen genç adamın gözleri duygu yüklüdü.

Harry'nin göğsü çıplaktı ve George'un bakışları hemen o bölgeye kaydı. "Umarım rahatsız etmiyorumdur," dedi George cılız bir sesle, gözlerini onun sol göğsüne dikerek.

Harry uzun kollarından birini ileri doğru uzatarak onu içeri çekti. Kapıyı hızla kapadı ve onu hemen arkasına dayadı. Kapüşonunu geriye itip dudaklarını zapt etti ve George'un başını arkaya doğru atıp dilini ağzından içeri bastırarak dudaklarını onun dudaklarının üzerine kapadı. *Ah, Tanrım!* İşte buna ihtiyacı vardı. Bu işin tadını bir kez aldıktan sonra mı bu kadar zevk düşkünü olmuştu? Erkeğin elleri onun başının arkasını kavradı ve George saçındaki tokaların düştüğünü hissetti. Saçları açılarak sırtından aşağı dağılmıştı. Elleri erkeğin sırtında geziniyor, sıvazlıyor ve okşuyordu. Sevgilisinin ağzındaki bira tadım alabiliyor, erkeksi kokusunu içine çekiyordu. Göğüs uçları çoktan kabarmış, bu adamın kim ya da ne olduğunu hatırlamış gibi sızlamaya başlamışlardı.

Harry, ağzını açıp dudaklarını onun boynuna gömerek, "Rahatsız olmuyorum," dedi hırıltılı bir sesle.

George, onun hangi soruya cevap verdiğini hatırlamaya çalışırken Harry, bir elini elbisesinin üst kısmına attı ve ince kumaşı yırtarak, elbiseyi vahşice aşağı çekip çıplak göğüslerini açıkta bıraktı. George'un nefesi kesildi ve bacak arasının ıslandığını hissetti. Daha sonra genç adam göğüs ucunu ağzının içine alarak hafifçe kıstırdı. George aslında onun göğsünü ısıracığından endişe etmişti, çünkü Harry onun kadınlığına karşı hayvansı, ilkel ve eril bir tutum sergiliyordu. Ve sonra göğüs ucuna ulaşarak gerçekten de ısırdı. Keskin bir çimdiklenme hissiydi bu.

George elinde olmadan başını geriye doğru atıp inledi.

Harry'nin eli şimdi eteklerinin altındaydı. Kumaşları ittirip kenara çekerek kadınlığının merkezini bulmak için sabırsızlanı-

yormuş gibiydi ve hedefine ulaştığında, George onun omuzlarına tutundu. Harry dokunarak hissetmek için parmaklarını o kısımda gezdirdi.

Sonra başını onun göğsünden kaldırdı ve kıkırdarak, "Benim için ıslanmışsın," dedi. Sesi esrarlı ve arzu doluydu.

Sonra onu iki elini kalçalarının altına koyarak kaldırdı ve kapıyadaydı. George'un tüm ağırlığı şimdi erkeğin üzerindeydi. Harry kalçalarının arasında hareket ederken, çaresizce her yanını ona açmıştı. İlk önce pantolonunun orasına süründüğünü hissetti, sonra da *onun*. Gözlerini kocaman açarak, erkeğinin gözlerine baktı. Yırtıcı bir hayvanın gözleri gibi yemyeşil parıldıyorlardı.

Ah, Tanrım.

Harry kalçalarını biraz salladı ve George onun içine girdiğini hissetti. *Onun* geniş başının, aşağıdaki dudaklarını araladığını hayal ederek, gözleri yarı kapalı halde kesik kesik solumaya başladı. Harry kalçalarını bir kez daha sallayarak penisini biraz daha ileri itti.

"Leydim." Nefesi genç kadının dudaklarını yalıyordu.

George, bir gayretle gözlerini açarak, "Ne var?" diye sordu. Kendisini, muhteşem bir hayalin içinde süzülüyormuş gibi, sersemlemiş ve sarhoş hissediyordu.

"Umarım siz de benim cüretkârlığımdan rahatsız oluyorsunuzdur?" diyerek kalçalarını bir kez daha hareketlendirdi Harry.

Ne? "Hayır, ben... *Ah*, rahatsız olmuyorum." Güçlkle konuşabiliyordu.

"Emin misiniz?" diyerek, şeytanca bir gülüşle, göğüs ucunu emdi Harry. Ve George olduğu yerde sıçradı.

George son derece duyarlı bir hale gelmiş, neredeyse acı hissetmeye başlamıştı. *Bunu ona ödeteceğim.*

Harry kalçalarını salladı.

Ama başka zaman. "Kesinlikle eminim," diye inledi George.

Harry sırtı, ama şakaklarından bir damla ter süzüldü. "O halde izninizle," dedi.

Ve onun onayım beklemeden, penisini tüm uzunluğuyla onun içine doğru ittirerek, onu kapıdan yukarı doğru kaldırdı ve tam *orasına* doğru abanarak harekete geçti. George da onu bacakları, kolları ve tüm kalbiyle sarıp sarmaladı. Harry, penisini acı verici bir yavaşlıkla çekerek, aynı süreci bir kez daha tekrarlardı, fakat bu sefer ona çarptığında, kalçalarını biraz döndürdü. Bu darbe, haz zerreciklerinin George'un tüm vücuduna dağılmasını sağlamıştı.

Zevkten ölecekti.

Harry tekrar geri çekildi. George, onun erkekliğinin hassas etinin içinde sürtünerek, santim santim çekildiğini hissedebiliyordu. George nefes alıp aradaki zamandan yararlanmaya çalışarak, erkeğin onunla bir kez daha çiftleşmesini bekledi. Ve Harry çok geçmeden penisiyle onun içine doğru abanarak ve kasıklarını onun açıkta duran merkezine doğru sürterek, George'un beklentisini karşıladı. Sonra kontrolünü kaybeder gibi oldu ve hızla içine girip çıkmaya başladı. Hareketleri kısa ve kesik kesikti. Ama bir o kadar da etkiliydi, Tanrı'nın belası adam. Ve sonra George zevk almaya başladı. Tüm vücuduna bitmek tükenmek, bilmeyen zevk dalgaları yayılmaya başlamıştı. Ne nefesine hâkim olabiliyor, ne de görüp duyabiliyordu, sadece ilkel bir teslimiyetle inliyor ve açık tuttuğu ağzım onun tuzlu ve sıcak omuzuyla dolduruyordu.

Harry'yi ısırmıştı.

Ve Harry aniden onun içinden çıkarak geldi, fakat sarsılarak bedenleri arasına boşalırken, George'u kollarıyla sarmaya devam etti. İkisi de derinlere doğru çekilip nefes nefese titrerlerken, George'a doğru eğildi. Ağırlığı genç kadını hâlâ duvara dayalı tutuyordu. George kendisini ağırlaşmış ve halsiz hissediyordu. Sanki bacaklarım bir daha hareket ettiremeyecekmiş gibiydi. Harry'nin omuzlarını okşayarak parmaklarım kendi eseri olan ısırik izinin üstünde gezdirdi.

Harry, başını onun saçlarının içine gömerek içini çekti. sonra George'a çeki düzen verirken, bacaklarının yere inmesine izin verdi. "Keşke sizi yatağıma taşıyabilsem, Leydim, ama korkarım ki beni biraz önce tükettiniz. Yani..." Onun gözlerine bakacak kadar geri çekilerek devam etti. "Yani eğer geceyi benimle geçirmek niyetindeyseniz?"

"Evet," diyerek bacaklarım kontrol etti George. Yalpalyordu, ama bununla da idare ederdi. "Geceyi seninle geçireceğim," dedi.

"Peki ya erkek kardeşiniz?" diye sordu Harry arkasında durarak.

"Erkek kardeşim benim hayatımı kontrol edemez," dedi George gururlu bir şekilde. "Ayrıca hizmetçilerin giriş kapısından çıktım."

"Ah," diyerek yatak odasına doğru genç kadını takip etti Harry. George o sırada onun bir leğen su getirdiğini görmüştü.

George kaşlarını havaya kaldırdı ve, "Aslında dün gece de böyle yapmalıydım," dedi. Harry utanmış mıydı yoksa?

Genç adam leğeni yatağın yanına koyarak, onun elbisesini ve kombinezonunu çıkarmasına yardım etti. Sonra ayakka-

bılarını ve çorabını çıkarmak için eğilerek, "Uzanın, Leydim," dedi.

George yatağa sırtüstü uzandı. Nedense o anda, biraz önceki vahşi sevişmeleri sırasında olmadığı kadar utanmıştı. Harry bir bez alıp, leğene batırdı, sonra da bezi sıkıp, George'un boynundan aşağısını okşayarak silmeye başladı. Genç kadın, gözlerini kapadı. Islak bez geçtiği yerlerde bir serinlik bırakıyor ve tüyleri diken diken oluyordu. Onun bezi tekrar suya batırıp sıkıldığını duydu. Her nedense su damlacıklarının sesi, odanın sessizliğinde erotik çağrışımlar yaratıyordu. Onun göğsünü, göğüslerinin üzerini ve karnını yıkayarak serin bir iz bıraktı.

Erkeğin bir sonraki adımda ne yapacağını tahmin etmeye çalışırken, George'un nefesi hızlanmıştı.

Fakat Harry tekrar ayaklarından başlayarak, bezi baldırlarına doğru yukarı kaydırды. Kalçalarını kibarca ayırarak, iç kısımdaki kıvrımlarını temizledi. Bezi ıslattı ve George bu sefer de kadınlığının üzerinde bir serinlik hissetti. Harry bezi özellikle hafif hafif bastırarak, kıvrımları üzerinde gezdirirken, nefesini tuttu. Sonra Harry'nin ağırlığının yatağın üzerinden çekildiğini hissetti.

Gözlerini açtı ve Harry'yi pantolonunu çıkarırken seyretti. Genç adam çıplak ve gözleri onun üzerindeyken, bezi eline alıp kendi göğsüne sürttü. Sonra bezi tekrar suya batırıp sıkarak koltuk altlarını ve karnını temizledi.

George, gözleri yarı yarıya kapalı bir halde, dudaklarını yaladı.

Penisi sertleşmişti. George bakışlarını yukarı kaldırarak onun gözlerini buldu. Harry bezi suya batırdı. Altındaki dolgun keseleri yıkamak için erkekliğim kaldırdı. sonra bezi bir daha suya daldırıp ıslak bezi penisinin etrafına sarıp yukarı doğru

çekti. Şimdi penisini saran cildi cildi pırıl pırıl parlıyordu. Bezle erkeklik tüylerini de ovaladıktan sonra onu yere attı ve yatağa doğru ilerledi. Penisi dimdikti. George gözlerini ondan alamıyordu.

Bir dizini genç kadının yanına yerleştirince yatak aşağı çöktü ve yatağı tutan gergiler gıcırdadı. "Peri masalınızı bitirecek misiniz, Leydim?" diye sordu.

George gözlerini kırıştırdı. "Peri masalı mı?"

"Leopar Prens, genç kral," diyerek dudaklarını onun köprücük kemiği üzerinde gezdirdi genç adam. "Güzel prenses, Altın Kuğu."

George, "Ah, tabii," diyerek aklını toparlamaya çalıştı. Bu arada Harry'nin ağzı sol göğsünün altında geziniyordu. "Sanırım baba kralın genç krala şeyi getirmesini söylediği yere kadar...." Ciyakladı.

Harry, göğüs ucuna uzanmıştı. Göğüsleri daha önceki oyunlarından ötürü zaten son derece hassastı.

Pye başını kaldırarak, "Altın Kuğu çirkin cadının elindeydi," dedi. Konuşurken ıslak göğüs ucuna nefesini üflemişti.

George güçlükle soluyordu. "Evet. Tabii ki, genç kral da Leopar Prens'i onu almaya göndermiş," dedi.

Harry, "Tabii ki," diye mırıldanarak, diğer göğsüne yöneldi.

"Ve Leopar Prens bir şeye dönüşmüş... aaah..."

Harry o göğsünü ağzına alıp emmeye başlamıştı.

Sonra bir an için göğüs ucunu ağzından bırakarak, "Bir erkeğe," diye tamamladı, yine nefesini göğüs ucuna üfleyerek.

"Mmm." George birkaç saniye kadar kendinden geçmişti. "Evet. Sonra Leopar Prens zümrüt tacını eline almış ve..."

Harry öpücüklerini karnına doğru kaydırıyordu.

"... ve bir şey istemiş..."

"Evet?"

Göbek deliğini mi yalıyordu? "Onu görünmez yapacak bir pelerin istemiş."

"Gerçekten mi?" Harry çenesini karnının altına dayamıştı. Kollarım da onun leğen kemikleri üzerinde dinlendiriyordu.

George onu görebilmek için boynunu kaldırdı. Harry, iki yana açılmış bacaklarının arasında yatıyordu ve yüzü, onun en özel bölgesinden sadece birkaç santim mesafedeydi. Ve hikâyesiyle fazlasıyla ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

"Evet, gerçekten," diyerek başını tekrar yastığa bıraktı. "Sonra pelerini giyip çirkin cadının ruhu bile duymadan Altın Kuğu'yu çalmaya gitmiş. Döndüğünde de..." Harry orada aşağıda neler yapıyordu? "Altın Kuğu'yu.... Ah, aman Tanrım!"

Harry kadınlığının çıkıntılı kenarlarını sakın sakın yalamayı bırakmış ve o noktayı öpmüştü. Sonra başını kaldırarak, "Bu da peri masalının bir parçası mıydı, Leydim?" diye nazikçe sordu.

George parmaklarını onun ipeksi saçlarının arasına geçirerek, "Hayır, şimdilik *hikâyemi* anlatmaya ara veriyorum," dedi ve onun başını aşağı doğru çekti. "Sen durma."

George o anda Harry'nin güldüğünü düşündü, çünkü bir titreşim hisseder gibi olmuştu. Fakat Pye, hemen sonra başını aşağı indirip ağzını tomurcuğunun üzerine kapadı ve onu *emmeye* başladı.

Ve doğrusunu söylemek gerekirse, o andan sonra George artık hiçbir şeyi umursamadı.

"GECELERİ NE HAYALLER KURARSIN, HARRY?" diye sordu Leydi Georgina uzun bir süre sonra.

"Hı?" Harry kafasını toplamaya çalıştı. Vücudu ise tamamen tükenmiş bir haldeydi. Bacakları kurşun gibi ağırlaşmış, neredeyse yorgunluktan erimişti ve uyanık kalmak için adeta savaş veriyordu.

"Üzgünüm. Uyumuş muydun?" Anlaşılan leydisi kesinlikle uyumamıştı. Onun, göğsündeki tüyleri okşayan parmaklarını hissedebiliyordu.

Olağanüstü bir çaba sarf ederek gözlerini kocaman açıp, "Hayır," dedi. "Ne diyordunuz?"

"Geceleri ne hayaller kurarsın, diye sormuştum."

Hey Tanrım. Harry o anda vücudunu saran ürpermeyi bastırarak, "Hiçbir, şey," dedi ürkek bir şekilde. Bu, kesinlikle doğuştan kibar bir leydinin duymak isteyeceği bir cevap değildi. Bu yüzden, "Siz hariç," diye ekledi çabucak.

"Hayır," diyerek hafifçe omzuna vurdu Leydi Georgina. "İltifat peşinde değilim. Gerçekten ne düşündüğünü, ne istediğini ve neye ilgi duyduğunu öğrenmek istiyorum."

Neye ilgi duyduğumu mu? Gecenin bu saatinde mi? Üstelik onunla bir de değil, tam iki kez seviştikten sonra mı? "Ah." Göz kapaklarının kapanmak üzere olduğunu hissederek onları açık tutmaya çabaladı, fakat bunu yapamayacak kadar yorgundu. "Korkarım ki, ben basit bir adamım, Leydim. Çoğunlukla mahsulleri düşünürüm," dedi.

"Peki, mahsuller hakkında ne düşünüyorsun?" Sesi gayet kararlıydı.

Ondan ne istiyordu? Genç kadın, başı göğsünün üzerinde yatarken, onun saçlarını okşayarak düşünmeye çalıştı, fakat bu

bile büyük çaba gerektiriyordu. Böylece gözlerinin kapanmasına izin vererek, o anda aklına gelenleri söyledi. "Ne diyeyim, işte yağmur konusunda endişeleniyorum. Bu yıl yağış durmayacak ve ürünler harap olacak diye üzülüyorum." Sonra içini çekerek bekledi, fakat elinin altında yatmakta olan leydisi sessizliğini koruyordu. "Ayrıca gelecek yılın ekin döneminde şerbetçiotu yetiştirsek mi, diye düşünüyorum," dedi.

"Şerbetçi otu mu?"

"Hı-hı," diye ağzını kocaman açarak esnedi Harry. "Bira için. Gerçi o zaman da hasat için bir pazar bulmamız gerekecek. O ürün iyi para getirir, ama bakalım çiftçilerde onu bütün kış muhafaza edecek sabır var mı?" George, neredeyse gıdıklayan dokunuşlarla onun göğüs kemiği üzerinde bir daire çizdi. Harry'nin de mahsul sorununu düşündükçe uykusu açılmaya başlamıştı. "Çiftçilere yeni bir ürünü tanıtmak zor iştir. Onlar bildikleri yoldan ayrılmak istemezler ve yeniliklerden hiç hoşlanmazlar," diye devam etti.

"Öyleyse, onları bu işe nasıl ikna edeceksin?" diye sordu George.

Harry, bir dakika kadar sessiz kaldı ve George hiç araya girmedi. Bu konudan daha önce hiç kimseye bahsetmemişti. "Bazen West Dikey'de bir ilkokul açmanın iyi bir fikir olacağım düşünüyorum," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Hı-hı. Çiftçiler ya da onların çocukları okuma yazma bilseler ve az da olsa eğitilmiş olsalar, yenilik yapmak çok daha kolay olurdu. Sonra her nesil daha bilgili olurdu ve yeni bir şeyler denemeye ve yeni düşüncelere daha açık olurlardı. Bu gelişmenin sonuçları birkaç yıla değil, onlarca yıla yansır ve sadece arazi sahiplerinin gelirlerini değil, çiftçilerin hayatlarını da iyi yönde

etkilerdi." Harry artık tamamıyla uyanmıştı, fakat leydisinden çit çıkmıyordu. Belki de çiftçileri eğitmenin aptalca bir fikir olduğunu düşünüyordu.

Sonra aniden konuşuverdi genç kadın. "Bir öğretmen bulmamız gerekecek. Çocuklara karşı sabırlı olabilecek bir beyefendi."

Leydisinin *biz* kelimesini kullanması Harry'nin içini ısıtmıştı. "Evet. Kırsal bölgeyi seven ve mevsimlerden anlayan birisini," dedi.

"Mevsimlerden mi?" Göğsündeki eli hareketsizleşmişti.

Harry, onun elini kendi elinin içine alıp üst kısmını başparmağıyla okşayarak konuşmaya başladı. "İlkbahar soğuk ve yağışlıdır ve çiftçilerin tohumları toprağa ekme dönemidir, fakat bu işi mevsimin çok başlarında yapmamalıdır, yoksa ekinler donar. Ayrıca dişi koyunların hepsi bu mevsimde yavrularla ya da en azından ben böyle gözlemledim. Yaz, uzun ve sıcaktır. Geniş, masmavi gökyüzü altında koyun gütmeye ve tohumların büyümesini izleme mevsimidir. Sonbahar, hasat iyi geçsin diye, güneşin parlamasını bekleme mevsimidir. Ve eğer güneş gülen yüzünü gösterirse, insanlar kutlamalar yaparak festivaller düzenlerler, ama tam aksi olursa korku dolu, çökmüş yüzleriyle ortalıkta dolaşıp dururlar. Ve kış, uzun ve sıkıcıdır. Çiftçiler aileleriyle birlikte kulübelerindeki küçük ateşin etrafında toplamp birbirlerine hikâyeler anlatarak ilkbaharın gelmesini beklerler." Bir an durdu ve farkında olmadan George'un omzunu sıktı. "Mevsimler."

"Ne kadar çok şey biliyorsun," diye fısıldadı George.

"Sadece Yorkshire'ın bu bölgesinde olup bitenleri. Eminim bu kadarlık şeyi düşünebilecek birçok insan bulabilirsiniz," dedi Harry.

George capcanlı saçlarını onun omzuna sürterek başını salladı. "Ama senin farkındalığım var. Etrafındaki insanların ne düşündüğünü ve ne hissettiklerini biliyorsun. Ben bunları bilmiyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsunuz?" Harry onun yüzünü görmeye çalıştı, fakat genç kadının başı omzunun üzerinde eğik duruyordu.

"Ben bir elbisenin kesimine ya da bir çift yeni küpeye falan takılırım ve bu arada etrafımdaki insanların izlerini kaybederim. Yeni uşağın Tiggle'a kur yapıp yapmadığım ya da Tony'nin Londra'da yapayalnız ne yaptığım düşünmem. Tony'ye dışarıdan bakıldığında nasıl biri olduğu anlaşılmaz. Gerçekten iri yarı, güçlü ve kontrol sahibi biri gibi görünür, fakat o da zaman zaman yalnızlık hissine kapılabilir. Sonra Violet..." Bir an durup içini çekti. "Violet bu yaz Leicestershire'daki aile evimizde biriyile beraber olmuş ve benim bundan hiç haberim yoktu. Şüphelenmedim bile."

Harry, kaşlarını çatarak, "Nasıl öğrendiniz o halde?" diye sordu.

"Daha bu sabah itiraf etti."

George'un yüzü hâlâ görünmez bir haldeydi. Harry saçlarını gözlerinin önünden sıyırmaya çalışarak, "Eğer bunu gizli tutmaya karar vermişse, size daha önce anlatmak istememiştir. O söylemeden böyle bir şeyi bilmeniz de zor. O yaştaki çocuklar bazen çok gizemli olabiliyorlar," dedi.

George dudaklarını ısırdı. "Ama ben onun kız kardeşiyim. Ona en yakın olan kişi benim. Bilmem gerekirdi," diyerek tekrar içini çekti. O sırada çıkardığı üzgün, küçük bir ses, Harry'nin içinde onu dünyadaki tüm üzüntülerden koruma hissi uyandırmıştı. "Onu evlenmeye zorluyor," diye devam etti George.

"Kim?"

"Leonard Wentworth. Beş kuruşu olmayan önemsiz biri işte. Onu kendisiyle evlenmeye zorlamak için iğfal etmiş."

Harry bu cevaba karşılık ne diyeceğini şaşırılmış ve genç kadının alnına değen dudakları gerilmişti. Kız kardeşinin durumunun kendisinininkine ne kadar benzediğinin farkında mıydı acaba? Sevişmelerinin bedeli olarak, onun da kendisiyle evlenme talebinde bulunmasından korkuyor muydu?

"Annemiz ..." George, bir an duraksadı. Sonra tekrar konuşmaya başladı. "Annemizin sağlığı her zaman iyi olmuyor. Onun bir sürü hastalığı ve şikâyeti var ve korkarım ki bunların birçoğu da hayal ürünü. Kendisini dinleyip bir sonraki hastalığını bekleyerek o kadar çok zaman harcıyor ki, etrafında olup bitenlerden çoğunlukla hiç haberi olmuyor. Ben de onun yokluğunda, Violet'a anne olmaya çalıştım."

"Bu oldukça ağır bir yük."

"Hayır, aslında, mesele o değil. Sorun Violet'a sevgi göstermek değil."

Harry'nin kaşları çatılmıştı. "Ne öyleyse?"

"Ben hep annemizi hor gördüm." O kadar kısıp sesle konuşuyordu ki, Harry onu duyabilmek için nefesini tuttu. "O kadar içine kapanık, ilgisiz ve bencil olduğu için hep öfkelenirdim ona. Asla onun gibi olduğumu düşünmedim, ama belki de öyleyim," diyerek sonunda başını kaldırıp ona baktı George ve Harry o anda onun kristal gözyaşlarını gördü. "Belki de ben de onun gibiyim."

Harry'nin göğsünde bir şey burkulmuştu. Başını eğerek onun yanaklarındaki tuzlu gözyaşlarını yaladı. Sonra onu nazik ve yumuşak bir şekilde öperek dudaklarının altındaki gerginliği-

ni hissetti ve onu rahatlatacak kelimeleri biliyor olmayı diledi.

"Çok üzgünüm/' diyerek içini çekti George. "Aslında bütün dertlerimi senin omuzlarına yıkmak niyetinde değildim."

"Siz kız kardeşinizi seviyorsunuz, Leydim," dedi Harry. "Ve ben dertleriniz, sıkıntılarınız ne olursa olsun, onları omuzlarımda taşımaya hazırım."

Ve genç kadının dudaklarının sürtünüşünü köprücük kemiğinin üzerinde hissetti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı genç kadın.

Harry onu dinlemeye hazırды, ama George daha fazla konuşmadı ve bir süre sonra uyuyakaldı. Fakat Harry gözlerini karanlığa dikip leydisini kolları arasında tutarak, gecenin içinde uzun saatler boyunca uyanık kaldı.

On İkinci Bölüm

Leydi Georgina'nın pürüzsüz ve yumuşacık kalçaları, sabah sabah hareketlenen erkekliğine yaslanmıştı. Harry gözlerini açtı. Leydisi geceyi yine onun yanında geçirmişti ve omuzlarının belli belirsiz silüeti gözlerinin önünde uzanıyordu. Harry kolunu onun kalçalarının üzerine atmış, elini de karnını avuçlayacak şekilde kıvrımıştı.

Yavaş yavaş soluduğu yumuşak nefesiyle, hiç hareket etmeden yatıyordu.

Harry başını öne doğru eğdi. Öyle ki George'un saçları şimdi burnunu gıdıklıyordu. Sürdüğü o egzotik parfümün kokusu nu alabiliyordu ve penisi, sahibinin bir hareketiyle tetikte duruşa geçen bir köpek gibi, zonklamaya başlamıştı. Yüzünü, boynunun arkasındaki sıcak ve nemli tenine ulaşana dek, saçlarının arkasına gömdü ve onun tadına bakmak üzere ağzını açtı.

George mırıldanarak omzunu kaldırdı.

Harry gülerek elini, parmakları onun kadınlık tüylerine dolanana kadar yavaş yavaş ve sinsice hareket ettirdi. Sonra da incisine dokundu. Kadın vücudunun bu küçük parçası gençli-

ğinde onun en büyük keşfi olmuştu. Kadınların bedenlerinde bu tür sırlar saklıyor olmaları çok kurnazcaydı. İlk âşığının yüzünü bile anımsayamıyordu, ama kadınların yaradılışına karşı duyduğu hayranlıkla karışık saygı duygusunu gayet iyi hatırlıyordu.

Şimdi leydisinin incisiyle oynuyordu. Ama sertçe değil, gerçekten de tüy gibi bir dokunuştı bu. George hareket etmedi. Böylece daha da cesaretlenerek hafifçe bastırmaya başladı. George'un kalçaları seğirdi. Harry onun boynunun arkasını yaladı ve orada neredeyse bir gece evvel yaladığı yerin tadını aldı. Yani parmaklarıyla oynadığı yerin. Leydisi orasını öpüp, yalayıp emdiğinde, bundan çok hoşlanmıştı. Sırtını yay gibi arkaya vererek, öylesine yüksek sesle inlemişti ki, Harry o anda kahkahalarla gülmek istemişti. Şimdi de onun düzgün ve yumuşak kıvrımlarıyla oynayarak, yavaşça okşuyor ve onun ıslandığını hissediyordu. Penisini neredeyse ağrımaya başlamıştı ve şimdiye kadar böyle bir şey yaşadığını hiç hatırlamıyordu. George'un üstteki bacağıyla kaldırarak, kendi kalçasının üzerine bıraktı. O anda genç kadının nefesi kesilmiş ve Harry de yüzünün bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetmişti.

Penisini eline alarak, onu o ıslak ve sıcak yere doğru yönlendirdi. Sonra da kalçalarını esneterek, içeri kaydırды. O kadar pürüzsüz ve sıkıydı ki, zevkle hatta acıyla inlemek istedi. Bir kez daha nazikçe fakat kararlı bir şekilde abanarak, erkekliğini daha da içenlere kaydırды. Ve sonra bir kez daha... Şimdi penisinin etrafındaki tüyler, onun kaba etleriyle buluşmuştu. George nefes nefese kalmıştı. Harry, onun bacağına indirdi ve sonunda elinde olmadan yüksek sesle inlemek zorunda kaldı. *O kadar mükemmeldi ki.* Uzanarak tekrar onun incisini buldu ve bastırды. Tanrım, onun içindeki kasların penisini sıkıştırdığını hissedebiliyordu. Biraz daha zorlamak yerine, kadının onu tekrar sıkıştırdığını

hissedene kadar orasına bastırmaya başladı.

"Harry," diye inledi George.

Harry ise, "Şşşt," diye fısıldayarak boynunun arkasını öptü.

George tüm vücudunu ona doğru ittiriyordu. Son derece sabırsızdı. Harry sırtarak biraz daha abandı.

"Harry."

"Sevgilim."

"Becer beni, Harry."

Harry şaşkınlık içinde ve katışıksız bir şehvetle sertçe yüklendi. *Aman Tamun*, o kelimeyi kullanması bir yana, bildiğini bile tahmin edemezdi.

"Ohhh, evet," diye inledi George.

Harry, şimdi neredeyse tamamen kontrolden çıkmış bir halde gidip geliyordu ve George olağanüstü erotik bir biçimde inliyordu. Her sevişmeleri bir öncekinden daha iyi oluyordu ve Harry tedirgin edici bir biçimde ona asla doyamayacağını ve onu daima böyle arzulayacağını düşündü. Fakat hemen sonra kadının kalçalarını kavradığı sırada, onun kasıldığı hissetti ve bu düşünce aklından uçup gitti. Her şey o kadar güzeldi ki, neredeyse her şeyi unuttu. Geç kalmak üzereydi, fakat sonunda penisini zamanında dışarı çıkarmayı başardı ve onun yanında duran örtülerin üzerine titreyerek boşaldı.

Sonrasında onun kalçalarını okşayıp nefesini normale döndürmeye çalışırken, "Günaydın, Leydim," dedi.

"Mmm." George yüzünü ona çevirdi. Keyifli, uykulu ve tatmin olmuş görünüyordu. "Günaydın, Harry," diyerek onun yüzünü kendisine doğru çekip dudaklarından öptü.

Hafif ve nazik bir dokunuştı bu, ama Harry'nin göğsünde

bir şeylerin kasılmasına sebep olmuştu. Aniden onun için, leydisi için her şeyi ama her şeyi yapabileceğim fark etti. Yalan söylemek, çalmak, adam öldürmek...

Gururunu kaybetmişti.

Babası da zamanında böyle mi hissetmişti acaba? Doğrularak oturdu ve pantolonunu aldı.

"Sabahlan hep böyle aktif misindir?" diye sordu George arkasından. "Çünkü şunu söylemeliyim ki bazıları bunu bir meziyet olarak görmüyor."

Harry ayağa kalkarak, gömleğini üzerine geçirdi. "Üzgünüm, Leydim," diyerek sonunda yüzünü ona çevirdi.

George bir dirseğinin üzerine yaslanmış, yatak çarşafı da beline dolanmıştı. Bakır rengi saçları darmadağın ve şehvet uyandıran bir biçimde omuzlarından aşağı dalgalanıyordu. Göğüs uçları soluk gülkurusu rengindeydi, fakat uçları daha koyu bir pembeydi. Harry hayatında ondan daha güzel bir kadın görmemişti.

"Tam olarak hayal kırıklığına uğramış değilim. Daha ziyade yorgun gibiyim," dedi Leydi Georgina. "Senin sabahları yatak keyfi yaptığım hiç sanmıyorum."

"Hayır, yapmam," diyerek gömleğinin düğmelerini ilikle-meyi bitirdi Harry.

Diğer odaya yöneldi ve o sırada dışarıda hafif bir gıcırta duyarak durakladı.

Ve ses tekrar duyuldu.

niz durumu fark etmemiştir," dedi.

Leydi Georgina da çıplak bir kadından beklenebilecek en Öfkeli bakışlarla, "Böyle bir şeye cesaret edemez," diye cevap verdi.

Harry sadece tek kaşını kaldırarak yatak odası kapısını kapadı. Sonra da hızla yürüyüp kulübe kapısını açtı. Basamağın üstünde dertop olmuş halde bir paçavra yığını duruyordu. Neydi bu? Sonra tüyden paspas başını kaldırdı ve Harry Pollard'ların kulübesinde gördüğü çocuğa bakakaldı.

"İçmeye gitti ve bir daha da dönmedi." Çocuk bunu, sanki zaten bir gün terk edileceğini biliyormuş gibi, duygusuz ve düz bir sesle söylemişti.

"En iyisi içeri gir," diye cevap verdi Harry.

Çocuk bir an tereddüt etti, sonra ayağa kalkarak içeri daldı.

Leydi Georgina, yatak odası kapısının köşesinden başını uzatarak, "Kim o, Harry?" diye seslendi ve hemen sonra küçük çocuğu fark etti. "Ah."

Çocuk ve Leydi birbirlerine bakakalmışlardı.

Harry çay yapmak için çaydanlığı ateşe koydu.

Kendisini ilk toparlayan George oldu. "Ben malikânenen Leydi Georgina Maitland'ım. Senin adın ne?"

Çocuk sadece bakmaya devam ediyordu.

"Bir leydi seninle konuştuğunda, en iyisi başını sallamaktır, oğlum," dedi Harry.

George kaşlarını çatarak, "Bunun gerekli olduğunu hiç sanmıyorum," dedi.

Fakat çocuk perçemlerini geriye doğru ittirerek başını öne eğdi.

Leydi Georgina yavaşça odanın içine süzüldü. Geçen gece

üzerinde olan elbisesinin üzerine bir yatak çarşafı almıştı. Harry, o anda elbisesinin üst kısmını yırttığını hatırladı. George, onun kulağına eğilerek, "Onun adını biliyor musun?" diye fısıldadı, j

Harry, başını salladı. "Çay ister misiniz? Bunun dışında faz. la bir şeyim yok. Biraz ekmek ve tereyağım var," dedi.

Leydi Georgina, ya yiyecek teklifinden ya da onun ne yapacağını bilemez halinden dolayı neşelenerek, "Kızarmış ekmek yapabiliriz," dedi.

Harry bir kaşım havaya kaldırdı, fakat George çoktan ekmeği, tereyağını, bıçağı ve eğiş uçu çatalı bulmuştu. Ekmeği böldü ve şekilsiz bir parça kesti.

Üçü de gözlerini o şekilsiz parçaya dikip baktılar.

Bunun üzerine George, boğazını temizleyerek, "Sanırım bir şeyleri kesmek daha çok erkek işi," dedi ve bıçağı Harry'ye uzattı. "Şimdi, dilimleri çok kalın yapma, yoksa kızarmazlar ve ortalarında o felaket süngerimsi parça oluşur. Ayrıca çok ince de olmamaları gerekiyor, yoksa yanarlar ve ben yanmış kızarmış ekmeklerden nefret ederim. Sen de etmez misin?" diyerek o sırada başını sallayan çocuğa döndü.

"Elimden geleni yaparım," dedi Harry.

"Güzel. Ben yağlarım. Ve sanırım..." Bakışlarını kontrol edercesine çocuğa çevirdi. "Sen de kızartabilirsin. *Tabii ki* düzgün bir şekilde ekmek kızartmayı biliyorsundur, değil mi?"

Çocuk başını salladı ve elinde Kral Arthur'un kılıcım tutuyormuş gibi bir havayla çatalı eline aldı.

Kısa bir süre sonra, masanın ortasında, üzerinden yağlar damlayan ktır ktır bir ekmek yığını oluşmuştu. Leydi Georgina çayları koydu ve üçü birlikte kahvaltı etmek üzere masaya oturdular.

"Keşke burada kalabilsem," dedi George, parmaklarına bulaşan yağları yalarken. "Ama sanırım en azından düzgün bir şeyler giyebilmek için malikâneye geri dönmek zorundayım."

"Arabacıya sizi almaya gelmesi için haber bıraktınız mı?" diye sordu Harry. Aksi takdirde, kendi atını ona ödünç verecekti.

"Bu sabah bir araba gördüm," diye birden atıldı çocuk.

"Yolda bekleyen bir araba mı demek istiyorsun?" diye sordu Leydi Georgina.

"Hayır," dedi çocuk ağzındaki kocaman lokmayı yutarak. "Dörtmala yoldan yukarı tırmanıyordu. Resmen uçuyordu, gerçekten."

Leydi Georgina ve Harry birbirlerine baktılar.

"Kırmızı döşemeli, siyah bir araba mıydı?" diye sordu George. Tony'nin arabasını tarif ediyordu.

Çocuk, beşinci parça kızarmış ekmeğine uzanarak, başını salladı. "Hayır, mavi. Baştan aşağı maviydi," dedi.

Leydi Georgina'nın ağzından bir haykırış yükseldi ve çayı boğazına kaçtı.

Harry ve çocuk gözlerini dikerek ona baktılar.

"Oscar," dedi George soluğu kesilmiş bir halde.

Harry tek kaşını havaya kaldırdı.

"Ortanca kardeşim."

Harry, elindeki çay fincanını masaya bıraktı. "Söyler misiniz, Leydim, tam olarak kaç tane erkek kardeşiniz var?"

"Üç."

"Felaket."

"KÂHYANLA MI, GEORGIE?" DİYE SORDU OSCAR aşçının hazırladığı tepsiden bir tane buzlu çörek alarak. "Aslında mesele o da değil, hayatım. Yani demek istediğim," dedi çöreği elinde sallayarak. "İnsan kendisine ya kendi sınıfından birisini seçmeli ya da bütün bu yolu tepip genç, adaleli bir ahır uşağını baştan çıkarmalı."

Hemen sonra George'a döndü ve şeker pekmezi tonundaki kahverengi gözlerinin kenarlarını kırıştıran şeytanca bir bakışla sırtıttı. Oscar'ın saçları Tony'ninkilerden daha koyuydu. Neredeyse siyahtı. Sadece bazen gün ışığının altında durduğunda, saç telleri arasında kızıl ışıklar seçilebiliyordu.

Tony, "Hiç yardımcı olmuyorsun," diyerek onun burun kemiğini başparmağı ve işaret parmağı arasına alıp sıkıttı.

"Evet, Oscar," dedi Maitland'ların en küçük erkek kardeşi, Ralph, sorulmadığı halde fikrini söyleyerek. Sırık gibi uzun boylu ve kalın kemikli yapısı, daha yeni yeni erkeksi bir hacim kazanmaya başlamıştı. "Georgina kimseyi baştan çıkarmış olamaz. O evli değil. Adam *onu* baştan çıkarmış olmalı. Aşağılık herif!"

Oscar ve Tony bir an için Ralph'e bakarak donup kaldılar. Anlaşılan onun gerçeği bu kadar açık bir şekilde ifade etmesinden dolayı afallamışlardı.

George içini çekti ve bu, kütüphaneye girdiğinden beri ilk ah çekmesi değildi. *Aptal. Aptal. Aptal.* Oscar'ın arabasını gördüğü anda, kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırıp dağa tepeye doğru koşup kaçması gerekirdi. Böylece şansı yaver giderse, onu günlerce hatta haftalarca bulamayabilirlerdi. Yıldızların altında uyuyup çilek yiyip, çiğ tanelerini içerek yaşamım sürdürebilirdi. Gerçi çilek ağaçları eylül ayında meyve vermezlerdi, ama ney-

se. Oysa şimdi en ağırbaşlı elbisesinin içinde süklüm püklüm bir halde, üç küçük erkek kardeşinin huzurunda bulunmaktaydı.

Ve hepsi de şu anda ona yiyecekmiş gibi bakıyorlardı. "Aslında, eğer o kısmı çok önemliyse, ben bunun karşılıklı bir baştan çıkarma olduğuna inanıyorum," dedi.

Bu sözün karşısında Ralph şaşkın şaşkın baktı, Tony homurdandı, Oscar da kahkahalarla gülmeye başladı. Hatta neredeyse tıka basa ağzına doldurduğu çörek boğazına kaçacaktı.

"Hayır, önemli olan orası değil" dedi Tony. "Önemli olan..."

"Bir an evvel bu işe bir son vermek," diye kardeşinin yerine cümleyi tamamladı Oscar. O sırada bir parmağını George'a doğru sallamaya başlamıştı ve genç kadın onun çöreği hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Oscar etrafında bir tabak aranarak çöreğini bıraktı ve, "Şöyle ki, uygun bir beyefendiyle evlendikten sonra, kiminle istersen onunla arkadaşlık ede..."

"Ben öyle düşünmüyorum!" diyerek ayağa fırladı Ralph. En uzunları o olduğundan, bu bayağı etkili bir hareket olmuştu. "Georgina senin beraber gezdiğin o züppelere, ahlaksızlara ve fahişelere benzemez. O..."

Oscar, "Ben hayatımda hiç ama *hiçbir zaman* züppelerle arkadaşlık etmedim," diyerek tek kaşını kaldırıp küçük kardeşine baktı.

"Beyler, lütfen," dedi Tony. "Sataşmalarınızı daha sonraya saklayın. George, sen bu kâhyanla ne yapmayı planlıyorsun? Onunla evlenmek istiyor musun?"

"Ben konuşuyorum!"

"Fakat, Tony!" Oscar ve Ralph aynı anda konuşmuşlardı.

Tony, bir elini kaldırarak onları susturdu. "George?"

George gözlerini kırıştırdı. Harry'den ne istiyordu? Ona yakın olmak. Evet, bunu biliyordu, ama bundan öteye gidince işler karışıyordu. Neden ama neden her zaman olduğu gibi, durumu olduğu gibi idare edemiyordu?

"Çünkü," dedi Tony. "Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de, Oscar ve Ralph haklı. Ya bu adamla olan ilişkini bitirmeli ya da onunla evlenmelisin. Sen bu tarz bir tutum sergileyecek türden bir kadın değilsin."

Ah, Tanrım. George'un göğsü aniden sıkışmıştı. Biri sanki arkasından gizlice yanaşıp korsesinin iplerini çekmiş gibi hissediyordu. Evlilik hakkında düşününce hep böyle bir hisse kapılırdı. Ne diyebilirdi ki? "Pekâlâ..."

"O adam koyunları öldürüyor. Violet, mektubunda böyle diyor," dedi Ralph kollarım kavuşturarak. "Georgina deli bir adamla evlenemez."

Erkek kardeşlerinin üçüne de mektup göndermiş olmalıydı. George, gözlerini kısarak düşünmeye başladı. Violet muhtemelen şimdiden dağlara tepelere kaçmış, insanın çiğ tanelerini içerek nasıl hayatta kalacağını anlamaya çalışıyor olmalıydı.

"Yine benim mektubumu okumuşsun." Oscar, tabağa bıraktığı çöreği unutmuş olmalıydı ki, tepsiden bir tart seçip Ralph'e doğru salladı ve, "O mektup benimkiydi. Seninkinde koyunlarla ilgili bir şey yoktu," dedi.

Bu sırada Ralph, dişleri arasındaki gemden huzursuz olmuş bir katır gibi, birkaç defa ağzını açıp kapadı ve, "Benim mektuplarımı okumuyorsan, bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Oscar iğrenç iğrenç sırıttı. Bir gün birisi kesin bu çocuğu dövecekti. "Ben senden büyüğüm. Küçük hassas erkek kardeşime göz kulak olmak benim görevim," dedi.

Şangırrr!

Herkes başını çevirip tabanı olduğu gibi cam kırıklarıyla kaplanan şömineye baktı.

Tony şöminenin üstündeki rafa yaslanarak, kaşları çatılmış bir biçimde sert sert arkasına baktı. "Umarım şu kristal vazoyu çok sevmiyordun, George?"

"Hı, yo yo, hayır, ben onu hiç..."

"Güzel," diye kestirip attı Tony. "Tamam, o halde. sanırım bu kardeşçe sevgi gösterisini izleyerek aydınlanırken, ana konudan bayağı bir uzaklaştık," dedi ve bir elini kaldırıp geniş eklemli parmaklarını işaret ederek saymaya başladı. "Birincisi, Harry Pye'in kırlarda dolaşp, Granville'in koyunlarını öldüren bir deli olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır." Bu şu anda George'un emin olduğu tek şey olabildi.

"Güzel. Çok güzel." Tony, itiraz etmeye başlamış olan Ralph'e başını sallayarak, "Her ikiniz de George'un yargısına güveniyor musunuz?" diye sordu.

"Tabii ki," dedi Ralph.

"Kesinlikle," diye cevap verdi Oscar.

Tony başını sallayarak tekrar George'a döndü. "Ve ikincisi, Harry Pye'la evlenmek istiyor musun?"

"Fakat Tony, o bir çiftlik kâhyası!" diye patladı Oscar. "Biliyorsun ki o sadece George'un..." Aniden sustu. Bozulmuş görünüyordu. "Üzgünüm, Georgie," dedi.

George çenesini dikleştirdi. Boğazında bir şey kanat çırparak nefes almasını engelliyormuş gibi hissediyordu.

Sadece Tony itirazı değerlendirdi ve, "Sence Harry Fye senin paranı mı istiyor, George?" diye sordu.

"Hayır." *Canavar, canavar erkek kardeşlerim benim.*

Tony kaşlarını kaldırarak anlamlı bir şekilde Oscar'a baktı.

Oscar kollarını havaya kaldırıp açık avuçlarını Tony'ye doğru ittirerek, "Güzel!" dedi ve yiyecek tabağını da yanına alarak pencerenin yanında kara kara düşünmeye gitti.

"Onunla evlenmek istiyor musun?" diye üsteledi Tony.

"Bilmiyorum!" George nefes alamıyordu. Bu iş ne zaman evlilik safhasına gelmişti? Evlilik içindekileri gittikçe daha sıkı saran ve üzerlerindeki havayı bozarak azaltan yumuşacık bir yatak örtüsüne benzerdi ve sonunda onları öldürene kadar boğar, insanlar uzun süre öldüklerinin farkına bile varamazlardı.

Tony bir an için gözlerini kapayıp açtı ve, "Biliyorum bugüne kadar hep evlenmekten kaçındın ve ben bunu anlayabiliyorum. Hatta hepimiz anlıyoruz," dedi.

Pencere kenarında duran Oscar omuz silkti.

Ralph gözlerini ayaklarına dikti.

Tony ise sadece George'a bakıyordu. "Kendini bu adama verdiği göre, seçimini çoktan yapmış olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Belki," diye cevap verdi George, fakat sonra ayağa kalkarak, "Ama belki de yanılıyordumdur. Her hâlükârda, aceleye getirilmek istemiyorum. Bana düşünmem için biraz zaman ver," dedi.

Oscar başını pencereden uzaklaştırıp onlardan tarafa döndü ve Tony'yle göz göze gelip bakiştılar.

"Sana zaman vereceğiz," dedi Tony. Genç adamın gözlerinde beliren anlayışlı ifade yüzünden, o anda George'un içinden ağlamak gelmişti.

Genç kadın dudaklarını ısırarak, hemen yanında bulunan, kitaplıkların durduğu duvara döndü ve bir parmağını kitap sırtlarının üzerinde gezdirdi. Sonra hemen arkasındaki Ralph'in, "Biraz ata binmeye var mısın, Oscar?" dediğini duydu.

"Ne?" dedi Oscar sinirli sinirli. Sanki ağzı yine dolu gibiydi. "Deli misin sen? Dışarıda yağmur başladı."

Sonra bir iç çekiş duyuldu ve, "Her neyse. Sen yine de benimle gel" dedi Ralph.

"Neden? Ah. *Aaah*. Tamam, anladım. Tabii ki." Böylece iki küçük kardeşi sessizce odadan ayrıldılar.

George neredeyse gülümseyecekti. Kardeşleri arasında algılaması en düşük seviyede olan hep Oscar olmuştu. George dönüp arkasına baktı. Tony. kaşlarını çatmış, ateşe bakıyordu. George bir an olduğu yerde irkildi. *Hay aksi*, dün ona Violet'le ilgili durumu anlatmayı unutmuştu.

Tony'nin esrarengiz bir görü kabiliyeti vardı herhalde. Gözlerini aniden George'a doğru çevirerek, "Ne?" dedi genç adam.

"Tanrım, bundan hiç hoşlanmayacaksın. Aslında sana bunları hemen anlatmak niyetindeydim ama sonra... Korkarım ki ilgilenmen gereken bir kız kardeş problemin daha var," dedi.

"Violet mı?"

George içini çekerek, "Violet kendisini biraz güç bir duruma sokmuş," dedi.

Tony kaşlarını kaldırdı.

"Bu yaz iğfal edilmiş."

"Lanet olsun, George," dedi Tony. Sesi bağırımıştan beter sert çıkmıştı. "Neden bana hemen söylemedin? Peki, o iyi mi şimdi?"

George, "Evet, Violet şimdi iyi. Ayrıca üzgünüm ama ben de hikâyeyi onun ağzından daha dün alabildim," dedi ve rahatlayarak derin bir nefes aldı. Çok sıkılmıştı, ama bu meseleyi bir kerede söylemek en iyisiydi. "Kendisi sana söylemek istemedi. Onu o adamla evlenmeye zorlayacağım düşünüyordum," diye devam etti.

Tony, "İyi bir aileden gelen, fakat onuru tehlikeye düşmüş bir leydiye verilecek en doğal cevap da budur zaten," diyerek öfkeyle George'a baktı. Kaşları gaddar bir görünüm almıştı. "Adam düzgün biri mi?" diye sordu.

"Hayır," diyerek dudaklarını birbirine bastırdı George. "Violet'ı tehdit ediyor. Kendisiyle evlenmezse, olayı herkese anlatacağını söylüyormuş."

Tony bir an için, kocaman ellerinden birini davlumbaza dayayarak şöminenin önünde hiç hareket etmeden durdu. Sonra bir işaret parmağı yavaşça mermere vurmaya başladı. George nefesini tuttu. Tony bazen inanılmaz derecede tutucu ve geleneklere bağlı olabiliyordu. Bu, büyük ihtimalle babasının sorumluluklarını üstlenerek büyümesinden kaynaklanıyordu.

"Bu söylediklerin kulağıma hiç hoş gelmedi," dedi aniden ve George rahatlayarak tuttuğu nefesini bırakıverdi. "Kim bu adam?"

"Leonard Wentworth. Bu ismi onun ağzından alabilmek için gerçekten çok uğraştım. Sadece senin onu evliliğe zorlamana izin vermeyeceğime dair söz verince, söylemeyi kabul etti."

"Bu dramda huysuz baba rolünün bana verildiğini öğrendiğime çok memnun oldum," diye mırıldandı Tony. "Wentworth adım daha önce hiç duymadım. Neyin nesidir bu adam?"

George omuz silkerek, "Ben de bu konuya bayağı kafa yor-

clunı, fakat herhalde bu yaz Ralph'le birlikte Londra'ya gelen genç adamlardan biri olmalı. Haziran ayında verdiğin av partisini hatırlıyor musun?"

Tony başını salladı. "Ralph'le birlikte gelen üç ya da dört arkadaş vardı. İki tanesini tanıyorum; Alexander kardeşler. Eski bir Leicestershire ailesinden geliyorlar."

"Ayrıca Freddy Barclay de oradaydı. Av çantasında hiç keklik yoktu. Diğerleri de onunla bu yüzden acımasızca alay ediyorlardı."

"Fakat diğerlerinden biri on kuş birden vurmuştu," dedi Tony düşünceli bir şekilde. "Ralph'in arkadaş grubundakilerden daha büyüktü. Yaşı bana daha yakındı."

"Violet onun yirmi beş yaşında olduğunu söyledi," diyerek yüzünü ekşitti George. "O yaşta bir adamın daha okulunu bile bitirmemiş bir kızı baştan çıkarmasını hayal edebiliyor musun? Üstelik şimdi de onu evliliğe zorluyor."

"Bir servet avcısı," dedi Tony. "Lanet olsun. Ralph'i bu konuda sorgulayıp, o alçak herifi nerede bulacağımı öğrenmem gerekecek."

"Özür dilerim," dedi George. Son zamanlarda yaptığı hiçbir şey olumlu bir sonuç doğurmuyormuş gibi görünüyordu.

Tony'nin geniş ağzı yumuşamıştı. "Hayır, asıl ben özür dilerim. Bu adamın günahlarından ötürü seninle ters düşmemem gerekirdi. Oscar, Ralph ve ben bu konuyu halledeceğiz. Sakın korkma."

"Ne yapacaksın?" diye sordu George.

Tony güre kaşlarını çatarak suratım astı. Tıpkı babalarına benziyordu. Bir dakika kadar hiç cevap vermedi. Hatta George onun soruyu duymamış olabileceğini düşündü. Sonra Tony başı-

ru kaldırdı ve onun mavi gözlerinde gördüğü çelik gibi sert ifade karşısında George'un nefesi kesildi.

"Ne mi yapacağım? Onun bir Maitland'ı tehdit etmenin ne kadar aptalca bir hareket olduğunu anlamasını sağlayacağım," dedi. "Ve Violet'ı bir daha rahatsız edemeyecek."

George detayları sormak üzere ağzını açtı, fakat hemen sonra fikrini değiştirdi. Bu kendi işine bakmasının muhtemelen çok daha iyi olacağı bir dönemdi. "Teşekkür ederim," dedi.

Tony alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırarak, "Ne de olsa tüm aileye göz kulak olmak benim görevlerimden biri," dedi.

"Babam bunu yapmazdı."

"Hayır," dedi Tony. "Yapmazdı. Ve onunla annem arasında büyüyerek, bu kadar ayakta kalabilmemiz bile mucize. Fakat ben biraz da bundan ötürü daha iyisini yapmaya yemin ettim.

"Yaptın da," dedi George. Keşke o da kendi sorumlulukları bu kadar iyi yerine getirebilmiş olsaydı.

Tony, "En azından denedim," diyerek George'a gülümsedi. Geniş ağzı çocuksu bir şekilde kıvrılmıştı ve o anda genç kadın onun artık ne kadar az gülümsediğini fark etti. Fakat hemen sonra Tony'nin gülümsemesi silinip gitti. "Violet'ın sorunuyla ilgilemeyeceğim, fakat sen bana nereden başlayacağımı söyleyene kadar senin için aynısını yapamam. Harry Pye hakkında bir karar vermek zorundasın, George ve bunu bir an evvel yapmalısın."

"ORASI ALTINDAN MI, PYE?"

Harry olduğu yerde kasıldı ve sol elini esnetip yanında gevşekçe sallandırarak, yavaş yavaş bu lafı söyleyen kişiye doğru döndü. Bu sabah Leydi Georgina kulübeden ayrıldıktan sonra, dışarı çıkarken çocuğu da yanına almıştı. Sonra birlikte ata bine-

rek, West Dikey'ye gelmişlerdi. Burada çocuk için bir çift ayak-kabı bulmayı umuyordu.

Konuşan serseri, Cock&Worm'daki kavgadan tanıdığı koca yumruklu adamdı. Harry'nin, yüzünde açtığı bıçak yarası, morumsu kırmızı bir renk almıştı. Alnının bir tarafından başlayıp, burun kemiğinin üzerinden uzanarak yanağının sonunda bitiyordu. İki yanında da iri yarı birer adam vardı ve onun karşısına çıkmak için oldukça iyi bir yer seçmişlerdi. Daracık arka sokaklardan pek bir farkı olmayan, ıssız bir yoldu burası. Üstü açık kanalizasyondan sokağın ortasına doğru yayılan iğrenç koku, güneşin altında daha da yoğunlaşmıştı.

"Şunun üzerine lapa koyman lazım," dedi Harry, başıyla adamın yüzündeki kabuklanmış yarayı işaret ederek. Yaradan cerahat sızıyordu.

Öteki adam, yara tamamen açılıp içinden kan sızıncaya kadar, yanağım gererek sırttı ve "Damızlık işi karşılığında sana güzel şeyler veriyor mu?" dedi.

"Belki de aletine altın yüzükler takıyordur," diye kıkırdadı adamın yandaşlarından biri.

Harry, yanındaki çocuğun gerildiğini hissederek sağ elini onun omzunun üstüne koydu ve kibarca, "İstersen senin için o yarayı açıp zehrini akıtabilirim," dedi.

Yüzü yaralı adam, "Zehir mi? Evet ya, sen zehir işini çok bilirsin, değil mi Pye?" dedi. Aklınca onu alaya alıyordu. "Artık koyunları zehirlemeyi bırakıp kadınları zehirlemeye başladığını duydum."

Harry'nin kaşları çatıldı. "Ne?"

Rakibi onun öfkesine hemen karşılık verdi ve, "Demek biliyordun?" diyerek diklendi. "Kadının cesedini bu sabah boş arazide buldular."

"Kimin cesedini?"

"Bu idamlık bir suç. Kesinlikle cinayet bu. Senin hemen boy-nundan sallandırılacağım söyleyenler var. Ama sen metresinle meşguldün, öyle değil mi?" diyerek öne doğru hamle yaptı ve Harry sol elini hemen çizmesine götürdü.

"Sana ne zaman boşalacağını da söylüyor mu Pye? Ya da belki senin boşalmana bile izin vermiyordun Yoksa onun o narin vücudunu, bayağı tohumlarıyla kirletirsin, öyle değil mi? Ah, bu arada onunla hiç uğraşma," dedi Harry'nin bıçağının yanında duran elini işaret ederek. "Bir erkek fahişeyi incitmek istemem ben."

Daha sonra üç adam kahkahalar atarak oradan uzaklaştılar.

Harry olduğu yerde donup kalmıştı. *Fahişe*. Yıllar önce an-nesine verdikleri isimdi bu.

Fahişe.

Çocuk elinin altında kıpırdandı. Harry bakışlarını aşağı in-direrek, çocuğun omzunu çok sıkı kavradığını fark etti. Çocuk ise hiç şikâyet etmemiş, sadece omuz silkmişti.

"Adın ne?" diye sordu Harry.

"Will." Çocuk başını kaldırıp ona baktı ve bir elinin tersiyle burnunu silerek, "Benim annem bir fahişe," dedi.

"Evet," diyerek çocuğun omzunu bıraktı Harry. "Benimki de öyleydi."

GEORGE O AKŞAM KÜTÜPHANEDE VOLTA atıp duruyordu. Pencereler dışarıdaki karanlığı yansıtan siyah aynalar gibiydi. Bir an duraksayarak camdaki hayalet benzeri yansımalarını ince-ledi. Saçı mükemmeldi, ki bu nadiren olan bir şeydi, fakat Tigger yemekten sonra saçım tekrar yapmıştı. En sevdiği giysilerinden

biri olan eflatun renkli elbisesini giymiş ve inci kolyesini takmıştı. Belki kendi kendini şımartıyordu, ama bu elbisenin içinde iyi, hatta güzel görüldüğünü hissediyordu.

Keşke içi konusunda da bu kadar güvenli olabilseydi.

Kütüphanenin bu buluşma için uygun bir yer olmadığı düşünmeye başlamıştı. Fakat başka bir seçeneği var mıydı ki? Erkek kardeşleri Woldsly'de kalırken, onu kendi özel odalarına davet edemezdi. Ayrıca son iki seferinde kendisi onun kulübesine gitmişti ve... George yüzünün ısındığını hissetti. Çok fazla konuşmamışlardı, öyle değil mi? Bu şartlar altında başka bir seçeneği yoktu. Ama yine de onu kütüphaneye çağırma fikrinde yanlış olan bir şeyler varmış gibi geliyordu.

Derken çizmeli adımların sesleri koridorda çınlamaya başladı ve George omuzlarını dikleştirerek, bir ejderhayı bekleyen yapayalnız bir kurban gibi yüzünü kapıya çevirdi. Belki de beklediği bir leopardı.

"İyi akşamlar, Leydim," diyerek sessizce içeri süzüldü Harry.

Evet, o kesinlikle bir leopardı. George boynunun arkasındaki tüylerin ürperdiğini hissetti. Harry bu gece çevresine havai bir enerji yayıyordu.

"İyi akşamlar. Oturmaz mısın?" diyerek kanepeyi işaret etti George.

Harry gözlerini onun gösterdiği yöne kaydırıp tekrar genç kadına doğru çevirerek, "Sanmıyorum," dedi.

Aman Tanrım. "Pekâlâ..." George derin bir nefes alarak, ona söylemeyi planladığı şeyleri hatırlamaya çalıştı. Yapmayı planladığı konuşma odasında gayet akla yatkın geliyordu. Fakat şimdi Harry gözlerini kendisine dikmiş bakarken, bütün sözler ıslak bir kâğıt mendil gibi zihninde dağılıp gitmişti.

Harry, "Evet?" diyerek onun aklından geçenleri daha iyi duymaya çalışırcasma başını dikleştirdi. "Kanepenin üzerinde mi, yerde mi istersiniz?"

George'un gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. "Ben..."

"Yoksa iskemlede mi?" diye sordu Harry. "Nerede sevişmek istersiniz?"

"Ah." George yanaklarının kızarmaya başladığı hissetti. "Ben seni bunun için çağırmadım," dedi.

"Öyle mi?" diyerek kaşlarını kaldırdı Harry. "Emin misiniz? Beni buraya illaki bir şey emretmek için çağırması olmalısınız."

"Ben sana hiç emretmedim..." diyerek gözlerini kapadı George ve sonra başını sallayarak tekrar konuşmaya başladı. "Konuşmamız lazım."

"Konuşun," dedi düz bir sesle. "İstifamı mı istiyorsunuz?"

"Hayır. Bunu da nereden çıkarıyorsun?"

"Leydim," diyerek sevimsiz, boğuk bir kahkaha attı Harry. "Ben sadece sizin değersiz bir hizmetçiniz olabilirim, ama müsaade edin, benim de biraz aklım çalışır. Üç soylu erkek kardeşinizle bütün gün odaya kapandınız ve sonra da benim kütüphanenize gelmemi emrettiniz. Bu işten çıkarmak değilse nedir?"

George konuşmanın kontrolünü kaybetmek üzereydi. Çaresizce ellerini açarak, "Sadece sizinle konuşmaya ihtiyacım var," dedi.

"Ne konuda konuşmak istersiniz, Leydim?"

"Ben... ben bilmiyorum." George gözlerini sımsıkı kapayarak düşünmeye çalıştı. Harry de hiç işini kolaylaştırmıyordu. "Tony bana ikimiz hakkında karar vermem için baskı yapıyor. Ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bana ne yapacağınızı mı soruyorsunuz?"

"Ben..." Soluklanarak, "Evet," dedi.

"Bu bana cevaplaması çok kolay bir soru gibi geldi. Sıradan, halktan biri olduğum için olsa gerek," dedi Harry. "Her şeye olduğu gibi devam edelim."

George gözlerini ellerine indirdi. "İşte sorun da bu ya. Yapamam," dedi.

Bakışlarını tekrar kaldırdığında, Harry'nin ifadesi o kadar hoştu ki George ölü bir adamın gözlerine bakıyormuş gibi hissetti. Tanrım, artık bu ruhsuz surattan nefret etmeye başlamıştı. "Öyleyse istifam yarına kadar elinizde olur," dedi Pye.

"Hayır," diyerek ellerini sıktı George. "Ben hiçbir surette bunu istemiyorum."

"Ama bu ilişkiye iki taraflı olarak sahip olamazsınız," dedi Harry. Aniden bıkkın görünmeye başlamıştı. Güzel yeşil gözleri umutsuzluğa yakın bir duyguyla donuklaşmıştı. "Ya benim âşığım olursunuz, ya da giderim. Ahırınızda tuttuğunuz iğdiş atınız gibi, canınız istediğinde çağıracağınız biri olarak burada kalmayacağını. Wodsly'deyken ona biniyor, yılın geri kalan kısmında ise tamamen unutuyorsunuz. Adını bildiğinizi bile sanmıyorum."

George'un kafasının içi boşalmış gibiydi. Gerçek şuydu ki, atın adım gerçekten de bilmiyordu. "Bu böyle bir şey değil," dedi.

"Öyle mi? Pardon, ama o zaman nasıl bir şey, Leydim?" diye sordu. Öfke, Harry'nin ruhsuz maskesini kırıp elmacık kemiklerinin üzerini kırmızı alevlerle boyayarak kendini göstermeye başlamıştı. "Ben kiralık bir damızlık mıyım? Yatakta tepişirken iyi, hoş ama seviştikten sonra, ailenin karşısında boy göstermesi için yeterince iyi değil. Öyle mi?"

George yanaklarının utançtan ısınarak kızardığını hissedebiliyordu. "Neden bu kadar kabalaşıyorsun?" diye sordu.

"Kabalaşıyor muyum?" Harry, aniden önüne gelerek ona çok yakın mesafede durdu. "Beni bundan ötürü bağışlamalısınız, Leydim. Kendinize sıradan bir âşık seçtiğinizde elinize geçen şey budur: Kaba bir adam," dedi. Daha sonra George'un yüzünü ellerinin arasına aldı. Sıcacık başparmakları, onun şakaklarının üzerinde duruyordu. George bu dokunuşla kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti ve, "Bekâretinizi almam için beni seçtiğinizde, istediğiniz şey bu değil miydi?" diye sordu Harry.

George onun nefesinde alkol kokusu alıyordu. Bu düşmanca tavrının sebebi bu muydu yoksa? Sarhoş muydu? Öyleyse bile, nefesi dışında bunu gösteren herhangi bir işaret yoktu. Feci derecedeki üzüntüsünü gidermeye çalışarak, kendisini sakinleştirmek için derin derin nefes aldı. "Ben..."

Fakat belli ki Harry onun konuşmasına izin vermeyecekti. Acımasız ve sert bir tonda fısıldamaya başladı. "Sizi duvara dayayacak bu kadar kaba bir adam? Sizi boşaldığınız zaman avaz avaz bağtırtacak kaba bir adam? Ya da artık onu istemediğinizde, ortalıktan kaybolacak bir nezakete sahip olmayan, kaba bir adam istememiş miydiniz?"

George bu korkunç sözler karşısında ürpererek, kafasında bunlara uygun bir cevap hazırlamaya çalıştı. Fakat artık çok geçti. Harry, ağzını zapt ederek alt dudağını emmeye başladı. Sonra genç kadını sertçe kendisine çekerek, kasıklarını onun kalçalarına bastırdı. Ve işte yine o vahşi ve umutsuz arzusunun pençesine düşmüşlerdi. Eteklerini toplayarak yukarı çekti. George bir yırtılma sesi duydu, fakat o anda bunu umursamadı.

Harry alt kısımlarına uzanarak, acımasız bir incelikle onun

tepeciğini buldu. "İşte sıradan bir âşığa sahip olduğunuzda, elinize geçebilecek tek şey *budur*," dedi ve iki parmağını birden onun içine sapladı.

Bu ani istiladan dolayı George'un nefesi kesilmişti. Harry, parmaklarıyla içini sıvazlarken, vücudunun gerildiğini hissediyordu. Aslında hiçbir şey hissetmemesi, karşılık vermemesi gerekirdi.

O sırada Harry başparmağını en hassas noktasına bastır-
dı. "Hiç nezaket yok, hoş sözler de yok. Sadece sert bir alet ve kızıışmış bir delik," diye mırıldandı. Sonra dilini yanaklarının üzerinde gezdirerek "Ve senin deliğin bayağı kızıışmış, değil mi Leydim?" diyerek kulağına fısıldadı. "Suları neredeyse elime damlayacak."

George inlemeye başladı. Öfkeyle dokunduğunda bile, ona cevap vermemesi imkânsızdı. Harry, onun ağzını kendisinin-
kiyle kapatarak inlemelerini boğdu ve ona kendi isteğiyle sahip oldu. Ta ki genç kadın bir anda boşalana ve zevk dalgaları tüm vücuduna başını döndürecek kadar hızlı bir şekilde yayılana dek. Harry onu kolunun üzerinde geriye doğru yaslayıp çılgın gibi dudaklarını emerken, George ona tutunarak, art arda gelen sarsıntılarla zangır zangır titredi. Sonra Harry parmaklarını çekerek, yatıştırırcasına kalçalarını okşamaya başladı.

Genç adamın ağzı artık yumuşamıştı.

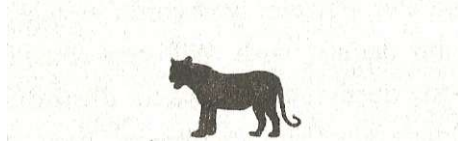
Daha sonra ondan ayrılarak kulağına fısıldadı. "Sana, bana gelmeden önce benimle ne yapmak istediğine karar vermeni söylemiştim. Canın isteyince alıp okşayacağın, sonra da tekrar gönderebileceğin bir kucak köpeği değilim ben. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

George hem bu sözlerin etkisiyle hem de genç adamın elleri-

ni vücudundan çekmesinden dolayı sendeledi. sonra sandalyenin arkasına tutunarak, "Harry, ben..." diyecek oldu.

Fakat Harry çoktan odadan ayrılmıştı.

On Uüncü Bölüm

Harry ağzında bayat bira tadıyla uyandı ve gözlerini açmadan ön;e bir an bekledi. Çok uzun zamandır böyle hissetmemiş olmasına rağmen, güneş ışığının ve akşamdan kalmalığın acılı işkencesini kesinlikle tamamen unutmamıştı. Nihayet kupkuru olmuş gözlerini güç bela açtığında, odanın sabahın ilk saatleri için fazla aydınlık olduğunu fark etti. Uyuyakalmıştı. Homurdanarak doğruldu ve başını ellerinin arasına alıp kendisini olağanüstü yaşlı hissederek bir dakika kadar yatağın kenarında oturdu.

Tanrım, dün akşam o kadar içerek ne büyük bir aptallık etmişti. Açık arazide zehirlenen kadın hakkındaki söylentilerin izini sürmeye çalışıyordu. Bu yüzden ilk önce VWhite Mare'e sonra da Cock&Worm'a gitmişti, fakat Dick tavernasında yoktu ve başka kimse de onunla konuşmak istememişti. Ona bakan bütün yüzlerde şüphe, hatta bazılarında nefret görmüştü. Bu sırada Weî Dikey'deki yüzü yaralı adamın söyledikleri bir şarkı gibi kafasının içinde çınlamaya başlamıştı. Erkek fahişe. Erkek fahişe. Erkek fahişe. Belki de dün gece üst üste maşrapalarca birayı

yuvarlarken, kafasının içindeki bu kelimeleri boğmaya çalışıyordu.

Kulübenin salonundan bir takırtı geldi.

malle Will acıkmış olmalıydı. Sendeleye sendeleye kapıya doğru yürüyüp salona baktı.

Şöminedeki ateş alev alev yanıyordu ve masanın üzerinde dumanı tüten bir demlik vardı. Will yere çömelmiş, tuhaf bir şekilde hareketsiz duruyordu. "Kaşıkları düşürdüm. Özür dilerim," diye fısıldadı. Kendisini küçültmeye, hatta tamamen ortadan kaybolmaya çalışıyormuş gibi, vücudunu kamburlaştırmıştı.

Harry, bu duruşu biliyordu. Çocuk dövüleceğim zannediyordu.

Harry başını sallayarak, "Sorun değil," dedi. Sesi bir küreğin taşlık zemine sürtündüğü zaman çıkardığı ses gibi çıkmıştı. Boğazını temizleyerek oturdu. "Çay yaptın ha?"

Will, "Evet," diyerek ayağa kalktı ve bir fincan çay doldurup dikkatlice ona uzattı.

"Sağ ol," dedi Harry. Sonra sıcak çayından bir yudum aldı. Bir an çekinerek bekledi, fakat midesi daha iyi gibiydi. Böylece çayından kocaman bir yudum daha aldı.

Will, "Kızartmak için biraz ekmek de kestim," diyerek bir tabak getirip onun incelemesi için önüne bıraktı. "Gerçi seninkiler kadar güzel olmadılar."

Harry, kuşkulu gözlerle eğri büğrü dilimlere baktı. Şu anda midesinin katı yiyecekleri kaldırabileceğinden emin değildi, fakat çocuğun övgüye ihtiyacı vardı. Böylece, "Leydi Georgina'nın denemesinden daha iyi olmuş," dedi.

Dün gece leydisine söylediklerini ve yaptıklarını düşününce, kederli gülümsemesi de yüzünde soluverdi. Gözlerini ateşe dikti. Bugün bir ara özür dilemeye gitmesi gerekiyordu. Tabii, hâlâ onunla konuşmak isteyeceği varsayılsa.

"Onları ben kızartırım," dedi çocuk. Will, böyle ani ve tuhaf suskunluklara alışık olmalıydı. Bir ekmek dilimini eğik uçlu çatala geçirip onu ateşin üzerinde tutmak için uygun bir nokta bularak işe koyuldu.

Bu esnada Harry onu izliyordu. Granville sayesinde çocuğun ne annesi ne babası vardı. Hayatında sadece anneannesi olan o yaşlı kadın ve kendisine çok daha az sevgi gösteren, nadiren gördüğü bir kadın vardı. Şimdi de buradaydı ve maharetli bir şekilde, çok fazla içmekten hasta olmuş bir yetişkine bakıyordu. Belki daha önce de akşamdan kalma anneannesine bakmak zorunda kalmıştı. Bu düşünce Harry'nin ağzında acı bir tat oluşmasına sebep oldu.

Çayından bir yudum daha aldı.

"İşte oldu," dedi Will, yaşlı bir kadın gibi konuşarak. Sonra bir yığın yağlı ekmeği masanın üzerine koydu ve aceleyle başka bir sandalyeye geçip oturdu.

Harry bir parça kızarmış ekmek ısırıp, başparmağına bulaşan erimiş yağları yaladı. O sırada Will'in ona baktığını fark etti ve başını sallayarak, "Güzel," dedi.

Çocuk üst dişleri arasındaki boşluğu meydana çıkaracak şekilde gülümsedi.

Ve bir süre samimi bir şekilde beraberce kahvaltı ettiler.

Will, "Onunla kavga mı ettin?" diye sorarak parmağının ucundaki bir damla yağı yaladı. "Yani leydinle demek istiyorum."

Harry, "Öyle de diyebiliriz/" diyerek kendisine biraz daha çay doldurdu ve bu sefer fincanına büyük bir kaşık şeker ilave edip karıştırdı.

"Anneannem soyluların kötü olduğunu söylerdi. Yemeklerini yiyecekleri altın tabakları olduğu sürece, sıradan halkın nasıl yaşayıp öldüğünü umursamazlarmış," diyerek yağlı parmağıyla masanın üzerine bir daire çizdi ve "Ama senin leydin iyiydi," dedi.

"Evet. Leydi Georgina çoğuna benzemez."

Will, "Ayrıca o çok güzel," diyerek kendi kendine başını salladı ve kızarmış ekmeğinden bir parça daha ısırdı.

Evet, doğruydu bu. Aynı zaman da güzeldi de. Harry içinde oluşmaya başlayan bir huzursuzluk hissiyle, kulübe penceresinden dışarı baktı. Acaba özür dilemesine izin verecek miydi?

Will, "Tabii pek iyi bir aşçı sayılmaz. Ekmeği bile doğru dürüst kesemedi. Ona bu konuda yardımcı olman gerekecek," diyerek düşünceli bir şekilde alnını kırıştırdı. "O da yemeklerini altın tabaklarda mı yiyor?"

"Bilmiyorum."

Will, ona sanki kendisinden çok önemli bir bilgi saklıyormuş gibi şüpheli bir şekilde baktı ve, "Sen akşam yemeğine davet edilmemiş miydin?" diye sordu.

"Hayır." Leydi'nin kendi özel odasındaki şu akşam yemeğine katılmıştı, ama Will'e bunu anlatmaya hiç niyeti yoktu. Bunun yerine, "Onunla çay içtim ama," dedi.

"Peki, çay saati için altın tabakları var mıydı?" diye sordu Will.

"Hayır," dedi Harry. Niye kendisini ona anlatıyordu ki?

Will bilmiş bir tavırla başını sallayarak, "Bunu öğrenmen için öncelikle akşam yemeğine gitmen gerek," dedi. Sonra tostunu bitirdi ve, "Ona hiç hediye verdin mi?" diye sordu.

"Hediye mi?"

Will'in ona acıyan bakışları geri dönmüştü. "Bütün kızlar hediyelerden hoşlanır. Anneannem böyle der. Ve sanırım haklı. Ben hediyeleri severim," dedi.

Harry, çenesini ellerine dayayarak, hafif uzamış sert telli sakallarını hissetti. Başı yine fena olmaya başlamıştı fakat Will hediyelere çok önem veriyormuş gibi görünüyordu ve çocuk dün ortaya çıktığından beri ilk kez bu kadar çok konuşuyordu.

"Ne tür hediyeler?" diye sordu Harry.

Will, "İnciler, altın kutular, şekerlemeler," diyerek bir parça kızarmış ekmeği elinde salladı. "Bunun gibi şeyler işte. Mesela bir at güzel olurdu. Senin atın var mı?"

"Sadece bir tane."

"Ah." Will'in sesinden onun hakkında hayal kırıklığına uğramış olduğu okunuyordu. "O halde sanırım onu leydine veremezsin," dedi.

Harry de başını sallayarak, "Ayrıca onun benden çok daha fazla atı var," dedi.

"Öyleyse ona ne verebilirsin?"

"Bilmiyorum."

Harry, Leydi Georgina'nın ondan ne istediğini bilmiyordu. Kaşlarını çatarak çayının telvelerine baktı. Kendisi gibi bir adam, onun gibi bir leydiye ne verebilirdi ki? Para ya da ev veremezdi. Bunlara zaten sahipti. Ona verdiği fiziksel tutkuya gelince, bu konuda yarım yamalak becerisi olan herhangi bir adam da ona aynısını yaşatabilirdi. Ona hali hazırda sahip olmadığı ne vere-

bilirdi? Hiçbir şey. Belki, özellikle de dün gecedan sonra, kısa zamanda bunu anlar ve onu bir daha görmemeye karar verirdi.

Harry ayağa kalkarak, "Hediyeden de önemlisi, Leydi Georgina'yla bugün konuşmam lazım," dedi. Sonra mutfak dolabına doğru giderek tıraş malzemelerini aldı ve usturasını bilemeye koyuldu.

lar) yıkayabilirim," dedi.

"İyi çocuk."

Will, çay yaptıktan sonra çaydanlığı tekrar doldurmuş olmalıydı, çünkü ağzına kadar doluydu ve kaynıyordu. Harry sıcak suyu, kendi leğeniyle çocuğun bulaşıkları yıkayacağı büyük tas arasında paylaştırdı. Tıraş olurken kullandığı küçük ayna hırpani bir yüzü gösteriyordu. Harry kaşlarını çatarak, hafifçe uzamış sakallarını dikkatlice yanaklarından kazımaya başladı. Usturası eski, fakat keskindi ve çenesine atacağı bir çentik, görüntüsü için hiç de faydalı olmazdı. Arkasında, Will'in suyu şakırdattığını duyabiliyordu.

ğı kadar hazırdı artık. Yıkanmış, saçlarını fırçalamış ve üstünü değiştirerek temiz bir gömlek giymişti. Baş hâlâ belli aralıklarla zonkliyordu, fakat gözlerinin altındaki mor halkaların rengi solmaya başlamıştı.

Will, onu tepeden tırnağa inceleyerek, "Sanırım, olmuşsun," dedi.

"Sağ ol."

"Ben burada kalmak zorunda mıyım?" Çocuğun yüzü, genç yaşına rağmen çok dokunaklıydı.

Harry bir an tereddüt ederek, "Ben leydimle konuşurken, Woldsiy ahırlarını görmek ister misin?" diye sordu.

Harry, "Öyleyse haydi bakalım," diyerek dışarıya yöneldi. Atla giderken çocuğu da beraberinde götürebilirdi.

Dışarıda, gökyüzünde bulutlar kümelenmişti. Ama bugün, bu saate kadar yağmur yağmamıştı ve kırsağı eyerlemek zaman alacaktı. Mantıksız bir histi belki, ama Leydi Georgina'yı görmek konusunda içinde bir huzursuzluk vardı.

"Haydi, yürüyelim," dedi.

takip etti. Harry arkalarından gelen at arabasının sesini duyduğunda, neredeyse Woldsiy yoluna gelmişlerdi. Böylece adımlarını hızlandırdı, fakat arabanın sesi hızla yaklaşıyordu.

Aniden koşmaya başladı.

Tam çalılıkların korumasından çıkmıştı ki, hemen yanından, ayaklarının altındaki yeri titreten ve üzerine çamur damlaları sıçratan bir at arabası geçti. Harry bir an için onun zencefil rengi saçlarını gördü. Sonra araba köşeyi döndü ve geride sadece gitgide azalan tekerlek seslerini bırakarak gözden kayboldu. Geride sadece, onun buradan gidişini belgeleyen ve gitgide azalan tekerlek sesleri kalmıştı.

"Bugün onunla konuşabileceğini sanmıyorum."

Harry, Will'i tamamen unutmuştu. Görmeyen gözlerle yanındaki nefes nefese kalmış çocuğa bakarak, "Hayır, bugün değil," dedi.

Omzuna kocaman bir yağmur damlası vurdu ve hemen ardından bulutlardan yağmur boşanıverdi.

TONY'NİN ARABASI SARSILARAK KÖŞEYİ DÖNDÜ ve George pencereden dışarıyı seyrederken iki yana sallandı. Yine yağmur yağmaya başlamıştı. Zaten sırlıklam olmuş çayırıları iyice ıslatıyor, gökten gelen bir saldırı gibi ağaç dallarını sürüklüyor ve her şeyi aynı gri kahverengi tona dönüştürüyordu. Monoton bir şekilde yağın pis sudan bir örtü üzerlerini kaplıyor ve arabanın camlarından aşağıya gözyaşları gibi yuvarlanarak, dışarıdaki manzarayı bulamlaştırıyordu. Arabanın içinden, sanki bütün dünya, sonu gelmeyecek bir yasla ağlıyormuş gibi görünüyordu.

"Belki de hiç durmaz."

"Ne?" diye sordu Tony.

"Yağmur," dedi George. "Belki de durmaz ve anayoldaki çamur, bir dereye dönüşüp yükselene, sonra da bir deniz haline gelip bizi sürükleyene kadar devam eder. Bir parmağını camın iç kısmındaki buğu üzerinde gezdirerek, eğri büğrü çizgiler çizdi ve "Sence bu araba yüzer mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Tony. "Ama senin yerinde olsam, bu kadar endişelenmezdim. Şu anda pek öyle görünmüyor olsa da, yağmur bir ara duracaktır."

"Mmm," diye mırıldandı George pencereden dışarıya bakarak. "Ya bu yağmurun devam etmesi, hiç umurumda değilse? Belki de selle sürüklenmeyi ya da çamurun içine batmayı hiç umursamıyorumdur."

Doğru şeyi yapıyordu. Etrafındaki herkes bu konuda çok emin konuşuyordu. Harry'yi terk etmek ona sunulan tek uygun seçenektir. Harry alt sınıftan biriydi, statüleri arasındaki farktan dolayı içerliyordu ve dün gece de bu içerlemesinden dolayı çirkin hareketlerde bulunmuştu. Ama George yine de onu suçlamıyordu. Harry Pye hiç kimsenin süs köpeği olabilecek türden

bir adam değildi. Aslında George onu sınırlandırdığım düşün memiştii, fakat anlaşılan Pye kendisini alçaltılmış hissediyordu. Bir kont kıızıyla, bir kâhyamn ilişkisinin geleceğı olamazdı. İkisi de bunu biliyordu; *herkes* biliyordu. Zaten ilk etapta hiç başlamaması gereken bir ilişki için, bu gayet doğal bir sondu.

Ama George her şeye rağmen kaçıyor olduğu hissinden kurtulamıyordu,

Tony, sanki düşüncelerini okumuş gibi, "Doğru karar buydu," dedi.

"Öyle mi?"

"Başka bir seçeneğın yoktu."

George, "Kendimi bir korkak gibi hissediyorum," diyerek gözü hâlâ camın dışındaki manzaraya takılmış bir halde derin düşüncelere daldı.

"Sen korkak değilsin," dedi Tony yumuşacık bir sesle. "Tabii ki bu senin için hiç kolay değildi. Biliyorum, ama korkaklar en kolay yolu seçenlerdir, en zor olanı değil."

"Ama yine de Violet'ı, bana en çok ihtiyaç duyduğu sırada, yüzüstü bırakmış oldum," diye itiraz etti George.

"Hayır, hiç de değil," dedi Tony kararlı bir şekilde. "Sen sorunu bana havale ettin. Ben de Oscar ve Ralph'i önden Londra'ya gönderdim. Biz oraya varana kadar, şu şerefsiz herifin nerede oturduğunu bulacaklardır. Bu esnada, kırsalda birkaç hafta daha köy yaşamı sürmenin ona hiçbir zararı olmaz. Ayrıca yanında ona arkadaşlık etmesi için Bayan Hope var. Sonuçta biz bu kadına bunun için para veriyoruz, değil mi?" diyerek düz bir sesle konuşmasını bitirdi Tony.

Fakat Euphie Violet konusunda şimdiden başarısız olmuştu zaten. George gözlerim kapadı. Peki ya işin başında Yorkshire'a

gelme sebebi olan, zehirlenen koyunlar meselesi ne olacaktı?

Woldsly'den ayrılırlarken, iki uşağın zehirlenen bir kadın hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştu. O anda durması ve ölen kadının koyunlar meselesiyle ilgili olup olmadığını anlaması gerekirdi, fakat bunun yerine Tony'ının onu hızla dış kapıya doğru sürüklemesine izin vermişti. Bir kez Wolsly'den ayrılma kararı vermişti ve bu kararlar birlikte sanki vücudunu tuhaf bir uyuşukluk kaplamış gibi hissediyordu. Olaylara odaklanması güçleşmişti. Ne yapacağını kestirmesi de öyle. Yanlış yaptığını iliklerinde hissediyordu, ama şu sıralarda herhangi bir şeyi doğru yapabileceğine de inanmıyordu.

"Onu düşünmeyi bırakmalısın," dedi Tony.

Genç adamın ses tonu, George'un karşısında, kan kırmızısı deri koltukta oturan erkek kardeşine bakmasını sağladı. Tony cana yakın ve endişeli görünüyordu. Ve tabii ki üzgün. Karman çorman haldeki kaşları aşağı çökmüştü. Aniden hücum eden gözyaşları George'un gözlerini bulutlandırdı ve artık hiçbir şey göremiyor olsa da, tekrar pencereye döndü.

"Sorun şu ki o... o gerçekten çok iyiydi. Beni daha önce kimse-
nin, hatta senin ya da Clara teyzenin bile anlamadığı bir şekilde anladığını hissettim. Ve ben onu çözemedim," dedi ve acı acı güldü George. "Bir daha böyle bir şansım olacağını da hiç sanmıyorum."

"Çok üzgünüm," dedi Tony.

Başını koltuğa yaslayarak, "Bir erkek kardeşe göre feci derecede kibarsın. Bunu biliyor muydun?" dedi George.

"Kız kardeşlerim böyle olduğu için çok şanslıyım," diyerek gülümsedi Tony.

George onun gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı, fakat

bunu yapamayacağını fark etti. Bunun yerine araba camından dışarı bakmaya devam etti. O sırada sıırıslık olmuş koyunlarla dolu bir tarlanın önünden geçtiler. Zavallı hayvanlar. Koyunlar yüzebiliyor muydu acaba? Belki otladıkları çayırları sel basarsa, çamurun içindeki tüy yumakları gibi yüzebilirlerdi.

Çoktan arazilerinin dışına çıkmışlardı ve bir gün sonra Yorkshire tamamen arkalarında kalmış olacaktı. Hafta sonunda ise Londra'da olacak ve sanki bu seyahat hiç yaşanmamış gibi, hayatına devam edecekti. Bundan üç ya da dört ay sonra Harry, kâhyası gibi davranarak ona yazabilir ve arazileri hakkındaki raporu bizzat sunmasını isteyip istemediğini sorabilirdi. Ve kendisi, bir balodan henüz dönmüş bir halde, mektubu elinde evirip çevirerek, Harry Pye hakkında derin düşüncelere dalabilirdi. *Şaşılabacak şey, bir zamanlar onun kolları arasındaydım. Bedenini benim bedenimle birleştirirken, onun o aydınlanmış yüzüne bakmış ve yaşadığımı hissetmişim.* Sonra mektubu masasının üzerinde bir kenara fırlatıp şöyle de düşünebilirdi: *Ama bunlar çok zaman önce, başka bir yerde olmuştu. Belki de sadece bir rüyaydı.*

Evet, evet tüm bunları düşünebilirdi.

Gözlerini kapadı. Şöyle ya da böyle çok iyi biliyordu ki, sabah uyandığı zaman ilk aklına gelen ve gece uykuya dalarken son aklından geçen düşüncenin Harry Pye olmayacağı bir gün asla gelmeyecekti. Onu hayatının geri kalan her gününde hatırlayacaktı.

Hatırlayacak ve pişmanlık duyacaktı.

"SANA SOYLU KADINLARLA İLİŞKİYE GİRMEMENİ söylemiştim." Dick Crumb o öğlen geç saatlerde teklifsiz bir şekilde, masada Harry'nin karşısına geçip oturmuştu.

Harika. Şimdi de Dick'ten romantik tavsiyeler alıyordu. Harry Cock&Worm'un sahibini incelemeye başladı. Dick kendi birasının çok fazla tadına bakıyormuş gibi görünüyordu. Yüzü uykusuzluktan kırıışmıştı ve saç da, sanki mümkünmüş gibi, daha da seyreلمiş görünüyordu.

"Soylu kadınlar insanın başına beladan başka bir şey getirmez. İşte şu haline bak! Senin olmayan bir kadına kafayı takmışsın," diyerek yüzünü sildi.

Harry başını çevirip yanında oturan çocuğa baktı. Nihayet bu sabah ona yeni ayakkabılar alabilmişti. Çocuğun gözleri çoğunlukla masanın altında sallayıp durduğu ayaklarına odaklanmıştı. Bunun dışında bakışlarını arada bir de tavernada gezdiriyordu. Ama şu anda sadece Dick'e bakıyordu.

"İşte," diyerek cebinden birkaç bakır kuruş çıkardı Harry. "Git bak bakalım fırıncının hiç tatlı çöreğı kalmış mı."

Will'in dikkati hemen metal paralara kaymıştı. Harry'ye bakıp sırtıarak paralan kaptı ve şimşek gibi kapının dışına fırladı.

"Bu Will Pollard, öyle değil mi?" diye sordu Dick.

"Evet," dedi Harry. "Anneannesi onu terk etmiş."

"Demek şimdi seninle birlikte yaşıyor?" Dick'in geniş alm, şaşkınlık içinde kırıışmıştı ve elindeki bezle alnım sildi. "Nasıl gidiyor peki?"

"Ona göre bir odam var. Gerçi yakında onun için daha iyi bir yuva bulmak zorunda kalacağım, ama şimdilik neden olmasın?"

"Bilmem. Kadın sana uğradığında, ayakaltmda dolaşmıyor mu?" Yaşlı adam öne doğru eğilerek sesini alçaltmıştı, ama fısıltısı bile odanın diğer tarafından duyulabilecek kadar yüksek tonda çıkmıştı.

Harry içini çekerek, "O Londra'ya geri döndü. Bir daha gelmeyecek," dedi.

Dick, Harry'ye katıldığı sırada önüne koyduğu bira kupasından dev bir yudum daha alarak, "Bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyorum, ama bence en iyisi bu. Sıradan halkla soyluların içli dışlı olması düşünülemez. Tanrı böyle istemiş. Onlar mermerden salonlarında, kıçlarını silecek hizmetçileriyle oturur ve..."

"Dick..."

Dick, "Ve biz de alın terimizle bütün gün çalışıp bir tabak sıcak yemeğimizi yemek üzere evlerimize gideriz. O da şansımız yaver giderse," diyerek sözlerini onun kafasına iyice sokmak istercesine kupasını hızla masaya indirdi. "Ve bu hep böyle olmuştur."

Harry, "Doğru," diye onaylayarak bu nasihatlerin önünü kesmeyi umdu.

Fakat o kadar şanslı değildi.

"Peki ya kadın seni yanında götürse ne yapacaktın?" diye devam etti yaşlı adam. "Daha bir hafta bile geçmeden, senin takımları küçük parçalar halinde, çan ipi gibi yatağının kenarlarına asardı. Muhtemelen pembe bir tulum ve sarı bir tayt giymek, şu soylu tabakanın parmak uçlarında yaptığı dansı öğrenmek ve kendi cep harçlığını alabilmek için köpek gibi yalvarmak zorunda kalırdın. Hayır..." diyerek birasından bir yudum daha aldı. "Bu bir erkeğe göre bir hayat değil."

Harry, "Aynı fikirdeyim," diyerek konuyu değiştirmek üzere onun sözünü kesti. "Kız kardeşin nerede? Son zamanlarda onu hiç görmedim."

Meşhur bez yine ortaya çıkmıştı. Dick, başının tepesini cilala-

arak, "Ah, Janie'yi bilirsin. O biraz eksik doğdu ve Granville'in kendisine yaptıklarından sonra daha da kötüledi," dedi.

Harry kupasını yavaşça masaya bırakarak, "Granville'in onu iğfal ettiğini bana söylememiştin," dedi.

"Söylemedim mi?"

"Hayır. Ne zaman oldu bu?"

"On beş yıl önce. Annenin o ateşli hastalığa yakalanıp ölmesinden hemen sonra," diyerek neredeyse çıldırmış gibi yüzünü ve boynunu sildi Dick. "Janie o zaman yirmi beş yaşında ya da o civarlardaydı. Yani zekâsını hesaba katmazsak, yetişkin bir kadındı. Granville dışında herkes onun durumuna saygı gösterip onu rahat bırakırdı. Ama o," diyerek ayağının dibindeki karolara tükürdü. "O onu sadece kolay bir lokma olarak gördü."

"Ona tecavüz mü etti?"

Dick, "Belki başlangıçta. Bilemiyorum," diyerek bakışlarını kaçırdı. Bezi bırakmadan, elini başının üzerinde tutuyordu. "Anlarsın ya, benim bir süre olaydan haberim olmadı. Janie o zaman da, tıpkı şimdiki gibi benim yanımda yaşıyordu, fakat o benden on yaş küçüktür. Babamız yıllar önce diğer tarafa göçmüştü ve Janie'nin annesi de onu doğururken ölmüştü," diyerek kupasından bir yudum daha aldı.

Harry; hikâyenin akışını bozarım korkusuyla hiçbir şey söylemedi.

Dick, "Janie, benim için bir kız kardeşten çok bir yeğen, hatta bir evlat gibidir," diyerek elini başından çekip boş gözlerle beze baktı. "Ve geceleri gizlice dışarı çıktığım fark ettiğimde, olayın bir süredir devam ettiğini anladım," dedi ve havlamaya benzer bir kakhaha patlattı. "Her şeyi fark edip, bu işi bitirmesini söyledüğimde, bana onun kendisiyle evleneceğini söyledi." Dick bir an sessiz kaldı.

Harry de boğazına takılan yumruyu temizleyebilmek için bir içki daha aldı. *Zavallı, zavallı kız.*

Dick başını kaldırarak, "Anlayabiliyor musun?" diye sordu ve Harry o anda yaşlı adamın gözlerinde parlayan gözyaşlarını gördü. "Adam dul kalmıştı ve Janie, Lord Granville'in kendisiyle evleneceğini zannetti. Söylediğim hiçbir şey onu, geceleri evden sıvışıp onunla buluşmaktan alıkoyamadı. Bu olay haftalarca devam etti ve ben çıldıracağımı sandım. Sonra tabii ki adam, onu fırlatıp attı. Tıpkı tohumlarını silip attığı pis bir paçavra gibi."

"Sen ne yaptın?"

Dick bir kez daha havlar gibi gülerek elindeki bezi nihayet bıraktı. "Hiçbir şey. Yapabileceğim bir şey yoktu ki. Janie geri döndü ve uslu bir kız gibi hiç sesini çıkarmadan oturdu. Bense birkaç ayı, Granville'in piçlerinden birine daha bakmak zorunda kalacağım diye endişelenerek geçirdim, ama kız şanslı çıktı," dedi. Sonra başına dikmek üzere kupasını kaldırdı ve içinin boş olduğunu fark ederek tekrar aşağı indirdi. "Bu muhtemelen Janie'nin hayatı boyunca şanslı olduğu tek dönemdi. Gerçi o kadar da şanslı değilmiş, öyle değil mi?"

Harry başını salladı. "Dick, sence..."

Dirseğinin çekiştirilmesiyle, cümlesi yarıda kaldı. Will o kadar sessiz bir şekilde geri dönmüştü ki, iki adam da onu fark etmemişlerdi.

"Bir dakika, Will," dedi Harry.

Fakat çocuk onu tekrar çekiştirdi. "O ölmüş."

"Ne?" İki adam da dönüp çocuğa baktılar.

"O ölmüş. Benim büyükannem. Ölmüş o." Çocuk, Harry'yi haberin kendisinden de daha çok endişelendiren, son derece cansız bir sesle konuşmuştu. "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Will, "Onu çalılıkların arasında bulmuşlar. Başiboş bir hayvanı arayan bir çiftçiyle oğulları. Bir koyun çayırında," diyerek aniden Harry'nin gözlerinin içine baktı. "Onu koyunları zehirleyen kişinin öldürdüğünü söylüyorlar."

Harry gözlerini kapadı. *Yüce Tanrım*, neden bu ölen kadın bu kadar insanın arasında başkası değil de Will'in büyükannesi olmak zorundaydı?

"Hayır," dedi Dick başını sallayarak. "Olamaz. Onu koyunları zehirleyen adam öldürmüş olamaz."

"Yarımda baldıran otu bulmuşlar ve o tamamen iki büklüm bir haldeymiş..." dedi çocuk. Yüzü berbat görünüyordu.

Harry kollarını çocuğun omuzlarına dolayarak onu kendisine yaklaştırdı ve, "Üzgünüm," dedi. Anlaşılan çocuk, kadın onu bulaşık suyu gibi evden dışarı atmış olmasına rağmen, hâlâ o yaşlı cadıyı seviyordu. "Tamam, tamam oğlum, geçti," diyerek çocuğun sırtını sıvazladı ve aptalca bir duyguyla, kendisini öldürmüş olduğu için Will'in büyükannesine kızdı.

"En iyisi bir an evvel gidin," diyen Dick'in sesi sessizliği böldü.

Harry başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. İri cüsseli adam, düşünceli ve üzgün görünüyordu.

Harry'nin gözlerinin içine bakarak, "Eğer bu herifler koyunları öldürenin sen olduğunu düşünüyorlarsa, bunu da senin yaptığına inanacaklardır," dedi.

"Tanrı aşkına, Dick!" Will'in şu anda ihtiyacı olan son şey, onun büyükannesini öldüren kişi olduğuna inanmasıydı.

Will, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü Harry'nin gömleğinden kaldırdı.

"Senin büyükanneni ben öldürmedim, Will," dedi Harry.

"Biliyorum, Bay Pye."

"Güzel." Harry, cebinden bir mendil çıkarıp çocuğa verdi. "Ve bana bundan sonra Harry de," dedi.

"Peki efendim." Will'in alt dudağı tekrar titremeye başlamıştı.

Harry, "Dick haklı, en iyisi bir an evvel yola koyulmamız. Zaten saat de geç oldu," diyerek çocuğun yüzünü inceledi. "Hazır mısınız?"

Böylece tavernanın girişine doğru yöneldiler. Adamlar şimdiden küme halinde toplanıp konuşmaya başlamışlardı. Bazıları geçerken, başlarını kaldırıp dik dik bakıyorlardı, ama Harry, Dick'in yorumundan sonra bunu hayal ediyor da olabilirdi.

Will'in büyükannesini ve koyunları öldüren gerçekten aynı kişiye, bu iyiye işaret değildi. Civardaki insanlar zaten çiftlik hayvanları konusunda endişeleniyorlardı. Şimdi ise çocukları, karıları hatta kendileri için endişelenmeye başladılarsa, kim bilir ne kadar korkuyorlardı?

Girişe yaklaşırlarken, birisi onları itekledi. Harry tökezledi, fakat bıçağı hemen eline almıştı. Harry dönüp bakınca, düşmanca yüzlerden oluşan bir et yığını aynı şekilde dönüp dik dik bakarak karşılık verdi.

Bir tanesi, "Katil," diye fısıldadı. Fakat hiçbir yerinden kıpırdamadı.

Harry, "Haydi, Will," diyerek yavaşça Cock&Worm'dan uzaklaştı.

Çabucak kısırağını bularak, Will'i atın arkasına doğru kaldırdı. Kendisi de atma tırmanarak etrafına bakındı. Bir sarhoş tavernanın duvarına işiyordu, fakat karanlık sokak bunun dı-

şında tamamen ıssızdı. Cinayet haberi hızlı yayılırdı, ama belki gecenin çökmüş olması bunu biraz geciktirebilirdi. Sabaha kadar bu durumla nasıl başa çıkacağını düşünüp bir karara varması gerekiyordu.

Harry kısırağı şevklendirecek bir şeyler söyleyerek, sırtına sıkı sıkı tutunmuş Will'le birlikte, çökmekte olan akşam karanlığına doğru yola çıktı. Birlikte evin yoluna doğru döndüler. Yol

Woldsly'ye giden nehrin üzerinden geçmeden önce, Granville topraklarından geçiyordu. Kasabanın ışıklan sönükleşmiş, onları gizlemek üzere her yeri karanlığa boğmuştu. Gökyüzünde yolu aydınlatacak ya da onları ele verecek ay ışığı da yoktu.

Harry kısırağını hızla sürdürdü.

"Seni asacaklar mı?" Will'in sesi karanlığın içinde korku dolu çıkıyordu.

"Hayır. Bir adamı asmak için bir dizi dedikodudan daha fazlasına ihtiyaçları var," dedi Harry.

Arkalarından toynak sesleri gelmeye başlamıştı.

Harry başını dikleştirdi. Arkalarında birden fazla at vardı ve hızla üzerlerine geliyorlardı. "Kollarını bana dola, Will," dedi.

Belinin etrafındaki kavrayışı hissedince, kısırağını dürterek dörtlüye koşturmaya başladı. Kısrağın şimşek gibi yoldan aşağıya inmeye başladı. Fakat hayvan iki kişi taşıyordu ve Harry arkasındaki binicilerin onlara çok yakında yetişeceklerini biliyordu. Açık otlak arazisindeydiler ve saklanabilecekleri hiçbir yer yoktu. Kısırağı yoldan çıkarabilirdi, fakat bu karanlıkta hayvanın toynağını bir çukura sokup hepsinin ölmesine neden olma olasılığı da hayli yüksekti. Ayrıca yanında düşünmesi gereken bir de Will vardı. Çocuğun, küçük elleri sıkıca beline dolanmıştı. Kısırağın ağzından köpükler uçuşuyordu. Harry hayvanın terli boynuna

doğru eğilerek, cesaret verici kelimeler mırıldandı. Irmağın sığ yerinden geçebilselerdi, nehir kıyısında saklanabilecekleri yerler vardı. Ya da gerekirse akarsuyun içine dalıp akıntı yönünde suyu takip edebilirlerdi.

Harry, "Neredeyse nehrin sığ yerine vardık. Orada güvende olacağız," diye çocuğa seslendi.

daha yaptılar. Kısrağın ciğerleri körük gibi kalkıp iniyordu. Arkalarındaki atlılar yaklaşıyorlardı. Toynak sesleri yükselmeye başlamıştı. *Ve işte!* Kısrak hızla nehre inen yola girdi. Harry neredeyse rahat bir nefes aldı. Ama neredeyse. Hemen sonra hiçbir umutları kalmadığını anladı. Nehrin öte tarafında, karanlığın içinde gölgeler hareket ediyordu. Orada daha çok sayıda atlı onu beklemekteydi.

Onu sürü haline tuzağa düşürmüşlerdi.

Omzunun üzerinden geriye baktı. Arkadaki atlıların onları yakalamasına en iyi ihtimalle yarım dakika falan kalmıştı. Zavalı kısrağın ağzını keserek dizginleri çekti. Başka çaresi yoktu. Kısrak yarı yarıya şaha kalktı ve kayarak durdu. Harry Will'in belini kavrayan ellerini çözdü. Sonra bileğinden kavrayarak ağlayan çocuğu hızla kaldırıp yere bıraktı.

"Saklan. Hemen!" Ağlayarak itiraz eden çocuğa başını sallayarak, "Buna vaktimiz yok. Ne yaparlarsa yapsınlar, saklandığın yerden çıkmamalısın. Şimdi Dick'in yanına geri dön ve ona Ben-net Granville'i çağırmasını söyle. Haydi koş!"

Harry atı tekmeleyerek bıçağını çıkardı. Will'in kendisine söyleneni yapıp yapmadığını kontrol etmek için arkasına bakmadı. Saldırganları çocuktan yeterince uzağa çekebilirse, belki de küçük bir çocuk için geri dönme zahmetine katlanmazlardı. Böylece bütün gücünü toplayarak nehre doğru dörtнала gitmeye

başladı. Kısrağı arkadan gelen ilk atla çarpışmadan önce, dudaklarının bir gülümsemeyle gerildiğini hissetti.

Etrafı zerine atılmaya hazır atlarla ve köpüren suyla vrelenmişti. En yakınındaki adam kolunu kaldırdı ve Harry bıçağı-nı onun açıkta kalan koltuk altına doğru savurdu. Adam nehre düşerken inlemedi bile. Harry'nin etrafında sürekli olarak atlar kişniyor, adamlar bağırıyor. Birtakım eller onu yakaladılar. Harry, hiddetle ve umutsuzca bıçağı-m savurdu. Bir adam daha haykırarak nehre düştü. sonra onu atının üzerinden çektiler. Biri si onun bıçak tutan elini yakaladı. Harry bir parmağı eksik olan sağ elini kapatıp yumruk yaptı ve vurabileceği kadar yakınında olan her bedeni yumruklamaya başladı. Fakat onlar çok kalabalıktı. Harry ise tek başına savaşıyordu ve adamlar onu hiç durmaksızın tekme ve yumruk yağmuruna tutuyorlardı.

Sonuçta tükenip pes etmesi, sadece zaman meselesiydi.

On Dördüncü Bölüm

"Erkekler kesinlikle pek çok işe yararlar," dedi Leydi Beatrice Renault şüpheli bir tartışma konusuna onay verircesine. Sonra "Ama *aşk ilişkileri* üzerine tavsiyelerde bulunmak bunlardan biri değildir," diye devam ederek çay fincanım dudaklarına götürüp küçük bir yudum aldı.

George iç çekme isteğini güçlükle bastırdı. Bir haftadır Londra'daydı ve bu sabaha kadar Beatrice teyzeden kaçmayı başarılı bir şekilde becerebilmişti. Ve şu anki durum tamamen Oscar'm suçuydu. Violet'tan gelen bir mektubu ortalarda bırakacak kadar dikkatsiz davranmamış olsaydı, Beatrice teyzeleri, kesinlikle Harry meselesini öğrenmeyecek ve kendisini buraya gelip George'a bir ilişkiyi yürütmenin uygun yolları konusunda ders vermeye zorunlu hissetmeyecekti. Gerçi, Oscar o lanet olasıca mektubu çalışma masasının çekmecesine koymuştu, ama herhangi bir aptal bile, Beatrice teyzenin uşak tarafından yalnız bırakıldığı anda, ilk karıştıracağı yerin orası olduğunu bilirdi.

Evet, bu kesinlikle Oscar'm suçuydu.

"Zavallı canlarım benim, onlar fazla duygusaldırlar," diye devam etti Beatrice Teyze. Sonra bir parça kek ısırıldı ve kaşların çatarak bakışlarını aşağı indirdi. "Bunların içinde kuru erik mi var, Georgina? Sana özellikle kuru eriğin benim damak tadıma hiç hitap etmediğini söylemiştim."

George, kusurlu bulunan kek dilimine bakarak, "Ben onun çikolatalı olduğunu sanıyordum, ama isterseniz söylerim, başka bir kek getirirler," dedi.

Beatrice teyze, George'un Londra'daki evine resmen baskın yapmış, mavi ve beyaz renkli, sevimli elbisesiyle oturma odasındaki süslü koltuğa yerleşerek sadece çay istediğini söylemişti. George, aşçının olası ziyaretçileri göz önünde bulundurarak, olağanüstü bir iş yaptığını düşünüyordu.

Beatrice teyze, "Hıh," diye homurdanarak tabağındaki keki didikliyordu. "Kuru eriğe benziyor, ama sen kesinlikle emin-sen," diyerek bir ısırık daha aldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Sonuç olarak, görünen o ki devlet yönetiminde gayet ustalar, fakat duygusal meselelerde tamamen beceriksizler."

George, teyzesinin kuru erik konusundan önce erkekler hakkında konuştuğunu hatırlayamadan, bir an şaşkın şaşkın baktı. Hemen sonra, "Kesinlikle," diye onayladı.

Şimdi bir bayılma numarası yapsaydı... Ama Beatrice teyzesini tanıdığı kadarıyla, kadın George kendine geldiğini itiraf edene kadar, yüzüne soğuk su atmaya devam eder, sonra da konferansına kaldığı yerden devam ederdi. Bu durumda en iyisi sessizce oturup beklemektir.

"Şimdi, erkeklerin sana söyleyeceklerinin aksine," diye devam etti teyzesi. "Bir leydinin bir, iki, hatta bundan da fazla ilişkisi yaşaması iyidir. İnsana kesinlikle zihin açıklığı verir ve doğal olarak da yanaklarını pembeleştirir."

Leydi Beatrice, manikürlü tırnaklarından biriyle yanağına dokundu. Yanakları gerçekten de pembeydi, fakat doğadan ziyade allıktan kaynaklanan bir pembelikti bu. Yanağı ayrıca siyah kadifeden üç parça yamayla süslenmişti: İki yıldız ve bir yarım ay.

Leydi Beatrice, "Bir leydinin asla unutmaması gereken şey tedbirli davranmaktır," diyerek çayını yudumladı. "Mesela eğer birisi aynı zaman diliminde iki ya da daha fazla centilmenle birden nişanlanmışsa, bu beylerin birbirlerini fark etmemeleri zorunludur."

Beatrice teyzesi, Littleton kardeşlerin en küçüğüdü. George'a mirasını bırakan Clara teyzesi en büyük olanlarıydı. George'un annesi, Sarah, ise ortanca kardeşti. Littleton kardeşler, kendi dönemlerinin en güzel kızları olarak kabul görmüş ve Londra sosyetesini kasıp kavurmuşlardı. Fakat üçü de evliliklerinde mutsuz olmuştu. Clara teyzesi, genç yaşta ölen ve onu zengin fakat çocuksuz bırakan, çılgınlık derecesinde sofu bir adamla evlenmişti. Beatrice teyzesi ise yaşadığı süre boyunca karısını sürekli hamile bırakan, kendisinden çok daha yaşlı bir adamla evlenmişti ve bütün bebeklerini acıklı bir şekilde ya erken doğumda ya da düşük yaparak kaybetmişti.

Kendi annesi, Sarah'ya gelince... George çayından bir yudum aldı. Anne babasının evliliğinde yolunda gitmeyen şeyin tam olarak ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Belki de tek sorun birbirlerini sevmemeleriydi. Ama Leydi Maitland, her halükârda hayali hastalıklar yüzünden yatalak olurdu. Zaten yıllardır bu durumdaydı.

"Çünkü o zaman en kültürlü adam bile, oyuncaklarını paylaşmak istemeyen küçük bir çocuğa dönüşür." Leydi Beatrice derse devam ediyordu. "Üçten fazlası olmaz, benim ilkemdir ve

gerçekten de insanın üç kişiyi çok hassas bir şekilde dengelemesi gerekir."

George boğulacak gibi olmuştu.

"Senin neyin var, George?" diyerek kızgınlıkla ona baktı Leydi Beatrice.

"Hiçbir şey," diye soludu George. "Sadece küçük bir kırıntı boğazıma kaçtı."

"Gerçekten de İngiliz ırkı hakkında endişele..."

"Kadın güzelliğine ait bir değil iki sembolü birden bir arada bulabilmek ne şans." George'un oturma odasının kapısı hızla açılmış ve Oscar'la, leydileri eğilerek selamlayan sarışın arkadaşısı görünürmüştü.

Leydi Beatrice, Oscar'ın ani gelişini çatık kaşları ve asık suratıyla karşılayarak, "Meşgulüz, hayatım. Git buradan. Sen değil, Cecil," dedi. Öteki adam geri geri giderek kapının dışına çıkmaya yeltenmişti. "Sen kalabilirsin. Çünkü sen benim tanıdığım, sezgileri olan tek adamsın ve bunun teşvik edilmesi gerekir," diye devam etti Leydi Beatrice.

Cecil Barclay gülümsedi ve hanımlarm önünde bir kez daha eğilerek, "Hanımefendi gerçekten çok nazikler," dedi.

üğa hafif hafif vurmakta olan George'a kaçamak bir bakış gönderdi. George, Cecil ve küçük kardeşi Freddy'yi, çocuklarından beri tanıyordu.

Oscar, "Ama Cecil burada kalıyorsa, yüksek müsaadele-rinizle ben de öyle yapacağım," diyerek oturdu ve kendine bir dilim kek aldı.

George kıvılcım saçan gözlerle erkek kardeşine baktı.

Oscar da sesini çıkarmadan ağızını oynatarak, "Ne?" dedi.

Genç kadın, bıkkınlıkla gözlerini yuvarladı ve "Çay alır mısın, Cecil?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi Cecil. "Oscar bu sabah atlara bakmak için, beni bütün Tattersall'da oradan oraya sürükledi. Arabası için eşleştirilmiş bir dizi istiyor ve Londra'daki atların hiçbirinin işine yaramayacağım iddia ediyor."

Leydi Beatrice, "Centilmenler at etine kesinlikle çok fazla para harcıyorlar," diye fikrini ortaya koydu.

Oscar, "Paramızı ne tür bir ete harcamamızı isterdin, teyzeciğim?" diyerek kahverengi gözlerini şeytansı bir ifadeyle kocaman açtı.

Leydi Beatrice de onun dizine şakayla karışık bir tavırla sertçe vurdu.

Oscar, "Ahh!" diyerek o noktayı ovmaya başladı. "Ne diyecektim, bu kekin içinde kuru erik mi var?"

George ikinci kez iç çekme isteğini bastırarak şehir evinin pencerelerinden dışarı baktı. Londra'da yağmur yağmıyordu, fakat havada her şeyin üstünü kaplayan ve geride yapışkan bir kir tabakası bırakan bir tür gri sis vardı. Hata yapmıştı. Bir haftayı aşkın süredir Harry'den ve Yorkshire'dan uzakta kaldıktan sonra artık bunu biliyordu. Israrcı davranması ve onu konuşturması gerekirdi. Ya da onun dili çözülene kadar, kendi kendine konuşup onun kendisine her şeyi anlatmasını... Ne? Ne anlatacakta ki? Korkularım mı? Bir kadın olarak onun hatalarım mı? Onu neden sevmediğini mi? Harry'den duyacağı en son söz bu olsa bile, en azından bilirdi. Eski hayatına geri dönemeden ya da yeni bir hayata başlayamadan, bu hapishanede sıkışıp kalmazdı.

"Gelir misin, George?" Cecil onunla konuşuyordu.

"Ne?" diyerek gözlerini kırpıştırdı. "Üzgünüm. Korkarım ki cümlemin son kısmım duyamadım."

Teyzesi ve beyler, onun zihinsel durumunu mazur görmeleri gerektiğini anlatan ifadelerle birbirlerine baktılar.

George dişlerini gıcırdattı.

"Cecil yarın gece tiyatroya gideceğini söyledi ve senin ona eşlik edip edemeyeceğini merak etti," diye açıkladı Oscar.

"Aslında, ben..." George, baş uşağın içeri girmesiyle bahane uydurmaktan kurtulmuştu. Kaşlarını çatarak, "Evet, Holmes?" dedi.

Holmes, "Affedersiniz Leydim, ama biraz önce Leydi Violet'tan özel bir ulak geldi," diyerek içinde oldukça çamurlanmış bir mektup bulunan gümüş bir tabağı George'a sundu.

Ve George mektubu alarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Baş uşak reverans yaparak odadan ayrıldı.

Wentworth, Violet'ı kuzeye kadar takip mi etmişti? Orada sosyeteden uzakta en güvenli konumda bulunacağını varsayarak, Violet'ı Woldsly'de bırakmanın en iyisi olacağını düşünmüş ve belki de yanılmışlardı.

George, "Sizin için bir sakıncası yoksa?" dedi ve konuklarının iznini beklemeden, bir tereyağı bıçağı kullanarak mektubun mührünü açtı. Violet'ın el yazısı sayfa boyunca kendinden geçmiş bir şekilde yana yatmış ve oraya buraya damlayan mürekkep lekeleriyle berbat olmuştu.

Sevgili kız kardeşim... Harry Pye dövülmüş ve tutuklanmış... Şu anda Granville'in nezaretinde... Hiç kimsenin onu görmesine izin verilmiyor. .. Lütfen hemen gel.

Dövülmüş.

George'un eli titremeye başladı. *Ah, ulu Tanrım, Harry*. Boğazına bir hıçkırık takıldı. Violet'ın melodramlara olan düşkünlüğünü aklına getirmeye çalıştı. Belki de olayı büyütüyor ya da abartıyordu. Ama hayır, kız kardeşi yalan söylemezdi ve Lord Granville Harry'yi eline geçirdiyse, o çoktan ölmüş bile olabilirdi.

"Georgie." Başını kaldırıncı Oscar'ı tam önünde diz çökerken gördü. "Ne oldu?" diye sordu genç adam

George okuması için kâğıdı sessizce ona uzattı.

Oscar'm kaşları çatılmıştı. "Ama olaydan onun sorumlu olduğuna dair somut delil yoktu, öyle değil mi?" diye sordu.

George başını sallayarak kesik kesik soludu. "Lord Granville, Harry'ye karşı kin besliyor. Bu yüzden onun delile ihtiyacı yok," diyerek gözlerini kapadı. "Yorkshire'dan hiç ayrılmamalıydım."

"Bunun olacağını kesinlikle tahmin edemezdin," dedi Oscar.

George ayağa kalkarak kapıya yöneldi.

Oscar, "Nereye gidiyorsun?" diyerek onu bileğinden yakaladı.

George ondan hemen kurtularak, "Nereye olacak? Ona," dedi.

"Bekle, ben..."

George hışımla erkek kardeşine döndü ve, "Bekleyemem. O çoktan ölmüş olabilir." dedi.

Bunun üzerine Oscar teslim oluyormuş gibi bir hareketle ellerini havaya kaldırarak, "Biliyorum, biliyorum, Georgie. Demek istediğim ben de seninle geliyorum. Neler yapabileceğime baka-

rız," dedi ve Cecil'e dönerek, "Gidip, olanları Tony'ye anlatabilir misin?" diye sordu.

Cecil başını salladı.

"İşte al," diyerek mektubu atik bir hareketle George'un elinden kaptı ve, "Bunu ona ver. Müsait olduğu anda gelmesi gerekecek," dedi.

"Tabii ki, eski dostum." Cecil meraklanmış görünüyordu, fakat mektubu aldı.

"Teşekkür ederim." Gözyaşları George'un yüzünden aşağı yuvarlanmaya başlamıştı.

Cecil, "Bir şey değil," diyerek daha fazla şey söyleyecekmiş gibi söze başladı, fakat hemen sonra başını sallayarak odadan ayrıldı.

"Evet, olup biten her neyse, bütün bunları onayladığımı söyleyemem." Leydi Beatrice biraz önce yaşanan sahne esnasında hep sessiz kalmış, fakat şimdi aniden patlamıştı. "Muğlakta bırakılmaktan hoşlanmam. Hem de hiç. Fakat bu seferlik, hepinizin telaşa kapıldığı bu meseleyi anlayana kadar bekleyeceğim."

"Tabii ki, teyze." George neredeyse kapıya giden yolu yarılamıştı ve teyzesini gerçek anlamda dinlemiyordu.

"Georgina." Leydi Beatrice yeğenini, bir avucunu onun göz yaşlarıyla lekelenmiş yüzüne koyarak durdurdu. "Sakin unutma, canım. Tanrı'nın eline engel olamayız, ama güçlü olabiliriz." Aniden yaşlanmış gibi görünüyordu. "Ve bazen yapabileceğimiz tek şey budur."

"YAŞLI BAYAN POLLARD ÖLDÜRÜLDÜ, GAYET sade ve basit." Silas deri kaplı koltuğunda arkasına yaslanmış, hoşnut bir ifadeyle küçük oğluna bakıyordu.

Bermet ise genç bir aslan gibi, kütüphaneyi bir baştan bir başa adımlayıp duruyordu. Onun tam aksine, küçük kardeşi küçük bir köşe koltuğuna sinmiş ve dizlerini neredeyse çenesine kadar yukarı çekmişti. Silas, zaten Thomas'ın neden kütüphanede olduğunu bile anlayabilmiş değildi, ama aslında onun burada olup olmamasını umursamıyordu. Tüm dikkati küçük oğlunun üzerindeydi.

Bennet, Silas'ın adamları Harry Pye'ı getirdiğinden beri, tüm hafta boyunca babasına sövüp sayarak ateş püskürmüştü. Fakat ne kadar uğraşsa da, var olan gerçekten kaçamıyordu: Bir kadın öldürülmüştü. Gerçi bu, yaşlı ve gariban bir kadındı. Hatta hayattayken bile kimsenin pek fazla önemsemediği biriydi. Ama ne olursa olsun o bir insandı ve bu yüzden ne kadar yaşlı da olsa, ölü bir koyundan çok daha değerliydi.

En azından halkın gözünde.

Aslında Silas Pye'ı yakalamakta acele edip etmediğini düşünmeye başlamıştı. Yerel halkın duyguları çoştukça çoşuyordu. Hiç kimse elini kolunu sallaya sallaya dolaşan bir katilden hoşlanmazdı. Pye'ı kendi haline bırakmış olsaydı, birisi meseleyi kendi eliyle halletmeye karar verip o piç herifi linç edebilirdi. Fakat uzun vadede düşünüldüğünde pek fazla bir şey fark etmezdi. Ha şimdi, ha bir hafta içinde. Her iki durumda da Hary Pye çok yakında fazlasıyla ölü olacaktı. Ve oğlu da artık onunla tartışmayı bırakacaktı.

"Kadın öldürülmüş olabilir, ama bunu yapan Harry Pye değildi." Bennet kollarım çaprazlamış ve gözlerinden ateş fışkırır bir halde, babasının çalışma masasının önünde duruyordu.

Silas içindeki sabırsızlığın arttığım hissetti. Başka herkes kâhyanın suçlu olduğuna inanıyordu. Kendi oğlu neden inanmıyordu?

Öne doğru kaykıldı ve sanki maunu delebilecekmiş gibi, işaret parmağım masanın üstüne vurmaya başladı. "Onu baldıran otu öldürdü. Bu koyunları da öldüren ot. Ayrıca cesedin yanında onun yontma heykelciği bulundu. Hatırlarsan, bu suç mahallinin yanında bulunan ikinci heykel," dedi ve ellerim avuçları yukarı gelecek şekilde öne doğru uzatarak, "Daha ne istiyorsun?" diye sordu.

"Harry Pye'dan nefret ettiğini biliyorum, baba. Ama kendi oyma heykellerini neden cesetlerin yanında bıraksın ki? Neden kendisini suçlu çıkarmak istesin?"

"Belki de adam delidir," dedi Thomas sessizce köşeden. Silas öfkeli bir ifadeyle ona baktı, fakat Thomas kardeşinin dikkatini çekmeye kararlıydı. "Ne de olsa, Pye'ın annesi bir kaltaktı. Belki onun pis kamnı almıştır."

Bennet incinmiş görünüyordu. "Tom..."

"Bana öyle hitap etme!" dedi Thomas tiz bir sesle bağırarak. "Ben senin büyüğünüm. Asıl varis benim. Bana hak ettiğim saygıyı göstereceksin. Sen sadece bir..."

"Kes sesini!" diye kükredi Silas.

Thomas bu kükreme karşısında olduğu yerde büzülmüştü. "Ama baba..."

Silas, "Bir tek kelime daha etmeyeceksin!" diyerek, büyük oğlu pençe pençe kızarana dek, sert bakışlarını onun üzerinden çekmedi. sonra koltuğunda arkasına yaslanarak tüm dikkatini tekrar Bennet'a çevirdi ve, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Bennet, "Bilmiyorum," diye cevap vermeden önce, Thomas'a özür dileyen bir ifadeyle baktı, fakat kardeşi bunu hiç umursamadı.

Ah, oğlu kafasındaki şüpheciliği ilk kez dışa vuruyordu ve bu Silas'ın ruhuna hoş kokulu bir merhem gibi gelmişti. "Ben bu bölgenin yargıcıyım. Gerekli gördüğüm hallerde, kanuna uyulmasını sağlamak zorundayım," dedi.

"En azından onu görmeme izin ver."

"Hayır," diyerek başını salladı Silas. "O tehlikeli bir suçlu. Ona yaklaşmana izin verirsem sorumsuzca davranmış olurum."

Adamları Pye'a suçunu itiraf ettirene kadar buna izin veremezdi. Pye'in dayağa karşı gösterdiği tepkiye bakılırsa, inadının kırılması daha günler sürebilirdi. Adam ayakta duramayacak hale gelene kadar, hatta sendeleyip yerlere düşene kadar, yumruk üstüne yumruk yiyor, ama yine de konuşmayı reddediyordu. Ama dili eninde sonunda çözülecekti. Ve işte o zaman Silas, onu ölene kadar boynundan sallandıracak ve ne kralın ne de Tanrı'nın buna itirazı olacaktı.

Evet, biraz daha bekleyebilirdi.

"Ah, Tanrı aşkına!" Bennet şimdi odanın içinde hızlı hızlı volta atıyordu. "Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. O benim..." Sözü nü yarıda kesti ve cümle nin sonunu bir el hareketiyle geçir tirerek, "Sadece onunla konuşmama izin ver. Lütfen," dedi.

Bu çocuk yalvarmayalı çok, çok uzun zaman olmuştu. Şimdiye kadar yalvarmanın rakibe daha fazla güç kazandırdığını bilmesi gerekirdi.

"Hayır," diye üzgün bir şekilde başını salladı Silas.

"Hâlâ hayatta mı peki?"

Babası gülümseyerek, "Evet hayatta, ama durumu pek iyi değil," dedi.

las gerçekten de kendisini olası bir yumruğa hazırladı.

"Tanrı seni kahretsin/' diye fısıldadı Bennet.

"Vermiş de olabilir."

Bennet çalışma odası kapısına doğru ilerleyip kapıyı hızla çekerek açtı ve ufak tefek, sıska bir çocuk içeri yuvarlandı.

"Bu da nesi?" diyerek öfkeyle onlara baktı Silas.

"O benimle beraber. Haydi Will."

"Hizmetkârlarına kapıları dinlememeleri gerektiğini öğretmelisin," diyerek sözcüklerini yaya yaya konuştu Silas.

Her nedense bu sözleri Bennet'in durup tekrar dönmesine sebep olmuştu. Oğlu bir çocuğa bir kendisine bakıyordu. "Onun kim olduğunu gerçekten de bilmiyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Bennet.

"Bilmem mi gerekiyor?" diyerek çocuğu inceledi Silas. Kahverengi gözlerindeki bir şeyler tamdık geliyordu. Oğlunun sorusunu elini sallayarak geçiştirdi. Hiç sorun değildi. "Bu çocuk önemsiz biri," dedi.

"Tanrım! Sana inanamıyorum," diyerek ona baktı Bennet. "Biz hepimiz senin için sadece oyuncağız, öyle değil mi?"

Silas başını sallayarak, "Bulmacalardan hoşlanmadığımı bilirsın," dedi.

Fakat Bennet o sırada çocuğu omzundan tutmuş, odadan dışarı çıkarıyordu ve çok geçmeden kapı arkalarından kapandı.

"O bir nankör," diye köşeden fısıldadı Thomas. "Senin onun için tüm yaptıklarından sonra ve benim çektiğim onca acıdan sonra, hâlâ nankörlük ediyor."

"Ne demek istiyorsun, oğlum?" diye homurdandı Silas.

Thomas gözlerini kırıştırdı. Sonra ayağa kalktı. Tuhaf bir şekilde mağrur görünüyordu. "Ben seni daima sevdim, baba. Daima. Senin için her şeyi yapardım," dedi ve hemen sonra o da odadan ayrıldı.

Silas bir an için oğlunun arkasından baktı, sonra tekrar başını sallayarak, masasının arkasındaki ahşap panelin içine monte edilmiş küçük kapıyı döndürüp hafifçe vurdu. Daha önceki Granville'lerden biri, bilinmeyen bir sebeple, kütüphaneden mahzene uzanan bir geçit yaptırmıştı. Kısa bir süre bekledikten sonra, kapı açıldı. Izbandut gibi bir adam göründü ve ördek gibi başını uzattı. Adamın göğsü çıplaktı. Adaleli kolları iki yanından sarkıyordu. Üst bedenini kaplayan kahverengi kıllar, üzerine sıçrayan kan yüzünden ürkütücü bir şekilde benek benek olmuştu.

"Ee?" diye sordu Silas.

İri yarı adam, "Hâlâ konuşmuyor," diyerek şişmiş ellerini öne doğru uzattı. "Parmak eklemelerim kana bulandı. Ayrıca Bud da bugün şansını denedi."

gerekmiyor? O sadece tek bir adam, üstelik senin boyunda poşunda bile değil. Onu şimdiye kadar çoktan yola getirmen gerekirdi," dedi.

"Şey, evet ama bu bayağı zorlu bir herif. Ona yaptıklarımızı yaptıktan sonra, bebek gibi ağlayan ne adamlar gördüm."

"Demek öyle diyorsun," diyerek alaya bir ifadeyle güldü Silas. "Ellerim sar ve devam et. Yakında dili çözülecektir ve bu olunca, senin için de bir hediye olacak. Bu işi ertesi güne kadar yapamazsan, yapabilecek birini bulup onu, senin ve oğlunun yerine geçireceğim."

"Evet, Lordum." İri adam dönüp gitmeden önce., gözlerinin arkasında kaynayan öfkesini bastırarak patronuna dik dik baktı. Güzel, kızgınlığım Pye'dan çıkarırdı.

Arkasındaki kapı kapandı ve Silas gülümsedi. Yakında her şey bitecekti. Artık son çok yakındı.

BİR YERLERDE SU DAMLIYORDU.

Yavaş yavaş.

Tek düze.

Ve hiç durmaksızın.

İlk olarak bu odada uyandığında damlamış, daha sonra her gün damlamaya devam etmişti ve şimdi de damlıyordu. Direnci yediği dayaklardan ziyade bu damlama sesi yüzünden kırılabilirdi.

Harry bir omzunu kamburlaştırarak kendisini acılar içinde duvara doğru sürükledi. Onu küçük bir odada tutuyorlardı. Onu ele geçirdiklerinden bu yana en az bir hafta geçtiğini düşünüyordu, ama burada zamanı tahmin etmek zordu. Üstelik saatlerce, hatta belki de günlerce baygın kaldığı oluyordu. Bir duvarın yukarısında, çocuk kafası büyüklüğünde, paslı demir parmaklıklı bir pencere vardı. Dışarıda birkaç ot odadan içeri doğru büyümüştü. Bu yüzden pencerenin toprak seviyesinde olduğunu biliyordu. Güneş belli bir yüksekliğe ulaşınca, içeriye hücrelerini aydınlatacak kadar ışık veriyordu. Duvarlar rutubetli taşlarla kaplıydı, yerler ise kirle. Odada kendisinden başka hiçbir şey yoktu.

Daha doğrusu çoğunlukla yoktu.

Geceleri bir oraya bir buraya koşuşturan küçük ayakların eşleme seslerini duyabiliyordu. Gıcırtilar ve hışırtılar aniden

kesiliyor, sonra tekrar başlıyordu. Farelerdi bunlar. Ya da belki de sıçanlar.

Harry sıçanlardan nefret ederdi.

Şehirdeki yoksullar evine gittiği zaman, kendi yiyecek payla-rını korumak için diğerleriyle dövüşmeyi öğrenmezse, babasının da ve kendisinin de açlıktan öleceğini hemen anlamıştı. Böylece hızlı ve acımasızca dövüşmeyi öğrenmişti ve diğer çocuklarla adamlar, o saatten sonra hep ondan uzak durmuşlardı.

Fakat sıçanlar uzak durmuyorlardı.

Akşam karanlığı çökünce hemen ortaya çıkıveriyorlardı. Kır-sal arazideki vahşi yaratıklar insanları korkuturdu, fakat sıçanlar farklıydı. Onlar bir adamın son bir parça ekmeğini çalmak için sinsice cebine sokulabilirlerdi. Burunlarını bir çocuğun saçları-nın arasına sokup kırıntı arayabilirlerdi. Ve hiçbir artık bulamaz-larsa, bu insanların kendileriyle beslenirlerdi. Bir insan hastalık ya da sarhoşluk yüzünden çok derin bir uykuya dalarsa, sıçanlar onu küçük küçük kemirirlerdi. Ayaklarından, parmaklarından ya da kulaklarından. Yoksullar evinde kulakları yırtık pırtık çi-çeklere dönmüş adamlar vardı. Bu tip insanların çok yaşamaya-caklarını bilirdiniz. Ve eğer bir adam uykusunda ölmüşse, sabah olduğunda bazen yüzünü tanıyamazdınız.

Sıçanları öldürebilirdiniz tabii ki, ama yeterince hızlı davra-nabilirseniz. Hatta bazı çocuklar onları ateşin üzerinde kızartıp yerlerdi. Fakat Harry ne kadar aç olsa da, ki midesinin ihtiyaçtan kıvrandığı günler olmuştu, o eti ağzuba koymayı asla düşün-e mezdi. Sıçanların içinde, onları yediğiniz takdirde kesinkes mi-denize geçip ruhunuza bulaşacak bir kötülük vardı. Ve ne kadar çok fare öldürürseniz öldürün, daima daha fazlası gelmeye de-vam ederdi.

Bu yüzden Harry şimdi geceleri tam anlamıyla uyumuyor-

du. Çünkü etrafında sıçanlar vardı ve onların yaralı bir adama neler yapabileceklerini çok iyi biliyordu.

Granville'in haydutları onu bir haftadır her gün, bazen günde iki kez dövüyorlardı. Sağ gözü şişerek kapanmıştı. Sol gözü de daha iyi durumda sayılmazdı. Dudağı tekrar tekrar yarılmıştı. En az iki kaburgası kırılmış, dişlerinden birkaçı sallanmaya başlamıştı. Vücudunda çürüklerle kaplı olmayan bir karış yer bile yoktu. Üstelik onu çok sert bir şekilde dövmeleri, ters bir yerine vurmaları ya da vücudunun kendi kendine iflas etmesi, sadece an melesiydi.

Sonra da fareler onu bir güzel...

Harry aşını salladı. Asıl anlayamadığı şey, Granville'in onu neden hemen öldürmediğiydi. Nehirde yakalandığının ertesi günü uyanığında, hâlâ hayatta olduğunu fark ederek bir an çok şaşırılmıştı. Neden? Onu öyle ya da böyle kesinkes öldürmek niyetindeyken, neden hâlâ canlı halde zapt ediyordu? Ona

Will'in büyükannesini öldürdüğünü itirafetmesini söyleyip duruyorlardı, ama bunun Granville için kesinlikle bir önemi olamazdı. Baron'un onu asmak için itirafa ihtiyacı yoktu. Will hariç hiç kimse Harry'nin ölümünü önemsemez ya da buna itiraz etmezdi.

Harry içini **Çekerek** ağrıyan başını küflenmiş taş duvara yasladı. Yo hayır bu doğru değildi. Leydisi onun ölümünü umursardı. Londra güzel evinde ya da Yorkshire'daki malikâne-sinde, nerede olursa olsun, soysuz âşığının ölüm haberini alınca, mutlaka ağlardı. Mavi gözlerinin ışığı söner ve yüzü çökerdi.

Bu hücrede uzun uzun düşünmek için saatleri olmuştu. Hayatı boyunca pişman olduğu şeyler arasında, en çok bir tanesinden pişmanlık duyuyordu: Leydi Georgina'ya acı verecek olmasından.

Bir yerlerden mırıldanma ve çizme sürüme sesleri geliyordu. Başını dikleştirerek dinledi. Onu tekrar dövmeye geliyorlardı. İrkildi. Aklı güçlü olabilirdi, ama bedeni acıyı hatırlıyor ve ondan korkuyordu. Adamlar kapıyı açmadan önce bir an gözlerini kapadı ve sonra her şey tekrar başladı. Leydi Georgina'yı düşündü. Başka bir yer ve zamanda, eğer o bu kadar üst sınıftan, kendisi de bu kadar sıradan biri olmasaydı, ilişkileri yürüyeabilirdi. Evlenirlerdi ve küçük bir kulübeleri olurdu. O yemek pişirmeyi öğrenebilirdi ve kendisi de akşam olunca onun tatlı öpücüklerine kavuşmak için eve koşardı. Geceleri onun yanına uzanıp, onun bedeninin soluk aldıkça inip kalkışını hissedip, kolunu onun üzerine atarak deliksiz bir uykuya dalabilirdi.

Onu, leydisini sevebilirdi.

On Beşinci Bölüm

"Yaşıyor mu?" George'un yüzü kırıştırılıp, tekrar düzeltilmiş bir kâğıda benziyordu. Gri elbisesi de fazlasıyla buruşmuştu. Londra'dan buraya gelirken, bütün yol boyunca bu elbisenin içinde uyumuş olmalıydı.

"Evet," diyerek ablasına sarıldı Violet, görünüşündeki değişiklik karşısında duyduğu şaşkınlığı belli etmemeye çalışarak. George Woldsly'den ayrılalı iki hafta bile olmamışta. "Evet, bildiğim kadarıyla hâlâ hayatta. Lord Granville kimsenin onu görmesine izin vermiyor," dedi.

George'un ifadesinde hiçbir aydınlanma olmamıştı. Göz kırparsa bile önemli bir şeyi kaçırır endişesiyle, hâlâ pür dikkat kardeşine bakıyordu. "O halde ölmüş de olabilir," dedi.

"Ah, hayır." Violet çılgın gibi açtığı gözlerini Oscar'a doğrulttu. *Yardım et!* "Hiç sanmıyorum. Ben..."

"Harry Pye ölse haberimiz olurdu, Georgie," diyerek Violet'ı kurtarmak üzere araya girdi Oscar. "Granville şimdi mutlaka böbürleniyor olurdu. Adam böyle bir şeye kalkışmadığına göre, Pye hâlâ hayatta." Sonra hasta birine yol gösterircesine, George'un

koluna girerek, "Haydi Woldsly'ye gel ve oturup bir fincan çay içelim," dedi.

George, "Hayır, onu görmem lazım," diyerek Oscar, sanki kendisine solmuş çiçekler satmaya çalışan yapışkan bir satıcıymış gibi onun elini ittirdi.

Oscar kılım bile kıpırdatmadı. "Biliyorum bir tanem, ama içeriye girme şansımız olursa, Granville'in karşısında dururken güçlü grnmemiz gerekir. Bunun için öncelikle biraz kendimize gelip dinlensek daha iyi olur," dedi.

"Sence Tony mesajı almış mıdır?"

"Evet," dedi.Oscar, bir şeyi sanki yüzüncü defadır tekrarlıyormuş gibi bir tavırla. "Bizim arkamızdan hemen yola çıkacaktır. Hem o geldiğinde hazır vaziyette olmamız lazım," diyerek elini tekrar George'un dirseğine koydu ve bu sefer George onun kendisini Woldsy'nin n merdivenlerine doğru yönlendirmesine izin verdi.

Violet tam anlamıyla şoke olmuş bir halde onları takip etti. George'a ne olmuştu böyle? Ablasının zgn olacağını hatta ağlayacağım tahmin etmişti. Ama bu... bu çok yıpratıcı ve gözyaşlarının bile tükendiği türden bir acıydı. Kendisi bugün yaz aşkı, Leonard'ın ölmüş olduğunu ğrense, belli bir dereceye kadar hznlenirdi. Belki biraz gözyaşı döker, evin içinde bir ya da iki gün üzüntülü dolaşırdı. Ama George'un şu an grndėė hali kadar harap olmazdı. Üstelik bildikleri kadarıyla Harry Pye henüz ölmemişti bile.

George neredeyse bu adamı seviyormuş gibi görünüyordu.

Durup, erkek kardeşine yaslanmış haldeki ablasının uzaklaşan sırtını izledi. Hayır, kesinlikle olamazdı. George aşık olmak için kesinlikle çok yaşıldı. Ama aşk, gerçek aşk, farklıydı. Ge-

orge Bay Pye'ı seviyorsa, onunla evlenmek isteyebilirdi. Ve eğer onunla evlenirse, *aman Tanrım...* o adam ailenin bir parçası olurdu. *Ah hayır!* Harry Pye'in muhtemelen balık yerken hangi çatalın kullanılacağı, babasından dolayı baron olan emekli bir generale nasıl hitap edileceği ya da bir leydinin münasip bir şekilde nasıl ata bindirileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. *Ulu Tanrım!*

George ve Oscar oturma odasına gelmişlerdi. Oscar genç kadını içeri doğru yönlendirirken etrafına bakındı. Sonra Violet'ı görerek kaşlarını çatı. Genç kız da onlara yetişmek üzere koşturmaya başladı.

Oscar, George'u salonda bir yere oturturken, "Çay ve yiyecek bir şeyler getirmelerim söyledin, değil mi?" diye sordu Violet'a.

Genç kız yüzünün suçlulukla kızardığı hissetti ve hemen kapıya yönelik bir uşağı istenilenleri getirmesini söyledi.

"Violet, olup bitenler hakkında neler biliyorsun?" George bakışlarını kız kardeşinin üzerine sabitlemişti. "Mektubunda Harry'nin tutuklandığı yazmışsın, ama bunun neden veya nasıl olduğundan bahsetmemişsin."

"Şey, ölü bir kadın buldular," diyerek oturup kafasını toparlamaya çalıştı Violet. "Çalılıkların arasında. Bayan Piller mı, Poller mı ya da..."

"Pollard mı?"

"Evet," diyerek gözlerini şaşkınlıkla ablasına dikti Violet. "Nereden bildin?"

"Onun torununu tanıyorum." George bir elini sallayarak konunun kesilmesini geçiştirmeye çalıştı. "Devam et."

"Kadın koyunlarla aynı şekilde zehirlenmiş. Şu otları, yani ölü koyunların yanında bulunan otları onun yanında da buldular."

Oscar'm kaşları çatılmıştı. "Ama bir kadın koyunlar gibi zehirli ot yiyecek kadar aptal olamaz," dedi.

"Kadının yanında bir fincan varmış," diyerek titredi Violet. "Onun içinde de bir tür tortu varmış. İnsanlar onun, yani kadını zehirleyen kişinin, kadını onu içmeye zorladığını düşünüyorlar." Endişeyle ablasına baktı.

"Bu ne zaman olmuş?" diye sordu George. "Olay biz buradan ayrılmadan önce olmuş olsaydı, birileri kesin bize söylerdi."

"Anlaşılan söylememişler," diye cevap verdi Violet. "Kasabanın yerlileri onu siz gitmeden bir gün önce bulmuş, ama benim ancak siz gittikten bir gün sonra haberim oldu. Ayrıca ceseğin yanında bir yontma heykel varmış. Bir çeşit hayvan figürü mü ne işte. Onu Bay Pye'in yaptığıym söylüyorlar. Bu yüzden bu işi o yapmış olmalı. Yani kadını o öldürmüş."

Oscar bakışlarını George'a çevirdi. Violet, ablasının tepki vereceğini umarak duraksadı, fakat George sadece kaşlarını kaldırmakla yetinmişti.

Violet konuşmaya devam etti. "Ve siz yola çıktığınız gece Harry Pye'ı tutukladılar. yalnız kimse bana bu tutuklama hakkında çok fazla şey söylemedi. Sadece onu yedi adamın aldığım ve bunlardan iki tanesinin fena halde yaralı olduğunu öğrenebildim. Bu durumda," diyerek içini çekti ve dikkatlice konuşmaya gayret ederek, "onlarla sıkı dövüşmüş olmalı," dedi. Bir şeyler söylemesini bekleyerek ablasına baktı.

George gözlerini boşluğa dikip dudaklarını ısırarak, "Bayan Pollard ben buradan ayrılmadan bir gün önce öldürülmüş, öyle mi?" diye sordu.

"Ee, hayır," dedi Violet. "Aslına bakarsan, üç gece önce öldürülmüş olabileceğini söylüyorlar."

George bakışlarını aniden kardeşinin üzerinde sabitledi.

Violet "hızla anlatmaya devam etti. "Sen yola çıkmadan dört gece önce West Dikey'de canlı halde görülmüş. Bu sırada tavernada birkaç kişi onu görmüşler. Fakat çiftçi, kadının West Dikey'de görüldüğü gecenin sabahı çalılıklarda olmadığına yemin ediyor. Adam o sabah koyunlarını o çayıra götürdüğünü çok iyi hatırlıyor. Kadının bulunduğu çayıra tekrar gitmeden önce aradan günler geçmiş. Ve cesedin durumundan dolayı, yani ıhh." İğrenerek burnunu kırıştırdı Violet. "Bozulmasına bakarak, üç gecedan fazla zamandır o çayırdaki kalmış olduğunu düşünüyorlar. İğrenç!" Ürpermişti.

O sırada çay getirildi ve Violet çay servisine midesi bulanarak baktı. Aşçı çayın yanında, kenarlarından pembe kremler sızan kekler ikram etmeyi uygun görmüştü ki bu şartlar altında bunlar fazlasıyla mide bulandırıcı görünüyorlardı.

George çay ikramını umursamayarak, "Violet, burası çok önemli. Emin misin? kadının benim ayrıldığım sabahtan üç gece önce öldürülmüş olduğuna mı inanılıyor?"

Violet yutkunarak gözlerini korkunç görünen kremalı keklerden başka tarafa çevirdi ve, "Evet, eminim," dedi.

"Tanrım, çok şükür," diyerek gözlerini yumdu George.

"Georgie, biliyorum onu seviyorsun, ama böyle bir şey yapamazsın." Oscar'ın sesi uyarı içeriyordu. "Gerçekten yapamazsın."

George, "Onun hayatı tehlikede," diyerek içindeki tutkuyu ona da bulaştırmak istercesine, erkek kardeşine doğru eğildi. "Böyle bir şeyi görmezden gelirim, ne tür bir kadın olurum ben?"

"Ne?" Violet bir ona bir ötekine bakıyordu. "Ben hiçbir şey anlamıyorum," dedi.

"Çok basit." George nihayet dumanı ttmekte olan demliği fark edebilmişti. ay doldurmak üzere uzanarak, "Harry o gece Bayan Pollard'ı öldürmüş olamaz," dedi. Sonra Violet'a bir fincan uzattı ve kardeşinin gözlerinin içine bakarak konuştu. "nk o geceyi benimle birlikte geçirdi."

HARRY RÜYA GÖRÜYORDU.

Rüyasında irkin bir dev, ge bir kral ve güzel bir prenses arasında süregelen bir tartışmaya tanık oluyordu. Rüya bu ya, çirkin dev ve ge kral pek fazla gözükmüyordu. Ayrıca prenesin kıpkırmızı dudakları ve kuzgun karası saçları da yoktu. Ki bu da gayet doğaldı. Sonuçta bu onun rüyasıydı ve prenesi istediği herhangi birine benzetme hakkına sahipti. Ona göre, zencefil rengi, dalgalı salar, haftanın her günü dümdüz olan siyah saçlardan çok daha güzeldi. Ge kral, kanun ve kanıt üzerine gevezelik ediyordu ve bunu o kadar kibar ve aristokrat bir aksanla yapıyordu ki, sıkmaktan dişleriniz sızlardı. Harry, devin ge krala cevap olarak neden kkrediğini anlayabiliyordu. Onun karşısındakini umursamadan, tek başına yaptığı konuşmayı boğmaya çalışıyordu. Yapabilse, bu sinir bozucu herife bas bas bağıracaktı. Görünen o ki, ge kral devin tenekeden yapılmış geyiğini istiyordu. Harry kahkahasını güçlükle bastırdı. Ge krala teneke geyiğin hiçbir değerinin olmadığım syleyebilmeyi isterdi. Geyik uzun zaman önce özelliğini kaybetmiş gibiydi ve sadece  bacağı üzerinde duruyordu. Ayrıca hayvan sihirli de değildi. Konuşamıyordu ve daha önce de hiç konuşmamıştı.

Ama ge kral inatçıydı. Geyiği istiyordu ve Tanrı'nın izniyle onu alacaktı. Bu sonuca ulaşmak için de, sanki başka herkes bu dünyaya Lord hazretlerinin çizmelerini yalayarak temizleme tutkusuyula gelmiş gibi, aristokratlara özgü o dayanılmaz tavrıy-

la, devin yakasını bırakmıyordu. *Teşekkür ederim, Lordum. Bu benim için bir zevkti, gerçekten.*

Harry, normalde prensip olarak devin tarafım tutardı, fakat bu olayda ters bir şeyler vardı. Prenses Georgina ağlamaklı görünüyordu. İri damlalı gözyaşları, prensesin yan saydam yanaklarından aşağı süzülüyor ve yere düşerlerken yavaşça altına dönüşüyor, taş zemine çarptıklarında ise şingirdayarak yuvarlanıyorlardı.

Harry büyülenmişti; gözlerini prensesten alamıyordu. Genç krala, "İşte asıl sihrin burada! Yanındaki leydiye bak" diye bağır-mak istedi. Ama konuşamadı tabii ki. Sonra birden yanıldığını anladı. Tenekeden geyiği isteyen aslında prensesti, genç kral değil. Genç kral sadece prensesin aracısı olarak hareket ediyordu. Ve işte burada işler değişiyordu. Eğer Leydi Georgina o geyiği istiyorsa, eski püskü bir şey de olsa, mutlaka almalıydı.

Fakat çirkin dev teneke geyiği seviyordu. Bu heykelcik onun en değerli varlığıydı. Bunu kanıtlamak için onu yere attı ve parçalara ayrılincaya dek ezdi. Daha sonra ayaklarının dibinde yatan ve içinden kurşun fışkırmış olan nesneye bakarak gülümsedi ve prensesin gözlerine bakıp onu işaret etti. *İşte alsana. Nasılsa, öldürdüm onu.*

Sonra muhteşem bir şey oldu.

Prenses Georgina parçalanmış geyiğin üzerine eğilerek ağ-ladı ve bu sırada onun altın gözyaşları hayvanın üzerine düştü. Yayıldıkları yerde bir yapıştırıcı şeklini alarak, geyik heykelciği hem tenekeden hem altından oluşan, tek bir bütün haline gelene kadar onu lehimledi. Prenses gülümseyerek tuhaf hayvanı göğ-süne bastırdı ve geyik oracığa sokuluverdi. Prenses onu havaya kaldırdı ve genç kralla birlikte sürpriz ödülleri-ne baktılar.

Fakat Harry o sırada omzunun üstünden bakarak, çirkin

devin bu gelişmeden hiç hoşlanmadığım fark etti. Tenekeden geyiğe olan tüm sevgisi, şimdi onu kendisinden çalan prensese karşı duyduğu nefrete dönüşmüştü. Harry, genç krala seslenmek istedi. *Dikkatli ot! Prensesin arkasını kolla! Çirkin dev ona kötülük yapmak istiyor ve intikamını alana kadar da durmayacak!* Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir türlü konuşamıyordu.

Ne de olsa rüyalarda konuşamazdınız.

GEORGE HARRY'NİN BAŞINI KUCAĞINA YATIRMIŞ, genç adamın yüzündeki korkunç yara izlerine bakarak ağlamamaya çalışıyordu. Harry'nin gözleri ve dudakları simsiyahtı ve şişmişti. Kaşı boyunca açılmış bir yaramın ve kulağının altındaki başka bir yaranın üzerine kan toplanmıştı. Saçı tel tel olmuş ve kirlenmişti. George kirin aslında kurumuş kan olmasından çok korkmuştu.

Oscar, "Buradan ne kadar çabuk çıkarsak, o kadar iyi," diye mırıldanarak arkasındaki araba kapısını çarparak kapattı.

Tony de, "Kesinlikle," diyerek sertçe tavana vurup sürücüyeye yola koyulması için işaret verdi.

Araba Granville Malikânesi'nden ayrıldı. George ev sahibinin arkalarından hain hain baktığını bildiğinden, arkasına bakmaya hiç gerek duymadı. Harry hemen yanında yığılmış vaziyette yatarken, onu kasis darbelerinden korumak için kendi bedenini ona yastık yaptı.

Oscar Harry'yi inceleyerek, "Hayatımda hiç bu kadar kötü dövülmüş bir adam görmedim," diye fısıldadı. Bu kelimeler ve Harry'nin hayatta kalıp kalmayacağıyla ilgili belirsizlik havada asılı kalmıştı.

Tony, "Hayvanlar," diyerek başını başka tarafa çevirdi.

"Yaşayacak," dedi George.

"Lord Granville böyle düşünmüyordu. Yoksa onu almamıza usla izin vermezdi. Unvanıma karşılık bahse girerim ki, durum bu," dedi Tony dudaklarını birbirine bastırarak. "Kendini hazırlaman gerekiyor."

"Nasıl?" George neredeyse gülecekti. "Kendimi nasıl onun ölümüne hazırlayabilirim ki? Böyle bir şeyi yapamam ve yapmayacağım. Bunun yerine onun iyileşeceğine inanacağım."

"Ah, canım," diyerek içini çekti Tony, fakat daha fazla bir yorumda bulunmadı.

Woldsly'ye varmaları sanki asırlar sürmüştü. Oscar paldır küldür dışarı atlarken, Tony daha sakın bir şekilde onu takip etti. George onların uşakları organize ettiklerini ve Harry'yi üzerine yatıracakları bir kapı bulmaya çalıştıklarını duyabiliyordu. Bakışlarını aşağı kaydırды. Harry onu kucağına yatırdığından beri bir santim bile kıpırdamamıştı. Gözleri o kadar şişti ki, uyandığında bile onları açabileceğinden şüpheliydi. Avucunu boynuna koyarak nabzını dinledi. Yavaş, fakat güçlüydü.

Sonra erkekler geri dönüp işi ele aldılar ve Harry'yi büyük bir çabayla arabadan dışarı çıkarıp buldukları kapının üzerine yatırdılar. Dört adam onu Woldsiy Malikânesi'ne çıkan merdivenlerden yukarı taşıdı. Daha sonra George'un varlığına rağmen, kan ter içinde sövüp sayarak onu evin içindeki merdivenlerden yukarı çıkarmak zorunda kaldılar. Sonunda onu, önceden kararlaştırdıkları üzere, Tony ve George'un odaları arasında yer alan küçük bir odadaki yatağına yerleştirdiler. Bu oda ancak bir yatağı, bir şifonyeri, bir komodini ve bir iskemleyi içine alabilecek büyüklükteydi. Ama onun odasının yanındaydı ve önemli olan da buydu. Sonra bütün adamlar, hatta erkek kardeşleri bile toplu

halde dışarı çıkınca, odayı aniden sessizlik kapladı. Harry bütün bunlar olup biterken pek kıpırdamamıştı.

George bitkin bir şekilde yatağa, onun yanına oturdu. Kalp atışlarını hissetmek için elini tekrar onun boynuna koyarak gözlerini kapadı.

O sırada arkasındaki kapı açıldı.

"Ulu Tanrım! Bu güzel adama neler yapmışlar böyle?" Tigg-le bir leğen dolusu sıcak suyla yanında duruyordu. Hizmetçiyle George'un gözleri karşılaştı ve Tigg-le hemen sonra omuzlarını dikleştirdi. "Her neyse, biz şimdi onu rahat ettirelim, öyle değil mi, Leydim?"

ALTI GÜN SONRA HARRY GÖZLERİNİ AÇTI.

George, kendisi oraya yatırıldığından beri her gün ve neredeyse her gece yaptığı gibi, küçük loş odada yatağının hemen yanında oturuyordu. Genç kadın, onun gözkapaklarının titrediğini görünce, umutlarını yitirmemek için direndi. Daha önce de kısa sürelerle gözlerini açmış, fakat onu tanımış gibi davranmamasının yanı sıra, tamamen ayılmış gibi bile görünmemişti.

Oysa bu sefer, onun zümrüt yeşili gözleri George'un üzerine sabitlenmiş ve bir daha da başka tarafa kaymamıştı. "Leydim." Sesi fısıltı halinde bir gıklama gibi çıkmıştı.

Ah, ulu Tanrım! Şükürler olsun. George o anda şarkılar söyleyebilir, odanın içinde tek başına döne döne dans edebilir ve dizlerinin üzerine çöküp şükür duaları edebilirdi.

Fakat sadece elindeki fincanı onun dudaklarına götürerek, "Susadın mı?" diye sordu.

Harry, gözlerini onun üzerinden bir an bile ayırmadan ba-

şını salladı ve Suyu yudumlayıp yutkunarak, "Ağlama," diye fısıldadı.

George, "Üzgünüm," diyerek fincanı yeniden komodinin üstüne bıraktı. "Bunlar sevinç gözyaşları."

Harry onu birkaç dakika daha izledi. sonra gözleri tekrar kapandı ve uykuya daldı.

George, geçen hafta boyunca sayılamayacak kadar çok kere yaptığı gibi, elini onun boynuna götürdü. Bu hareketi o kadar sık yapmıştı ki, artık alışkanlık haline gelmişti. Teninin altındaki nabızı artık daha güçlü ve düzenli atıyordu. Genç adam, onun dokunuşuyla mırıldanarak kıpırdandı.

George içini çekip ayağa kalktı. Somaki bir saati ağırdan alınan, konforlu bir banyoya geçirdi ve nasıl olduysa akşama kadar süren bir şekerleme yaptı. Uyanınca, dirsekleri dantelli, pazenden sarı renkli bir elbise giydi ve akşam yemeğinin Harry'nin odasına getirilmesini rica etti.

George odasına girdiğinde, Harry uyanıktı ve genç kadın yüreğinin hopladığını hissetti. Onun gözlerini canlılıkla bakarken görmek belki küçük bir şeydi, ama George'un tüm dünyasını değiştiriyordu.

Birisi Harry'nin yatakta oturmasına yardım etmişti. "Will nasıl?" diye sordu.

"O iyi. Bennet Granville'in yanında kalıyor," diyerek perdeleri açmaya gitti George.

Güneş artık çekiliyordu, ama azıcık ışık bile odayı daha az kasvetli göstermeye yetmişti. O anda bu bunalıcı hastalık havasından kurtulmak için hizmetçilere her sabah bir pencere açmalarını öğütlemeyi aklına koydu.

Sonra yatağın yanına geri dönerek, "Anlaşılan Will seni ele ge-

girdikleri sırada saklanmış, sonra da olan biteni Cock&Worm'un sahibine anlatmak için West Dikey'ye giden bütün yolu gerisin geri koşmuş. Gerçi o adam da pek fazla bir şey yapamamış ya," dedi.

"Ah."

George Harry'nin o hücrede her gün dövüldüğünü ve bu sırada hiç kimsenin yardımına koşmadığını düşünerek kaşlarını çatı ve başını sallayarak, "Senin hakkında en çok endişelenen Will olmuş," dedi.

"O iyi bir çocuk."

"Bize o gece olanları anlattı," diyerek oturdu George. "Biliyorsun, onun hayatım kurtarmışsın."

Harry omuz silkti. Anlaşılan bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

"Biraz et suyu ister misin?" diye sordu George, hizmetçilerin çoktan getirdikleri yiyecek tepsisinin üzerindeki örtüyü kaldırarak.

Tepsinin George'a yakın olan tarafında soslu et suyu içinde dumanı tüten bir tabak rozbif, ayrıca havuçlar, patatesler ve iştah açıcı gözüken bir puding vardı. Harry'nin tarafında ise tek bir fincan et suyu duruyordu.

Harry yiyeceklere bakarak içini çekti ve, "Et suyu çok hoş olurdu, Leydim/" dedi.

George, Harry'nin içmesi için fincanı tıpkı daha önce yaptığı gibi onun yüzüne yaklaştırdı, fakat genç adam bu sefer fincanı onun parmakları arasından alarak, "Teşekkür ederim," dedi.

George kendisini tepsiyi düzenleyip bir bardak şarap doldurarak oyaladı, fakat bir yandan da göz ucuyla onu izliyordu. Harry et suyundan içti ve hiç dökmeden fincanı kucağına da-

yadı. Elleri titremiyor gibi görünüyordu. Böylece George'un içi biraz olsun rahatladı. Etrafında pervane olarak onu utandırmak istemiyordu, ama genç adam ne de olsa sadece bir gün önce tamamen bilinçsiz yatıyordu.

"Bana peri masalınızı anlatır mısınız, Leydim?" Sesi bu öğleden beri güçlü çıkmaya başlamıştı.

George gülümsedi. "Muhtemelen sonunu merak ederek sabırsızlanıyorsunuzdur."

Harry'nin berelenmiş dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, fakat ciddi bir şekilde cevap verdi. "Evet, Leydim." -

"Eveet, bakalım nerede kalmıştık." George ağzına bir parça et atıp çiğnerken düşünmeye koyuldu. Ona masalını son anlattığında. .. Aniden o sırada tamamen çıplak olduğunu ve Harry'nin de... George çok ani bir şekilde yutkunarak şarabına sarılmak zorunda kaldı. Yüzünün kızardığından *emindi*. Fark ettirmemeye çalışarak Harry'ye baktı, fakat o uysal bir halde başını eğmiş, et suyuna bakıyordu.

George boğazını temizleyerek anlatmaya başladı. "Leopar Prens insana dönüşmüş ve kraliyet kolyesini tutarak bir görünmezlik pelerini dilemiş. Ki bu pelerin çok işine yarayacakmış çünkü daha önce de konuştuğumuz gibi, insana dönüştüğünde tamamen çıplak oluyormuş."

Harry fincanının üzerinden bakarak kaşlarını havaya kaldırdı.

George ise ciddi bir tavırla başını salladı. "Pelerini giymiş ve pis cadıyı yenip Altın Kuğu'yu ele geçirmek üzere yola çıkmış. Fakat pis cadı onu bir kara kurbağasına çevirince, küçük bir ak-silik olmuş ve..."

Harry ona bakarak gülümsedi. O gülünce nasıl da gururlanıyordu!

"En sonunda doğal şekline geri dđnerek, Altın Kuğu'yu almayı başarmış ve onu genç krala gđtđrmüş. Ve tabii ki o da kuguyu hemen gđzel prensesin babasına gđndermiř."

George bir parça et keserek Harry'ye uzattı. O da çatala baktı ve onu eline almak yerine sadece dudaklarını araladı. Gđzleri buluştu ve George yiyeceği ağzının içine bırakana kadar đylece kaldılar. Her nedense bu esnada genç kadının soluklan hızlanmıştı.

George başını eğip tabağına bakarak anlatmaya devam etti. "Fakat genç kralın şansı yine yaver gitmemiş, đnkđ tıpkı Altın At gibi Altın Kuğu da konuşabiliyormuş. Baba kral Altın Kuğu'yu yanına alıp, sorgulamış ve onu cadıdan alan kişinin genç kral olmadığını kısa zamanda anlayıvermiş. Patates?"

"Teřekkđr ederim." Harry dudaklarıyla onun atalından bir parça patates alırken gđzlerini kapadı.

Bedenini bir sevgi dalgası kaplayan George, tekrar boğazını temizledi. "Bđylece baba kral derhal genç kralla yđz yđze gđrüşmeye gitmiş ve ona demiş ki, "Evet, Altın Kuğu çok gđzel, ama tam anlamıyla işime yaramaz. Bana Av dağlarında yaşayan yedi başlı ejderhanın himayesindeki Altın Yılanbalığı'nı getirmelisin."

"Yılanbalığı mı?"

George ona bir kaşık dolusu puding uzattı, fakat Harry ona şüphayle bakıyordu.

George kaşığı onun burnunun altında sallayarak, "Evet," dedi."Bir yılanbalığı."

Harry onun elini kavrayarak kaşığı ağzına gđtđrdđ. "Bu kulağa oldukça saçma geliyor, đyle değil mi?" diye devam etti George nefesi kesilmiş bir şekilde. "Bu konuda aşçının halasım

bayağı bir sorguladım, ama kadın fazlasıyla emindi," diyerek çatalına bir parça daha et geçirip ona uzattı. "Ben olsam, bir kurt ya da bir tek boynuz hayal ederdim."

Harry yutkunarak, "Tek boynuz olmaz. Ata çok yakın," dedi.

George, "Sanırım öyle. Ama olsun, en azından daha egzotik," diyerek pudinge bakıp burnunu kırıştırdı. "Yılanbalığı, altından bile olsa, senin kulağına da hiç egzotik gelmiyor, öyle değil mi?"

"Evet."

"Bence de," diyerek pudingi karıştırdı George. "Tabii aşçının halası yılların deneyimine sahiptir. En azından sekseninde olmalı," dedi. başını kaldırıp genç adama baktığında, onun gözlerini pudinge diktiğini fark ederek neredeyse harap oldu. "Ah, affedersin. Biraz daha ister misin?"

"Lütfen."

Dudaklarının kaşığın üzerine kapanmasını seyrederek, ona biraz daha puding yedirdi. Dudakları yara bere içindeyken bile ne kadar güzeldi! "Her neyse genç kral doğruca kendi memleketinin yolunu tutmuş ve eminim Leopar Prens'e Altın Yılanbalığı'nı bulup kendisine getirmesini söylerken, oldukça kötü davranmış. Ama Leopar Prens'in başka seçeneği yokmuş, öyle değil mi? Bir insana dönüşmüş, zümrüt kraliyet kolyesini eline almış ve bil bakalım bu sefer ne dilemiş?"

"Bilemiyorum, Leydim."

"Yüz fersahlık bir çift çizme," diyerek yüzünde mutlu bir ifadeyle arkasına yaslandı George. "Düşünebiliyor musun? Onları ayağına geçiriyorsun ve tek bir adımda yüz fersahlık yol kat edebiliyorsun."

Harry'nin ağız alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. "Aslında sormam gerekir ama Leydim, bu çizmelerin Leopar Prens'in Ay'ın dağlarına ulaşmasında ne gibi bir yardımı olacak ki?"

George bakakaldı. Doğrusu bunu hiç düşünmemişti. "Hiçbir fikrim yok. Karada harika olurlardı, ama havadayken de işe yararlar mı acaba?"

Harry ciddi bir şekilde başını salladı. "Korkarım ki bu bir sorun," dedi.

George bu mesele üzerinde düşünürken, etin geri kalanını da dalgınlıkla ona yedirmişti. Tüm bu süreç boyunca onun kendisini izlemekte olduğunu fark ettiğinde, genç adama son lokmayı uzatıyordu.

"Harry..." diyerek duraksadı. O zayıf düşmüştü. Daha ancak dik oturabilecek kadar iyileşmişti. Onun bu halinden faydalanmaması gerekirdi, ama soracağı şeyi de bilmeye ihtiyacı vardı.

"Evet?"

Aklına gelen düşüncüyü bir kere daha düşünmeksizin soruverdi. "Baban Lord Granville'e neden saldırdı?"

Harry birden kaskatı kesildi.

George bu soruyu sorduğuna anında pişman olmuştu. O dönem hakkında konuşmak istemediği ayan beyan ortadaydı işte. Ne kadar düşüncesizce davranmıştı.

"Annem Granville'in fahişesiydi." Kelimeler ağzından son derece duygusuzca çıkmıştı.

George'un nefesi kesildi. Harry'nin daha önce annesinden bahsettiğini hiç duymamıştı.

"O, yani annem güzel bir kadındı," diyerek bakışlarını yere indirdi. "Hatta bir bekçi karısı için fazla güzeldi. Simsiyah saçla-

n, pırıl pırıl parlayan yeşil gözleri vardı. Kasabaya indiğimizde, erkekler durup onun geçişini izlerdi. Çocukken bile bu durumdan rahatsız olurdum."

"İyi bir anne miydi peki?"

Harry omuz silkti. "Sahip olduğum tek anneydi. Sonuçta onu kıyaslayabileceğim başka bir annem daha yoktu. Beni yedirir ve giydirirdi. Bunlar dışındaki şeylerin çoğunu babam yapardı."

George gözyaşlarıyla savaşıarak bakışlarım ellerine indirdi, fakat onun boğuk ve alçak sesle söylediği kelimeleri hâlâ duyabiliyordu.

"Küçükken, gece geç vakit uyuyamadığım zamanlarda, bana bazen şarkılar söylerdi. Hüzünlü aşk şarkılarıydı bunlar. Sesi gürdü, fakat çok güçlü değildi ve bu sırada yüzüne bakarsam söylemezdi. Ama şarkı söylediği zaman çok güzel olurdu," diyerek içini çekti Harry. "En azından o zamanlar öyle düşünüyordum."

George neredeyse hiç kıpırdamadan, sadece başını salladı. Onun sözlerinin akışım bozmaktan korkuyordu.

"Onlar, yani annem ve babam, evlenir evlenmez buraya göç etmişler. Tam olarak bilmiyorum, hikâyeyi oradan buradan duyduğum konuşmaları bir araya getirerek oluşturmak zorunda kaldım, ama sanırım annem buraya geldiklerinden hemen sonra Granville'le ilişki kurmuş."

"Sen doğmadan önce mi?" diye sordu George dikkatlice.

Harry sabit bakan zümrüt rengi gözleriyle ona bakarak sadece bir kez başını salladı.

George nefesini yavaşça bırakarak, "Babanın haberi var mıymış?" diye sordu.

Harry yüzünü ekşiterek, "Mutlaka," dedi. "Sonuçta Granville Bennet'ı alıp götürdü."

George gözlerini kırıştırdı. Doğru duymuş olamazdı. "Yani Bennet Granville senin..."

"Erkek kardeşim/" dedi Harry sessizce. "Annemin oğlu."

"Ama Granville böyle bir şeyi nasıl yapabilmiş? Hiç kimse evine bir bebek götürdüğünü fark etmemiş mi?"

Harry neredeyse gülümsemeye benzer bir ses çıkararak, "Ah, herkes biliyordu," dedi. "Hatta bu yörede yaşayan birkaç kişi muhtemelen hâlâ hatırlıyordur, ama Granville her zaman için despot bir adamdı. Bebeğin onun olduğunu söylediğinde, hiç kimse buna itiraz etmeye cesaret edemedi. Resmî nikâhlı karısı bile."

"Peki ya baban?"

Harry kaşlarını çatarak ellerine baktı. "Ben hatırlayamıyorum. O zamanlar sadece iki yaşında falandım, ama sanırım babam onu affetmiş. Annem, Granville'den uzak duracağına dair söz vermiş olmalı. Ama bu da yalanmış."

"Ne olmuş ki?" diye sordu George.

"Babam onu yakalamış. Babam başından beri onun Granville'e geri döndüğünü bilerek görmezden mi geliyordu, yoksa onun hayatında yeni ve temiz bir sayfa açtığına inanarak kendisini mi kandırıyordu bilemiyorum," diyerek sabırsızlıkla başını salladı Harry. "Zaten hiç fark etmez. Ama ben on iki yaşındayken, onu Granville'le yatakta yakaladı."

"Ve?"

Yüzünü ekşitti genç adam. "Ve Granville'in boğazına yapıştı. Granville ondan çok daha iri bir adamdı ve babamı dövdü."

Babam zaten fazlasıyla aşığınmıştı, ama Granville yine de onu kırbaçlattı."

"Ya sen? Onun seni de kırbaçlattığını söylemiştin?"

"Ben daha çok gençtim. O kocaman kırbaçla babama vurmaya başladıklarında..." Yutkundu. "Oraya fırlayıverdim ve bu o anda yapılabilecek en aptalca şeydi."

"Babam kurtarmaya çalışıyordun."

"Evet, öyle. Ve bu çabamın karşılığında elime geçen tek şey bu oldu," diyerek sakatlanmış olan sağ elini kaldırdı.

"Anlayamıyorum."

Harry, "Yüzümü korumaya çalıştım ve kırbaç bu elime geldi. Anlıyor musun?" diyerek parmaklarının iç kısmında, boydan boya uzanan uzun yara izini gösterdi. "Kırbaç neredeyse hepsini kesmişti, ama üçüncü parmak en kötü halde olanıydı. Lord Granville de adamlarından birine onu kestirtti. O sırada bana iyilik yaptığını söylemişti."

Aman Tanrım. George midesindeki saframın boğazına kadar yükseldiğini hissetti. Elini Harry'nin sağ eli üzerine kapadı. Harry ise onun elini, avuçları iç içe gelecek şekilde çevirdi ve George parmaklarını dikkatlice onunkilere doladı.

Harry, "Babam işsiz kalmıştı ve kamçılanmaktan dolayı o kadar kötü sakatlanmıştı ki, bir süre sonra yoksullar evine gitmek zorunda kaldık," diyerek bakışlarını başka tarafa çevirdi, fakat George'un elini hâlâ sıkıca tutuyordu.

"Ya annen? O da sizinle yoksullar evine geldi mi?" diye sordu George usulca.

O anda Harry'nin eli, onun elini neredeyse acıtacak kadar sıkı. "Hayır. O Granville'le kaldı. Onun fahişesi olarak. Yıllar sonra vebadan öldüğünü duydum. Ama o günden sonra, yani

babamla birlikte kırbaçlandığımız günden sonra, onunla bir daha konuşmadım."

George derin bir nefes aldı ve "Onu sever miydin Harry?" diye sordu.

Harry de çarpık bir şekilde gülümseyerek, "Bütün erkek çocukları annelerini severler, Leydim," dedi.

George gözlerini kapadı. Ne çeşit bir kadın zengin bir adamın metresi olmak için çocuğunu terk ederdi? Harry hakkındaki birçok şeyin makul bir açıklaması olabilirdi, ama bu olay neredeyse dayanılamayacak kadar acı vericiydi. başını onun kucağına yasladı ve onun saçlarını okşadığını hissetti. Ne tuhaftı. Genç adamın bu açıklamalarından sonra George'un onu rahatlatmaya çalışması gerekirdi. Fakat bunun yerine, Harry onu teselli ediyordu.

Harry iç çeker gibi derin bir nefes alarak, "Artık neden burarlardan gitmek zorunda olduğumu anlarsınız, Leydim," dedi.

On Altıncı Bölüm

"Fakat neden gitmek zorunda olasın ki?" diye sordu George.

Küçük odanın içinde bir ileri bir geri gezinip duruyordu. Yatağı, hatta Harry'yi yumruklamak istiyordu. Gideceğini ilk söylediği günün üzerinden neredeyse on beş gün geçmişti. Tekrar ayağa kalkmayı başardığı, berelerinin solarak sarı-yeşil bir iyileşme rengi aldığı ve güçlkle topallamaya başladığı bir on beş gün. Ve bu süre içinde kaskatı durmuş, fikrini değiştirmek mümkün olmamıştı. İyileşir iyileşmez onu terk edecekti.

George her gün onu bu küçük odada ziyarete geliyor ve her gün aynı tartışmayı yapıyorlardı. Harry'nin bu konuda ne düşündüğünü ancak Tanrı bilirdi, ama George artık bu daracık odaya tahammül edemiyordu ve artık çılglık çılgılığa bağırarak üzülmeye başlamıştı. Harry çok yakında onu terk edecek, sakince kapıdan çıkıp gidecekti ve o hâlâ bunun *nedenini* bilmiyordu.

İçini çekme sırası Harry'ye gelmişti. George'un başının etini yemesinden bunalmış olmalıydı. "Bu yürümez, Leydim. Yani siz ve ben. Bunu biliyor olmalısınız. Zaten siz de yakında benimle

aynı fikirde olacaksınız," dedi. Sesi alçak tonda ve sakindi. Akılcıydı.

Ama George'un sesi hiç de onunki gibi çıkmadı.

"Hayır, böyle bir şey yapmayacağım," diye bağırdı tıpkı yatağına gitmesi söylenen küçük bir kız gibi. Bir de ayağını yere vursa tam olacaktı.

Ah, Tanrım! Kendisini çirkinleştirdiğini biliyordu. Fakat duramıyordu işte. Yalvarmamak, ağlanıp sızlanarak tutturmamak elinde değildi. Harry'yi bir daha göremeyecek olmanın düşüncesi, içine işleyen düşüncesizce bir paniğe kapılmasına yo) açıyordu.

Derin bir nefes alarak daha sakın bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Biz evlenebiliriz. Ben seni..."

"Hayır!" Harry, odanın içinde top ateşine benzer bir gürültüyle, elini bir anda duvara vurdu.

George gözlerini onun üzerine dikti. Lanet olsun, Harry'nin de onu sevdiğini çok iyi biliyordu. Neredeyse kedi mırılaması gibi, baygın bir sesle "Leydim" deyişinden, kendisine bakarken gözlerini üzerinden bir türlü çekememesinden, yaralanmadan önce, onunla son derece istekli bir şekilde sevişmesinden biliyordu. O halde neden?..

Harry başını salladı. "Hayır, üzgünüm Leydim."

George'un gözlerine yaşlar dolmaya başlamıştı. Onları hemen elinin tersiyle sildi. "En azından bana bir iyilik yapıp sana göre neden evlenmememiz gerektiğini açıklayabilirsin. Çünkü ben bunun neden olamayacağım bir türlü anlayamıyorum."

"Neden? Neden?" diyerek sertçe güldü Harry. "Pekâlâ, şu sebebe ne dersiniz: Eğer sizinle evlenecek olursam, Leydim, bütün İngiltere bunu sizin paranız için yaptığımı düşünecek. Ayrı-

• a para meselesini tam olarak nasıl halledeceğiz? Efendim? Bana üç aylık harçlık mı vereceksiniz?" Harry ellerini kalçalarına koymuş, dik dik ona bakıyordu.

"O şekilde olmak zorunda değil."

"Öyle mi? Belki de bütün paramızı benim üzerime geçirmek istersiniz?"

George ölümcül bir an boyunca duraksadı.

"Hayır, böyle bir şey tabii ki olmaz," diyerek kollarım havaya savurdu Harry. "O halde ben de sizin evcil maymununuz olurum. Ya da erkek fahişeniz. Herhangi bir arkadaşınızın beni akşam yemeğine çağıracağım mı zannediyorsunuz? Ya da ailenizin beni kabulleneceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet. Evet, kabulleneceklerdir," diyerek çenesini öne çıkardı George. "Ve sen o dediğin şey *değilsin*."

"Değil miyim?" dedi Harry. Yeşil gözlerinde acı vardı.

"Hayır, asla," diye fısıldadı George. sonra ellerini yardım dilercesine ona doğru uzattı. "Benim için öyle olmadığım biliyorsun. Sen benim için bu dediklerinden çok daha fazlasısın. Seni sev..."

"Hayır."

Fakat bu sefer George onun konuşmasını bastırdı. "Seviyorum. Seni seviyorum, Harry. Seni seviyorum. Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Tabii ki ediyor," diyerek gözlerini kapadı Harry. "Sizi el âlemin maskarası konumuna düşürmek istemememin sebebi de bu zaten."

"Düşündüğün kadar kötü olamaz. Ayrıca olsa bile umurumda değil."

"Benimle ne sebeple evlendiğinizi anladıklarında umursarsınız. İşte o zaman umurunuzda olur," diyerek onun üzerine doğru yürüdü Harry ve George, gözlerindeki bakıştan hiç hoşlanmamıştı.

"Hayır ben..."

Harry, onu kollarının üst kısmından aşırı nazik bir biçimde kavradı. Kendisine hâkim olabilmek için olağanüstü bir irade gücü harcıyormuş gibi görünüyordu. "Çok geçmeden anlayacaklardır." dedi. "Başka ne sebeple benimle evlenesiniz ki? Ben beş kuruşsuz ve dirayetsiz, sıradan bir adamım. Ve siz, bir kontun kızıısınız." Sonra ona doğru eğilerek fısıldadı. "Tahmin edemiyormusunuz?" Harry'nin kulağını yalayan nefesi, boynundan aşağı inerek tüm vücuduna titreşimler gönderiyordu. Ona en son dokunduğundan beri o kadar uzun zaman geçmişti ki.

"İnsanların benim hakkımda ne düşündükleri hiç umurumda değil," diye tekrarladı George inatla.

"Öyle mi?" Bu kelime de kulağına fısıldanmıştı. "Ama anlamalısınız, Leydim. Aramızdaki ilişki yine de yürümez. Hâlâ bir sorunumuz var."

"Neymiş o?"

"Ben insanların sizin hakkınızda ne düşündüklerini umursuyorum." Ve Harry'nin dudakları kızgınlık ve umutsuzluk dolu bir öpücükle onun dudaklarına kapandı.

George onun başını tuttu. Kafasındaki bandı çekerek, parmaklarını saçlarının arasına geçirdi ve erkeğin öfkesine öfkeyle karşılık vererek onu öpmeye başladı. Keşke Harry de düşünmeyi bir kenara bırakabilseydi. George onun alt dudağını ısırarak ağzının içine doğru inlediğini fark etti ve baştan çıkarıcı bir davetle ağzını açtı. Harry de bu daveti kabul edip dilini onun ağzının

içine doğru bastırarak yüzünün açısını onun yüzüne göre ayarladı. Daha sonra George'un yüzünü elleri arasına alıp okşadı ve onun ağzını kendi ağzıyla cezalandırdı. Onu sanki bu, hayatta paylaşabilecekleri son sevişmeleriymiş gibi öpüyordu.

Sanki yarın onu bırakıp gidecekmiş gibi.

George bu düşüncenin etkisiyle, onun saçlarını kavrayan parmaklarım daha da gerdi. canım acıtmış olmalıydı, ama onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. İkisinin de üzerinde bulunan kumaş yığınlarının üzerinden onun uyanışını hissedene kadar, vücudunu onun vücuduna bastırdı ve kendisini onun bedenine sürtmeye başladı.

Harry öpüşmelerini bölerek başını geri çekmeye çalıştı. "Leydim, yapamayız..."

George, "Şşşt," diye mırıldanarak öpücüklerini onun çenesine doğru kaydırды. "Yapamayız lafım duymak istemiyorum. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var."

Daha sonra onun boğazında tam nabzının attığı noktayı yalayarak, tuz ve erkek tadım aldı. Harry titredi. Bunun üzerine George hafifçe onun boynunu dişledi ve saçlarım kavrayan ellerinden birini oradan çekip gömleğini yırtarak, bir omzunu açığa çıkardı.

"Leydim, ben, ahhh..." Harry, George açıkta kalan göğüs ucunu yaladığında, kendinden geçerek inlemişti.

George'un kalçalarım kavrayıp onu kasıklarına doğru bastırmasına bakılırsa, artık itirazlarla işi olmayacaktı. Daha iyisi can sağlığıydı. Erkeklerin göğüs uçlarının bu kadar hassas olduğunu daha önce kesinlikle hiç fark etmemişti. Birisi bu bilgiyi genel olarak tüm kadın nüfusuna duyurmalıydı. Küçük tomurcuğu dişlerinin arasına alarak, nazıkçe ısırdı. Harry kocaman

elleriyle kavradığı kalçalarını sıkıyordu. George başını kaldırdı ve onun gömleğini tamamen çıkardı. Böylesi kesinlikle daha iyiydi. Tanrı'nın bu dünyada yarattıkları arasında, en güzellerinden biri kesinlikle erkek göğsü olmalıydı. Ya da belki de sadece Harry'ninki bu kadar güzeldi. George dövölmekten açılan yaralara değmemeye çalışarak, ellerini onun omuzlarında gezdirdi.

Onu ebediyen kaybetmesine ramak kalmıştı.

Ellerini aşağı doğru kaydırarak göğüs uçları etrafında daireler çiziyordu ve bu, erkeğin hazla gözlerini kapamasına sebep oldu. Sonra daha da aşağılara inerek, parmaklarını, göbek deliğinin altında ince bir çizgi halinde uzanan tüylerin üzerinde gezdirdi. Tırnakları onu gıdıklamış olmalıydı ki, Harry karnını içine çekti. Daha sonra pantolonuna uzandı ve ön kısmım örten kumaşı keşfederek gizli düğmeleri buldu. Onları hızla açtı. Bu süre zarfında, penisinin bunların altında çoktan sertleştığının ve kumaşı zorlamaya başladığının falandaydı. Başını kaldırıp baktığında, onun yarı kapalı gözkapaklarının ardından kendisini izlediğini fark etti. Gözlerindeki zümrüt yeşili ateş, George'un zevkle kıvrandırdı. Bedeninin merkezinde yavaş yavaş, sızıntı halinde bir ıslaklık oluşmaya başlamıştı.

Pantolonunu açarak, iç çamaşırlarının üstüne sürtünen ödölünü buldu.

"Çıkar onları," diyerek bakışlarım güçlükle onun yüzüne çevirdi. "Lütfen."

Harry bir kaşım havaya kaldırdı, ama itaatkâr bir tavırla pantolonunu, iç çamaşırlarım, çoraplarım ve ayakkabılarım çıkararak soyundu. Sonra George'un elbisesinin önüne uzandı.

"Hayır, daha değil." George, dans eder gibi bir hareketle onun önünden çekildi ve, "Bana dokunduğun zaman düşünmüyorum," dedi.

Harry yavaş yavaş ona doğru yürüdü. "Zaten benim sorum da bu ya, Leydim."

George geri geri giderek yatağa yaslandı. Onu engellemek için ellerini kaldırarak, "Bu *benim* için dert değil," dedi.

Harry ona hiç dokunmaksızın yaklaştı. Çıplak göğsünden yayılan sıcaklık neredeyse uyarıcı bir hal almıştı. "Benimle en son oynadığınızda neredeyse ölüyordum, Leydim" dedi.

"Ama ölmedin."

Harry ona inanmayan gözlerle baktı.

"Güven bana," dedi George.

"Harry içini çekti. "Biliyorsunuz, sizi hiçbir şekilde reddedemiyorum Leydim," dedi.

"Güzel. O halde şimdi yatağa geç."

Harry yüzünü ekşitti, ama yine de onun istediğini yaparak yanlamasına yatağa uzandı. Penis neredeyse göbek deliğine de-gecek şekilde, havaya kalkmıştı.

"Kopçalarımı aç."

George sırtım döndü ve genç adam onun elbisesini çözerken parmaklarım hissetti. Harry bu işin sonuna geldiğinde, ondan uzaklaşarak, tekrar yüzünü döndü ve elbisesinin üst kısmının aşağı düşmesine izin verdi. Korse giymemişti. Bu yüzden Harry'nin gözleri hemen, kombinezonunun kumaşım zorlayan göğüs uçlarına kaydı. George elbisesini aşağı doğru sıyırdı.

Harry'nin gözleri kısıldı.

George bir sandalyeye oturdu ve jartiyerlerini çıkarıp çoraplarım aşağı indirdi. sonra üzerinde sadece kombinezonu kalmış bir halde, yatağa doğru yürüdü. Yatakta yavaşça genç adamın yanına doğru süzülürken, Harry sabırsızlıkla ona dokunmak üzere uzandı.

"Hayır, yapma," diyerek kaşlarını çatı George. "Bana dokunamazsın." Sonra karyola başındaki bir dizi oymalı ahşap kıvrımı işaret ederek, "Şunları tut," dedi.

Harry gösterdiği yöne bakmak için döndü. Sonra tekrar yatarak iki eliyle de birer ahşap kıvrımı kavradı. Kollarım başının üstüne kaldırıncı, kollarının üst kısmındaki ve göğsündeki kaslar gerilmişti.

George alt dudağını yalayarak, "Ben izin verene kadar, bu pozisyonunu bozamazsın," dedi.

"Nasıl isterseniz," diye homurdandı Harry. Sesi hiç de itaatkâr gelmiyordu. Bu kadar teslim olmuş bir haldeyken, çok daha güçsüz görünmesi gerekirdi. Aksine George'a zapt edilerek bağlanmış bir leoparı anımsatıyordu. Dudaklarında alaycı bir gülüşle ve tehditkâr bakışlarla ona bakarak orada öylece yatıyordu.

En iyisi çok yaklaşmamaktı.

Bir tırnağını göğsünden aşağı kaydırarak, "Belki de seni bileklerinden yatağa bağlamalıyım," dedi.

Harry'nin kaşları hızla yukarı kalktı.

"Sadece emniyet için," diyerek tatlı tatlı güven tazeledi George.

"Leydim," dedi Harry uyarırcasına.

"Ah, tamam boş ver, ama bana kıpırdamayacağına dair söz vermelisin."

"Namusum üzerine söz veriyorum. Siz izin verene kadar, karyola direklerim bırakmayacağım."

"Benim söylediğim bu değildi," dedi George.

Ama en azından buna yakın bir şeydi. Onun üzerine eğilerek penisinin ucunu yaladı.

"Aman Tanrım!"

George başını kaldırarak kaşlarını çatı.

"Konuşmam konusunda bir şey söylememiştin/" dedi Harry nefes nefese. "Tanrı aşkına, şunu bir daha yap."

"Belki. Eğer canım isterse." George onun homurdanarak sövüp saymasına kulak asmadan, yavaş yavaş yaklaştı.

Bu sefer penisini kenara çekerek, karnına düzinelerce küçük ve ıslak öpücük kondurdu. Sertliğinin altındaki koyu renkli, kıvrıkcık tüylerin üzerine gelince durdu ve ağzını açarak hafifçe dişlerini geçirdi.

"Kahretsin!" diyerek nefesini içine çekti Harry.

Bu bölgesinin kokusu keskindi. George onun bacaklarını aralayarak parmaklarını keselerine götürdü. Onları çok ama çok dikkatli bir şekilde sıktı.

"Hay lanet!"

George onun küfürlerine gülerek penisini başparmağıyla işaret parmağı arasına aldı ve Harry'nin yüzüne baktı.

Endişeli görünüyordu.

Güzel. Peki ya şimdi?.. başını eğerek, erkekliğinin alt tarafını yaladı. Tuzunun ve teninin tadım alarak kokusunu içine çekti. Parmaklarını ileri geri hareket ettirerek, dilini şişkin kısımda, penis başının etrafında gezdirdi. Harry inledi. Böylece bu işlemi tekrarlayarak, tohum damlacıklarının fışkırdığı en üst noktayı öpmeye karar verdi.

"Onu ağzına al." Harry'nin sesi yoğun bir şekilde hırıltılı, karanlık ve yakarır gibi çıkmıştı.

Bu George'u dayanılmaz bir şekilde heyecanlandırdı. Onun emirlerine uymak istemiyordu. Ama öte yandan... Onun üze-

rine eğilerek ağzını açtı. Çok büyüktü. Herhalde bütün hepsini ağzına almasını kastetmiş olamazdı? Penis başını, ağzının içine aldı. Küçük bir şeftaliye benziyordu. Tek farkla: Şeftaliler tatlı olurdu, fakat o misk kokulu ve erkek tadındaydı.

"Em beni."

George şoke olmuştu. Gerçekten bunu mu istiyordu? Dudaklarım büzdü ve Harry onu bir kez daha şoke ederek, kalçalarım yataktan yukarı kaldırdı.

"Ohhh. *Tanrım.*"

Harry'nin tepkisi ve yaptığı şeyden dolayı bariz bir şekilde zevk duyması, George'u da tahrik etmişti. O kısmının zonkladığını hissedebiliyordu. Bacaklarının iç kısmım sıkıca birbirine bastırdı ve Harry'nin penisini emmeye başladı. Onun spermlesinin tadını alabiliyor ve ağzının içinde doruğa ulaşım ulaşamayacağım merak ediyordu. Ama o an geldiğinde onu içinde istiyordu. Bu yüzden son bir kez daha emdi ve bacaklarım ayırarak doğruldu. Onun erkekliğini olması gereken yere doğru yönlendirdi, fakat şimdi gözüne çok büyük görünüyordu. Üstüne bastırduğında içine girmeye başladığım hissetti. Aşağıya baktı. Harry'nin penisinin pürüzsüz kırmızı teni, onun kadınlık tüyleri arasında kayboluyordu. George inledi. Neredeyse oracıkta parçalara ayrılacaktı.

"Hareket etmeme izin ver," diye fısıldadı Harry.

George konuşamadı. Sadece başını salladı.

Harry bir elini duruşunu düzeltmek için penisine, diğerini de onun kalçalarına götürdü ve, "Bana doğru eğil," dedi.

George söylenileni yaptı ve Harry penisini aniden içine kaydırıldı. Genç kadın nefesini tuttu ve gözlerinin beklenmedik gözyaşlarıyla dolduğunu hissetti. Harry. Harry onunla sevişiyordu. Gözlerini kapadı ve kalçalarını onunkilere doğru sürtmeye baş-

ladı. Aynı anda onun başparmağıyla o noktaya dokunduğunu hissetti. İnledi ve sadece penis başı içinde kalıncaya dek geri çekildi. Kendisinin ve onun aldığı zevke odaklandı. Harry'nin başparmağı kadınlığının en hassas noktasına baskı yaparken, tekrar aşağı doğru abandı. Sonra yine geri...

Fakat Harry aniden kuralları bozdu. Onu kalçalarından sıkıca kavrayarak, altına doğru yuvarladı. Sonra ellerinden destek alarak, gözü dönmüş bir şekilde ve hızla onun içine girdi. George hareket etmeye ve karşılık vermeye çalıştı, fakat Harry onu tüm ağırlığıyla yatağa mıhlamış, kendi bedeniyle onunkine hükmediyordu. George başını geriye doğru atıp çaresizce bacaklarını aralayarak onun istediği gibi içine girmesine izin verdi ve Harry acımasız hamlelerine devam ederken kendisini ona verdi. Genç adam onun vücuduna her abanışında homurdanıyordu ve bunlar kulağa neredeyse ağlama sesleri gibi geliyordu. O da kendisi kadar duygulanıyor muydu acaba?

dolduran muhteşem bir ışık seli şeklinde yıldızları gördü. Hayal meyal Harry'nin haykırışım duydu ve geri çekilişini hissetti. Küçük çapta bir ölüm gibiydi bu.

Daha sonra Harry soluk soluğa onun yanına uzandı.

"Keşke bunu yapmasan," diyerek onun boynunu okşadı George. "Keşke sonuna kadar benimle kalabilsen."

"Biliyorsunuz ki, bunu yapamam, Leydim." Sesi daha iyi çıkmıyordu.

George yuvarlanarak ona sokuldu. Eliyle onun terli karnını okşayarak aşağılara indi. Derken tekrar penisini bulup tuttu onu. Tartışma yarına kadar bekleyebilirdi.

Fakat ertesi sabah uyandığında, Harry çoktan gitmişti.

BENNET BİR KOLUNU BAŞININ ÜSTÜNE atmış ve bir ayağı yataktan aşağı sarkmış vaziyette uyuyordu. Ay ışığında, boyununun etrafındaki metalik bir şey hafifçe parlıyordu. Ve Bennet horluyordu.

Harry adımlarım dikkatlice atarak gizlice karanlık yatak odasından içeri süzüldü. Leydisinin yatağından ayrıldığı gece, yani bir hafta önce, bu bölgeden ayrılması gerekiyordu. Zaten niyeti de buydu. Leydisini uyurken izlemek, ona verdiği zevk somasında rahatlamış bedenine bakarak onu terk etmek zorunda olduğunu bilmek, olması gerekenden çok daha zor olmuştu. Ancak başka seçenek yoktu. Onun iyileştiğini Granville'den sır gibi saklamışlardı, ama adamın her şeyi öğrenmesi sadece an meselesiydi. Ve bu gerçekleştiğinde, Leydi Georgina'nın hayatı tehlikede olacaktı. Granville deliydi. Harry bunu onun zindanında kaldığı süre boyunca doğrudan doğruya görerek anlamıştı. Granville'i Harry'nin ölümünü görmesi için çıldırtan şey her neyse, artık raydan çıkmıştı. Granville Harry'yi ölü görmek için hiçbir şeyden geri durmayacaktı artık. Hatta masum bir kadını öldürmekten bile. Ve geleceği olmayan bir ilişki için leydisinin hayatım tehlikeye atmak sorumsuzluk olurdu.

Harry bütün bunları biliyordu, ama yine de bir şey onu hâlâ burada, Yorkshire'da tutuyordu. Sonuç olarak Harry gizlenmek konusunda bir usta haline gelmişti. Granville'in tetikte bekleyen gözlerinden ve son birkaç gündür kendisini bulmak için tepelerde dolaşmaya başlamış olan adamlardan gizleniyordu. Bu gece de, deri botlarının hafifçe gıcırdaması dışında, neredeyse hiç ses çıkarmamıştı. Yataktaki adamda hiçbir hareket yoktu.

Ama yatağın yanındaki otlardan yapılmış minderin üzerinde yatan çocuk gözlerini açtı.

Harry durdu ve çocuğu izledi. Will hafifçe başını salladı.

Harry de başını sallayarak karşılık verdi. Sonra yatağa doğru yürüdü. Bir an için başında dikilip Bennet'ı seyretti. Ardından eğildi ve bir eliyle genç adamın ağzını kapadı. Bennet anında çırpınarak iki büklüm olmuştu. Kollarım öne doğru savurarak Harry'nin elini kenara itirmeyi başardı.

"Ne?.."

Harry Bennet dirsek atmaya başlayınca, homurdanarak elini hızla aynı yere kapadı. "Sessiz ol, seni et kafalı. Benim."

Bennet bir saniye daha karşı koydu, sonra Harry'nin söyledikleri beynine ulaşmış olacaktı ki, durdu.

Harry temkinli bir şekilde elini kaldırdı.

"Harry?"

"Ben olduğuma şükret," dedi Harry bariz bir şekilde fısıltıdan daha yüksek bir tonla. "Şu uyuyuş şekline bakılırsa, yağmacılar da içeri dalabilirmiş. Çocuk bile senden önce uyandı."

Bennet yatağın içinde doğruldu. "Will? Orada mısın?"

"Evet, efendim." Çocuk boğuşma esnasında bir ara kalkıp oturmuştu.

"Tanrım." Bennet tekrar yatağa yığılarak bir koluyla gözlerinin üzerini kapadı ve, "Neredeyse inme indirecektin," dedi.

"Londra'da yaşamak seni yumuşatmış." Harry'nin ağzının köşesi alaylı bir şekilde kıvrılmıştı. "Öyle değil mi, Will?"

"Şey..." Belli ki çocuk yeni koruyucusunun aleyhinde bir şey söylemek istemiyordu. "Daha tedbirli olmaktan zarar gelmez," dedi kısaca.

Bennet, "Teşekkürler, küçük Will," diyerek kolunu gözlerinden çekip Harry'ye kötü kötü baktı. "Sen de ne diye sabahın köründe sinsice odama giriyorsun ki?"

Harry yatağa oturarak sırtını arkadaki direklerden birine dayadı. Çizmelerinden biriyle Bennet'ın bacaklarını dürttü. Diğer adam çizmeye öfkeyle bakarak kıpırdandı.

Harry bacaklarını uzatarak, "Ben gidiyorum/" dedi.

"Demek elveda demeye geldin, öyle mi?"

"Tam olarak değil," diyerek sağ elinin tırnaklarına, eksik parmağına baktı. "Baban beni öldürtmeye kararlı. Ve Leydi Georgina'nın beni kurtarmış olmasından hiç memnun olmadı," dedi.

Bennet başını salladı. "Geçen hafta boyunca Granville Malikânesi'nde önüne gelene saldırıp, seni tutuklatacağım böğürüp durdu. O bir deli."

"Evet, ama aynı zamanda bölgenin yargıcı."

"Ne yapabilirsin? Herhangi biri ne yapabilir ki?"

"Gerçekte koyunları öldüren her kimse, onu bulabilirim," diye cevap verdi. Sonra parlayan gözlerle Will'e bakarak, "Ve tabii Bayan Pollard'm katilini de. Bu babanın öfkesini yumuşatabilir," dedi. Böylelikle adamın dikkatini leydisinden başka tarafa da çekebilirdi.

Bennet doğruldu. "Çok güzel, ama katili nasıl bulacaksın?"

Harry'nin bakışları bir noktaya sabitlendi. Bennet'ın boynunu saran ince zincirin üzerindeki kolye süsü öne doğru sarkmıştı. Küçük, kabaca oyulmuş bir şahindi bu.

Harry gözlerini kırıştırtarak hatırlamaya başladı.

Uzun, çok uzun zaman önceydi. Masmavi gökyüzünü gözlerinizi acıtacak kadar parlak ve güneşli bir sabah kaplamıştı. O ve Benny tepelerin zirvesinde sırtüstü uzanmış, ot çığnıyorlardı.

Harry, "Buraya bak," diyerek cebinden yontma heykelciğini çıkarıp Benny'nin eline verdi.

Benny de onu kirli parmaklarının arasında evirip çevirerek, "Bir kuş," dedi.

"O bir şahin. Görmüyor musun?"

"Tabii ki görebiliyorum," diyerek başını kaldırdı Benny. "Kim yaptı bunu?"

"Ben."

"Gerçekten mi? Sen mi oydun bunu?" diyerek ona hayran hayran baktı Benny.

"Evet," diyerek omuz silkti Harry. "Babam öğretti. İlk bunu yaptım. O yüzden o kadar güzel değil."

"Ben beğendim."

Harry tekrar omuz silkti ve gözlerini kısıp gökyüzüne bakarak, "İstersen sende kalabilir," dedi.

"Teşekkürler."

Bir süre daha öylece yattılar. Neredeyse sıcak güneşin altında uyu-yakalacaklardı.

Sonra Benny doğrulup oturdu ve, "Ben de sana bir şey vereceğim," dedi.

İki cebini de ters çevirdi. Sonra biraz daha karıştırdı. Sonunda küçük, kirli bir çakı çıkardı ve onu pantolonuna sürtüp temizleyerek Harry'ye uzattı.

Harry çakının inciden yapılmış sapına baktı. Bıçağının ağzını başparmağıyla yokladı ve, "Sağ ol Benny. Bu, yontma işinde çok işime yarayacak," dedi.

Harry, o günün geri kalan kısmında Benny'yle birlikte ne yaptıklarını hatırlayamıyordu. Muhtemelen midillilerine atlayıp etrafta gezinmişlerdi. Belki de nehirde balık tutmuş ve acıkarak evlerine gitmişlerdi. O zamanlar çoğu günlerini böyle geçiriyor-

lardı. Zaten bunun hiçbir önemi yoktu. O öğleden sonra babası, annesini Granville'le iş üstünde yakalamıştı.

Harry başını kaldırdı ve kendisinininki kadar yeşil gözlerle karşılaştı.

"Onu hep üzerimde taşıdım," diyerek küçük şahine dokundu Bennet.

Harry başını salladı, bir an için bakışlarını başka tarafa kaçırdı. "Tutuklanmadan önce etrafta dolaşıp birilerini sorgulamaya başlamıştım ve geçen hafta baban izimi bulur diye korka korka tekrar soruşturmayı denedim," diyerek yeniden Bennet'a baktı. Artık yüz ifadesini kontrol altına almıştı. "Kimse pek fazla bir şey biliyormuş gibi görünmüyor, ama babandan nefret etmek için bir sebebi olan birçok insan benim yanımda."

"Muhtemelen kasabanın çoğu desene."

Harry bu alaycı sözü duymazdan gelerek devam etti. "Belki biraz daha geçmişe yönelik bir araştırma yapabilirim, diye düşündüm."

Bennet kaşlarını havaya kaldırmıştı.

"Dadın hâlâ hayatta, öyle değil mi?" diye sordu Harry.

"Yaşlı Alice Humboldt mu?" diye esnedi Bennet. "Evet, hâlâ hayatta. Hatta bu bölgeye geri döndüğümde, ilk uğradığım yer onun kulübesiydi. Ayrıca haklısın, o bir şeyler biliyor olabilir. Dadım çok sessiz biridir, ama her zaman her şeyin farkındadır."

"Güzel," diyerek ayağa kalktı Harry. "O halde sorgulayacağımız kişi o. Sen de gelmek ister misin?"

"Ne? Şimdi mi?"

Harry'nin ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. Bennet'i kandırmanın ne kadar eğlenceli bir şey olduğunu unutmuştu. "Ben şafak

vaktini beklemeyi düşünmüştüm," dedi ciddi bir şekilde. "Ama istersen hemen şimdi..."

"Hayır, hayır. Şafak vakti iyidir," diyerek ürkmüş gibi geri çekildi Bennet. "Saat dokuzu kadar bekleyebileceğini sanmıyorum?"

Harry, cevap olarak ona bakmakla yetindi.

"Evet, tabii ki bekleyemezsin," diyerek tekrar esnedi Bennet. Ağzı neredeyse başının arkasına kadar ayrılacaktı. "Seninle dadımın kulübesinde buluşuruz. Olur mu?"

"Ben de geleceğim." Will ot minderin üstünde oturduğu yerden konuşmuştu.

Harry ve Bennet dönüp çocuğa baktılar. Harry çocuğu neredeyse tamamen unutmuştu. Bennet kaşlarını kaldırıp Harry'ye baktı ve kararı ona bıraktı.

"Pekâlâ, Will. Sen de geliyorsun," dedi Harry.

"Sağ ol," dedi Will. sonra "Sana bir şey vereceğim," diye devam etti.

Elini tünel kazar gibi yastığının altına soktu ve oradan paçavra sarılmış uzun, ince bir nesne çıkardı. sonra onu Harry'ye uzattı. Genç adam çıkım alıp açtı. Çakısı, temizlenip yağlanmış bir halde avucunda duruyordu.

"Onu nehirde buldum," dedi Will. "Onlar seni götürdükten sonra. Senin için onu korudum. Sen tekrar kullanacak hale gelece kadar."

Bu Harry'nin çocuğun ağzından duyduğu en uzun konuşmaydı.

"Sağ ol, Will," dedi gülümseyerek.

GEORGE YASTIĞININ ÜZERİNDEKİ KUĞUYA dokundu. Bu Harry'nin ona verdiği ikinci yontma heykelcikti. İlk şahlanan bir attı. Harry onun yanından gideli yedi gün olmuştu, fakat o civardan ayrılmamıştı. Bu, bir şekilde yatağının üzerine bıraktığı bu küçük heykelciklerden açıkça anlaşılıyordu.

"Size onlardan bir tane daha vermiş, değil mi Leydim?" Tiggie onun elbisesini kaldırmak ve yıkamak üzere kirlileri toplamak için hızla içeri girmişti.

George kuğuyu havaya kaldırarak, "Evet," dedi.

İlk heykelcik geldikten sonra hizmetçileri tek tek sorgulamıştı, fakat hiç kimse, hatta bir bekâr olarak geç ve düzensiz saatlerde yatan Oscar bile, Harry'nin Woldsly'ye girip çıktığını görmemişti. Tony Londra'ya doğru yola çıktıktan sonra, ortanca kardeşi orada kalmıştı. Oscar, bunu Violet'a ve ona arkadaşlık etmek için yaptığını söylüyordu, ama George gerçek sebebin daha çok Londra'daki alacaklılarıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

"Şu Bay Pye ne kadar romantik, öyle değil mi?" diyerek iç geçirdi Tiggie.

"Ya da sinir bozucu." George burnunu kırıştırarak kuğuya baktı ve onu tuvalet masasının üzerine, atın yanına yerleştirdi.

"Ya da sinir bozucu. Evet, tahmin edebiliyorum, Leydim," diyerek onayladı Tiggie.

Hizmetçi daha sonra yanına geldi ve bir elini George'un omzuna koyarak onu tuvalet masasının önündeki iskemleye doğru kibarca ittirdi. Gümüş kaplı fırçayı eline alarak George'un saçlarını fırçalamaya başladı. Dolaşmış saçları açmak için uçlarından başlayıp diplere doğru devam ediyordu. George gözlerini kapadı.

"Kusura bakmazsanız size şunu söyleyeyim ki, Leydim, erkekler olaylara her zaman bizimle aynı şekilde bakmazlar."

"Harry'nin bebekken kafasının üstüne düşürüldüğünü düşünmekten kendimi alamıyorum," diyerek gözlerini sımsıkı kapadı George. "Neden bana geri dönmüyor?"

"Bunun nedenim söyleyemem, Leydim." Saç düğümleri açılmıştı. Tigger şimdi de tepeden uçlara doğru fırçalamaya başladı.

George içini çekti.

"Fakat halen çok uzaklara gitmedi, öyle değil mi?" diyerek başka bir noktaya işaret etti Tigger.

"Hımm." George, Tigger'ın diğer tarafı da fırçalayabilmesi için başını çevirdi.

"Sizin de dediğiniz gibi, Leydim, gitmek istiyor, ama hâlâ buralarda." Tigger nazikçe şakaklarındaki saçları fırçalayarak diğer tarafı halletmeye başladı. "Bu durumda belki de gidemiyor olması daha akla yatkın geliyor."

"Bilmece gibi konuşuyorsun, Tigger ve ben bu söylediklerini anlayamayacak kadar yorgunum," dedi George.

Tigger^ "Sadece belki de sizi terk edemiyordur demek istiyordum, Leydim," diyerek fırçayı bırakıp onun saçım örmeye başladı.

"Eğer bana dönmeyecekse, benim için yaptığı hiçbir güzel şeyin anlamı yok," diyerek çatık kaşlarla aynaya baktı George.

"Bence dönecektir." Hizmetçi George'un saç örgüsünün sonuna bir kurdele bağladı ve aynada onunla göz göze gelmek için öne doğru eğildi. "Ve geldiği zaman, kusura bakmayın ama Leydim, ona söylemeniz gerekecek."

George'un yüzü kızardı. Tigger'ın fark etmediğini ummuş-

tu, ama hizmetçinin her şeyi takip ettiğini çoktan anlamış olması gerekirdi. "Bunu henüz kesin olarak bilemeyiz," dedi.

"Evet, bilebiliriz. Özellikle de siz her ay bu kadar düzenli..." Tiggles cümlesini yarıda bırakarak, George'a onaylamayan bir ifadeyle baktı ve, "İyi geceler. Leydim," diyerek odadan ayrıldı.

George içini çekerek başını ellerinin arasına aldı. Tiggles Harry hakkında yanılmıyor olsa iyi olurdu. Çünkü eğer onun dönmelerini çok uzun süre bekleyecek olursa, ona hamile olduğunu söylemesine gerek kalmayacaktı.

O zaten bunu kendi gözleriyle görecekti.

On Yedinci Bölüm

"Evet?" Çatırtıyla açılan kapının ardından buruşmuş bir yüz uzandı.

Harry aşağıya baktı. Yaşlı kadının başı göğsüne kadar bile gelmiyordu. Sırtındaki kambur yüzünden iki büklüm eğildiğinden, misafirini görebilmek için önce iki tarafına, sonra da yukarı doğru bakınmak zorunda kalmıştı.

"Günaydın, Bayan Humboldt. Benim adım Harry Pye. Sizinle konuşmak istiyorum," dedi Harry.

Karşısındaki ufak tefek kadın, "Öyleyse en iyisi içeri gelmen. Öyle değil mi, genç adam?" diyerek gülümsedi ve kapıyı biraz daha açtı. Ve Harry ancak açılan kapıdan gelen ışık sayesinde yaşlı kadının mavi gözlerini gölgeleyen kataraktları görebildi.

"Teşekkür ederim, efendim."

Bennet ve Will, oraya ondan önce gelmişlerdi. Loş odadaki tek ışık olan küllenmiş şömine ateşinin yanında oturuyorlardı,

Will, hatır hutur çörek yiyordu, bir yandan da gözünü tepsideki başka bir tanesine dikmişti.

"Geciktin, öyle değil mi?" Bennet beş saat önce olduğundan çok daha canlı bir haldeydi ve ilk davranan kendisi olduğu için de oldukça memnun görünüyordu.

Harry, "Bazılarımızın arka yolları kullanarak yolculuk etmesi gerekiyor," diyerek Bayan Humboldt'un örme yastıklarla dolu, geniş arkalıklı koltuğuna oturmasına yardım etti. O sırada üç renkli bir kedi miyavlayarak gelip yaşlı kadının kucağına zıpladı ve kadının sırtını okşamaya başlamasını bile beklemeden keyifle mırıldanmaya başladı.

"Lütfen bir çörek buyurun, Bay Pye. Ayrıca bir sakıncası yoksa kendi çayımızı da kendiniz alabilirsiniz." Bayan Humboldt'un sesi tiz bir ıslık gibi çıkmıştı. "Şimdi. Söyleyin bakalım beyler, benimle bu kadar gizli kapaklı tutmanız gereken hangi konu hakkında konuşmaya geldiniz?"

Harry'nin ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Yaşlı kadının gözleri artık onu terk ediyor olabilirdi, ama bu durum aklı için kesinlikle geçerli değildi. "Lord Granville ve düşmanları hakkında," diye cevap verdi.

Bayan Humboldt tatlı tatlı gülümsedi. "O halde bütün gününüzü bu işe ayırdınız, genç adam? Çünkü o adama karşı kini olanları sıralayacak olursam, yarın sabah bile hâlâ konuşuyor olurum."

Bennet kakhahayı patlattı.

"Kesinlikle haklısınız, efendim," dedi Harry. "Ama benim peşinde olduğum, koyunları zehirleyen kişi. Granville'e karşı kim bu suçları işleyebilecek kadar büyük bir nefret duyuyor?"

Yaşlı kadın başını dikleştirdi ve bir an için gözlerini ateşe dikti. O sırada odada tek duyulan ses kedinin mırılaması ve "Will'in çöreğim yerken çıkardığı homurtulardı.

Sonra usulca konuşmaya başladı yaşlı kadın. "O olaylar olup biterken, ben de kendi kendime o koyunları kimin öldürebileceğini düşündüm/" diyerek dudaklarını büzdü. "Bu yapılanlar hem kötü hem günah şeyler, çünkü çiftçinin gerçekten canım acıtırken, Lord Granville'in sadece canını sıkıyorlar. Bana öyle geliyor ki, asıl sormamz gereken soru genç adam, kimin bunu yapabilecek yapıda bir kalbe sahip olduğudur," diyerek çayını yudumladı Bayan Humboldt.

Bennet konuşacak gibi oldu, fakat Harry başını sallayarak onu durdurdu.

Bayan Humboldt, "Lord'un canını sıkayım derken, diğer insanların yara almasını umursamamak, taş gibi bir kalp ister," diyerek, sözünü noktalamak ister gibi, titrek parmaklarından birini dizine vurdu. "Daha doğrusu hem taş gibi hem de cesur bir yürek ister. Lord Granville bu bölgede kanunu ve iradeyi temsil ediyor. Her kim ona karşı hareket ediyorsa, hayatıyla kumar oynuyor demektir."

Bennet, "Bu tanımına kim uyuyor, dadı?" diyerek sabırsızlıkla öne doğru eğildi.

"Bu özelliklere en azından kısmen uyan iki adam geliyor aklıma," dedi yaşlı kadın alnını kırıştırarak. Ama hiçbirini için kesin odur diyemem." Elini tereddütlü bir şekilde havada sallayarak çay fincanını dudaklarına götürdü.

Bennet bir bacağına yukarı aşağı sallayarak koltuğunda kıpırdandı ve içini çekti.

Harry ise koltuğunda öne doğru eğilerek kendisine bir çörek seçti.

Bennet ona inanamayarak baktı ve Harry çöreğini ısıtırken kaşlarını kaldırdı.

"Dick Crumb," dedi yaşlı kadın ve Harry o anda çöreği ağzından çekip aşağı indirdi. "Uzun zaman önce, onun aklı kıt olan kız kardeşi, Janie, Lord tarafından iffal edildi. Bir çocuk gibi olan o kadını avlamak ne korkunç bir şey." Bayan Humboldt'un

ağzının kenarları öfkeyle kasılarak buruşmuştu. "Ve Dick bunu anladığında, aman Tanrım, neredeyse aklını kaybedecekti. Bu işi Lord değil de başka bir adam yapmış olsa, onu kesinlikle öldürdüm, demişti. Yapardı da."

Harry kaşlarını çatı. Dick ona Granville'in hayatını tehdit ettiğini söylememiştir, ama adam ne yapabilirdi ki? Hem de tek başına...

Bayan Humboldt fincanını kaldırdı ve Bennet onu alıp sessizce çay doldurarak tekrar eline verdi.

"Ama," diye devam etti yaşlı kadın. "Dick zalim bir adam değildir. Serttir evet, ama taş kalpli değildir. Düşündüğüm öteki adama gelince," diyerek Bennet'tan tarafa baktı ve, "Belki de bu meseleyi hiç kurcalamamak en hayırlısı," dedi.

Bennet şaşırmış görünüyordu. "Neyi kurcalayamayacakmışız?" diye atıldı.

dına baktı. *Kahretsin.* İçinden bir ses Bayan Humboldt'un neyi ima ettiğini bildiğini söylüyordu. Belki de gerçekten konuyu olduğu gibi bırakmakta yarar vardı.

Bennet, Harry'nin huzursuzluğunu az da olsa fark etmişti. Dirseklerini dizlerine dayayarak gergin bir şekilde öne doğru eğildi. "Anlat bize, dadı," dedi.

"Thomas."

Lanet olsun. Harry bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Thomas da kim?" Bennet bir anda allak bullak olmuştu.

Bir an için hareketsiz kaldı, sonra aniden koltuğundan fırlayarak küçücük alanda ateşin önüne doğru yürüdü. "Benim erkek *kardeşim* olan Thomas mı?" diye güldü. "Ciddi olamazsınız. O... o bir muhallebi çocuğudur. Babam güneşin batıdan doğduğunu söylese bile ona hayır diyemez ve korkudan altına yapar."

Yaşlı kadın bu küfürlü konuşma karşısında dudaklarını birbirine bastırdı.

"Üzgünüm, dadı," dedi Bennet. "Ama Thomas! O, o kadar uzun süredir babamın boyunduruğu altında yaşıyor ki, kaba etleri devamlı susup oturmaktan nasır bağladı."

"Evet, biliyorum." Bayan Humboldt, genç adamın aksine, gayet sakindi. Bennet'ın bu tepkisini bekliyor olmalıydı. Ya da sadece zaman içinde onun ani çıkışlarına alışmıştı. "Onun adım vermemin asıl sebebi de bu zaten."

Bennet bakakalmıştı.

"Bir erkeğin bu kadar uzun süre babasının iradesi altında yaşaması doğaya aykırı bir şeydir. Thomas çok küçükken de, babamın ona karşı bir sevgisizliği vardı. Bunun sebebini hiçbir zaman anlayamamışımdır," diyerek başını salladı yaşlı kadın. "Lord Granville resmen kendi oğlundan nefret ediyordu."

"Ama öyle olsa bile, o asla..." Bennet'ın sesi giderek azalıp kesildi, sonra aniden başka tarafa döndü.

Bayan Humboldt üzgün görünüyordu. "Bu işi o yapmış olabilir. Bunu sen de biliyorsun, Efendi Bennet. Babamın ona nasıl davrandığını düşünürsen, zaten her şey açığa çıkıyor. O çocuk bir kaya çatlağının içinde büyümeye çalışan bir ağaç gibiydi. Hiç dik duramadı."

"Ama..."

"Küçükken ara sıra yakaladığı fareleri hatırlıyor musun? Bir

keresinde onu yakaladığı bir fareyle birlikte buldum. Hayvanın ayaklarını kesmişti ve onun sürünmeye çalışmasını izliyordu."

"Ah, aman Tanrım," diye mırıldandı Bennet.

"Hayvanı öldürmek zorunda kaldım. Fakat sonra onu, o zavallı çocuğu cezalandıramadım. Zaten babası yeterince dövüştü. Onu bir daha hiç fare yakalarken görmedim. Ama o işi bıraktığını hiç sanmıyorum. Sadece benden gizli yapmak konusumda ustalaşmış olmalı."

"Bu meselenin peşine düşmek zorunda değiliz," dedi Harry

Bennet ona döndü. Gözlerinden umutsuzluk okunuyordu. "Peki ya koyunları zehirleyen oysa? Ya başka birini daha öldürürse?"

Sorusu havada asılı kalmıştı. Bu soruya kendisi dışında hiç kimse cevap veremezdi.

O da bunu anlamış olacak ki, omuzlarını dikleştirerek, "Eğer o kadını öldüren Thomas ise, onu durdurmam lazım," dedi.

Harry başını salladı. "Dick Crumb'la ben konuşurum."

"Güzel," dedi Bennet. "Bize çok yardımcı oldun, dadı. Sen hiç kimsenin görmediği şeyleri görüyorsun."

Bayan Humboldt, "Belki artık gözlerimle göremiyorum, ama bir insanın ruhunu her zaman her şekilde okuyabilirim," diyerek bir elini titrek bir şekilde, eskiden baktığı çocuğa doğru uzattı.

Ve Bennet o eli hemen kavradı.

"Tamı seni korusun ve gözet sin, Efendi Bennet," dedi yaşlı kadın. "İşin hiç kolay değil."

Bennet onun buruşmuş yanaklarını öpmek için eğilerek, "Teşekkürler, dadı," dedi. sonra doğrularak, Will'in omzuna ha-

fifçe vurdu. "Will, kalan şu son iki şöreği de bitirmeden gitsek iyi olacak."

Yaşlı kadın gülümseyerek, "Bırakın çocuk geri kalanım da yanına alsın. Besleyebileceğim bir çocuk görmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi.

"Will, "Teşekkür ederim, efendim," diyerek çörekleri ceplerine tıktırdı.

Bayan Humboldt onları kapıya kadar geçirdi ve yola çıkarlarken orada durup arkalarından el salladı.

"Dadımın ne kadar keskin zekâlı olduğunu unutmuşum. Thomas ve ben ondan gizli hiçbir şey yapamazdık," dedi Bennet. Kardeşinin adım söylerken yüzü kararmıştı.

Harry gözlerini ona çevirdi. "Eğer istersen, Thomas'la konuşmayı yarına kadar, yani ben Dick Crumb'ın ağızım aradıktan sonraya kadar erteleyebilirsin. Zaten benim onu bulmak için havanın kararmasını beklemem gerekecek. Dick'i Cock&Worm'da yakalamak için en iyi zaman, saat ondan sonrasındır," dedi.

"Hayır, Thomas'la konuşmak için bir gün daha beklemek istemiyorum. En iyisi bu işi hemen yapmam."

Böylece yarım mil ya da daha fazla bir mesafe boyunca sessizce ilerlediler. Will, Bennet'ın arkasına tutunmuştu.

"Demek bu işi kimin yaptığını bulur bulmaz, buralardan gideceksin. Öyle mi?" diye sordu Bennet.

"Evet, doğru." Harry önündeki yolu gözlüyor, ama öte yandan Bennet'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"Ben senin ve Leydi Georgina'nın bir şeye... of, anla işte... bir anlaşmaya vardığınız fikrine kapılmıştım."

Harry, Bennet'a normalde herhangi bir adamın çenesini kapatacak bir bakış gönderdi. Fakat onun çenesini kapatamamıştı.

"Çünkü, yani demek istediğim, bu biraz sevimsiz bir durum, değil mi? Bir adamın pat diye giderek, bir leydiyi terk etmesi."

"Ben onun sınıfından değilim."

"Evet, ama anlaşılan bu, onun için bir sorun oluşturmuyor, öyle değil mi? Yoksa seninle bir ilişkiye başlamazdı."

"Ben..."

"Ayrıca kabalığımı mazur gör ama bence o sana fena halde tutulmuş olmalı," diyerek sanki bozulmuş bir ete bakar gibi onu tepeden tırnağa süzdü Bennet. "Yani demek istediğim, tam olarak kadınların bayıldığı cinsten bir yüze sahip değilsin. Bu daha çok bana özgü bir şey"

"Bennet..."

"Kendimi övmek için söylemiyorum, ama sana Londra'da, çok hoş bir piliçle yaşadıklarımı anlatabilirim..."

"Bennet."

"Ne?"

Harry, gözlerini dört açmış, her kelimeyi pür dikkat dinlemekte olan Will'i işaret etti.

"Ah," diye öksürdü Bennet. "Tabii ya. O halde seninle yarmı görüşürüz? Buluşup bilgi alış verişinde bulunuruz," dedi.

İlerlemekte oldukları yolu kesen anayolu belirginleştiren bir koruluğa yaklaşmışlardı.

"Güzel." Harry, atını dizginlerini çekerek durdurdu. "Her neyse, benim buradan dönmem gerekiyor. Ve sen Bennet..."

"Evet?" Bennet yüzünü ona doğru çevirdi ve o anda güneş ışınlarının yüzüne vurmasıyla, gözlerinin etrafındaki, gülmekten oluşmuş çizgiler iyice belirginleşti.

"Dikkatli ol," dedi Harry. "Eğer bu işi yapan Thomas ise, tehlikeli olabilir."

"Sen de dikkatli ol, Harry."

Harry başını salladı. "Yolun açık olsun."

Böylece Bennet el sallayarak yola koyuldu.

Harry günün geri kalan kısmını kıyıda köşede gizlenerek geçirdi. Karanlık çökünce, Cock&Worm'a gitmek üzere, West Dikey'nin yolunu tuttu. İçeri girerken başını eğdi ve yüzünün önüne düşürdüğü şapkasının siperinden bakarak kalabalığı taradı. Pipolarım tutturmekte olan bir grup çiftçi, köşedeki bir masada oturmuş taşkınlıkla gülüyorlardı. Yıpranmış yüzlü bir barmen kadın, hantal ellerini pişkin bir tavırla kalçalarına dayayarak tezgâha yaklaştı.

"Dick bu gece burada mı?" diye onun kulağına doğru bağırdı Harry.

kadın, "Üzgünüm, aşkım," deyip olduğu yerde dönerek bir tepsi dolusu içkiyi omzunun üstüne yerleştirdi. "Belki daha sonra gelir."

Harry'nin surata asıldı ve daha önce de bir iki kez gördüğünü hatırladığı barmene dönerek bir bira ısmarladı. Dick acaba içeride mi saklanıyordu, yoksa gerçekten burada değil miydi? Düşünürken ahşap tezgâha doğru yaslandı ve o sırada içeriye giren bir adamı incelemeye koyuldu. Çizmelerindeki çamura ve içeri girip sersem sersem etrafı süzmesine bakılırsa, adamın oradan geçen bir yolcu olduğu çok açıktı. Yüzü yakışıklıydı, fakat daha çok bir keçininkini andırır şekilde uzun ve yumuşak hatlıydı. Harry başını salladı. White Mare tabelasını gözünden kaçırmış olmalıydı, çünkü bu adam, Cock&Worm'un alışıktığı türden bir müşteri değildi.

Barmen çocuk Harry'nin birasını önüne doğru itti. O da karşılık olarak birkaç bozuk para yuvarladı. Harry yerine yerleşti ve yolcu tezgâha doğru yaklaşırken birasını yudumladı.

"Affedersiniz, ama Woldsly Malikânesi'ne giden yolu biliyor musunuz acaba?"

Harry, bira bardağı dudaklarına dayalı halde, bir an donup kaldı. Yabancı ona hiç dikkat etmemişti. Tezgâhın üzerine eğilerek doğrudan barmen çocuğa yönelmişti.

"Efendim?" diye bağırdı çocuk.

"Woldsly Malikânesi," dedi yabancı sesini yükselterek. "Leydi Georgina'nın mülkü. Ben onun kız kardeşi Leydi Violet'ın yakın bir dostuyum. Sanırım yolu bulamayacağım ve..."

Çocuğun bakışları bir anda Harry'ye kaydı.

Harry elini hafifçe yabancıнын omzuna vurarak onun dikkatini kendisine yönlendirdi. "Biramı bitirir bitirmez, sana yolu gösterebilirim, dostum," dedi.

Adam döndü. Birden yüzü aydınlanmıştı. "Gösterir misiniz gerçekten?"

"Hiç sorun değil." Harry barmen çocuğa başını sallayarak, "Bu arkadaşım için bir bira daha," dedi. "Pardon, ama adımızı duyamadım?"

"Wentworth. Leonard Wentworth."

"Ah." Harry ölümcül gülümsemesini güçlkle bastırarak, "Haydi kendimize bir masa bulalım," dedi. Adam başka tarafa yönelince, tezgâhın üzerine abandı ve barmen çocuğun kulağına acil talimatlar mırıldanarak bir bozukluk uzattı.

Bir saat sonra, Maitland'ların ortanca erkek kardeşi Cock&Worm'dan içeri girdiğinde, Wentvorth dördüncü birasını yudumluyordu. Harry ise bir süredir ikinci birasıyla oyalanmaktaydı ve kendisini bir banyoya ihtiyacı varmış gibi hissetmeye başlamıştı. Wentvorth, on beş yaşındaki bir kızla yatması, onunla evlenme umutları ve eline geçirdiği anda Leydi Violet'ın

paralarıyla neler yapacağı konusunda oldukça açık sözlü davranmıştı.

Bu yüzden Harry, kızıl renkli Maitland saçlarını gördüğünde, bayağı rahatladı ve yeni gelene, "Buraya," diye seslendi.

Leydi Georgina'nın ortanca kardeşiyle bir ya da iki kez konuşmuştu ve adam kendisine pek sıcak davranmamıştı. Fakat Maitland'ların Harry'ye karşı duydukları bütün düşmanlık şu anda dostluğa dönüşmüştü. Oscar ayık olsa Wentworth'ü kesin kaçırarak bir bakışla, onlara doğru yürüdü.

"Harry," diyerek onu selamladı kızıl saçlı adam ve Harry ancak o zaman onun adım hatırlayabildi: Oscar.

O da, "Maitland," diyerek başını salladı. "Haydi, sen de benim yeni dostumla tanış. Leonard Wentworth. Geçen yaz senin kız kardeşini iffal ettiğini söylüyor."

Wentworth'ün rengi solmuştu. "Dur bir dakika..."

"Gerçekten mi?" dedi Oscar sözcükleri yaya yaya konuşarak.

"Ya, gerçekten," dedi Harry. "Bana borçlarından ve kız kardeşine evlenmek için şantaj yapınca, onun çeyizinin hesaplarını kapamaya nasıl yardımcı olacağım anlatıyordu."

"İlginç," diyerek sırtı Oscar. Sonra da "Belki de bu meseleyi dışarıda tartışsak daha iyi olur," diyerek Wentworth'ün kollarından birini kavradı.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu Harry.

"Lütfen."

Böylece Harry de adamın diğer kolundan tuttu.

"Ahhh!" Wentworth'ü karga tulumba kapıdan dışarı çıkarırlarken, adamın ağzından çıkan tek kelime bu olmuştu.

"Arabam şurada," dedi Oscar. Artık gülümsemiyordu.

Wentworth sızlanmaya başladı.

Oscar kafasına gelişigüzel bir şaplak indirince, sakinleşti. "Onu Londra'ya erkek kardeşlerime götüreceğim," dedi Oscar.

"Yolda benim yardımınıza ihtiyacınız olur mu?" diye sordu Harry.

Oscar başını sallayarak, "Onu bayağı sarhoş etmişsin. Yolun büyük bölümünde uyuyacaktır," dedi.

Wentworth'ün artık iyice uyuşmuş bedenini arabanın içine doğru savurdular.

Ve Oscar ellerinin tozunu silkeleyerek, "Teşekkürler, Harry. Sana borçlandık," dedi.

"Hayır, borçlu falan değilsiniz," dedi Harry.

Maitland bir an duraksayarak, "Her neyse, yine de teşekkür ederiz," diye karşılık verdi.

Harry onu selamlamak, üzere elini kaldırdı ve araba yola koyuldu.

Oscar uzaklaşmakta olan arabanın camından başını çıkardı. "Hey, Harry?"

"Ne var?"

Oscar, "Sen bize uygunsun," diyerek el salladı ve başını tekrar arabanın içine soktu.

Harry ise, araba köşeyi dönene kadar onun arkasından bakakaldı.

GEORGE ARTIK İYİ UYUYAMIYORDU. Bu belki de içinde büyümekte olan hayatın, onu uykusunda rahatsız ederek varlığını belli etmeye çalışıyor olmasından kaynaklanıyordu. Belki yakın

zamanda alması gereken kararlar yüzündendi. Ya da belki de Harry'nin geceyi nerede geçirdiğini merak ettiği için uyuyamıyordu. Pelerinine sarınıp sarmalanmış bir halde titreyerek yıldızların altında mı uyuyordu acaba? Ya da arkadaşlarının yamnda sığınabileceği bir yer mi bulmuştu? Yoksa bu gece başka bir kadının bedenini mi ısıtıyordu?

Yo, hayır, en iyisi bunu hiç düşünmemektir.

Yatakta yuvarlanıp dönerek simsiyah görünen yatak odası penceresinden dışarı baktı. Belki de uyuyamamasına sebep, sadece sonbahar havasının serinliği idi. Rüzgârda bir ağaç dalı çatırdadı ve George örtüleri çenesine kadar çekti. Harry'nin son hediyesini biraz evvel, yatağa girmeye hazırlanırken bulmuştu. Küçük, oldukça komik bir yılanbalığıydı bu. Peri masalım anımsamadan önce, ilk bakışta onun bir yılan olduğunu düşünmüş, hemen sonra hayvanın sırtındaki küçük yüzgeci fark etmişti. Bununla birlikte koleksiyonu tamamlanmış mı oluyordu? Harry, Leopar Prens'in prenses için ele geçirdiği tüm hayvanların heykelini yapmıştı. Belki de bu onun veda etme şekli idi.

Penceresinin önünde bir gölge kıpırdandı ve çerçeve kolayca yukarı doğru kayd. sonra Harry Pye bir bacağıyla pencere eşiğinin üzerinden atarak odanın içine atladı.

Tanrım, çok şükür. "Bu şekilde mi içeri girip çıkıyordun?"

"Çoğunlukla mutfak kapısından içeri süzülüyordum," diyerek nazikçe pencereyi kapadı Harry.

George, "Ah ama bu, pencere kadar romantik değil," diyerek doğrulup oturdu ve dizlerine sarılarak çenesinin altında topladı.

"Hayır, ama çok daha kolay," dedi Harry.

"Evet, üçüncü kattan yere düşmek kötü olmalı."

"Üstelik zeminde de dikenli gül ağaçları var. Umarım onları da görmüşsünüzdür," diyerek yatağa doğru yürüdü Harry.

"Hımm. Onları da gördüm tabii ki, ama sen zaten sadece mutfak girişini kullanıyormuşsun ve ..."

"Ama bu gece değil."

"Evet, bu gece değil," diyerek kabullendi George. Ah, onu ne kadar çok seviyordu! Her zaman tetikte bakan gözlerini, konuşurken son derece özenle seçtiği kelimelerini... "Ama öyle bile olsa korkarım ki bir miktar hayal kırıklığına uğradım," dedi George.

Harry'nin dudakları alaylı bir şekilde kıvrıldı. Ağzı bazen duygularım ele veriyordu.

George, "Bu gece yılanbalığını buldum," diyerek başıyla tuvalet masasını işaret etti.

Harry onun baktığı yönü takip etmedi. Bunun yerine, onu seyretmeye devam etti. "Bir tane daha getirdim," diyerek yumruk yaptığı elini ona doğru uzatıp parmaklarını açtı.

Avucunun içinde bir leopar duruyordu. "Neden kafesin içinde?" diye sordu George.

Genç kadın heykelciği onun elinden alarak daha yakından baktı. İnanılmaz derecede ustalıklı bir işçiliği vardı. Kafes, içindeki leopardan ayrı olarak tek bir parçadan oluşuyordu. Hayvanı kafesin içinde yontarak oluşturması gerekmişti. Leoparın boynunun etrafında minicik bir zincir vardı ve bunun her bir halkası incelikle işlenmişti. Zincirin ucundan da mini minicik bir taç sallanıyordu.

"Muhteşem," dedi George. "Ama leoparı neden bir kafesin içine koydun ki?"

"Harry omuz silkti. "O büyülü, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle, ama..."

Harry, "Bana neden burada olduğumu soracağım zannetmiştim," diyerek tuvalet masasına doğru yürüdü.

Ona çok yakında hamile olduğunu söylemesi gerekecekti, amahenüz değil. Elinden uçup gitmek üzereymiş gibi dururken değil. Böylece kafesli leoparı dizlerinin üzerine bırakarak, "Hayır. Sadece şu anda yanımda olduğun için bile mutluyum," dedi. Sonra bir parmağını kafesin çubukları arasında gezdirerek nazikçe leoparın kolyesine doğru kaydırды ve, "Bana geldiğinde hep mutlu olacağım," dedi.

"Öyle mi?" Harry başını eğmiş, oyma hayvancıklara bakıyordu.

"Evet."

"Hımm," diye kaçamak bir şekilde mırıldandı Harry. "Bazen kendi kendime soruyorum, neden çoktan veda ettiğim halde, sana sürekli geri dönüp duruyorum diye."

"Peki, kendi kendine bir cevap verebildin mi?" diye sorarak, umutla nefesini tuttu George.

"Hayır. Sadece görünen o ki, senden uzak kalamıyorum."

"Öyleyse, belki de aradığın cevap budur."

"Hayır, aslında her şey çok basit," diyerek dönüp ona baktı Harry. "Bir erkeğin daha akılcı kararlar alarak hayatım yönlendirilmesi gerekir. Seni terk edeceğimi söylemiştim ve bunu yapmam gerekirdi."

"Gerçekten mi?" George leoparı yatağının yanındaki küçük sehpa bırakarak çenesini dizlerine dayadı. "Öyleyse duygular ne işe yarıyor? Ulu Tanrı insanlara akılcı düşünme yeteneği verdiği kadar duyguları da bahşetmiş. Bu durumda kesinlikle onları da kullanmamızı istemiş olmalı. Öyle değil mi?"

Harry kaşlarını çatarak, "Duygular akla dayalı düşüncelerin önüne geçmemeli," dedi.

"Nedenmiş o?" diye sordu George yumuşacık bir sesle. "Bunların her ikisini de bize Tanrı verdiğine göre, senin hislerin, bana olan aşkın, bizim evlenmemiz hakkında düşündüklerin kadar önemlidir. Hatta belki daha da önemlidir."

"Senin için öyle mi?" Harry tekrar yatağa doğru yürümeye başladı.

"Evet," diyerek başını kaldırdı George. "Sana olan aşkım, evliliğe ya da bir erkeğin üzerimde hâkimiyet kurmasına izin verme konusundaki korkularımdan daha önemli."

"Nasıl korkularmış bunlar, Leydim?" Harry tekrar yatağının yanına gelmişti. Bir parmağıyla George'un yanağım okşadı.

George, "Senin beni başka bir kadınla aldatacağından korkuyorum," diyerek yanağım onun eline yaklaştırdı. "Ayrıca sonunda ayrılacağımızdan, hatta birbirimizden nefret etme aşamasına bile gelebileceğimizden," diyerek bekledi, fakat Harry onun endişelerim gidermeye çabalamıyordu. Böylece içini çekerek, "Benim ebeveynlerimin mutlu bir evliliği yoktu," dedi.

"Benimkilerin de." Harry çizmelerini çıkarmak için yatağın kenarına oturdu. "Annem, babamı yıllarca aldattı. Hatta belki de tüm evlilikleri boyunca. Ama babam onu tekrar tekrar affetti. Ta ki affetmeye bile hali kalmaymcaya kadar," diyerek paltosunu çıkardı.

"Anneni seviyormuş," dedi George tatlı bir sesle.

"Evet, seviyordu fakat bu onu zayıf düşürdü ve en sonunda da ölümüne sebep oldu."

George, bu konuda onun kendisine verdiğinden daha fazla teminat veremezdi. Onu asla başka bir erkekle aldatmazdı. Bunu

biliyordu, ama başka bir şekilde onuru mahvına sebep olmayacağı kim garanti edebilirdi? Onu sevmesi Harry'yi zayıf düşürür müydü acaba?"

George kafesin içindeki leopara bakarak, "Sonunda özgürlüğüne kavuşuyor, biliyorsun," dedi.

Harry yeleşinin düğmelerini çözerken sessiz kalarak sadece kaşlarını havaya kaldırdı.

George oyma heykelciği yukarı kaldırarak, "Leopar Prens, diyorum, masalın sonunda özgürlüğüne kavuşuyor," dedi.

Harry, "Anlatın bana," diyerek yeleşini üzerinden sıyırdı.

George derin bir nefes alarak usulca anlatmaya başladı. "Genç kral tıpkı diğer hediyeler gibi, Altın Yılanbalığı'nı da baba kralla götürmüş. Ama Altın Yılanbalığı diğerlerinden farklıymış."

"Çirkinmiş, değil mi?" diyerek gömleğini çıkarmaya başladı Harry.

"Şey, evet," diye itiraf etti George. "Ama bunun yanı sıra konuşabiliyormuş ve akıllıymış da. Baba kralla yalnız kalınca demiş ki, 'Şiş! Şu cılız kral var ya, onun beni çalmak konusunda şu rüzgâr kadar emeği olmadı. Şimdi beni iyi dinle. Genç kralla, güzel prensesin sadece üzerinde zümrüt taş bulunan altın zinciri takan adamla evleneceğini söyle. Böylece bütün bu harika işleri yapan adamın kim olduğunu öğreneceksin. Ve senin damadın olacak kişi, o adamdan başkası değil.'"

Harry, "Masalın bu kısımlarım uydurduğunuzdan şüphelenmeye başladım, Leydim," diyerek gömleğini koltuğun üzerine fırlattı.

George bir elini kaldırarak, "Bir Maitland olarak onurum üzerine yemin ederim ki, aşçının halası şehirdeki evimin mut-

fağmda çayla birlikte kızarmış hamur tatlısı yerken, masalı bana aynen böyle anlattı," dedi.

"Hımm."

George sırtım karyola başlığına dayayarak devam etti. "Böylece baba kral doğruca genç kralın yanına geri dönmüş ve ona Altın Yılanbalığı'nın sözlerini söylemiş. Genç kral gülümseyerek, 'Ah, bu istediğiniz çok kolay,' demiş. Leopar Prens'i de yanında getirdiği için kendi yurduna dönmek zorunda bile değilmiş. Leopar Prens'in yanına gitmiş ve, 'Şu boynunda asılı duran kolyeyi bana ver/ demiş." Genç kadın, Harry pantolonunun düğmelerini çözmeye başlayınca bir an için sustu. sonra, "Ve bil bakalım Leopar Prens ona ne demiş?" diye sordu.

Harry homurdandı. "Al bunu..." Bir an George'a baktı. "*Burnuna* sok mu demiş?"

"Hayır, tabii ki öyle dememiş," diyerek ciddi ciddi kaşlarını çattı George. "Peri masallarında kimse öyle konuşmaz."

"Belki de konuşmalılar."

George onun mırıldanmasını duymazdan gelerek devam etti. "Leopar Prens, 'Bu imkânsız, efendimiz, çünkü bu zinciri çıkarırsam, hemen hastalamp ölürüm/ demiş. Genç kral da şöyle cevap vermiş: 'Ah, çok yazık, çünkü seni oldukça işe yarar buluyordum, ama o zincire hemen şimdi ihtiyacım var. Bu yüzden onu bir an evvel bana vermelisin.' Ve Leopar Prens de onun isteğini yerine getirmiş." George, herhangi bir itiraz, yorum ya da buna benzer bir şey bekleyerek Harry'ye baktı.

Fakat genç adam sadece onun bakışlarına karşılık vererek pantolonunu çıkardı. Bu görüntü, George'un geçici olarak masalın neresinde kaldığını unutmasına sebep oldu ve Harry neredeyse çırılçıplak yatağın kenarında otururken onu seyre daldı.

"Eee?" diye mırıldandı Harry. "Bu kadar mı? Yani Leopar Prens ölmüş, genç kral da güzel prensesle evlenmiş, öyle mi?"

George öne doğru uzanarak, onun atkuyruğunu hitan siyah kurdeleyi çözdü ve parmaklarını kahverengi saçlarının arasından geçirerek, saçlarını omuzlarına yaydı. "Hayır."

"Ya ne olmuş?"

"Dönsene."

Harry saçlarını havaya kaldırdı, ama yine de sırtı onun önüne gelecek şekilde döndü.

George ellerini onun sırtında gezdirerek, omurgasının yumrularını hissederken, usulca konuşmaya devam etti. "Genç kral, baba kralın huzuruna çıkmış ve baba kral onun Altın Yılanbalığının sözünü ettiği zinciri taktığını kabul etmek zorunda kalmış. İstemeye istemeye, kızı olan güzel prensesi çağırtmış." George başparmaklarını, genç adamın omuzlarından boynuna doğru uzanan kaslarının içine gömmek üzere bir süre sustu.

Harry başını öne doğru düşürdü. "Aaah."

"Fakat güzel prenses, genç krala bir kez bakmış ve kahkahalarla gülmeye başlamış. Doğal olarak, bütün saray mensupları, leydiler, lordlar ve tüm saray halkı şaşkınlıkla güzel prensese bakakalmış ve onun niye güldüğünü bir türlü anlayamamışlar." Parmaklarını şimdi de başının arkasındaki kaslar üzerinde yoğunlaştırmıştı.

Harry inledi.

George öne doğru eğildi ve onun omuz kaslarına yaslanarak kulağına fısıldadı: "Sonunda babası, yani kral, 'Bu neşenin sebebi nedir, kızım?' diye sormuş. Ve güzel prenses, 'Sebebi mi? Boynundaki zincir ona hiç uymamış!' demiş!"

Harry, "Zincirin nesi adama uymamış ki?" diye omzunun üzerinden homurdandı.

"Şışt," diyerek başını tekrar aşağı ittirdi George. "Bilmiyorum. Muhtemelen dizlerine kadar falan sallanıyordur ya da onun gibi bir şeydir," diyerek başparmaklarını Harry'nin omurlarının üzerine bastırdı. "Her neyse, güzel prenses saray halkına bakmış ve demiş ki, İşte. Zincirin sahibi olan adam orada.' Ve tabii ki o adam Leopar Prens'miş..."

"Ne yani, onca kalabalığın arasından şıp diye onu mu seçmiş?" Bu sefer hızla dönerek onun ellerinden kurtulmuştu.

"Evet!" George ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Evet, onca kalabalığın arasında şıp diye onu seçmiş. Unutma ki, o büyüülü bir Leopar Prens'miş. Eminim o sırada diğerlerine göre çok daha seçkin görünmüştür."

"Zinciri çıkarınca öleceğini söylemiştin." Harry artık neredeyse hırçınlaşmaya başlamıştı. "Bu durumda o sırada muhtemelen tam bir harabe gibi görünüyordu."

"Güzel prenses zinciri tekrar boynuna taktıktan sonra, hiç de öyle görünmüyormuş," diyerek kollarını kavuşturdu George. Gerçekten de erkekler bazen çok mantıksız olabiliyorlardı. "Hemen iyileşmiş. Güzel prenses de onu öpmüş ve evlenmişler."

"Büyük ihtimalle onu hayata döndüren o öpücük olmuştur," diyen Harry'nin dudakları kıvrılmıştı. George'a doğru eğilerek, "Peki, büyü bozulmuş mu? Bir daha hiç leopara dönüşmemiş mi?" diye sordu.

George gözlerini kırıştırdı. "Aşçının halası bundan bahsetmedi. Ama bence bozulmuştur. Sence? Yani demek istediğim, peri masallarında hep öyle olur. Büyü bozulur ve evlenirler."

George düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmıştı, bu yüzden

Harry ani bir hamleyle bileklerini kavradığında, hazırlıksız yakalandı. Harry onun ellerim başının altına çekerek, tehditkâr bir biçimde tüm bedenini ele geçirdi ve, "Ama belki de prenses onun bir leopar olarak kalmasını tercih ederdi," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu George, kirpiklerini kırpıştırarak.

"Demek istediğim." Hafifçe boynunu ısırdı Harry. "Öylesi düğün gecelerinde çok daha ilginç olabilirdi."

George erkeğin harekete geçirdiği duygularla kıvrınmaya başlamıştı, kıkırdamasını güçlkle bastırdı. "Ama bu hayvanlarla cinsel ilişkide bulunmak olmaz mı?"

"Hayır." Harry onun bileklerini tek eliyle kavrayarak boşta kalan elini üstündekileri sıyırmak için kullandı. "Korkarım ki bu konuda yanıyorsunuz, Leydim," dedi ve kombinezonunu hızla yukarı çekerek çıplak bacaklarını açıkta bıraktı. George da bacaklarını davetkâr bir biçimde araladı ve Harry kalçalarını onların arasına yerleştirerek, bu temasla genç kadının nefesinin kesilmesine sebep oldu. Sonra George'un kulağına mırıldanarak, "Zoofili, insanlarla at, boğa ya da horoz gibi sıradan hayvanlar arasındaki cinsel ilişkidir. Öte yandan, bir leoparla girişilen cinsel aktivite, ancak egzotik olabilir," dedi. Ardından kalçalarıyla onun üzerine abanarak, penisinin tüm uzunluğuyla onun kıvrımlarını araladı ve George'un tam *orasına* dokundu.

George'un gözleri kapandı. "Bir horozla mı mesela?" diye sordu.

Harry de, "Teorik olarak," diyerek onun boynunu yaladı.

"Ama bir horozla nasıl?.."

Harry boştaki eliyle onun göğüs ucunu hafifçe sıkı.

George inledi ve dizlerini iyice aralayarak, onun altında yay gibi gerildi.

Harry, "Horozlarla fazlaca ilgileniyormuş gibi görünüyorsunuz," diye mırıldandı ve başparmağım göğüs ucuna sürtmeye başladı.

Harry o ilk hamleden sonra, kalçalarım hareket ettirmemişti. George onu buna teşvik etmek için kendi kalçalarını ona doğru kaldırmaya çalıştı, fakat genç adam tüm ağırlığıyla onun üzerinde yatıyordu. Böylece George erkeğin canı istemeden, hareket etmeyeceğini anladı ve, "Aslında, benim özel olarak bir tek *horozla* daha çok ilgilendiğimi söyleyebilirdin," dedi.

Harry, "Leydim," diyerek başını kaldırdı. Böylece George onun dudaklarındaki eleştirel ifadeyi görebildi. "Korkarım ki bu tarz bir dil kullanmanızı onaylamıyorum," dedi Harry.

George sıra dışı erotik bir coşkunun vücuduna yayıldığını hissediyordu. "Üzgünüm," diyerek cilveli bir şekilde kirpiklerini düşürdü George. "Sizin beğeninizi kazanmak için neler yapabilirim?"

Bir an bir sessizlik oldu.

George sınırı aşmış olabileceğinden şüphelenmeye başladı. Fakat sonra bakışlarım kaldırıncı, Harry'nin gülmek için kendini zor tuttuğunu gördü.

Harry ikisi burun buruna gelinceye kadar başını eğdi ve, "Tekrar gözüme girmen hiç kolay olmayacak," diyerek bir parmağıyla onun göğüs ucuna küçük bir fiske attı.

"Öyle mi?"

"Evet öyle." Harry neredeyse tesadüfmüş gibi davranarak, onun kombinezonunun kurdelesini çekip giysiyi aşağı doğru sıyırdı ve bir elini göğsünün üzerine kapadı. Avucunun içi inanılmaz derecede sıcaktı. sonra, "Çok sıkı çalışman gerekecek," diyerek kalçalarım esnetti ve onun kıvrımlarının arasına kaydđ.

"Mmm."

Ardından bir an durarak, "Leydim?" dedi.

"Ne var?" diye söylendi George sinirli bir şekilde. Kendisini yukarı doğru itirmeye çalıştı, fakat kıpırdıyamıyordu.

"Dikkatli ol," diyerek tekrar göğüs ucunu kısırdı Harry.

"Öyleyim zaten," diyerek sözünü kanıtlamak istercesine gözlerini kocaman açtı George.

Harry tekrar harekete geçti. Neredeyse acı verecek kadar yavaş hareket ediyordu. George penis başının içine, neredeyse girişine kadar kaydığım, sonra da klitorisini öper gibi geri çekildiğini hissediyordu.

Harry "Tekrar beğenimi kazanmak istiyorsun," diye hatırlattı ona.

"Evet." O anda onun ağzından çıkan her şeye onay verebiliyordu.

"Peki, bunu nasıl yapacaksın?"

George'a birden ilham gelmişti. "Sizi memnun ederek, efendim," dedi.

Harry onun bu söylediğini ciddi ciddi düşünüyormuş gibi yaptı ve bu esnada penisini ona sürtmeye ve eliyle göğsünü okşamaya devam etti. "Evet, bu bir çözüm olabilir. Seçmek istediğin yolun bu olduğundan emin misin?"

"Ah, evet," diye başını salladı George coşkulu bir şekilde.

"Peki, beni nasıl memnun edeceksin?" Harry'nin sesi, çok fazla uyarıldığım anlatan o boğuk tona dönüşerek iyice alçalmıştı.

"Sizi becererek, efendim."

Harry donup kalmıştı. George bir an için onu şoka sokmuş olabileceğinden korktu.

Fakat Harry hemen sonra kalçalarını harekete geçirdi ve, "İşte bu işe yarar," diyerek, kendisini sert ve hızlı bir biçimde onun içine doğru itti.

George, Harry onu hızla yatağa çarptığında, boğazından bir çığlık koptuğunu hissetti. Genç adamın yüzündeki neşe izleri tamamen silinmişti. George bacaklarını onun kalçalarının üzerine kaldırarak topuklarını kaba etlerine bastırdı. O sırada Harry bileklerini bıraktı ve George onu öpmek için, saçlarından kavrayarak başını aşağı çekti. Ve derinden, doymak bilmez bir biçimde ve umutsuzca öpüşmeye başladılar.

Lütfen, lütfen sevgili Tanrım! Bu son sevişmemiz olmasın.

Harry acımasızca yükleniyor, George kendi içinde meydana gelen patlamaları hissedebiliyordu, fakat kendisini gözlerini açmaya zorlayarak boşalmasını geciktirmeye çalıştı. Harry'yi ve sonunda birlikte olduklarını görebilmesi önemliydi. Genç adamın yüzü terden parlıyordu ve burun delikleri genişlemişti. George onu izlerken, erkeğin birden ritmi bozuldu. Böylece George omuzlarını kavramak üzere saçlarını bıraktı ve tüm varlığıyla onu içinde tutmaya odaklandı.

Ve nihayet onu hissedebildi.

Harry kalçaları hâlâ onun kalçalarıyla kenetlenmiş haldeyken, gövdesini geriye doğru attı. George penisinin içinde zıpkın gibi atılarak fışkırışını ve onun tohumlarının içini dolduran sıcaklığını hissedebiliyordu. başını geriye atarak kendisini erkeğiyle birleşen orgazmının dalgalarına bıraktı. Harry'nin içine boşalması, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen, muhteşem bir şeydi. Gözyaşları şakaklarından kayarak dağınık saçlarına doğru ilerledi. Böyle bir şeyden sonra onun gitmesine nasıl izin verebilirdi?

Harry aniden kıpırdandı ve geri çekilmeye çalıştı. "Üzgünüm. Ben bunu yapmak istememiş..."

"Şişt," diyerek özür dilemesine son vermek üzere parmaklarını onun ağzına kapadı George. "Zaten hamileyim."

On Sekizinci Bölüm

Hamile kelimesi, Leydi Georgina'nın odasında, Çin mavisi duvarlardan ve zarif yatak örtülerinin üzerinden sekerek yankı etkisi yapmıştı sarıki. Harry bir an için George'un, biraz önce onun içini tohumlanyla doldurduğu sırada onu hamile bırakmış olduğunu kastettiğini düşündü. Yani kendi orgaznumun şiddeti ve ona karşı duyduğu hislerin coşkusuyla kendinden geçtiği sırada.

Leydi Georgina'ya duyduğu aşk yüzünden.

Kendini geri çekmesi gerektiğini bildiği halde, o amn olağanüstülüğüne ve bu kadına karşı koyamamıştı.

Sonra akıllı başına geldi. Leydi Georgina'nın üzerinden yuvarlanarak gözlerini ona dikti. O hamileydi. Anlamsız bir öfke ve incinmişlikle, tüm o iç çatışmalarının ve endişelerinin, arük hiçbir önemi olmadığını fark etti.

O hamileydi.

Onunla evlenmek zorundaydı. İstese de istemese de. Kendisini bu konuda rahat hissedip aşklarına güvense de güvenmese de. Hatta şimdiye kadar hiçbir tecrübesi olmamasına rağmen,

kendisini onun hayatına adapte edebileceğine inansa da inanmasa da. Bundan böyle bunların hiçbirisi söz konusu olamazdı. Artık hepsi önemini yitirmişti. Kendi tohumu ve bir kadın vücudu tarafından tuzağa düşürülmüştü. İçinden neredeyse kahkahalarla gülmek geliyordu. Kendi bedeninin en akılsız parçası onun yerine karar vermişti.

Birden fazlaca uzun zamandır leydisine bakmakta olduğunu fark etti. Genç kadının umut dolu ifadesi değişerek daha temkinli bir hal almıştı. Onun güvenim tazelemek için ağzım açtığı sırada, göz ucuyla yanıp sönen bir ışık fark etti ve başını kaldırdı. Pencere camında sarı ve turuncu renkli ışıklar dans ediyordu.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü.

"Neler oluyor?" diye seslendi arkasından Leydi Georgina.

Uzakta, piramit şeklinde bir ışık, cehennemden çıkmışçasına alevler saçarak geceyi aydınlatıyordu.

"Harry." Genç adam Leydi Georgina'nın parmaklarını çıplak omuzlarında hissetti. "Ne?.."

"Granville Malikânesi yanıyor." *Bennet*. Saf ve içgüdüsel bir panik duygusu bir anda damarlarını istila etmişti.

Leydi Georgina'nın nefesi kesildi. "Ah, ulu Tanrım."

Harry hızla döndü ve gömleğini kaparak hemen üstüne geçiriverdi. "Gitmem lazım. Bakayım herhangi bir yardımım olabilecek mi?" dedi. Bennet acaba bu gece babasının evinde mi uyuyordu?

George, "Tabii ki," diyerek eğilip onun pantolonunu yerden aldı. "Ben de seninle geliyorum."

"*Hayır.*" Harry pantolonunu onun elinden kaparak sesini kontrol etmeye çalıştı. "Hayır. Sen burada kalmalısın."

Leydi Georgina kendine has inatçı tavrıyla kaşlarını çatı.

Harry'nin şu anda bu gibi şeylerle uğraşacak vakti yoktu. Bennet'ın ona ihtiyaçı vardı.

"Ama ben..." diye sۆze başlayacak oldu George.

"Beni dinle." Harry gۆmleđini pantolonunun içine tıkıştırma işini bitirerek leydisini kollarının ۆst kısmından kavradı ve, "Sana sۆylediđim gibi davranmam istiyorum. Granville tehlikeli bir adam ve senden hiç hoşlanmıyor. Beni onun şefkatli ellerinden kurtardığın zaman sana nasıl baktığım gۆrdüm," dedi.

"Ama bana muhakkak ihtiyaçı olacak."

Gۆzel leydisi onun sۆzlerini dinlemiyordu. Kendisinin mağ-lup edilemeyecek kadar gۆl olduğuna inamyordu ve sonuç olarak kafasına estiği gibi davranacaktı. Onun ne düşündüğünü, Granville'i, hatta kendisini ve bebeği atabileceği tehlikeleri bile hiç umursamadan.

Harry içindeki korkunun dayanılmaz derecelere vardığım hissetti. "Orada sana ihtiyaçı yok," diyerek sarstı onu. "Sadece ayak bağı olursun. Kendini ۆldrtebilirsin. Anlıyor musun?"

"Endişelendiğini anlıyorum, Harry ama..."

Bu kadın hiç pes etmeyecek miydi? "Lanet olsun!" diye haykırarak ıldırımış bir halde çizmelerini bulmak için etrafına bakındı. "Hem seninle hem yangınla aynı anda savaşamam. Burada kal!"

işte oradaydılar, yarı yarıya yatak ۆrtlerinin altında kalmışlardı. Harry çizmelerini yatağın altından çekerek hemen ayağına geçirdi. Sonra da yeleğiyle paltosunu kaparak kapıya doğru koşturdu. Tekrar pencereden dışarı çıkmasının bir anlamı yoktu. Çok yakında bütün İngiltere onun leydisinin yatağına girdiğini ۆğrenecekti.

Kapıya varınca, bir kez daha tekrarlamak üzere döndü. "Burada kal!"

Ona son bakışında, Leydi Georgina bozulmuş görünüyordu.

Paltosunu üzerine geçirerek merdivenlerden aşağı şimşek gibi indi. Döndüğünde bol bol özür dilemesi gerekecekti, ama şu anda bunları düşünecek zamanı yoktu. Erkek kardeşinin ona ihtiyacı vardı. Önünden geçerken uyumakta olan bir uşağı uyararak hızla ön kapıya doğru ilerledi ve bir anda gecenin karanlığına daldı. Yürürken çakıl taşları çizmelerinin altında gıcırdayıyordu. Koşa koşa Woldsly'nin köşesinden dolandı. Kısırağım leydisinin penceresinin yakınına bırakmıştı.

Haydi. Acele et.

Kısırak gölgelerin içinde durmuş uyukluyordu. Atın eyerine atlayarak hayvanı ürkütmüştü. Ati dörtmala koşması için tekmeleyerek Woldsly'nin önünden dolandı. Araba yoluna çıktıklarında, kısırak artık büyük bir hızla ilerliyordu. Yangın açık havada daha büyük ve korkunç görünüyordu. Harry bu mesafeden bile göğe doğru yükselen alevleri görebiliyordu. Dumanın kokusunu aldığı düşünüyordu. Gerçekten çok büyük bir yangına benziyordu. Granville Malikânesi'nin tamamım mı sarmıştı acaba? Kısırak malikâneye giden yola ulaştı ve Harry önlerinde herhangi bir engel olmadığından emin olmak için yavaşladı. Ya Bennet ve Williçeride uyuyorlarsa...

Harry bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Granville'in evine varıp hasarı görene kadar, böyle şeyler düşünmeyecekti. Nehri geçerken, tepelerdeki kulübelerin ışıkları benek benek parılıyordu. Granville'in arazisinde oturan ve çalışan çiftçiler henüz uyanıktılar ve yangın fark etmiş olmaları gerekirdi, fakat Harry, tuhaf bir şekilde yangına doğru koşutan başka hiç kimse-

ye rastlamadı. Çoktan ileri mi gitmişlerdi, yoksa görmemiş gibi yaparak kulübelerine mi sinmişlerdi? Malikânenin kapılarına gelmeden önceki bayıra tırmandı ve rüzgâr yüzüne dans eden küllerle birlikte bolca duman üfledi. Kısrağın her tarafı ağzından çıkan köpüklerden benek benek olmuştu, fakat Harry yine de hayvanı bayır aşağı gitmeye zorladı.

Ve ardından tüm manzarayı gördü. Alevler ahırları sarmıştı, fakat eve henüz ulaşamamışlardı.

Kısrağın yangını görünce geriledi. Harry ise hayvanı kontrol etmeye çalışarak daha yakına gitmeye zorladı. Yaklaştıkça, bağırıp çağıran adamların seslerini ve ahırları yutan alevlerin korkunç gürlmesini duyabiliyordu. Granville atlarıyla gurur duyardı ve buradaki ahırlarda muhtemelen yirmi tane ya da daha fazla at olmalıydı.

Oysa ahırların dışında sadece iki tane at vardı.

Harry, Lord ya da hizmetkârları tarafından fark edilmeden, paldır küldür avluya girdi. Yarım yamalak giyinmiş, şaşkınlık içindeki adamlar, perişan haldeydiler. İsten kararmış yüzleri tuhaf bir şekilde alevlerle aydınlanıyordu. Dişlerinin ve gözlerinin beyaz kısımları ateşi yansıtıyordu. Birkaç tanesi bir hizaya gelmiş, cılız kovalarla cehennemden fırlamış ve atıyorlardı, fakat bu sadece canavarı daha fazla kızdırmaya yarlıyordu. Hepsinin ortasında, Silas Granville cehennemden fırlamış bir figürden farksız görünüyordu. Geceliğinin içinde, çıplak bacakları tokalı ayakkabılarından fırlamış ve kır saçları vahşî bir şekilde havaya dikilmiş bir halde yumruklarını savurarak avlunun içinde öfkeden kudurup duruyordu.

"Onu çıkarın! Onu çıkarın!" diye bağırlıyordu. Derken bir adamı tokatlayarak çakıl taşlarının üzerine serdi. "Tanrı hepi-

nizin belasını versin! Sizi topraklarımdan attıracağım! Hepinizi astıracağım, sizi iğrenç sokak itleri! *Birisi oğlumu çıkarsın!"*

Harry son kelimesinden, birisinin cehennemin içinde kapana kısılmış olduğunu anlamıştı. Bakışlarım yanmakta olan ahırlara dikti. Alevler aç bir şekilde ahırların duvarlarını yalıyordu. *içeride kalan Thomas mıydı, Bennet mıydı?*

"Hayııır!"

Nasıl olduysa, o kadar bağırış çağırış ve gürlemenin arasında, o cılız çığlığı duyabildi. Sesin geldiği yöne dönerek, Will'i gördü. İri yarı bir uşak tarafından kucaklanmıştı. Çocuk, adamlarla boğuşarak debeleniyordu ve bu arada bakışları tamamıyla alevlere odaklanmıştı. "Hayııır!"

İçerideki Bennet' tı.

Atından aşağı atlayarak su taşıyan adamların oluşturduğu sıraya doğru koştu. Sonra su dolu bir kovayı kapıp suyun tamamını başından aşağı boca etti. Soğuk su tüm vücuduna tokat gibi çarparken nefesini tuttu.

"Dikkat et!" diye bağırdı birisi.

Harry bu çağırışı duymazdan gelerek doğruca ahırlardan içeri daldı.

Güneşin içine dalmak gibi bir şeydi bu. Sıcaklık onun her tarafım sararak boğmaya başlamıştı. Açgözlü bir şekilde onu tüketiyordu. Saçındaki ve giysilerindeki sular buharlaşırken ıslığa benzer bir ses çıkarıyordu. Derken siyah dumandan bir duvar yolunu kesti. Etrafında, atlar korkuyla feryat ediyorlardı. Buruna kül ve feci şekilde yanmış et kokusu geliyordu. Ve her yeri, gözünün görebildiği her yeri kaplayan korkunç alevler, ahırındaki her şeyle birlikte yalayıp yutuyordu.

"Bennet!" Sadece bir haykırışlık nefesi kalmıştı.

İkinci nefesinde, ciğerleri küllerle ve kızgın bir hararetle doldu. Boğulacak gibi oldu. Konuşamıyordu. Islak gömleğini yukarı kaldırarak burnunu ve ağızını kapadı, ama pek bir fark olmadı.

sonra sarhoş gibi sendeleyerek, umutsuz bir şekilde etrafı el yordamıyla yoklamaya başladı.' İnsan hava olmadan ne kadar süre yaşayabilirdi acaba? O sırada ayağı bir şeye takıldı. Göremeyince, öne doğru yuvarlandı. Bir vücudun üstüne düşmüştü. Elinin altında saçlar vardı.

"Harry." Korkunç, hırıltılı bir sestir bu. *Bennet*.

Harry ellerini kullanarak etrafını hızla kolaçan etti. Bennet'i bulmuştu. Hatta yanında biri daha vardı.

"Onu dışarı çıkarmamız lazım." Bennet diz çökmüş, diğer adamı çekmeye çalışıyordu, fakat ölü gibi yatan bedeni sadece bir ya da iki milim hareket ettirebiliyordu.

Zemine yakın olduğundan, biraz daha rahat nefes alabiliyordu. Zorlukla nefes alarak ciğerlerini doldurdu ve yerde bilinçsiz yatan adamın kollarından birini kavrayıp çekti. Göğsü yamıyor, sırtı kasları yırtılmışçasına sancıyordu. Bennet da adamın diğer kolundan tuttu, fakat görünen o ki erkek kardeşi son enerji kırıntılarını harcıyordu. Adamın kolunu ancak çok zayıf bir şekilde çekebiliyordu. Harry ahır kapısına doğru yürüdüklerini ve tüm o dumanın, feryatların, küllerin ve ölümün tarafına dönmüyor olduklarını umuyor, hatta bunun için *dua* ediyordu. Çünkü eğer yanlış yönde ilerliyorlarsa, orada öleceklerdi ve vücutları öylesine yanıp kavrulacaktı ki, hiç kimse kimin kim olduğunu anlayamayacaktı.

Leydimin bana ihtiyacı var. Dişlerini sıkarak kollarında can çekişen bedeni çekti.

Yakında baba olacağım. Ayağı bir yere takıldı. Tökezledi, ama yine de kendini doğrultabildi.

Çocuğumun bana ihtiyacı olacak. Arkasında Bennet'ın ağladığını duyabiliyordu, fakat bunun korkudan mı duman yüzünden mi olduğunu bilemiyordu.

Lütfen, Tanrım, ikisinin de bana ihtiyacı var. Ne olur yaşamama izin ver.

Ve sonunda gördü onu. Ahır kapısıydı bu. Ne dediği anlaşılmaz bir şekilde bağırarak çırpınırcasına öksürdü. Sonra son bir kez tüm gücüyle adamın koluna asıldı ve nihayet ahır kapılarından dışarı çıktılar. Gecenin serin havası onları bir anne öpücüğü gibi sarıp sarmaladı. Harry sersemleyerek düşecek gibi oldu. Baygın haldeki adamın kolunu hâlâ bırakmamışta. sonra diğer adamlar da oraya gelerek alevlerden uzaklaşmalarına yardım ettiler. Harry çakıl taşlarının üzerine düştü. Bennet da hemen yanına. Ardından yüzünün üzerinde küçük parmaklar hissetti.

Gözlerini açta ve hemen önünde Will'i gördü. "Harry, geri döndün."

Harry, "Evet, döndüm," diyerek güldü ve sevinçten yerinde duramayan çocuğa sarılarak öksürmeye başladı. Birisi bir fincan su getirdi ve Harry minnettar bir şekilde suyunu yudumladı. Sonra yüzünde bir gülümsemeyle Bennet'a döndü.

Bennet hâlâ ağlıyor, çırpınırcasına öksürerek baygın haldeki adamı kollarında tutuyordu.

Harry'nin suratı asıldı. "Kim?.."

"Yangım görünce ahırlardan içeri girdi. Atlar için. Ama dışarı çıkmadı. Bennet da onun arkasından koştu," diyerek Harry'nin yüzünü bir kez daha okşadı. "Beni o adamın yanında kalmaya zorladı. Bir daha hiç dışarı çıkamayacağım düşünüyordum. Sonra sen de içeri girdin." Will incecik kollarım Harry'nin boynuna

doladı. Neredeyse boğacaktı onu.

Harry çocuğun kollarını nazikçe gevşeterek, ahırdan çıkar-
dıkları adama baktı. Yüzünün yarısı su toplamış ve kızarmıştı.
Saçları da yanmıştı. Fakat yüzünün diğer tarafı tanınabilir du-
rumdaydı. Harry- elinin kenarını Thomas'ın burnunun altında
tuttu. Sonra da parmaklarını boynuna götürdü.

Hiçbir şey hissedilmiyordu.

Bennet'in omzuna dokunarak, "Ölmüş," dedi.

"Hayır," diye haykırdı Bennet feci hırıltılı bir sesle. "Hayır.
İçerdeyken elimi tuttu. O zaman yaşıyordu." sonra kıpkırmızı
olmuş gözlerini yukarı kaldırdı. "Biz onu dışarı çıkardık, Harry.
Kurtardık onu."

"Üzgünüm," dedi Harry. Kendisini aciz hissediyordu.

"Sen!" Granville'in kükremesi tam arkalarından geldi.

Harry hemen ayağa fırlayarak yumruklarını sıktı.

"Harry Pye, seni Tanrı'nın belası suçlu, bu yangın sen çıkar-
dın. Tutuklayın şunu! Seni aş..."

"O benim hayatımı kurtardı, baba," dedi Bennet güçlkle
soluyarak. "Harry'yi rahat bırak. Sen de benim kadar iyi biliyor-
sun ki, yangın o çıkarmadı."

"Ben öyle bir şey bilmiyorum," diye tehditkâr bir biçimde
üzerlerine yürüdü Granville.

Harry bıçağını çıkardı ve çömelerek dövüş pozisyonu aldı.

"Ah, Tanrı aşkına. Thomas öldü," dedi Bennet.

"Ne?" Granville o an ilk kez ayaklarının dibinde yatan bü-
yük oğluna baktı. "Öldü mü?"

"Evet," dedi Bennet acı dolu bir sesle. "Senin Tanrı'nın belası
atlarının peşine düştü ve öldü."

Granville'in kaşları çatıldı. "Ben asla ona oraya girmesini söylemedim. Bu şimdiye kadar yaptığı her şey gibi aptalca bir şey. Aptalca ve anlamsız."

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı Bennet. "Cesedi hâlâ sıcak. Son nefesini vereli sadece birkaç dakika oluyor ve sen şu anda bile ona hakaret ediyorsun." Gözleri öfkeyle parlayarak başını kaldırmış babasına bakıyordu. "Onlar senin atlarındı. Büyük ihtimalle kendisini sana beğendirmek için oraya koştu ve sen, öldükten sonra bile onu tasvip etmiyorsun," dedi ve Thomas'ın başını sert çakıl taşlarının üzerine bırakarak ayağa kalktı.

"Onun arkasından içeri girdiğin için sen de aptalsın," diye bağırdı Granville etrafa tükürükler saçarak.

Bir an için Harry, Bennet'ın babasına vuracağım düşündü. "Sen insan bile değilsin. Öyle değil mi?" dedi Bennet.

Granville oğlunun sorusunu duymamış gibi yaparak kaşlarını çatı. Belki gerçekten de duymamıştı, çünkü Bennet'ın sesi neredeyse tamamen kısılmıştı.

Yine de Harry'ye döndü ve başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir tonla, "Dick Crumb'la konuştun mu?" diye sordu. "Thomas'ın bu yangım çıkarıp sonra da içine daldığını sanmıyorum."

"Hayır," diye cevap verdi Harry. "Erkenden Cock&Worm'a gittim, ama hiç ortalarda görünmedi."

Bennet'ın yüzüne gaddar bir ifade yerleşmişti. "Öyleyse hemen şimdi gidip bulalım onu," dedi.

Harry başını salladı. Olacakları ertelemenin hiçbir yolu yoktu. Yangın çıkaran Dick Crumb ise, bunun için asılacaktı.

GEORGE TESLİMİYETLE ŞAFAĞIN SÖKMESİNİ İZLEDİ. Harry ona ihtiyacı olmadığını söylemiş ve dün gece geri dönmemişti.

Mesaj oldukça açıktı.

Tamam, biliyordu. Harry, *Sana ihtiyacım yok*, derken aceleyle konuşmuştu. Lord Granville'in ona zarar vermesinden korkuyordu, fakat onun çılgınca bir telaş yaşadığı o anda gizli bir gerçeği dile getirdiğini düşünmeden edemiyordu. Harry kelimelerini çok iyi seçer, onu gücendirmemek için daima çok dikkatli davranırdı. Gerçekten bunu kastetmiyor olsa, ona kendisiyle olmak istemediğini söyler miydi?

Küçük yontma leopar heykelciğini elinin içinde döndürdü. O da kafesin içinden gözlerinde bomboş bir ifadeyle kendisine bakıyordu. Harry bu hayvanda kendisini mi görmüştü acaba? Harry'yi kafese koymak niyetinde değildi. Sadece onu sevmek istemişti. Fakat ne kadar arzu etse de kendisinin bir aristokrat, Harry'nin ise halktan, sıradan biri olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Birbiriyle kıyaslanamayacak kadar farklı olan statülerinin özel durumu, Harry'nin kaygılarının temelini oluşturuyor gibi görünüyordu. Ve bu asla değişmeyecekti.

Dikkatlice yatağından kalktı, fakat sevimsiz bir şekilde midesi bulanınca duraksadı.

"Leydim!" Tiggie odadan içeri fırtına gibi daldı.

George şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Bay Thomas Granville ölmüş."

"Ulu Tanrım." George tekrar yatağın kenarma olurdu. Kendi açılırla uğraşırken yangın tamamen unutmuştu.

Efendisinin kapıldığı dehşetten habersiz, "Dün gece Granville Malikânesi'nin ahırları yanmış," diye devam etti Tiggie.

"Yangının kasten çıkarıldığını söylüyorlar. Bay Thomas atları kurtarmak için ahırlara koşmuş, ama bir daha dışarı çıkamamış. Sonra babasının bunu yapmaması için yalvarmasına rağmen, Bay Bennet Granville de içeri girmiş."

"Bennet da mı ölmüş?"

Tiggle, "Hayır, Leydim," diye başını sallayarak saçındaki tokalardan birini yerinden oynattı. "Fakat içeride o kadar uzun süre kalmış ki herkes ikisinin de öldüğünü düşünmüş. sonra atıyla Bay Pye gelmiş ve doğruca içeri koşmuş..."

"Harry!" George dehşet içinde ayağa fırladı. Oda adeta etrafında dönüyordu.

"Hayır, hayır Leydim." Tiggle, George kapıya koşmadan ya da düşmeden önce onu yakaladı. "O iyi. Bay Pye gayet iyi."

George bir elini kalbinin üzerine götürdü. Midesi ağzına geliyordu. "Tiggle, ne düşüncesizlik!"

"özür dilerim, Leydim. Ama Bay Pye her ikisini de, yani hem Bay Thomas'ı hem Bay Bennet'ı çeke çeke dışarı çıkarmış."

"Bennet'ı kurtarmış öyleyse?" George gözlerini kapayarak yutkundu.

"Evet, Leydim. Lord Granville'in Bay Pye'a yaptıklarından sonra, kimse bu olaya inanamamış. Aslında her ikisini de kurtaracakmış, ama Bay Thomas zaten daha önceden ölmüş. Feci şekilde yanmış o."

Bu düşüncenin etkisiyle George'un midesi bulanmıştı. "Zavallı Bennet. Kardeşini bu şekilde kaybetmek..."

"Evet, bu Bay Bennet için çok feci bir durum olmalı. Onun ağabeyinin cesedini hiç bırakmayacakmış gibi tuttuğunu, ama Lord Granville'in kılını bile kıpırdatmadığını söylüyorlar. Ölen oğluna dönüp bakmamış bile."

George, "Lord Granville delinin biri olmalı," dedi ve gözlerini kapayarak ürperdi.

"öyle olduğunu düşünenler de var doğrusu." Tiggles kaşlarını çatarak George'a baktı ve, "Aman Tanrım, renginiz sapsarı oldu. Şu anda ihtiyacımız olan şey bir fincan sıcak çay," diyerek telaşla kapıya koştu.

George gözlerini kapayarak uzandı. Belki bir süre hiç hareket etmeden durabilirse...

Tiggles topuklarıyla tahta zemini döverek geri döndü. "Bence Bay Pye uğramaya geldiğinde, bu soluk yeşil elbise üzerinizde çok hoş durar..."

"Kahverengi basma elbisemi giyeceğim."

"Ama, Leydim." Tiggles'ın sesi utanmış gibi çıkıyordu. "O kesinlikle, bir centilmeni karşılarken giyebileceğiniz türden bir elbise değil. En azından özel bir centilmeni. Hele ki, dün gecedен sonra..."

George yutkunarak oda hizmetçisiyle savaşmak için gücünü toplamaya çalıştı. "Bay Pye'ı bir daha görmeyeceğim. Bugün Londra'ya gitmek üzere buradan ayrılıyor," dedi.

Tiggles'ın aniden nefesi kesilmişti.

George'un midesi guruldadı ve kollanm bedenine sardı.

"Leydim," dedi Tiggles. "Bu evdeki her bir hizmetçi dün gece özel odamza kimin uğradığını biliyor. sonra onun Granville'in evinde sergilediği o kahramanlık var! Genç hizmetçiler sabah-tan beri Bay Pye'ı düşünerek iç geçiriyor. Daha yaşlı olanların iç geçirmemelerinin sebebi ise sadece, Bay Greaves'in gözlerinin üzerlerinde olması. Bay Pye'ı terk edemezsiniz."

Bütün dünya ona karşıydı. George içinde kendisine acıma duygusuyla birlikte bir mide bulantısının yükseldiğini hissetti.

"Onu terk etmiyorum. Biz sadece ayrılmamızın daha iyi olacağına dair bir anlaşmaya vardık."

"Saçma. Üzgünüm, Leydim. Ben pek kendi düşüncelerimden bahsetmem," dedi Tiggles bariz bir içtenlikle. "Ama o adam sizi seviyor. Bay Pye... O iyi bir adam ve iyi bir koca olacaktır. Ayrıca siz onun bebeğini taşıyorsunuz."

"Bunun fazlasıyla farkındayım," dedi George umutsuzca. "Bay Pye beni seviyor olabilir, ama beni yanında istemiyor. Lütfen, Tiggles. Umut besleyerek ona tutunup duramam," diyerek gözlerini iri iri açtı. "Anlamıyor musun? Bunu onur meselesi yaptığı ya da acıdığı için benimle evlenecek ve hayatımın geri kalan kısmım benden nefret ederek geçirecek. Gitmeliyim."

"Ah, Leydim..."

"Lütfen."

"Pekâlâ," dedi Tiggles. "Bence hata yapıyorsunuz, ama eğer istediğiniz buysa, yola çıkmanız için bavullarınızı hazırlayacağım."

"Evet, istediğim bu," dedi George.

Ve aniden lazımlığın içine çıkardı.

Harry ve Bennet atlarıyla küçük ve harap kulübeye doğru yol alırlarken, güneş bir saati aşkın süredir sabah göğünü aydınlatmaktaydı. Gecenin çoğunu Cock&Worm'da bekleyerek geçirmişlerdi. Oysa Harry beklemeye başladıkları ilk yarım saat içinde bunun faydasız olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Öncelikle Will'i Bayan Humboldt'un kulübesine götürerek, gözünden uyku akan çocuğun güvenliğini sağlama almışlardı. Tekinsiz bir saatte kapışım çalmış olmalarına rağmen, yaşlı kadının çocuğu memnuniyetle içeri almıştı. Böylece Will'i yüzünü

mutlulukla küçük keklerin içine sokmuş bir halde bırakarak atlarını Cock& Worm'a doğru sürmüşlerdi.

Dick Crumb ve kız kardeşi tavernamn üstünde, şaşılacak derecede düzenli görünen, alçak tavanlı odalarda kalıyorlardı. Harry odaları ararken, başını kapılara çarpmamak için eğilmek zorunda kalmış, Dick'in kendi evinde sürekli eğilerek gezmek zorunda olduğunu düşünmüştü. Tabii ki ne Dick ne de Janie oradaydı. Aslında kapıda bekleyen bir sürü hödüğün hiç hoşuna gitmemesine rağmen, taverna o gece hiç açılmamıştı. Dick ve Janie'nin o kadar az eşyası vardı ki, bu odalardan herhangi bir şeyin alınıp alınmadığını söylemek zordu. Ayrıca Harry onların bir şey aldıklarını da sanmıyordu. Tuhaf bir durumdu bu. Dick kız kardeşiyle birlikte kaçmaya karar vermiş olsa, en azından Janie'nin eşyalarını almaz mıydı? Oysa kızın yedek elbisesi ve birkaç kombinezondan ibaret olan az sayıdaki giysisi ve kalbura dönmüş, acınacak haldeki bir çift çorabı saçağın altındaki odasında, hâlâ kancaya asılı halde duruyordu. Hatta içinde birkaç gümüş parayla birlikte Dick'in incecik şiltesinin altına saklanmış, deriden küçük bir kese bile vardı.

Böylece Harry ve Bennet, taverna sahibinin hiçbir şey için olmasa bile en azından para için geri döneceğini düşünerek, karanlık tavernanın içinde pusuya yatmışlardı. Bir iki kere öksürerek siyah balgam tükürmüş, fakat hiç konuşmamışlardı. Thomas'ın ölümü Bennet'ta şok etkisi yaratmıştı. Bakışlarını boşluğa dikiyor, gözleri çok, çok uzaklara dalıyordu. Harry de bir çocuk, bir eş ve tamamen yeni bir yaşam tarzının kendisini beklediği gelecekteki hayatını düşünüyordu.

Şafak loş odayı aydınlattığında ve Dick'in gelmeyeceği kesinlik kazandığında, Harry kulübeyi hatırladı. Dick ve Janie'nin büyüdüğü, ahıra benzer bir ev olan Crumb kulübesi, uzun za-

man önce harabe haline gelmişti. Ama belki de Dick orayı geçici bir sığınak olarak kullanıyordu. Gerçi şimdiye kadar çoktan komşu kasabaya varmış olması olasılığı daha güçlüydü, ama yine de orayı da kontrol etmekte yarar vardı.

Harry ve Bennet kulübeye yaklaştıkça, harap yapı daha da ıssız görünmeye başlamıştı. Samanla örtülü çatısı neredeyse tamamen çökmüştü ve bir duvarı, evin bacasım gökyüzüne doğru sivrilmiş bir şekilde açıkta bırakarak un ufak olmuştu. Atlarından indiler ve Harry'nin çizimleri çamura battı. Kulübenin terk edilme sebebi hakkında şüpheye yer yoktu. Küçük evin arkasındaki nehir buralara kadar yayılarak bölgeyi bataklığa çevirmişti. Muhtemelen her ilkbahar kulübeyi su basıyordu. Yaşamak için son derece sağlıklı bir yerdi. Harry, evi yapan kişinin buraya ev inşa etmesine bir anlam veremedi.

"Kapıyı açmayı denesek mi, bilemiyorum," dedi.

İkisi de içeri doğru göçmüş haldeki kapıya baktılar.

"Dolanıp arkayı kontrol edelim," dedi Bennet.

Harry çamurun içinde olabildiğince sessiz yürümeye çalıştı, fakat her adımında çamur üzerlerine yapıştıkça çizimlerinden sapırtılı sesler çıkıyordu. Eğer Dick buradaysa, geldiklerini çoktan fark etmiş olmalıydı.

Köşeyi dönüp kısa bir an için durduğunda, önden ilerliyordu. Kulübenin arkasındaki balçık zeminde insan boyunda otlar büyümüştü. İncecik, dal gibi yaprakları vardı ve bazıları uç kısımlarından hâlâ tohum veriyordu.

Su baldıram.

"Tanrım," diye soludu Bennet. Harry'nin arkasından gelmişti, fakat onun baktığı yer bitkilerin olduğu alan değildi.

Harry onun bakışlarının yönünü takip etti ve kulübenin arka

duvarının tamamen yıkılmış olduğunu gördü. Kalan kirişlerden birine bir halat bağlanmıştı ve bunun ucundan acınacak halde bir yığın sallanıyordu.

Janie Crumb kendisini asmıştı.

On Dokuzuncu Bölüm

"Ne yaptığını bilmiyordu." Dick Crumb, kulübenin aşınmış taşlanndan birine sırtını dayamış oturuyordu. Üstünde hâlâ lekeli taverna önlüğü vardı, bir elinde buruşuk bir mendil tutuyordu.

Harry, kardeşinin oturduğu yerden sadece iki metre uzakta sallanmakta olan Janie'nin cesedine baktı. Boynu tuhaf bir şekilde uzamış, kararan dili şişmiş dudaklarından dışarı fırlamıştı.

Artık Janie Crumb için hiçbir şey yapılamazdı.

"Zavallı Granville'in yaptıklarından sonra bir türlü kendine gelememişti," diye devam etti Dick.

Ne zamandır orada oturuyordu acaba?

"Geceleri kaçıp tarlalarda dolaşıyordu. Belki de bilmek istemeyeceğim başka şeyler de yapıyordu," diyerek başını salladı Dick. "Başka bir işin peşinde olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Sonra Bayan Pollard öldü." Başını kaldırdı. Gözleri kanlanmış, göz kapakları kızarmıştı. "Onlar seni ele geçirdikten sonra eve döndü, Harry. Dehşet içindeydi, saç başı darmadağın ol-

muştı. Bu işi yapanın kendisi olmadığım, Bayan Pollard'ı koyunları öldürdüğü gibi öldürmediğini söyledi. Lord Granville'e şeytan diyor ve ona lanetler yağıdırıyordu." İri yarı adam, kafası karışmış küçük bir çocuk gibi kaşlarım çattı. "Yaşlı Bayan Pollard'ı Lord Granville'in öldürdüğünü söyledi. Janie deliydi. Hatta zırdeliydi."

"Biliyorum," dedi Harry.

Dick Crumb, ondan onay alınca rahatlamış gibi başını salladı. "Ne yapacağımı bilemedim. Deli olsun olmasın, o benim küçük kız kardeşimdi," diyerek, titreyen eliyle başımın üstünü sildi. "Ailemden geriye kalan son kişiydi. Benim kız kardeşim. Onu seviyordum, Harry!"

Halata asılı duran ceset, korkunç bir cevap verircesine döndü.

"Bu yüzden hiçbir şey yapmadım. Ve dün gece onun Granville ahırlarını ateşe verdiğini duyunca, koşarak buraya geldim. Bu eski ev daima onun gizlenme yeri olmuştur. Ben olsam ne yapardım bilmiyorum. Ve onu bu halde buldum." Ellerini dua eder gibi cesede doğru uzattı. "Aynen böyle. Çok üzgünüm." Ve koca adam, omuzlarım sarsan yoğun hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Harry başını başka tarafa çevirdi. İnsan bu kadar kahredici bir acı karşısında ne yapabilirdi ki?

"Özür dilemeniz için bir sebep yok, Bay Crumb." Bennet Harry'nin hemen yanında durarak konuşmuştu.

Dick başını kaldırdı. Burnunun altında sümükler parlıyordu.

Bennet, "Suç babamda, sizde değil," diyerek sertçe başını salladı ve tekrar kulübeye doğru yürüdü.

Harry bıçağım çıkardı. Cesedin altına bir sandalye çekti ve

bunun üzerine çıkararak halatı kesti. Ve Janie, aniden kendisine uygun gördüğü cezadan kurtularak aşağı yığıldı. Harry cesedi yakalayarak nazikçe yere indirdi. O sırada, Janie'nin cebinden küçük ve sert bir şeyin düştüğünü fark etti. Bunun ne olduğuna bakmak için eğildi ve kendi oyma heykelciklerinden birini gördü. Bir ördekti bu. Küçük kuşu çabucak avucuna aldı. Janie işin başından beri onun yontma heykelciklerini zehirlenen hayvanların yanına mı bırakıyordu? Ama neden? Granville'le onu birbirlerine düşürmeye mi çalışıyordu? Belki de Harry'yi bir intikam aracı olarak görmüştü. Dick'e ok gibi bir bakış attı, fakat yaşlı adam gözlerini ölü kız kardeşinin yüzüne sabitlemişti. Janie'nin işlediği cinayetlerin suçunu kendi üzerine atmaya çalıştığını söylemek yaşlı adama daha fazla acı vermekten başka bir şeye yaramayacaktı. Böylece ördeği cebine atıverdi.

"Sağ ol, Harry," dedi Dick. sonra önlüğünü çıkardı ve onu kız kardeşinin deforme olmuş yüzüne örttü.

"Üzgünüm," diyerek elini diğer adamın omzuna koydu Harry.

Dick başını sallayarak karşılık verdi. Acısı yeniden alevlenmeye başlamıştı.

Harry, Bennet'ın yanına gitmek üzere döndü. Son bir kez Dick Crumb'a baktığında, koca adamın omuzlarında dağ gibi bir üzüntüyle, kız kardeşinin narin bedenine doğru eğilmiş olduğunu gördü.

Arkalarında ise su baldıranları zarif bir şekilde dans ediyordu.

"SON ZAMANLARDA KESİNLİKLE ÇOK FAZLA seyahat ediyor," diye mırıldandı Euphie, sevecen bir şekilde arabaya bakıp

gölümseyerek. "Yorkshire ve Londra arasında sürekli gidip geliyorlar. Görünen o ki, insanlar tekrar yola çıkmadan önce, nefes almaya bile güçlkle vakit bulabiliyor. Hayatımda hiç bu kadar fazla gidilip gelindiğini hatırladığımı sanmıyorum."

Violet içini çekerek hafifçe başını salladı ve gözlerini pence-reden dışarı dakti. Violet'ın yanında oturan Tiggie şaşkın şaşkın baktı. Euphie'yle aynı koltuğa sıkışmış olan George ise gözlerini kapadı ve ne olur ne olmaz diye yanında getirdiği teneke kâseyi sıkı sıkı kavradı. *Çıkarmayacağım. Çıkarmayacağım. Çıkarmayacağım.*

Araba virajı sarsıntılı bir şekilde dönerek George'u yağmur-
dan lekelenen araba camına doğru ittirdi. Genç kadın aniden, gözleri açıkken midesinin daha iyi olduğuna karar verdi.

"Bu çok saçma," diye patladı Violet. "Eninde sonunda evleneceğine göre, neden Bay Pye'ı istemiyorsun anlayamadım. Sonuçta, o adam seni seviyor. Telaffuzu konusunda zorluk çekerse de, ona bir şekilde yardımcı olabileceğimize eminim.

Telaffuz mu? "Onun bir koyun katili olduğunu söyleyen sendin," dedi George. Neredeyse bütün dünyamn onun düşüncelerine karşı çıkmasından usanmıştı.

Dışarıdan herhangi birisi, hizmetkârların onun gitmesine gösterdikleri şoke edici tepkiyi görse, Harry'nin gerçek bir aziz olduğunu düşünebilirdi. Greaves bile Woldsly Malikânesi'nin merdivenlerinde durmuş ve yağmur damlaları uzun burnuna isabet ederken, hüzünlü bir şekilde onun arabaya binişini izlemişti.

"O dediğin çok önceydi," dedi Violet tartışılmaz bir mantıklı. "En azından üç haftadır onun o hayvanları zehirleyen kişi olduğunu düşünmüyorum."

"Ah, Tanrım."

"Leydim," diye aniden sesini yükseltti Euphie. "Biz, iyi ailelerden gelen hanımefendiler olarak, asla Tanrı'nın adını kullanarak küfür etmemeliyiz. Ben bu konuda şahsi bir hata yaptığınızdan eminim."

Violet, Euphie'ye aşırı derecede şaşkın bir ifadeyle bakarken, onun yanındaki Tiggie da gözlerini yuvarladı. George ise içini çekerek, başını kırlentlerin üzerine yasladı.

"Ayrıca Bay Pye oldukça yakışıklı bir adam." Anlaşılan Violet bu tartışmanın peşini bırakmayacaktı. Hem de hiç. "Yani bir çiftlik kâhyasına göre. Daha hoş olanını bulman imkânsız."

"Çiftlikkâhyasının mı, yoksa kocanın mı?" diye sordu George hınzır bir ifadeyle.

"Evlenmeyi düşünüyor musunuz, Leydim?" diye sordu Euphie. Gözlerini meraklı bir güvercin gibi kocaman açmıştı.

"Hayır!" dedi George.

Ki bu kelime Violet'ın aynı anda, "Evet!" demesiyle neredeyse duyulmamıştı.

Euphie çabucak gözlerini kırptırarak konuşmaya başladı. "Evlilik, en saygın hanımefendilere bile yakışan kutsanmış bir konumdur. Tabii ben şahsen bir beyefendiyle bu tanrısal birlik-teliği yaşamadım, ama bu onun ritüellerini tüm kalbimle kabul-lenmediğim anlamına gelmez."

"Sonuçta *biriyle* evlenmek zorunda kalacaksın," dedi Violet. Kaba bir hareketle George'un karnını işaret etmişti. "Tabii bu seyahati uzatarak tüm kıtayı dolaşmayı düşünmüyorsan."

"İnsanın ufkunu seyahat ederek genişletmesi..." diye araya girecek oldu Euphie.

Fakat George, yaşlı kadın seyahat hakkında Londra'ya vara-

na kadar kafasına estiği gibi gevezelik etmeye başlamadan önce onun sözünü keserek, "Kıtayı dolaşmak gibi bir niyetim yok" dedi. "Belki Cecil Barclay'yle evlenebilirim."

"Cecil!" Violet, sanki ablası bir morina balığıyla evlenmeyi düşündüğünü söylemiş gibi, ağzı açık bakakalmıştı. Hâlbuki insan kısa süre önce Violet'ın şahsen yaşadığı nahoş durumu düşününce, onun daha anlayışlı davranmasını bekliyordu. "Çıldır mı sen? Cecil yumuşak, tüylü bir tavşancık gibi, onun üzerine basıp geçersin sen."

"Ne demek istiyorsun?" George yutkunarak ellerini karnına bastırdı. "Beriden gaddar ve açgözlü bir yaratıkmışım gibi bahsediyorsun."

"Pekâlâ, madem sen kendin söyledin..."

George gözlerini kısmıştı.

"Bay Pye sessiz biri, ama en azından senden hiç vazgeçmedi," diyerek gözlerini kocaman açtı Violet. "Senin ondan kaçtığını öğrenince ne yapacağını hiç düşündün mü? Bilirsin, yumuşak huylu atın tekmesi pek olur."

George, "Bu melodramatik düşüncelere de nereden varıyorsun bilmiyorum. Ayrıca ben ondan kaçmadım," diyerek kız kardeşine karşı umursamaz bir tavır takınıp gözlerini dokunaklı bir şekilde, o sırada sarsıntılar eşliğinde Yorkshire'dan ayrılmakta olan arabanın içinde gezdirdi. "Ayrıca onun herhangi bir şey yapacağını sanmıyorum." Harry'nin onun gittiğini fark etmesi düşüncesi midesini bulandırmıştı.

Violet kuşkulu bir ifadeyle bakarak, "Bay Pye, kadınının başka bir adamla evlenmesine izin verip yan gelip yatacak bir adammış gibi gelmiyor bana."

"Ben Bay Pye'ın kadını değilim."

"Bunu başka ne şekilde adlandırırsın bilemiyorum ama..."

"Violet!" George teneke kâseyi sıkıca kavramış bir şekilde çenesinin altında tutuyordu. *Çıkarmayacağım. Çıkarmayacağım. Çıkar...*

"Kendinizi pek iyi hissetmiyorsunuz herhalde, Leydim?" dedi Euphie incecik bir sesle. "Yani renginiz neredeyse yeşil oldu da. Biliyor musunuz annenizin yüzü de..." Refakatçi kadın öne doğru eğildi ve sanki hareket halindeki arabanın içindeyken bile bir erkek onun söylediklerini duyacakmış gibi fısıldadı. "Leydi Violet'a *hamileyken* aynen böyle olurdu." sonra arkasına yaslandı. Yüzü parlak bir pembe bir tonda kızarmıştı. "Ama tabii ki sizin sorunuz bu olamaz."

Violet büyülenmişçesine Euphie'ye bakakaldı.

Tiggle yüzünü ellerine gömdü.

Ve George inledi. Bu gidişle Londra'ya varamadan ölecekti.

"GİTTİ DE NE DEMEK?" HARRY, WOLDSLY Malikânesi'nin ön salonunda durmuş, sakın olmaya çalışıyordu. Leydisirni görmeye gelmiş, fakat onun bir saati aşkın bir süre önce gittiğim söyleyen uşakla karşılaşmıştı.

Greaves bir adım geri çekilerek, "Aynen söylediğim şeyi, Bay Pye," diye cevap verdi. sonra boğazını temizleyerek devam etti. "Leydi Georgina, bu sabah erken saatlerde Leydi Violet ve Bayan Hope eşliğinde Londra'ya doğru yola çıktı."

"Canın cehenneme, neler diyorsun!" Bir akrabasıyla, belki erkek kardeşlerinden biriyle ilgili acil bir haber mi almıştı acaba?

"Bay Pye!" Baş uşak, saldırıya uğramışçasına duruşunu dikleştirdi.

"Çok zor bir gece geçirdim, Bay Greaves." Ve tabii daha da zor bir sabah geçirmişti. Bit elini ağrıyan alnının üzerine götürdü. "Leydime bir mektup falan getirildi mi? Ya da bir atlı? Yani herhangi bir haber taşıyan bir atlı falan geldi mi buraya?"

"Hayır. Lakin bu sizi hiç ilgilendirmez, Bay Pye," diyerek ince burnunu yukarı dikti Greaves. "Şimdi, müsaadenizle size kapıyı gösterebilir miyim?"

Harry hızla fırlayarak baş uşağı gömleğinin yakasından yakaladı. Sonra bir adım daha atıp duvarın sıvasını çatırdatarak adamı duvara yapıştırdı. "Leydimin yaptığı her şey beni ilgilendirir," diyerek adama, peruğundaki pudranın kokusunu alacak kadar yaklaştı. "O benim çocuğumu taşıyor ve yakında benim karım olacak. Anlaşıldı mı?"

Uşak başını sallayarak Harry'nin omuzlarına bir miktar pudra tozu gönderdi.

Harry de, "Güzel," diyerek adamı serbest bıraktı.

Onun bu kadar ani gitmesine sebep ne olabilirdi? Kaşlarını çatarak, yukarıya doğru kıvrılan merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve doğruca leydisinin odasına giden uzun koridora yöneldi. Bir şeyi mi gözden kaçırmıştı? Yoksa yanlış bir şey mi söylemişti? Zaten kadınlarla ilgili sorun da buydu. Bu sebeplerden herhangi biri olabilirdi.

Yatak odasının kapısını hızla açarak, o sırada şömineyi temizlemekte olan bir hizmetçiye korkuttu. Uzun adımlarla Leydi Georgina'nın tuvalet masasına doğru yürüdü. masanın üstü boşaltılmıştı. Çekmeceleri açtı ve savurarak aynı hızla kapadı. Birkaç tane saç tokası ve unutulmuş bir mendil dışında tamamen boştular. Bu arada hizmetçi kaçarcasma odadan çıktı. Harry dikkatle odayı inceledi. Gardırobun kapıları aralık duruyordu ve içi boştu. Leydi'nin yatağının yanındaki sehpanın üzerinde

tek bir mumluk duruyordu. Yatağın örtüleri çoktan kaldırılmıştı. Sonuçta onun nereye gittiğini gösterebilecek hiçbir iz yoktu.

Odadan çıktı ve tekrar merdivenlerden aşağı koştu. Bu arada hizmetçilerin her hareketinden haberdar olduğunun bilincindeydi. Malikânenin her tarafında koşuşturup kontun kızının karısı olduğunu iddia ederek, deli bir adam gibi görüldüğünün farkındaydı. Her neyse, hepsinin cam cehennemeydi. Geri çekilmeyecekti. Onu bu noktaya getiren Leydi'nin ta kendisiydi. Onu düelloya davet etmiş, sonra da kaçmışü. Bu sefer onun aklının başına gelmesini beklemeyecekti. Kendisini ne çeşit bir bunalıma soktuysa, bunun üstesinden.gelmesi kim bilir ne kadar zaman alırdı? Sıradan biri olabilirdi, fakir biri olabilirdi, ama Tanrı'nın izniyle Leydi Georgina'nın kocası olacaktı ve karısının aklı bir şeye takıldığı anda, başını alıp gidemeyeceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Harry, zaten yarı uyur halde olan zavallı atma atladı ve hayvanın burnunu kendi küçük kulübesine doğru çevirdi. Sadece en basit ve gerekli eşyalarını toparlayacaktı. Hızlı davranabilirse, onu Lincoln'a varmadan yakalayabilirdi.

Beş dakika sonra kulübesinin kapısını açmış, yanında ne götüreceğini düşünüyordu, fakat masayı görünce bütün düşünceleri bir anda donuverdi. Leopar masanın üzerinde duruyordu. Yontma hayvan heykelciğini eline aldı. Tıpkı en son onun avucunda gördüğü gibiydi. Artık kafeste olmaması dışında.

Leydi Georgina leoparı azat etmişti.

Bir dakika kadar ellerinin içindeki tahta yaratığa baktı ve başparmağını büyük bir özenle yonttuğu pürüzsüz sırtında dolaştırdı. Sonra tekrar masaya baktı. Orada bir mektup vardı. Titreyen ellerle mektubu aldı.

Sevgili Harry,

Üzgünüm. Seni asla kafese hapsetmek istememiştim. şimdi anlıyorum ki, seni benimle olmaya zorlamam doğru bir hareket değilmiş. Sorunları kendi kendime halledeceğim. İlişikte Londra'da son bulunuşum esnasında düzenlediğim bir şey var.

Georgina.

İkinci kâğıt resmi bir evraktı. Leydi Georgina Woldsly mülkünü ona vermişti.

Hayır.

Harry hoş el yazışım tekrar okudu, fakat evrak aynen ilk okuduğu gibi kaldı.

Hayır. Hayır. Hayır. Kâğıdı yumruğunun içinde buruşturdu. Ondan bu kadar çok mu nefret ediyordu? Onu hayatından çıkarmak için mirasının bir kısmından vazgeçecek kadar mı nefret ediyordu ondan? Bir sandalyeye çökerek, elinin içinde top haline getirdiği buruşuk kâğıda baktı. Belki de sonunda akli başına gelmişti. Sonunda onun kendisinden ne kadar aşağıda olduğunu anlamışta. Eğer durum buysa, Harry'nin artık hiçbir kurtuluşu olamazdı. Kahkahalarla güldü, fakat sesi kendi kulağına bile daha çok bir ağlama hıçkırığı gibi geldi. Son haftalarda Leydi Georgina'yı sürekli olarak kendisinden uzaklaştırmaya çalışmıştı, ama bunu yaparken bile biliyordu.

O bir taneydi.

Bütün hayatı boyunca kendisi için istediği tek ve biricik kadındı o. O kendisini terk ettiği takdirde, Harry için başka bir kadın daha olamazdı. Aslında bunun sorun olmayacağım düşünmüştü. şimdiye kadar yaşadığı hayat da ona yetmişti, öyle değil mi? Hayatına o olmadan da devam edebilirdi. Ama Leydi Geor-

gina, nasıl olduysa son birkaç hafta içinde onun hayatının içinde, hatta onun içinde bir oyuk açmıştı. Sonra teklifsizce sunduğu bir eş, bir aile, bir yuva gibi şeyler vardı ki bunlar Harry'de, bütün hayatı boyunca sadece suyla ekmek yiyerek hayatta kalmış bir adamın önüne koyulan et ve şarap etkisi yaratmıştı.

O kadar hayatiydiler işte.

Harry başını eğerek, buruşturduğu kâğıt parçasına baktı ve korktuğunun farkına vardı. Bu durumu düzeltmeyeceğinden korkuyordu. Asla yeniden bir bütün olamayacağından korkuyordu.

Leydisini ve çocuğunu kaybetmiş olmaktan korkuyordu.

İKİ AT.

Silas homurdanarak, hâlâ için için yanmakta olan kirişe bir tekme savurdu. Yirmi dokuz tane hayvanın bulunduğu ahırdan geriye, sadece iki at kalmıştı. Thomas'm hayatında yaptığı son hareket bile zavallı bir girişim olmaktan öteye gidememiş, alevlere yenik düşmeden önce sadece bir çift atı kurtarabilmişti. Hava, yanmış etin yoğun, pis kokusundan dolayı ağırlaşmıştı. Adamlardan bazıları, ağızlarını eşarplarla örtmüş olmalarına rağmen, hayvan leşlerini taşıırken öğürüyorlardı. İğrenç koku ve pislik yüzünden, sızlanan küçük kızlara dönmüşlerdi.

Silas, büyük Granville ahırlarının kalmüllerine baktı. Şimdi enkazın üzerinden bir yığın duman yükseliyordu. Bennet'in dediğine göre, bunların hepsi akıl hastası bir kadın yüzünden olmuştu. Ne yazık ki kendi canını kendi almışta. Aslında cellâda yem olmuş olsa, köylüler için çok hoş bir örnek olurdu. Ama sonuça, belki de o deli fahişeye teşekkür borçluydu. Büyük oğlu- nu öldürmüş, böylelikle Bennet'ı tek varisi konumuna getirmişti.

O genç adama artık Londra gezisine çıkmak falan yoktu. Varis olarak, Granville Malikânesi'nde kalıp mülkün nasıl işletildiğini öğrenmek zorunda kalacaktı. Silas üst dudağını pis bir sırtışıla yukarı doğru kıvrırdı. Bennet artık elindeydi. O çocuk, asilik yapıp pençelerini savurabilirdi belki, ama sorumluluklarını bilirdi. Mülkleri Granville'in vârisi idare etmeliydi.

O sırada bir atlı paldır küldür avludan içeri girdi. Silas gele- nin kim olduğunu görünce boğulacak gibi oldu. "Çık dışarı! Çık dışarı, seni acemi sokak köpeği!" Bu Harry Pye ne cesaretle elini kolunu sallaya sallaya Granville arazisine girebiliyordu? Silas, ata ve sürücüsüne doğru harekete geçti.

Pye onun olduğu tarafa bile bakmadan atından indi ve, "Çekil yolumdan, yaşlı adam," diyerek eve yöneldi.

"Sen!" Silas'ın öfkeden boğazı tıkanmıştı. Alık alık bakan işçilere dönerek, "Tutun onu! Çabuk arazimden atın onu, Tanrı hepinizin belasını versin!" diye bağır- dı.

Pye ise adamın arkasında durarak, "Hele bir deneyin bakalım," dedi yumuşak bir sesle

Adamlardan birkaçı geri çekildi. *Korkaklar!* Silas döndü ve Pye'in sol elinde uzun, ince bir bıçak olduğunu gördü.

Aşağılık herif bıçağı ona doğru çevirerek, "Kendi adına hareket etmeye ne dersin, Granville?"

Silas yumruklarını bir sıkıp bir açarak olduğu yerde kaldı. Yirmi yaş daha genç olsa, hiç tereddüt etmezdi. Göğsü yanıyordu.

"Hayır mı?" dedi Pye onu alaya alarak. sonra, "Öyleyse oğlunla bir iki laf etmeme ses çıkarmazsın?" diyerek Granville Malikânesi'ne çıkan merdivenlere doğru koştu ve içeri girerek gözden kayboldu.

Aşâğılık, adi serseri. Silas elinin tersiyle en yakınındaki hizmetkâra vurdu. Adam hazırlıksız yakalandığından yere serildi. Diğer işçiler ahır avlusunun pislîği içinde yuvarlanan arkadaşlarına bakakalmışlardı. Sonra bir tanesi yerde yatan adama elini uzattı.

Silas, "Bugünkü işten sonra hepiniz kovuldunuz," dedi ve arkasından gelen homurtuları dinlemek için bir an bile beklemedi.

Sızlayan göğsünü ovalayarak merdivenlerden yukarı tırmandı. Ölümü pahasına, o piçi kendi elleriyle dışarı atacaktı. Çok fazla yürümesine gerek kalmamıştı. Büyük salona girince, adamların Thomas'm cesedinin yatırıldığı ön odadan gelen seslerini duydu.

Hızla asılmasıyla, kapı açılarak duvara çarptı.

Pye ve Bennet, Thomas'm kavrulan bedeninin yatırıldığı masanın yanında duruyorlardı, başlarını kaldırıp ona baktılar. Sonra Bennet başını çevirerek, "Seninle gelebilirim, ama öncelikle Thomas'm gereği gibi gömüldüğünü görmem lazım," dedi. Sesi, maruz kaldığı yangının etkisiyle hırıltılı bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"Tabii ki, zaten atımın da dün gecedan sonra dinlenmeye ihtiyacı var," diye cevap verdi Pye.

"Şimdi bir dakika durun bakalım," diyerek samimi çiftin konuşmasını böldü Silas. "Sen hiçbir yere gitmiyorsun, Silas. Özellikle de bu piçle."

"İstediğim yere giderim."

"Hayır, gidemezsin," dedi Silas. Yakıcı sancı, koluna doğru yayılıyordu. "Sen artık Granville'in vârisisin. Benden bir peni daha istiyorsan, burada kalacaksın."

Bennet sonunda başını kaldırıp babasına baktı. Silas başka kimsenin gözlerinde böylesi bir nefret görmemişti. "Senden bir peni ya da başka herhangi bir şey istemiyorum. Thomas saygın bir şekilde gömülür gömülmez, Londra'ya doğru yola çıkıyorum."

"Onunla mı?" diyerek başıyla Pye'ı işaret etti Silas, fakat cevap beklemeden devam etti. "Demek soysuz kanın açığa çıkma-ya başladı. Öyle mi?"

Her iki adam da dönüp ona baktılar.

Silas tatmin olmuş bir şekilde sırıttı. "Senin annen bir fahişeydi. Bunu biliyorsun, değil mi? Hatta ben, John Pye'ı boynuzladığı ilk adam bile değildim. O kadının tek bir adamla kaşıyıp gideremeyeceği bir kaşıntısı, şiddetli arzuları vardı. O kadar erken ölmemiş olsaydı, şu anda, sadece bir alet hissedebilmek için, köprü altlarında bacaklarım açıyor olurdu."

"O onursuz, yalancı bir fahişeydi belki, ama sana kıyasla bir azizeydi," dedi Pye.

Silas kahkahalarla gülmeye başladı. Kendine hâkim olamıyordu. Ne şakaydı ama! Bu çocuğun hiç kafası çalışmıyor olmıyordu. Nefes nefese kalarak soluklandı. "Sen toplama çıkarma yapamıyor musun, oğlum? Tabii ya, bu yoksullar evinde öğrettikleri türden bir şey olamaz, ha?" Yine bir gülme krizine girmişti. "Dur da sana yavaşça, tüm ayrıntılarıyla güzel güzel açıklayayım. Annen buraya gebe kalmadan önce geldi. Sen John Pye'ın olduğu kadar benim oğlum da olabilirsin. Hatta benim arkamdan o kadar koşturmasını düşünürsek, böylesi daha olası."

"Hayır." Pye, tuhaf bir şekilde fazla tepki göstermemişti. "Anneme sen de tohumlarını bırakmış olabilirsin, ama benim babam sadece ve sadece John Pye'dır."

"Baba," diyerek yere tükürdü Silas. "John Pye'in bir kadını hamile bırakabilmiş olmasından bile şüphe ederim."

Silas bir an için Pye'in, boğazına sarılacağını düşündü ve kalbi acı içinde, yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Fakat piç herif yan tarafa dönerek, sanki kendisi bu çabaya değmezmiş gibi, pencereye doğru yürüdü.

Silas kaşlarını çatıp aşağılarcasına Harry'yi işaret ederek, "Seni nelerden kurtardığımı anlıyor musun, Bennet?" dedi.

"Beni kurtarmak mı?" Oğlu gülecekmiş gibi ağzını açmıştı, fakat hiç ses çıkmadı. "Nasıl kurtardın beni? Bu mezara getirerek mi? Beni karın olacak o orospunun şefkatli kollarına bırakarak mı? Bana her bakışında kendi aşağılanmışlığının acısını hisseden bir kadına teslim ederek mi? Beni her daim Thomas'a tercih edip, böylece onunla normal bir ilişki kurma şansımızı elimizden alarak mı?" Bennet şimdi kısık bir sesle bağıırıyordu. "Harry'yi, *kardeşimi* sürgüne göndererek mi? Tanrım! Söyle bana baba, tam olarak nasıl kurtardın beni?"

"Bu kapıdan çıkarsan, çocuk, vârisim olsan da olmasan da, bir daha asla içeri giremezsin." Göğsündeki acı geri dönmüştü. Göğüs kemiğini ovuşturdu. "Bundan böyle benden artık ne para ne de yardım alacaksın ve bir hendeğin dibinde açlıktan öleceksin."

"Güzel," diyerek başka tarafa döndü Bennet. "Harry, Will mutfakta. Bavullarımı yarım saat içinde toparlarım."

"Bennet!" Bu kelime Silas'ın ağzından ciğerlerini yırtarak çıkmıştı sanki.

Oğlu onu terk ediyordu.

"Senin için cinayet işledim, çocuk." Lanet olsun! Kendi oğlunun arkasından yerlere kapanmayacaktı.

Bennet yüzünde nefretle karışık bir korku ifadesiyle döndü.
"Ne yaptın?"

"Senin için cinayet işledim." Silas bunu bağırarak söylediğini sanıyordu, fakat kelimeler bir öncekiler kadar bile yüksek tonda çıkmamıştı.

"Yüce İsa! Birisini öldürdüğünü mü söyledi?" Bennet'in sesi etrafında dönüyor gibi gelmeye başlamıştı.

Göğsündeki sancı yayılarak sırtını kavuran bir yangın halini almıştı. Sendeledi. Bir sandalyeye tutunmaya çalıştı, fakat sandalyeyi devirerek yere düştü. Yan yattı ve alevlerin omzunun üstünden kayarak kolunu yalamaya başladığını hissetti. O sırada oğlunun cesedinden gelen küllerin ve kendi bedeninden gelen sidiğin kokusunu aldı.

"Yardım edin bana." Sesi incecik bir vızılı gibi çıkmıştı.

Birisi gelip başında dikildi. O anda sadece çizmeleri görüyordu.

"Yardım edin bana."

Sonra gözlerinin önünde Pye'in yüzü belirdi. "Bayan Pollard'ı sen öldürdün, değil mi Granville? Öldürdüğün kişi o. Janie Crumb'ın asla başka bir kadına zehir yedirecek gücü yoktu."

"Ah, aman Tanrım!" Bennet harap olmuş sesiyle fısıldamıştı.

çıkanlarla boğulacak gibi olarak kusmaya başladı. Şiddetle sarsılırken halının yünleri yanağını bereledi.

Hayal meyal, Pye'in kusmuk havuzundan kaçınmak için kenara çekildiğini fark etti.

Yardım edin bana.

Harry Pye'in yeşil gözleri içini oyuyormuş gibi geliyordu. "Beni dövdürdüğün zaman, hiç merhamet dilemedim. Neden biliyor musun?"

Silas başını salladı.

Sonra Pye'in, "Gurur ya da cesareten değil," dediğini duydu.

Ateş sürünerek boğazına doğru tırmanıyordu. Oda karar-maya başlamıştı.

"Babam/onu kırbaçlattığın zaman merhamet dilemişti. Onu duymazdan gelmiştin. Senin içinde merhamet yok."

Silas öksürerek sıcak korlar çıkarırken, boğulacak gibi oldu.

"Öldü," dedi birisi.

Fakat o sırada ateş Silas'ın gözlerine kadar ulaşmıştı. Ve artık hiç umurunda olmadı.

Yirminci Bölüm

"Seri çıldırmışsın." Tony, bunu dile getirerek meseleyi halletmiş-
çesine arkasına yaslandı.

Onun seçkin şehir evinin oturma odasındaydılar. Tony'nin karşısında, George kaskatı kesilmiş bir halde koltukta oturuyordu. Her daim mevcut bulunan leğeni ayaklarının dibinde hazır-
dı. Oscar elindeki küçük keke yumulmuş bir şekilde, sessizce odanın içinde dolaşıyordu. Bu arada Violet ve Ralph'in sırayla kulaklarını dayayarak kapıyı dinlediklerine hiç şüphe yoktu.

George içini çekti. Londra'ya dün varmışlardı ve geldiğinden beri tüm zamanım erkek kardeşleriyle bu konuyu tartışarak geçirmiş gibi hissediyordu kendini. *Doğruca Cecil'le kaçmalıydım.* Ailesini bir mektupla durumdan haberdar edebilir ve sonuç olarak çıkan kargaşaya kulak vermek için bile ortalıklarda olmazdı.

"Hayır, akıllandım," diye cevap verdi George. "Neden herkes önceleri benim Harry'yle olmama karşıydı da, şimdi beni ona doğru itip duruyor acaba?"

"Daha önce hamile değildin, Georgie," diye kibarca durumu belirtti Tony. Bir yanağının üzerinde solmaya yüz tutmuş bir çürük vardı ve George kısa bir süre o noktaya dalarak kardeşinin bu bereyi nerede edindiğini merak etti.

"Çok teşekkür ederim," dedi George. Karm gürültüyle guraldayınca bir an için ürktü. "Sanırım durumumun farkındayım. Ama bunun sorun olacağım düşünmüyorum."

Tony içini çekti. "Bu kadar kaim kafalı olma. Sen de gayet iyi biliyorsun ki evlenme gerekliliğinin sebebi şu anki durumun. Sorun ise seçtiğin adam..."

"Sen de kabul etmelisin ki, bu budalalık." Oscar şömine çerçevesinde durduğu yerden öne doğru eğilmiş, ona doğru küçük bir kek sallayarak etrafa kırıntılar saçıyordu. "Demek istediğim, adamın çocuğunu taşıyorsun. Bu durumda adama seninle evlenme şansının verilmesi, tek doğru hareketmiş gibi görünüyor."

Harika. Bunca insan arasında, Oscar kalkmış, ona doğru davranışlar üzerine ders veriyordu.

"O bir çiftlik kâhyası. Bir çiftlik kâhyasıyla evlenmemin *uygunsuz* olacağım daha geçenlerde bana sen söyledin." George Oscar'ın sesini iyi taklit edebilmek için sesini alçaltmıştı. "Cecil iyi bir aileden geliyor ve sen onu seversin," diyerek davasından emin bir şekilde kollarım kavuşturdu.

"Ahlaki değerlerinin yoksunluğundan dolayı fena halde hayal kırıklığına uğradım, sevgili Georgie. Kadın aklı konusunda yaptığım bu keşfin benim için ne kadar büyük bir düş kırıklığı olduğunu anlatamam. Gelecek yıllar boyunca bu konuya sürekli alaycı yaklaşabilirim." Oscar kaşlarını çatmıştı. "Bir erkeğin kendi soyu üzerinde hakları vardır ve geldiği sınıf ne olursa olsun, bu ilke değişmez," diyerek sözlerini vurgulamak üzere kekini ısırdı.

"Zavallı Cecil'den bahsetmeye gerek bile yok," diye homurdandı Tony. "Başka birinin çocuğunu ona yamayacaksın. Bunu nasıl açıklayacaksın bakalım?"

"Aslında bu büyük ihtimalle sorun olmayacaktır," diye alçak sesle mırıldandı Oscar.

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Cecil kadınlarla ilgilenmez."

"İlgilenmez mi... *Ah!*" Tony boğazını temizledi ve yeleğimi hızla aşağı çekti. George ilk kez o anda erkek kardeşinin parmak eklemlerindeki derinin soyulmuş olduğunu fark etti. "Her neyse, bu da düşünmen gereken başka bir konu, George. Tabii ki *bu* türden bir evlilik yapmak istemezsin."

"Aslında ne türden bir evlilik yapacağımın bir önemi yok. Öyle değil mi?" Alt dudağı titremeye başlamıştı. *Şimdi olmaz.* Son birkaç gündür kendisini neredeyse her an ağlayacakmış gibi hissediyordu.

"Tabii ki önemi var." Tony bariz bir şekilde gücenmişti.

"Biz senin mutlu olmam istiyoruz, Georgie," dedi Oscar. "Önceleri Pye'la mutlu görünüyordun."

George dudağı ısırdı. Ağlamayacaktı. "Ama o benimle mutlu değildi."

Oscar ve Tony birbirlerine baktılar.

Tony gür kaşlarını çatarak, "Eğer Pye'in seninle evlenmesi için ikna edilmeye ihtiyacı varsa..."

"Hayır!" George ürpererek nefesini içine çekti. "Anlamıyorsunuz? Eğer benimle evlenmeye zorlamırsa, durum, Cecil'le yapacağım evlilikten ya da hiç evlenmememden çok daha kötü olacak."

"Nedenini anlamıyorum," diye kaşlarını çatı Oscar. "İlk başta yabaniyet yapabilir, ama evlenince kısa sürede yola geleceğini düşünüyorum."

"Öyle mi?" diyerek Oscar'a dik dik baktı George.

Sonra bakışlarını Tony'ye çevirdi ve, "İkinizden biri, eşiniz olacak kadının erkek kardeşleri tarafından evliliğe zorlanmış olsaydınız, bu durumu kısa sürede unutup affeder miydiniz?" diye sordu.

Oscar, "Şey, belki..." diye söze başlayacak oldu.

Tony ise onun konuşmasını bastırarak, "Hayır," dedi.

George kaşlarını havaya kaldırdı.

"Bak..." diye atıldı Oscar.

Tam o sırada kapı açıldı ve Cecil Barclay kapı aralığından başını uzattı. "Ah, affedersiniz. Konuşmamızı bölmek istememiştim. İsterseniz sonra geleyim?"

"Hayır!" dedi George. Sonra ses tonunu alçaltarak, "Lütfen içeri gel, Cecil. Biz de senden bahsediyorduk," diye devam etti.

"Ah?" Cecil, Tony ve George'a temkinli bir ifadeyle baktı, ama yine de kapıyı arkasından kapayarak odanın içine doğru ilerledi. Etrafa sular sıçratarak gömleğinin kolunu silkeledi ve, "Dışarıda berbat bir hava var. Daha önce bu kadar çok yağdığı bir dönem hatırlamıyorum," dedi.

"Mektubumu okudun mu?" diye sordu George.

Oscar bir şeyler mırıldanarak kendisini pat diye bir koltuğa bırakıverdi. Tony ise bir elini çenesine dayayarak uzun kemikli parmaklarını ağzına kapadı.

Cecil, "Elbette," diyerek Tony'ye gülümsedi. "İlginç bir teklife benziyor. Bu fikrini erkek kardeşlerinle tartışıp onların da onayım almış olduğunu varsayıyorum."

George yutkunarak bir bulantı dalgasını bastırdı. "Ah, evet."

Oscar, bu sefer daha yüksek bir tonda mırıldandı.

Tony gür kaşlarından birini havaya kaldırdı.

"Peki, sen bu teklifi onaylıyor musun, Cecil?" diye sorma ihtiyacı hissetti George.

Cecil ürkmüştü. Endişeli bir şekilde, koltuğun içine çökmüş vaziyette oturan Oscar'a bakıyordu. "Evet. Evet, kesinlikle onaylıyorum. Aslında bu sayede oldukça nazik bir sorunu da çözmüş olacağım. Çocukken geçirdiğim bir hastalık yüzünden, sanırım ben şey... baba... ee... ee..." Cecil tükenmiş bir halde, gözlerini George'un karnına dikti.

George elini karnına basurarak umutsuzca midesinin sakinleşmesini diledi.

"Elbette. Elbette. Elbette onaylıyorum." Cecil yeniden konuşma gücüne kavuşmuştu. Bir mendil çıkararak üst dudağını kuruladı. "Yalnızca bir tek sorun varmış gibi görünüyor."

"Ah?" Tony'nin eli çenesinden kaydı.

Cecil, "Evet," diyerek George'un yanındaki koltuğa oturdu ve genç kadın suçlu bir şekilde ona yer göstermediğini fark etti. "Korkarım ki, sorun unvan meselesi. aslında pek büyük bir unvanımız yok. Sadece büyükbabadan kalma belirsiz bir baronluk payesi, ama bu isme bağlı mal mülk oldukça fazla," diyerek mendilini alnına kaydırды Cecil. "Amiyane tabiriyle, kallavi."

"Ve sen bu mülklerin çocuğa miras kalmasını istemiyorsun, öyle mi?" dedi Tony usulca.

"Hayır. Aslında, evet," diyerek güçlkle soludu Cecil. "Teklifteki bütün sorun bu, öyle değil mi? Yani bir vâris sahibi olmak? Hayır, aslında bütün sorun halamda, irene halamda. O şirret ka-

dm, beni hep sıradaki vâris olduğum için suçladı," diyerek titredim. "Doğrusunu söylemek gerekirse, o yaşlı yarasayla karanlık bir sokakta karşılaşmaktan bile korkuyorum. Kendi oğlu Alphonse'u verasete biraz daha yaklaştırmaya fırsatından yararlanabilir."

"Cecil, dostum, büyüleyici bir aile geçmişine sahipsin, fakat bunun Georgie'yle ne ilgisi var?" diye sordu Oscar. Cecil derdini anlatırken, doğrularak oturmuştu.

"İyi de, anlamıyor musunuz? irene hala... şeyy... biraz erken gelen her vârise itiraz edebilir."

Tony dik dik baktı. "Peki ya, küçük kardeşin Freddy'den ne haber?"

Cecil başını salladı. "Evet, biliyorum. Akli başında bir kadın onun Alphonse'uyla miras arasında birçok kişinin durduğunu görebilir. Ama işte sorun da bu: irene halamın akli başında değil."

"Ah." Tony düşünür gibi yaparak arkasına yaslandı.

"Bu durumda ne yapmamız lazım?" George sadece odasına çekilip uyumak istiyordu.

"Ne kadar çabuk hareket edersek, o kadar iyi olur," dedi Oscar usulca.

"Ne?" diyerek kaşlarını çatmıştı Cecil.

Tony doğrularak başını salladı. "Evet. Söylediklerin can sıkıcı tabii ki, ama tamamıyla haklısın," diyerek Cecil'e döndü. "En erken ne kadar sürede özel evlenme izni alabilirsin?"

"Ben..." dedi Cecil gözlerini kırıştırarak. "On beş günde."

Oscar başını salladı. "Bu çok uzun bir süre. En fazla iki üç günde halletmen lazım. Başvurduktan sonra bir gün içinde o belgeyi alan bir adam tanırdım."

"Ama başpiskopos..."

"Canterbury'ninki Beatrice teyzenin yakın arkadaşı ve şu anda Londra'da. Beatrice teyze bana daha dün söylüyordu/" diyerek Cecil'in sırtına vurdu. "Haydi bakalım, onu bulmana yardım edeyim. Bu arada tebrikler. Mükemmel bir kayınbirader olacağına eminim."

"Ah, ee... teşekkürler."

Oscar ve Cecil odadan çıktılar.

George Tony'ye baktı.

Genç adam geniş ağzının bir köşesini aşağı kıvrarak, "Bir an evvel bir gelinlik aramaya başlasan iyi edersin, Georgie," dedi.

İşte o an Georgie nişanlanmış olduğunu anladı. Ama yanlış adamlar.

Ve leğeni tam zamanında kavradı.

YAĞMUR, İNSANI DÖVERCESİNE YAĞIYORDU. HARRY dikkatsizce yürüdüğü için ayak bileklerine kadar çamura batmıştı. Yolun tamamı sert topraktan ziyade hareketli bir nehir şeklindeydi.

"Yüce İsa," diye soludu Bennet atının üstünden. "Sanırım ayak parmaklarımın arası küflendi. Bu yağmura inanamıyorum. Ya sen? Düşünsene, dört gündür hiç kesintisiz yağıyor."

"Çok sevimsiz," diye mırıldandı Will, Bennet'in arkasında oturduğu yerden. Yüzünü neredeyse Bennet'in yakasının içine saklayacaktı.

Yağmur Thomas'm cenaze töreninin olduğu gün başlamış ve ertesi gün Lord Granville göz önünden kaldırılırken de devam etmişti, fakat Harry bunu dile getirmedi. Zaten Bennet ger-

çeklerin yeterince farkındaydı. "Ya, gerçekten de çok sevimsiz," dedi Harry. Kısarak, burnunu onun boynunun arkasına sürterek, sıcak ve küf kokulu nefesini tenine doğru üfledi.

At, bir mildir topallıyordu. Harry çamur tıkanmış toynağına bakmayı denedi, fakat görünürde rahatsız edici bir şey bulamadı. Şimdi hayvanın yükünü azaltmak için sırtından inmiş, bir sonraki kasabaya kadar yürütmeye karar vermişti. Kısrağım yavaş yavaş yürütüyordu.

"Leydi Georgina'ya yetişince ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Bennet.

t

Harry, sağanağın arasında onu görebilmek için döndü.

Bennet'in yüzünde kasıtlı olarak takınılmış kayıtsız bir ifade vardı.

"Onunla evleneceğim," dedi Harry.

"Hımm. Ben de genel olarak plammn bu olduğunu düşünmüştüm," diyerek çenesini kaşdı Bennet. "Ama o uçarcasına Londra'ya gitti. Sen de kabul etmelisin ki, bu durum onun bu fikre pek *sıcak* bakmayabileceğim gösteriyor."

"O benim çocuğumu taşıyor." Aniden esen bir rüzgâr, buzlu yağmur damlalarından oluşan bir serpintiyi, şaka yapar gibi Harry'nin yüzüne savurdu.

"İşte o kısım kafamı karışırıyor," diyerek boğazım temizledi Bennet. "Çünkü normalde, o durumda olan bir kadının, kollarım açarak sana koşacağım düşünürsün. Oysa Leydi Georgina kaçıyor gibi görünüyor."

"Bu konuyu zaten konuşmuştuk."

"Evet," diye onayladı Bennet. "Ama demek istediğim, ona evlilik konusunda daha önceleri de bir şeyler söyledin mi?"

"Hayır."

"Çünkü kadınlar hamileyken fena halde hassas olabilirler."

Harry bir kaşım havaya kaldırdı. "Peki, sen bunun böyle olduğunu nereden biliyorsun?"

"Herkes..." Bennet çenesini öne eğince, üç köşeli şapkasında biriken yağmur damlaları kucağına döküldü. "Kahretsin!" diyerek tekrar doğruldu. "Herkes hamile kadınlar hakkında bir şeyler bilir. Bu genel bir bilgidir. Belki de ona yeterince dikkat etmemişsindir."

"O birazcık dikkatimden kaçmış," diyerek sinirli sinirli homurdandı Harry. Will'in kahverengi gözleriyle Bennet'in arkasından onu gözetlediğini fark ederek yüzünü ekşitti. "Özellikle de o yola çıkmadan önceki gece."

"Ah!" Bennet düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı.

Harry konuyu değiştirmenin bir yolunu arayarak, "Benimle geldiğin için sana minnettarım," dedi. "Thomas'm cenazesi için acele etmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Tabii babaninki için de."

"Aslında," diyerek boğazını temizledi Bennet. "Aceleye gelmiş olsun olmasın, orada bulunmana çok sevindim. Thomas ve ben yakın değildik, ama o benim kardeşimdi. Ve onun cenazesinin yanı sıra, veraset işleriyle uğraşmak da hiç kolay değildi. Babama gelince..." Bennet burnundaki bir damla suyu silerek omuz silkti.

Harry sular sıçratarak kocaman bir su birikintisinin içinden geçti. Gerçi bu hiç sorun değildi. Zaten iliklerine kadar ıslanmıştı.

"Tabii, sen de benim kardeşimsin," dedi Bennet.

Harry hızla ona baktı. Bennet gözlerini kısmış, yola bakıyordu.

Bennet, "Artık sahip olduğum tek kardeşsin," diyerek döndü ve ona şaşırtıcı bir şekilde tatlı tatlı gülümsedi.

Harry ise yarım yamalak sırttı. "Ya, öyle."

Bennet, "Tabii Will'i saymazsak," diyerek başıyla maymun gibi sırtına yapışmış olan çocuğu işaret etti.

Will'in gözleri büyü müştü. "Ne?"

Harry kaşlarını çattı. Çocuğun zaten karmaşık olan hayatım daha da karıştıracağından korktuğu için, ona gerçekleri anlatmak istememişti ama anlaşılan, Bennet'in bu konuyu tartışmak için beklemeye niyeti yoktu.

Bennet çocuğa, "Görünen o ki Will, benim babam aynı zamanda senin baban da olabilir," dedi. "Biliyorsun, gözlerimiz birbirine çok benziyor."

"Ama benimkiler kahverengi," diyerek kaşlarını çattı Will.

"şeklim kastediyor," dedi Harry.

"Ah." Will kısa bir süre bu konuyu düşündü ve hemen sonra gizlice Harry'ye bakarak, "Peki ya Harry? Ben onun da kardeşi miyim?" diye sordu.

"Bunu bilmiyoruz," dedi Harry sessizce. "Ama bilmediğimize göre, öyle olduğumuzu da söyleyebiliriz. Tabii eğer senin için bir sakıncası yoksa. Ne dersin?"

"Güz el," dedi Bennet. "Bu mesele de hall olduğuna göre, eminim Will de senin çok yakındaki düğünün hakkında benim kadar endişeleniyordun"

"Ne?" Harry'nin dudaklarında oluşmaya başlamış olan gülümseme bir anda kaybolmuştu.

"şöyle ki, Leydi Georgina, Maitland Kontu'nun kız karde-

şı," diyerek dudaklarını büzdü Bennet. "Ve ayak diremeye karar verirse... sorun çıkabilir ve ikimiz Kont'la karşı karşıya geliriz."

"Hadi oradan," dedi Harry. Leydisiyle konuşabilmek için erkek kardeşlerinin onayım almak zorunda kalabileceği daha önce hiç aklına gelmemişti. Fakat leydisi ona adamakıllı ve gerçekten kızgınsa... "Kahretsin."

"Aynen öyle," diyerek başını salladı Bennet. "Bir sonraki kasabaya varınca, Londra'daki birine önden haber göndermemizde fayda var. Tabiri caizse, onları bir kolaçan eder. Özellikle de sana yeni bir at almamız zaman alacaksa," dedi kesinlikle aksamakta olan kısırağa bakarak.

"Evet."

"Maitland'la karşı karşıya geldiğimizde, arkamızda birilerinin olmasının iyi olacağım söylemeye bile gerek yok," diye devam etti Bennet. "Londra'da birkaç adam tanıyorum tabii. Onları bunun bir çeşit şaka olduğuna inandırabilirsek, bir ihtimal bize kaülabilirler." Kaşları çatılmıştı. "Genelde pek akli başında adamlar değillerdir, ama onlara durumun ciddiyetini anlatabilirsem..."

"Benim birkaç arkadaşım var," dedi Harry.

"Kim?"

"Edward de Raaf ve Simon Iddesleigh."

"Swartingham Kontu mu?" Bennet'ın gözleri büyümüştü. "Ayrıca Iddesleigh'nin de unvanı var. Öyle değil mi?"

"Evet, o Vikont Iddesleigh."

"Bu adamları nereden tanıyorsun sen?"

"Ziraatçiler Cemiyeti'nde tanışmıştık."

Bennet, "Ziraatçiler mi?" diye tekrarlayarak, kötü bir koku

almış gibi burnunu kırıştırdı. "Onlar şalgamlar hakkında falan tartışıyorlardı, değil mi?"

Harry'nin ağzı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "O cemiyet tarımla ilgilenen centilmenler için, evet."

"Sanırım her türden adamı içlerine alıyorlar." Bennet hâlâ şüpheci görünüyordu. "Tanrım! Harry, hiç aklıma gelmezdi. Böyle arkadaşlarm varsa, niye benimle ve Will'le oynayarak oyalanıyorsun?"

"Siz ikiniz benim kardeşlerimsiniz, öyle değil mi?"

"Evet!" diye bağırdı Will.

"Evet, öyleyiz." Bennet'ın yüzünü geniş bir gülümseme kaplamıştı.

Daha sonra başını geriye doğru attı ve yağmura gülümsedi.

"BU MAVİ ÇOK HOŞ, LEYDİM." Tiggle, söz konusu elbiseyi havaya kaldırarak eteklerini kolunun üzerine yaydı.

George, son derece ayartıcı bir şekilde sergilenen elbiseye öylesine bir göz attı ve biraz olsun heyecan yaratmaya çalıştı. Ya da en azından öyle ya da böyle umursamaya gayret etti. Bu onun düğün günüydü. O ve Tiggle Londra'daki evinin yatak odasında daydılar ve şu anda reddedilmiş olan tüm parlak renkli elbiseler odanın her yanına saçılmış durumdaydı. George, kendisini bu düğünün gerçek olduğuna inandırmaya çalışmaktan yorgun düşmüştü. Erkek kardeşleriyle birlikte Cecil'le konuşmasının üzerinden daha anca bir hafta geçmişti ve şimdi onunla evlenmeye hazırlanıyordu. Hayatı, feci bir ölümün kaçınılmaz olduğu ve çılgınlıklarını hiç kimsenin duymadığı şu korkunç rüyalarından birine dönmüştü.

"Leydim?" dedi Tiggle.

Şimdi çığlık atsa, birileri duyar mıydı acaba? Omuz silkti. "Bilmiyorum. Yaka kısmı bana pek uymuyor, öyle değil mi?"

Tiggle dudaklarını büzerek mavi elbiseyi de kenara kaldırdı. "Peki, o halde sarı brokara ne dersiniz? Yakası kare biçiminde ve oldukça düşük, ama isterseniz dantelden bir fular ekleyebiliriz."

George hiç o tarafa bakmadan burnunu kırıştırdı ve, "Etek uçlarındaki o fırfırlardan hiç hoşlanmıyorum. Beni bolca badem ezmesiyle süslenmiş bir pastaya benzetiyor," dedi.

Aslında giymesi gereken siyah bir elbiseydi. Siyah duvaklı siyah bir gelinlik. başını eğerek tuvalet masasına baktı ve bir parmağıyla masanın üzerinde duran yontma ata dokundu. Kuğu ve yılanbalığı da atın iki yanında duruyordu. Başlarında onları koruyan leopar olmadan oldukça ümitsiz ve terk edilmiş görünüyorlardı, ama George onu Harry için geride bırakmıştı.

"Bir an evvel karar vermek zorundasınız, Leydim," dedi Tiggle arkasından. "İki saatten az bir süre içinde evlenecekmiz."

George içini çekti. Tiggle ona müthiş derecede kibar davranıyordu. Normalde, Leydi'nin hizmetçisinin yüzü şimdiye kadar çoktan sirke satmaya başlamış olurdu ve haksız da sayılmazdı. Hayallere dalmanın âlemi yoktu. Yakında bir bebeği olacaktı ve onun mutluluğu, peri masalları derlemeyi seven bir kadının aptalca fantezilerinden çok daha önemliydi.

"Bence zambak motifli yeşil elbiseyi giymeliyim," dedi. "Diğerleri kadar yeni değil, ama oldukça hoş ve her zaman bana yakıştığım düşünmüşümdür."

Tiggle, kulağa rahatlama gibi gelen bir tavırla içini çekerek, "İyi bir seçim, Leydim. Onu hemen dolaptan çıkarayım," dedi.

George başını salladı. Tuvalet masasının üstündeki yayvan çekmecelerden birini çekti. Çekmecenin içinde sade, ahşap bir kutu vardı. Kutuyu açtı ve atı, kuşu ve yılanbalığını dikkatlice içine yerleştirdi.

"Leydim?" Tiggie elinde elbiseyle bekliyordu.

George kutuyu ve çekmeceyi kapatarak düğünü için hazırlanmak üzere o tarafa yöneldi.

"ZİRAATÇİLERİN BULUŞTUĞU YER *BURASI MI?*" Bennet şüpheli bir şekilde kahvehanenin alçak tavanlı girişine baktı. Söz konusu yer, dar bir arka sokakta, yarı ahşap yarı kâgir bir binanın alt katında, hatta resmen bodrum katındaydı. Bennet, dar sokağın üzerinde karaltı gibi görünen ikinci katı kuşkuyla süzerek, "Bu yer çökmez, değil mi?" dedi.

Harry, "Henüz çökmedi," diyerek başını eğip dumanlı saldondan içeri girdi. Will de hemen yan tarafma yapışmıştı. De Raaf'tan kendisiyle burada buluşmasını rica etmişti.

parak küfrettiğini duydu. "Hiç olmazsa kahvesi güzel olsa iyi olur," dedi kardeşi.

"Öyledir."

"Harry!" İri cüsseli, çiçek bozuğu yüzlü bir adam, bir masadan ona sesleniyordu.

"Lord Svvarthingham." Harry hemen onun masasına doğru yöneldi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim, Lordum. Size erkek kardeşlerim Bennet Granville ve Will'i takdim edebilir miyim?"

Beşinci Svvarthingham Kontu Edvard de Raaf kaşlarını çatmış ve, "Bana Edvard ya da de Raaf diye hitap etmeni söylemişim. Bu 'Lordum' zırvallıkları çok saçma," dedi.

Harry sadece gülümseyerek karşılık verdi ve masadaki ikinci adama döndü. "Lord Iddesleigh. Sizi hiç beklemiyordum. Bennet, YVill, bu beyefendi Simon Iddesleigh."

"Nasılsınız?" Bennet eğilerek selam verdi.

"Büyülendim." Buz grisi gözleriyle, tığ gibi bir aristokrat olan Iddesleigh, başını eğerek selam verdi. "Harry'nin akrabaları olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Athena gibi, tamamen biçimlenmiş bir halde, bir kayamın ya da belki de bir pancarm içinden fırladığımı zannederdim. Bu da insanın her zaman izlenimlere kapılmaması gerektiğini gösteriyor."

Harry, "Her neyse, gelmenize sevindim," dedi. sonra oradan geçmekte olan bir çocuğa iki parmağını kaldırarak sipariş verdi ve Bennet'la Will'e de yer açarak oturdu.

Iddesleigh dantel süslemeli kol ağzını kıvırdı. "Zaten bugün bundan başka olan biten pek fazla bir şey yoktu. Sizinle vakit geçirebileceğimi düşündüm. Ya buraya gelecektim ya da Lillipin'in gübreleme üzerine verdiği konferansa katılacakım. Çürüme konusunun büyüleyici olma ihtimali olsa da, bir insanın bu konuyu bıkip usanmadan üç saat boyunca ele aldığım hayal bile edemiyorum."

"Lillipin hayal edebiliyor ama," diye mırıldandı de Raaf.

Garson çocuk, dumam tüten iki kahve kupasını masaya bırakıp hızla uzaklaştı.

Harry ağzını yakan sıcak bir yudum alarak içini çekti ve, "Özel evlenme ruhsatım getirdiniz mi?" diye sordu.

"Tam burada," diyerek cebinin üzerine vurdu de Raaf. "Aileden itirazlar geleceğini mi düşünüyorsun?"

Harry başını sallayarak söze başladı. "Leydi Georgina, Ma-

itland Kontu'nun kız kardeşi..." Fakat konuşmasını yarıda kesti, çünkü Iddesleigh'nin kahvesi boğazına kaçmıştı.

"Neyin var senin, Simon?" diye bağırdı de Raaf.

"Üzgünüm," diye güçlükle soludu Iddesleigh. "Senin nişan-
lın Maitland'ın kız kardeşi mi?"

"Evet." Harry omuzlarının gerildiğini hissetti.

"*Büyük* kız kardeşi mi?"

Harry sadece bakarak karşılık verdi. İçini berbat bir korku kaplamaya başlamıştı.

"Tanrı aşkına, Simon. Ne söyleyeceksen söyle artık," dedi de Raaf.

"Bana gelinin adım önceden söyleyebilirdin, de Raaf. Haberleri daha bu sabah Freddy Barclay'den duydum. Onunla tesadüfen terzimde karşılaştım. O harika bir çocuk ve..."

"Simon," diye homurdandı de Raaf.

"Ah, tamam, tamam pekâlâ." Iddesleigh aniden ciddileşmişti. "O evleniyor. Yani şu senin Leydi Georgina. Cecil Barclay'yle..."

Hayır. Harry gözlerini kapadı, ama adamın son sözlerine kulaklarım kapayamadı.

"Hem de bugün."

GEORGE ŞEHİRDEKİ EVİNDEN DIŞARI ÇIKARKEN, Tony ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde dışarıda bekliyordu. Kaim paltosunun omuzları yağmur damlaları yüzünden benek benek olmuştu. Kapılarına yıldızlarla Maitland arması işlenmiş olan arabası, kaldırımın kenarında duruyordu.

George merdivenlerden inerken, ona doğru döndü ve endi-

şeyle kaşlarını çatarak, "Ne oldu diye içeri girip bakmak zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım," dedi.

"Günaydın, Tony," diyerek elini uzattı George.

Tony de elini kendi kocaman elinin içine alarak, George'un arabaya binmesine yardım etti.

Yerleşirken deri koltuğu gıcırdatarak George'un tam karşısında yerini aldı ve, "Eminim yağmur çok yakında duracaktır," dedi.

George erkek kardeşinin dizlerine dayadığı ellerine baktı ve kabuk bağlamış olan parmak eklemleri yeniden dikkatini çekti. "Ne oldu sana?" diye sordu.

Tony sıyrıkları kontrol ediyormuş gibi sağ elini esneterek, "Hiçbir şey. Geçen hafta Wentworth meselesini hallettik," diye cevap verdi.

"Biz mi dedin?"

"Oscar, Ralph ve ben," dedi Tony. "Artık bunun önemi yok. Dinle George," diyerek öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Böyle bir şeye katlanmak zorunda değilsin. Cecil anlayışlı davranacaktır ve biz başka bir yol deneyebiliriz. Buralardan uzaklaşıp kırsal bölgede inzivaya çekilmek ya da..."

"Hayır," diyerek kardeşinin sözünü kesti George. "Hayır, teşekkür ederim Tony, ama en iyi yol bu. Bebek için, Cecil için, hatta benim için."

yordu, ama şimdi artık bu duyguyla yüzleşiyordu: İçinde derinde bir yerlerde gizli gizli, Harry'nin onu durduracağım ummuştu. Pişmanlıkla yüzünü ekşitti. Bembeyaz bir aygırın sırtında hücum edercesine gelip ayaklarını yerden keseceğini ummuştu. Belki de beyaz atıyla daireler çizerek on adamla birden dövüşür

ve sonunda onu da yanına alarak gün batımına doğru dörtnala giderdi.

Ama bunların hiçbiri olmayacaktı.

Harry yaşlı bir kırsağı olan bir çiftlik kâhyasıydı ve kendine özgü bir hayatı vardı. Kendisi ise yirmi sekiz yaşında hamile bir kadındı. Artık geçmişini arkasında bırakmanın zamanı gelmişti.

Tony'nin hatırı için gülümsemeyi başardı. Aslında genç adamın yüzündeki şüpheli ifadeye bakılırsa, pek de başarılı bir gü-lücük sayılmazdı, ama şu anda elinden gelenin en iyisi buydu. "Benim için üzülme. Ben yetişkin bir kadımm ve sorumlulukla-rımla yüzleşmek zorundayım," dedi.

"Ama..."

Tony her ne söyleyecekse, yarıda keserek gözlerini camdan dışarı dikti ve uzun parmaklarını dizlerinin üzerinde tıkırdatma-ya başladı. "Kahretsin! Bundan nefret ediyorum. "

Yarım saat sonra araba, Londra'nın gözde olmayan bir böl-gesinde, küçük ve izbe bir kilisenin önüne çekildi.

Tony arabanın basamaklarından inerek, George'un da aşağı inmesine yardım etti. George elini onun kol kıvrımının arasına sokarken, "Sakin unutma, hâlâ buna bir son verebilirsin," diye mırıldandı kız kardeşinin kulağına.

George ise sadece dudaklarını ısırıdı.

Kilisenin içi karanlıktı. Ayrıca havada dolanan baygın küf kokusundan dolayı biraz da serindi. Mihrabın üzerinde, gölge-lerin içinde asılı gibi duran, rengârenk camlı, yuvarlak bir pen-cere vardı. Dışarıdan yansıyan ışık o kadar loştu ki, camının ne renk olduğunu söylemek imkânsızdı. Tony ve George, kilisenin halisiz olan orta bölümünde yürüdüler. Ayak sesleri eski taşların üzerinde yankılanıyordu. Mihrabın yakınında, ön tarafta, pen-

cereli olan üst kısımdan gelen zayıf ışığa ilave olarak, bir sürü mum yakılmış ve orada küçük bir grup toplanmıştı. Çok yakında kocası olacak olan Cecil'in ve onun erkek kardeşi Freddy'nin yanı sıra, Oscar'ı, Ralph'i ve Violet'ı gördü. Ralph, sararmaya başlamış olan mor gözüyle gösteriş yapıyordu.

"Ah, tahminimce bu, gelin hanım olmalı?" Kilise papazı yarım ay şeklindeki gözlüklerinin üzerinden dikkatlice baktı. "Elbette, elbette. Ve adınız da, hımm..." Duraksayarak İncil'inin arasına sıkıştırdığı küçük bir not kâğıdına baktı. "George Regina Catherine Maitland? Doğru mu? Ama bu bir kadın için ne kadar da tuhaf bir isim."

George boğazım temizleyerek histerik kahkahasını ve aniden ortaya çıkan mide bulantısını bastırdı. *Ah, lütfen Tanrım, şimdi değil.* "Aslında vaftiz adım Georgina'dır."

"Georgiana mı?" diye sordu papaz.

"Hayır, *Georgina.*" Bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Bu aptal adam tören esnasında adım yanlış söylerse, Cecil'le evli olmayacak mıydı yani?"

"Georgina. Elbette. Şimdi, eğer herkes burada ve hazırsa?" Toplanmış soylular uysalca başlarını salladılar. "Öyleyse törenimize geçelim. Genç bayan, siz lütfen burada durun."

George ve Cecil, Tony George'un yanına ve Freddy de sağdıç olarak Cecil'in yanına gelinceye dek, yerlerini değiştirip durdu.

Papaz, "Güzel," diyerek onlara göz kırptı. Sonra da hiç bitmeyecekmiş gibi uzayan bir dakikayı, not kâğıdım ve İncil'ini karıştırarak geçirdi. Boğazım temizledi ve tuhaf, tiz bir sesle konuşmaya başladı. "Sevgili âşıklar."

George irkildi. Zavallı adam herhalde durumun farkında değildi.

"Burada toplanmamızın sebebi..."

Gümm!

Kilise kapılarının duvarlara çarparak çıkardığı ses, bütün kilisenin içinde yankılanmıştı. Soylulardan oluşan grubun tamamı, tek bir kişiymiş gibi hareket ederek aynı anda dönüp o tarafa baktı.

Dört adam vahşi bir şekilde kilisenin koridorunda uygun adım yürüyorlardı ve küçük bir çocuk da onları takip ediyordu.

Papaz kaşlarını çatı. "Kabalık bu. Gerçekten büyük kabalık. Bugünlerde insanların ceza almadan kurtulabilecekleri sandıkları şeyler çok şaşırtıcı."

Fakat adamlar artık mihraba ulaşmışlardı.

"Affedersiniz, ama sanırım benim leydimi almışsınız," dedi adamlardan biri, George'un omurgasından aşağı ürpertiler gönderen, sakın ve derinden bir sesle.

Harry.

Yirmi Birinci Bölüm

Düğün grubundaki adamların her biri kılıcım aynı anda çekince, çeliğin çeliğe sürtünürken çıkardığı çığlık sesi küçük kilisenin duvarlarında yankılandı. Bunu Bennet, de Raaf ve Iddesleigh'nin de kılıçlarını kınlarından çıkarmaları takip etti. Bennet çok ciddi görünüyordu. Mihraba ulaştıkları anda, Will'i bir kilise sırasına doğru iteledi ve kılıcım kaldırıp vücuduna eğim vererek kıvırdı. De Raaf'm solgun, çiçek bozuğu yüzünde tedbirli bir ifade vardı ve kolu sabit duruyordu. Iddesleigh'nin yüzünde ise sıkılmış bir ifade vardı ve kılıcını pervasızca tutuyordu. Dantellerle örtülü parmakları neredeyse gevşekti. Tabii ki, Iddesleigh kılıcı elindeyken, onların herhangi birinden çok daha tehlikeliydi.

Harry içini çekti.

İki gündür hiç uyumamıştı. Üstü başı çamurluydu ve şüphesiz kokuyordu. En son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordu. Ve leydisinin başka bir adamla evlenmesini engelleyebilmek için asla zamamnda yetişemeyeceklerini düşünerek, dehşet verici, kalp sektesine uğraticı ve açması bir halde geçen son bir

saatini, Londra'ya elinden geldiğince çabuk varabilmek için canını dişine takıp at sürerek geçirmişti.

Yeter.

Harry, silahların çekmiş aristokrat kalabalığının arasından geçerek leydisinin yanına doğru yürüdü. "Sizinle biraz konuşabilir miyim, Leydim?"

"Ama ben..." Leydisinin yanındaki sıska sarışın adam, yani büyük ihtimalle lanet olası damat, itiraz ediyordu.

Harry başını çevirerek adamın gözlerinin içine baktı.

Ve damat o kadar hızlı geri çekildi ki, neredeyse tökezleyip düşecekti. Harry, "Harika! Çok güzel! Şüphesiz söyleyeceklerin çok önemlidir. Öyle değil mi?" diyerek titreyen elleriyle kılıcım tekrar kırana soktu.

"Sen kimsin, genç adam?" Papaz gözlüklerinin üzerinden dikkatle Harry'ye bakıyordu.

Harry dişlerim gıcırdatarak gülümsemeye benzer bir hareketle dudaklarını gerdi ve, "Ben Leydi Georgina'nın taşıdığı bebeğin babasıyım," dedi.

De Raaf boğazını temizledi.

Leydi'nin kardeşlerinden biri, "Yüce İsa!" diye homurdandı.

Ve Violet kıkırdadı.

Papaz ise açık mavi, miyop gözlerini hızla kırptırdı ve, "Eh, o halde kesinlikle bu hanımefendiyle konuşmamızı öneriyorum," diyerek İncil'ini kapadı.

Harry, leydisini bir eliyle dirseğinden kavradı ve onu yan taraftaki küçük kapıya doğru çekti. Acısı kendisim dışarı vurma-
dan önce, odaya varması gerekiyordu. Arkalarında ise tam bir sessizlik vardı.

Leydisini odaya çekerek kapıyı bir tekme savurarak kapattı. Harry, "Bu îanet olası şey de ne demek oluyor?" diyerek, Woldsly'yi ona devreden resmî evrakı çıkardı ve onu George'un yüzüne doğru kaldırarak salladı. Öfkesine ve acısma güçlüğüle hâkim olabiliyordu. "Para vererek benden kurtulabileceğinizi mi sandınız?"

Leydi Georgina, yüzü allak bullak olmuş vaziyette, kâğıdın önünden geri çekildi.

"Bir kez daha düşünün, Leydim." Harry kâğıdı paramparça ederek yere savurdu. Sonra George'u kollarının üst kısmından kavrayarak, titreyen parmaklarını onun etine gömdü. "Ben fazlasıyla cömert bir hediye vererek kovabileceğiniz bir uşak değilim."

"Ben sadece..."

"Ben artık hiçbir surette kovulamam." Leydi Georgina dudaklarını tekrar araladı, fakat Harry onun konuşmasını ve kendisini reddedişini duymayı istemiyordu. Dudaklarını George'un dudaklarının üzerine kapadı. Onun o yumuşacık, muhteşem ağzına baskı yaparak, dilini içeri soktu. Elini çenesinin altına koydu ve iniltilerinin boğazındaki titreşimini hissetti. Penisini çoktan sertleşmişti ve sancıyordu. Onu genç kadına dayamak ve içine sokmak istiyordu. Onun içine girmek ve neden kaçıp gittiğini söyleyene kadar orada kalmak istiyordu. Ve bunu bir daha yapmayacağına söz verene kadar...

teslim olduğunu hissetti. Bu teslimiyet ona bir miktar güç kazandırmıştı.

"Neden?" diyerek onun dudaklarına doğru inledi. "Beni neden terk ettin?"

George küçük bir ses çıkardı ve Harry onu susturmak için alt dudağıı ısırdı.

"Sana ihtiyacım var," dedi ve berelenen alt dudağıı, acısını dindirmek istercesine yaladı. "Sensiz doğru dürüst düşünemiyorum bile. Hayatım altüst oldu. Acı çekiyorum ve birilerini dövmek istiyorum."

Sonra leydisinin gerçekten kollarında olduğundan emin olabilmek için, araladığı dudaklarını tekrar öptü. Georgina'nın ağzı ıslak ve sıcaktı. Ağzının içinde sabah çayının tadını alabiliyordu. Hayatının geri kalanını sadece onun tadına bakarak geçirebilirdi.

"Burası acıyor," diyerek onun elini alıp avucunu göğsünün üzerine yerleştirdi. "Ve burası." Elini aşağı çekerek, penisini kaba onun parmaklarına bastırdı.

Onun elini tekrar üzerinde hissetmek, Harry'ye iyi gelmişti, ama bu yeterli değildi.

Leydisini kaldırarak masanın üzerine oturttu. "Senin de bana ihtiyacın var. Biliyorum bunu," diyerek eteklerini havaya kaldırdı ve ellerini kumaşların altına kaydırarak, kalçalarına dokundu.

"Harry..."

"Şişşt," diye mırıldandı Harry onun ağzına doğru. "Konuşma. Düşünme. Sadece hisset." Daha sonra parmakları onun kadınlığını buldu. Islanmıştı.

"Ahhh, işte bu. Hissedebiliyor musun?"

"Harry, ben istemi..."

Harry onun bezelye şeklindeki klitorisine dokundu ve George, gözlerini kapayarak inledi. Bu ses Harry'yi ateşlemişti.

"Sessiz olun, Leydim," diyerek pantolonunun düğmelerini çözdü ve onun bacaklarını daha da açarak aralarına girdi.

George tekrar inledi.

Aslında bu Harry'nin fazla umurunda değildi, ama leydisi utanabilirdi. Tabii sonradan. "Şşşt. Sessiz olmak zorundasınız. Çok sessiz," diyerek kendi etini onun ıslak açıklığına basırdı.

George onun penisinin temasım hissedince aniden gözleri açılmıştı. "Ama Harry..."

"Leydim?" diyerek nazikçe abandı Harry. *Ah, Tanrım! Ne kadar sıkı.*

George ona, hiç bırakmayacakmış gibi sıkıca sarıldı. Harry için sorun yoktu. Sonsuza kadar böyle kalsa daha mutlu olurdu. Ya da belki içinde biraz daha ilerleyerek öylece kalsa.

Tekrar abandı.

"Ah, Harry," diye iç geçirdi George.

Birisi kapıya vuruyordu.

George olduğu yerde irkilerek kasıldı, bu kasılmayı hissedenden genç adam inlemesini güçlkle bastırabilmişti.

"George? İyi misin?" Erkek kardeşlerinden biri idi bu.

Harry biraz geri çekilerek özenle ve şefkatle bir kez daha yüklendi. "Cevap ver ona."

"Kilitli mi?" diye sordu leydisi, o abanınca sırtım yay gibi gererken. "Kapı kilitli mi?"

Harry dişlerinin arasından konuşarak, "Hayır," dedi ve ellerini onun çıplak kalçalarına doladı.

Ve tekrar içine girip çıkmaya başladı. "George? İçeri geleyim mi?"

Leydisi nefes nefese kalmıştı.

Harry aldığı olağanüstü zevkin ortasında, artık nasıl yapabildiyse sırtarak, "Girsin mi?" dedi ve bu sefer kendisini onun sıcaklığının içine gömerek derinlemesine bastırdı. Ne olursa olsun kaçmayacaktı. Zaten kaçabileceğini de hiç sanmıyordu.

"Hayır," diye soludu George.

"Ne?" dedi kapıdaki ses.

"Hayır!" diye haykırdı George. "Ah! Git buradan, Tony. Harry'yle benim biraz daha konuşmamız lazım."

Harry bir kaşını havaya kaldırdı. "Konuşmak mı?"

George yüzü kızarmış ve terlemiş bir halde, parlayan gözlerle Harry'ye baktı.

"Emin misin?" Görülen o ki, Tony kız kardeşini içtenlikle seviyor ve önemsiyordu.

Harry bu gerçeği daha sonra takdir edeceğini biliyordu. Bir elini vücutlarının birbirine bağlandığı noktaya götürdü ve ona dokundu.

"Evet!" diye haykırdı George.

"Peki, öyleyse," dedi Tony ve ayak sesleri uzaklaşarak geri çekildi.

Leydisi bacaklarını onun kalçalarına dolayarak, dudaklarını dişlemek üzere öne doğru eğildi. "Bitir şunu."

Harry'nin gözleri, leydisinin ve yaşadığı o arım kusursuzluğuyla yarı yarıya kapandı. Bu onun leydisiydi ve ona sahip çıkacaktı. Kendisine ikinci bir şans verildiği için kalbi minnetle doldu.

Ama George hâlâ bekliyordu. "Nasıl isterseniz. Leydim," diyerek başparmağını sıkı bir şekilde onun üzerine bastırdı ve aynı anda masayı sallayacak kadar sert ve hızlı bir şekilde yüklendi.

"Oh, Tanrım!" diye inledi George.

"Omzumu ısır," diye soludu Harry, temposunu daha da artıranca.

Leydisinin etini kısırtışını paltosunun çuha kumaşının üzerinden bile hissetti. Sonra başını geriye doğru atarak ve coşkuy-la haykırmamak için dişlerini sıkarak onun içine patladı. "Tanrım!"

Sonrasında bütün vücudu yaprak, gibi titremeye başladı ve ikisini de tutabilmek için bir elini masaya dayamak zorunda kaldı. Dik durabilmek için dizlerini birbirinden ayırdı ve, "Benimle evlenir misiniz, Leydim?" diye sordu soluk soluğa.

"Şimdi mi soruyorsun?" George'un sesi zayıf çıkıyordu.

En azından etkilenen tek kişi kendisi değildi demek. "Evet. Ve bana bir cevap verene kadar da hiçbir yere gitmiyorum."

"BU KADAR UZUN SÜREDİR NE konuşuyor olabilirler?" Violet bu soruyu özel olarak belli birine sormamıştı. Ürpererek, keşke yanıma bir şal alsaymışım, diye düşündü. Kilise serindi.

Papaz mırıldanarak kilisenin ön sıralarından birine iyice yerleşti. Adamın gözleri kapalıydı ve Violet onun uyuyakalmış olabileceğinden şüphe etti.

Bir ayağını yere vurmaya başladı. Harry ve arkadaşlarının ilk ortaya çıktıkları sırada, bütün o kılıçların havada sallanması, oldukça gergin ve gerçekten heyecan verici bir hava yaratmıştı. Hatta Violet bir çeşit dövüşün patlak vereceğine kesin gözüyle bakmıştı. Kan döküldüğü takdirde, uygunsuz bir tavırla iç eteğini parçalamaya tamamen hazırdı. Fakat dakikalar geçmek bilmeyince, beyefendiler *sıkılmış* görünmeye başlamıştı.

Yüzünde yara izleri olan iri cüsseli adam, kılıcının ucuyla ki-

lisenin zemin taşlarındaki çatlakları kurcalamaya başlamıştı. Şık görünümlü adam, iri yarı adama ters ters bakarak ona kılıçların bakımı ve onarımı hakkında ders veriyordu. Harry'nin grubundaki üçüncü adamın kahverengi saçları vardı ve felaket derecede tozlanmış bir palto giyyordu. Violet'ın onun hakkında bildikleri bunlardan ibaretti çünkü adam kilisenin renkli camlı pencerelerini incelerken, herkese sırtım dönmüştü. yanında küçük bir çocuk vardı ve adam ona, camın üzerinde resmedilen İncil'e ilişkin bir sahneyi gösteriyor gibi görünüyordu.

Bu sırada, George'un namus bekçileri, yani Oscar, Ralph, Cecil ve Freddy ise, kılıcın doğru şekilde nasıl tutulması gerektiğini tartışıyorlardı. Ralph'in bir gözü şişti ve rengi yeşilimsi bir sarıya dönmüştü. Oscar da topallıyordu. Bunların sebebini daha sonra keşfetmesi gerekecekti.

Violet içini çekti. Durum gerçekten tam bir hayal kırıklığıydı.

"İçimden diyorum ki, siz de Raaf değil misiniz?" Tony, kilisenin levazım odasının kapısını çalma görevinden, tuhaf hatta neredeyse utanmış bir yüz ifadesiyle dönmüştü. Hitap ettiği kişi yüzünde yara izleri olan adamdı. "Yani Svvarthingham Kontu?"

"Evet?" diye vahşi bir şekilde kaşlarını çatı iri cüsseli adam.

"Ben de Maitland," diyerek elini uzattı Tony.

Lord Svvarthingham, kendisine sunulan ele kısa bir an için dik dik baktı. Sonra kılıcını kınına soktu ve, "Nasılsınız?" diyerek başını zarifadama doğru eğdi. "Bu da Vikont Iddesleigh."

"Ah, tabii ki," diyerek onunla da el sıkıştı Tony. "Sizin bahsini çok duydum, de Raaf."

"Ah?" De Raaf temkinli bir şekilde baktı.

"Evet," dedi Tony hiç istifini bozmadan. "Bir süre önce size ait el yazması bir metin okumuştum. Her yıl değişik ekin ekerek toprağın verimini korumayla ilgiliydi sanırım?"

"Ah." İri adamın yüzü aydınlanmıştı. "Kendi topraklarınızda ürün döngüsünü uyguluyor musunuz?"

"Uygulamaya henüz başladık. Biz size göre biraz daha kuzeyde kalıyoruz ve bölgedeki belli başlı ürün bezelye."

"Bir de arpa ve sarı şalgam," diye araya girdi Oscar. O ve Ralph de onların yanına gelmişlerdi.

"Doğal olarak," diye mırıldandı Lord Swartingham.

Sarı şalgam mı? Violet bakakalmıştı. Adamlar ikinci çaymdaymışçasına çiftçilik hakkında sohbet ediyorlardı. Ya da bu durumda daha çok civardaki bir meyhanedelermiş gibi.

"Üzgünüm," diyerek kardeşlerini işaret etti Tony. "Bu beyler Oscar ve Ralph. Benim küçük erkek kardeşlerim."

"Nasılsınız?"

Ve bir tur daha erkekçe el sıkışıldı.

Violet şaşkınlıkla başını salladı. Erkek cinsim hiç ama *hiçbir zaman* anlayamayacaktı.

"Ah, bunlar da Cecil ve Freddy Barclay," diyerek boğazım temizledi Tony. "Cecil, kız kardeşimle evlenecekti."

"Korkarım ki, bu artık mümkün olmayacak," dedi Cecil hüznü bir şekilde.

Hep birlikte kıkırdadılar. *Budalalar.*

"Siz de küçük kız kardeş olmalısınız," dedi bir erkek sesi kulağına.

Violet dönerek, Harry'nin üçüncü arkadaşının arkasında durduğunu fark etti.

Kilise sıralarından birine oturmuş, topuklarını yere vuran çocuğu yalnız bırakmıştı. Yakından bakıldığında, adamın gözleri çok hoş yeşil bir tondaydı ve tuhaf bir biçimde yakışıklıydı.

Ve Violet gözlerini kısarak sordu. "Siz kimsiniz?"

"Granville. Bennet Granville." Adam başını eğerek Violet'ı selamladı.

Fakat Violet reverans yapmadı. Bu çok kafa karıştırıcı bir durumdu. Bir Granville neden Harry'ye yardım etsindi ki?"

"Lord Granville, neredeyse Bay Pye'ı öldürecekti," dedi Violet, Bennet'a bakıp kaşlarını çatarak.

"Evet, korkarım ki o benim babam." Gülümsemesi hafifçe solmuştu. "Ve sizi temin ederim ki bu benim suçum değil. Ana rahmine düşmem esnasında yapabileceğim çok az şey vardı."

Violet ağzının gevşeyerek gülümsemeye hazırlandığını hissetti, fakat bu gülücüğü acımasız bir şekilde bastırdı. "Peki, burada ne işiniz var?"

"İşte bu uzun bir hikâye..." Bay Granville aniden konuşmasını yarıda kesti. Bakışları Violet'ın başının üstünden ileriye doğru kaymıştı. "Ah, sanırım ortaya çıkıyorlar," dedi.

Ve Violet'ın sormak üzere olduğu bütün sorular bir anda aklından uçup gitti. George'un hangi adamla evleneceğine karar verip vermediğini görmek üzere o tarafa döndü.

GEORGE RAHATLAMIŞ BİR ŞEKİLDE İÇİNİ ÇEKTİ. Oracıkta, Harry'nin kollarında uykuya dalabilirdi. Kilisenin levazım odasındaki bir masada tünemiş olsa bile.

Harry, "Ee?" diyerek çenesiyle dürttü onu.

Anlaşılan hemen bir cevap istiyordu. Beyninin de bacakla-

rı gibi pelteye dönmemiş olduğunu umarak düşünmeye çalıştı. "Seni seviyorum, Harry. Bunu biliyorsun. Ama senin şüphelerin ne olacak? Yani diğerlerinin seni benim evcil..." Yutkundu. Bu kelimeyi söylemekten nefret ediyordu. "... maymunum olarak göreceğinden endişe ediyordun ya?"

Harry onun şakaklarındaki saçlara sokularak yaslandı. "Bu konunun canımı sıkacağını inkâr edemem. Bunun ve insanların senin hakkında söyleyeceklerinin. Ama işin özü şu ki..." diyerek başını kaldırdı ve George onun zümrüt gözlerinin yumuşadığını hatta neredeyse kırılgan bir hal aldığı fark etti. "Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum, Leydim."

"Ah, Harry," diyerek onun yüzünü avuçlarının içine aldı George. "Erkek kardeşlerim senden hoşlamıyor. Violet da öyle. Ve sonuçta bu dünyada benim için önemli olan sadece onlar. Diğerlerinin cehenneme kadar yolu var."

Harry gülümsedi ve bu görüntü karşısında George'un yüreği, her zamanki gibi, uçarcasına atmaya başladı. "Öyleyse benimle evlenip tüm hayatımız boyunca benim leydim olur musun?"

"Evet. Evet, tabii ki evlenirim seninle." George gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Sana umutsuzca âşığım. Biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum," dedi Harry, kendinden geçmiş bir tavırla. sonra kendisini dikkatlice onun hassas kadınlığından dışarı çıkardı.

"Ah, bunu yapmak zorunda mıyım?" diyerek ona tutunmaya çalıştı George.

"Korkarım ki öyle." Harry hızla pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. "Dışarıda bizi bekliyorlar."

"Ah, bırak beklesinler," diyerek burnunu kırıştırdı George.

Harry, ona olabilecek en romantik şekilde, daha yeni evlenme teklifinde bulunmuştu. Bir süre daha bu anın tadım çıkaramaz mıydı?

Harry onun eteklerini aşağı çekmek ve burnuna bir öpücük kondurmak üzere eğildi. "Tembellik etmek için daha sonra çok vaktimiz olacak."

"Sonra mı?"

"Evet. Evlendikten sonra," dedi Harry ona bakıp kaşlarını çatarak. "Biraz önce benimle evlenmeyi kabul ettin ya."

"Ama hemen şimdi evleneceğimizi düşünmemiştim," diyerek elbisesinin üst kısmını kontrol etti George. Burada niye bir ayna yoktu ki?

"Dışarıdaki o züppeyle hemen evlenmeye hazırdın ama," dedi Harry hızla savrulan bir kol hareketiyle.

"O faklıydı." Gerçekten yapmakta olduğu şeyi yapıyor gibi mi görünmüştü? "Ayrıca Cecil bir züppe değildir. O bir..." George o anda erkeğin yüz ifadesinin endişe verici bir şekilde karardığını fark etti. Belki de konuyu değiştirme zamamıydı. "Biz evlenemeyiz. özel izin belgesine ihtiyacımız var," dedi.

"Ben çoktan aldım bir tane." Harry palto cebinin üstüne vurdu ve kâğıt hışırdadı.

"Nasıl?.."

Harry ancak ustaca diye tanımlanabilecek bir öpüşle susturdu onu. "Benimle evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

George onun kollarma tutundu. Gerçekten de Harry'nin öpüşleri bazen onu çok zayıf düşürüyordu. "Seninle evleneceğim," dedi.

"Güzel." Harry koluna girerek onu kapıya doğru yürütmeye başladı.

"Dur!"

"Ne var?"

Erkekler bazen gerçekten kalın kafalı olabiliyorlardı. "Biraz önce sevişmiş gibi görünüyor muyum?"

Harry'nin dudakları kıvrıldı. "Dünyanın en güzel kadını gibi görünüyorsun," diyerek onu bir kez daha şiddetle öptü.

George'un sorusunu tam olarak cevaplamamıştı, ama artık çok geçti.

Harry kapıyı açmıştı.

İki ayrı grup tek bir küme halini almış ve mihrabın önünde bir kalabalık oluşturmuşlardı. *Aman Tanrım, dövüşmüş olamazlardı. Öyle değil mi?* Herkes beklentiyle dönüp onlara baktı.

George doğru kelimeleri bir araya getirmeye çalışarak boğazım temizledi. Sonra bir şey gördü ve o anda donup kaldı. "Harry..."

"Leydim?"

"Bak," diye işaret etti George.

Daha önce soluk görünen zeminde, ışıklardan yapılmış bir İran halısı dans ediyordu: Kobalt maviler, yakut kırmızılar ve amber tonunda sarılar. George ışık huzmesini kaynağına, mihrabın üzerindeki rengârenk camlı yuvarlak pencereye kadar takip etti. Pencere vuran güneş ışığının etkisiyle panldıyordu.

"Güneş çıktı," diye fısıldadı George huşu içinde. "Neredeyse neye benzediğini bile unutmuştum. Sence Yorkshire'da da böyle parlıyor mudur?"

Harry'nin yeşil gözleri ısıltılar saçarak ona baktı. "Hiç şüphem yok. Leydim."

"Öh, öh?" George başını kaldırarak, fazlasıyla bıkkın bir

tavırla onlara bakmakta olan Violet'ı gördü. "Ee?"

Gülümsedi. "Bugün Bay Pye'la evleneceğim."

Violet ciyakladı.

Birisi, büyük ihtimalle Oscar, "Eh, zamanı gelmişti," diye homurdandı.

George bunu duymazdan geldi ve zavallı Ceril'e doğru dönerken, pişman görünmeye gayret etti. "'Çok üzgünüm, Cecil. Ben..."

Fakat Cecil hemen sözünü keserek, "Takma kafanı, eski dostum. Ben de önümüzdeki yıl boyunca bu hikâyenin ününden yararlanarak, dışarıda bedavadan bol bol yemek yerim artık. Ne de olsa Tanrı'nın her günü bir adam mihrabın önünde terk edilmiyor."

"Hey?" Kilise sıralarının önünden gelen bir feryat herkesi kendine getirdi. Papaz peruğunu düzeltti. Gözlüklerini burnunun üzerine getirdi ve George'u bulana dek, gözleriyle topluluğu taradı. "Pekâlâ, genç bayan. Söyleyin bakalım. Bu beyefendilerden hangisiyle evleneceksiniz?"

"Onunla," diyerek Harry'nin kolunu sıktı George.

Papaz Harry'yi inceleyerek burnunu çekti. "Diğerinden o kadar da farklı görünmüyor."

"Yine de," diyerek ciddi ifadesini bozmamak için savaşı verdi George. "İstediğim adam bu."

"Çok güzel." Papaz, Harry'ye bakarak kaşlarını çatı. "İzin belgeniz var mı?"

"Evet." Harry bir kâğıt çıkarıp ona uzattı. "Ve kardeşlerim de sağdıçlık görevim üstlenecekler."

Bennet, Harry'ye doğru yürüdü ve biraz gerisinde Will'le

birlikte onun yanında durdu. Çocuk hem korkmuş, hem de heyecanlı görünüyordu.

"*Kardeşleri mi?*" diye tısladı Violet.

"Sonra açıklarım," dedi George aniden gözlerine hücum eden yaşları tutmaya çalışarak.

Papaz, "Akşam yemeğim bekliyor, bu yüzden müsaadenizle başlayalım," diyerek gürültülü bir şekilde boğazım temizledi ve daha önce de kullandığı aynı tiz ses tonuyla konuşmaya başladı. "Sevgili âşıklar..."

Fakat bunun dışında her şey farklıydı.

Güneş yuvarlak pencereden parlayarak küçük kiliseyi aydınlatıp ısıtıyordu. Tony, omuzlarından müthiş bir yük kalkmış gibi rahatlamış görünüyordu. Onun yarımındaki Ralph sırıyordu. Oscar, göz göze geldiklerinde, George'a göz kırptı. Violet, Bennet'ı şaşkın bakışlarla süzmeye devam ediyor, ama arada bir de George'a bakıp sırıtıyordu. Bennet, Harry'nin yanında biraz acemi duruyordu, ama gururlu bir hali vardı. Will ise heyecandan parmaklarının ucunda sekip duruyordu.

Ve Harry...

George ona baktı ve içinde büyük bir coşku baloncuğunun yükseldiğini hissetti. Harry ona ruhunun merkeziymiş gibi bakıyordu. Gülümsemiyordu, ama güzel, zümrüt yeşili gözleri sıcak ve dingindi.

George, Harry'ye hitaben yeminlerini sıralama zamanı geldiğinde, öne doğru eğilerek, "Sana peri masalının sonunu anlatırken bir şey söylemeyi umuttum," diye fısıldadı.

Artık neredeyse kocası olan Harry, başını eğerek gülümsedi ve ciddi bir tavırla sordu. "Neydi o, Leydim?"

George belli bir süre, o amn ve onun gözlerindeki aşkın tadı-

m çıkararak konuştu: "Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar!"

Harry de onun kulağına, "Kesinlikle öyle olmuştur," diye fısıldayarak onu öptü.

George hayal meyal papazın homurdanmasını duydu. "Hayır, hayır. Daha değil! Ah, neyse boş verin. Sizi karı koca ilan ediyorum."

Olması gereken de buydu işte, diye düşündü George, dudaklarım kocasının dudaklarına doğru aralarken. O Harry'nin karısıydı.

Ve Harry de onun erkeği.